

ARGUMENTI

Časopis za društvena/politička pitanja, Godina XIV, Broj 39, April 2020. **BESPLATNO**

TEMATSKI BROJ: 75 GODINA POBJEDE NAD FAŠIZMOM

U ovom broju:	
Andrej Fursov Андрей Фурсов	PAD EVROPE U RUPU ISTORIJE (9) ЗАКАТ ЕВРОПЫ В ЛУНКУ ИСТОРИИ (65)
Jelena Georgijeva Пономарјова	FALSIFIKOVANJE ISTORIJE VELIKOG OTADŽBINSKOG RATA – TEHNOLOGIJA TRANSFORMACIJE SVESTI (125)
Елена Георгиевна Пономарева	ФАЛЬСИФИКАЦИЈА ИСТОРИЈЕ ВЕЛИКОЈ ОТЕЧЕСТВЕННОЈ ВОЈНЫ – ТЕХНОЛОГИЈА ТРАНСФОРМАЦИЈЕ СОЗНАНИЈА (147)
Srđa Trifković	USTAŠTVO, FAŠIZAM I NACIZAM: PRIVID IDENTITETA (169)
Viktor Saulkin	FALSIFIKATORI ISTORIJE I TREĆI SVETSKI RAT (205)
Виктор Саулкин	ФАЛЬСИФИКАТОРЫ ИСТОРИИ И ТРЕТЬЯ МИРОВАЯ (239)
Branimir Kuljanin	POBJEDA I NOVA ISKUŠENJA 1945-2020 (275)
Čolić Saša	FINANSIJSKA KONTROLA I NADZOR U FUNKCIJI JAČANJA SISTEMA BEZBJEDNOSTI BOSNE I HERCEGOVINE (351)

ARGUMENTI

časopis
za društvena / politička pitanja
izlazi svaka četiri mjeseca

ARGUMENTI

časopis za društvena / politička pitanja
izlazi svaka četiri mjeseca

Izdavač

Savez nezavisnih socijaldemokrata,
Banja Luka
Kralja Petra II Karađorđevića 15.

Glavni urednik

Milan Ljepojević

Redakcija

Slavko Mitrović, Rajko Vasić, Đorđe Latinović,
Milan Tukić, Franc Sošnja, mr Danijela Injac,
Krstu Grujić, dr Saša Mićin, Tadej Labernik

Kompjuterska priprema, dizajn i štampa

Grafid d.o.o.
Banja Luka

Tiraž

300

ARGUMENTI

časopis za
društvena / politička pitanja

Banja Luka
April 2020

Riječ urednika

ARGUMENTI u 2020. godinu, ulaze u novom obliku i sa novim sadržajem.

Od ovoga 39. broja časopis osim srpskoga izlazi i na jednom od svjetskih jezika, zavisno iz koga je govornog područja autor. Ovaj put je ruski jezik jer su autori iz Ruske federacije. Kada budu naučni radovi iz Anglosaksonskog područja biće na engleskom, a kada budu iz Njemačke biće na njemačkom jeziku. Potrudimo se u skladu sa našim planovima da uspostavimo saradnju i sa kineskim autorima, te da imamo rad i na kineskom jeziku.

Novi oblik ARGUMENATA je iz razloga što je ovo prvi tematski broj. Tema je obilježavanje 75 godina od Pobjede nad fašizmom. Logično je da dok se mjenja sadržaj mjenja se i oblik.

Časopis za društvena i politička pitanja ARGUMENTI ulazi u četrnaestu godinu svoga postojanja i izlaženja... Cifra koju iz broja u broj iz godine u godinu saopštavamo ne slučajno. Kontinuitet i dužina trajanja su garancija ne samo stabilnosti već i kvaliteta.

Naučni radovi naših autora snagom svojih argumenata su dovoljni sami sebi i ne treba im ničija pomoć pa ni naša. Ipak, želim naglasiti da je Dan pobjede 9. maj 1945. godine jedan od najznačajnijih datuma u istoriji čovječanstva. Zato svi radovi objavljeni na ovu temu imaju posebnu vrijednost i poseban značaj.

Na Zapadu je na sceni pokušaj falsifikovanja istorije Drugog svjetskog rata. Najbolja ilustracija za to je njemački nedelj-

nik "Špigl" (ogledalo) koji je objavio lažnu vijest da je najveći nacistički koncentracioni logor Aušvic oslobodila vojska SAD iako svi znaju da je sovjetska Crvena armija oslobodila ovaj logor 27. januara 1945. godine što se obilježava kao Svjetski dan borbe protiv genocida. Dan pobjede se u Evropi slavi kao dan Evrope, a ne kao dan kada je pobijeđeno najveće svjetsko zlo njemački nacizam.

Milan Ljepojević

Sadržaj

<i>RIJEČ UREDNIKA</i>	5
<i>ANDREJ FURSOV</i> PAD EVROPE U RUPU ISTORIJE.....	9
<i>АНДРЕЙ ФУРСОВ</i> ЗАКАТ ЕВРОПЫ В ЛУНКУ ИСТОРИИ	65
<i>JELENA GEORGIJEVA PONOMARJOVA</i> FALSIFIKOVANJE ISTORIJE VELIKOG OTADŽBINSKOG RATA – TEHNOLOGIJA TRANSFORMACIJE SVESTI	125
<i>ЕЛЕНА ГЕОРГИЕВНА ПОНОМАРЕВА</i> ФАЛЬСИФИКАЦИЯ ИСТОРИИ ВЕЛИКОЙ ОТЕЧЕСТВЕННОЙ ВОЙНЫ – ТЕХНОЛОГИЯ ТРАНСФОРМАЦИИ СОЗНАНИЯ.....	147
<i>SRĐA TRIFKOVIĆ</i> USTAŠTVO, FAŠIZAM I NACIZAM: PRIVID IDENTITETA.....	169
<i>VIKTOR SAULKIN</i> FALSIFIKATORI ISTORIJE I TREĆI SVETSKI RAT	205
<i>ВИКТОР САУЛКИН</i> ФАЛЬСИФИКАТОРЫ ИСТОРИИ И ТРЕТЬЯ МИРОВАЯ	239
<i>BRANIMIR KULJANIN</i> POBJEDA I NOVA ISKUŠENJA 1945-2020.....	275
<i>ČOLIĆ SAŠA, DIPL. EKONOMISTA</i> FINANSIJSKA KONTROLA I NADZOR U FUNKCIJI JAČANJA SISTEMA BEZBJEDNOSTI BOSNE I HERCEGOVINE.....	351

Andrej Fursov¹

Pad Evrope u Rupu Istorije

Vreme čuda je prošlo i mi moramo

Da tražimo uzroke

Svega što se dešava na svetu.

V. Šekspir „Henri V“

Sviđa nam se rad na tome

da stvari nazivamo svojim imenima.

K. Marks

1

Sad znamo da je 1918. godine propast tek počinjala.

Pre sto godina O. Špengler je objavio svoju poznatu knjigu „Propast zapadnog sveta“, koja je poznatija kao „Propast Evrope“. Špengler je reagovao na krah u toku i usled svetskog rata onoga što je K. Polanji nazvao „civilizacijom XIX veka“. Sad znamo da je 1918. godine propast tek počinjala. Njene dalje smernice su bile:

1 А. И. Фурсов је директор Института за системско-стратешку анализу; директор Центра за руска истраживања Московског универзитета друштвених наука; академик International Academy of Science (Инсбрук, Аустрија); аутор је 400 публикација укључујући 12 монографија; члан Савеза писаца Русије. Предавао је на универзитетима у САД (Колумбијском, Јејлском, Њујоршком), Канади (Кингстонском), Великој Британији (Даремском, Лондонском краљевском колеџу), Немачкој (Хановерском), Мађарској (Централноевропском), Индији („Давахарлал Нехру), Кини (Народном) и Јапану (Софија, Хосеј).

1945. godina kad je Evropa prestala da igra ulogu geopolitičkog (geoistorijskog) subjekta i kad se ispostavilo da je podeljena na zone uticaja, kao što je Napoleon nekada upozoravao, između Rusije i SAD;

Finalnu tačku u vidu velike i prljave mrlje stavlja takozvana „migrantska kriza“ iz 2015. godine.

1968. godina kad je takozvana „studentska revolucija“, a tačnije ono što se krilo iza nje, zadala strašan udarac preostalim evropskim vrednostima naglo ubrzavši proces amerikanizacije, deevropeizacije Evrope i pretvaranja Zapada u Postzapad.

Finalnu tačku u vidu velike i prljave mrlje stavlja takozvana „migrantska kriza“ iz 2015. godine. „Takozvana“, pošto po mišljenju niza stručnjaka, u znatno većoj meri liči na dobro isplaniranu i pripremljenu mrežu vojno-političke operacije, u kojoj se kombinuje obavljanje nelegalnih operacija u oblasti manipulacije antropotokovima, strateških komunikacija, velike logistike, i naravno, psiholoških (psihohistorijskih) kampanja sa zadavanjem snažnih psihičkih udaraca. Cilj ove operacije je stvaranje kontrolisanog haosa; sredstvo je organizacija velikih, od vremena Drugog svetskog rata neviđenih tokova izbeglica i nelagalnih migranata. Kontrolisani haos u datom slučaju zadaje udarce evropskoj birokratiji demoralizujući je, kao i Evropskoj uniji, pokazujući potpunu političku nemoć njenog rukovodstva. Ona je to ubrzo i priznala. Tako je 2. septembra 2015. godine ministar inostranih poslova Slovačke M. Lajčak posle sednice vlade zemlje priznao da je šengenska zona de facto prestala da postoji zbog masovne bujice izbeglica sa Bliskog istoka i iz severne Afrike. U septembru 2015. godine njihov broj je iznosio preko pola miliona ljudi koji ne žele da odu bilo kuda, kao što se to obično dešava s ljudima koji beže od nesreće, siromaštva i smrtne opasnosti, već tamo „gde je čisto i svetlo“ – u zemlje s maksimalno visokim državnim donacijama: Nemačku i Švedsku, a u krajnjem slučaju – Francusku ili Italiju.

Zvanični predstavnik MMF-a Dž. Rajs je 17. septembra 2015. godine situaciju u Evropi ocenio kao „humanitarnu krizu neviđenih razmera“. I premda se, ponoviću, u tom trenutku u Evropi našlo svega oko pola miliona izbeglica evropske vlasti je obuzeo takav strah da im se već u najskorije vreme priviđalo oko 30-35 miliona (govor šefa mađarske diplomatije od 19. septembra). Uostalom, razlog za strah je opravdan: takozvane izbeglice čiji veći deo su činili mladi

Cilj ove operacije je stvaranje kontrolisanog haosa.

i zdravi muškarci, nisu imale nameru ni da rade, ni da se asimiluju; htele su samo jedno – da žive od donacija ne radeći. Dakle, radi se o novom talasu seobe naroda u pravcu Jug – Sever, o naseljavanju Evrope masama koje su joj tuđe u etničkom, kulturno-religioznom i rasnom smislu – obrnuta Rekonkista. Ove mase su vrlo očigledno nastrojene na kriminalno-parazitsko osvajanje zone boravka sitog i bojažljivog belog evropskog čoveka koji je izgubio i vrednosti i volju za pružanje otpora. Šta on, naučen na komfor i tolerastiju može da suprotstavi socijalnim kradljivcima okupljenim (organizovanim) u etničke bande?

Nastanak migracione krize nije očigledno pokazao samo nespremnost, već i nesposobnost zapadnih Evropljana.

Nastanak migracione krize nije očigledno pokazao samo nespremnost, već i nesposobnost zapadnih Evropljana, ne samo da se suprotstave tuđem i tuđinskom, već čak i da se zaštite od njega, da sačuvaju dostojanstvo u sudaru s njim. U ovom smislu to je finale pada Evrope u Rupu Istorije, finale koje Špengler nije mogao ni da sanja. Autor „Propasti zapadnog sveta“ je pored sveg svog pesimizma, spadao u generaciju Nemaca i Evropljana, koji su bili spremni da se suoče s vekom, odnosno, da prihvate njegov izazov, a ne da kriju svoje „debelo telo“ među „liticama“ komfora.

Migraciona kriza je pojava kroz čiju prizmu se kao kroz gigantsku lupu može videti mnoštvo važnih tendencija razvoja Evrope, ne samo u XXI veku, već i u proteklom XX veku – upravo u njemu je ozbiljno zakuvana kaša koju će i naša deca, a najverovatnije unuci morati da kusaju u XXI veku. Ova kriza je trenutak istine o propasti Evrope, zapadnog sveta, njegovog pretvaranja u Postzapad. Istorijske niti se od migracione krize provlače u prošlost i da bismo shvatili i nju i propast treba da pogledamo i Drugi svetski rat, i pozni Rim, i savremenu postzapadnu nauku, i klasne korene neoliberalne kontrarevolucije i globalizacije – samo tako možemo složiti slagalicu, pronaći uzroke onoga što se dešava i nazvati ih svojim imenima.

Migraciona kriza je pojava kroz čiju prizmu se kao kroz gigantsku lupu može videti mnoštvo važnih tendencija razvoja Evrope.

Da, danas vidimo finale propasti, pošto se radi o etnokulturnoj i rasnoj zameni belih Evropljana i njihovom potiskivanju iz istorije. Francuski filozof R. Kami ovaj proces upravo tako i naziva – le grand remplacement – „velika zamena“. Da li se ispostavlja da je Špengler bio u pravu smatrajući da će XXI vek za Evropu biti poslednji? Ovo finale poprima svojstva koja još više ističu njen kraj i propast,

pošto je čitavu situaciju izazvalo rukovodstvo ekonomski najjače evropske države – Nemačke. Okidač je bila novogodišnja (31. decembar 2014. godine) poslanica „dobre bake“ Angele Merkel

Počela je kriza, i to ne samo nemačka, već i evropska.

koja je u suštini pozvala migrante u Nemačku. U maju 2015. godine je još jedan dobričina na tuđi račun, ministar inostranih poslova Lotar de Me-

zijer u Berlinu izjavio da je Nemačka spremna da primi 450 hiljada izbeglica. Već narednog meseca gomile migranata su pohrlile u Nemačku i Nemci su ubrzo broj ljudi koje su spremni da prime morali da povećaju na 800 hiljada. Počela je kriza, i to ne samo nemačka, već i evropska. Dok su obični Nemci, Italijani i Grci proklinjali Merkelovu i vrteli prstom pored slepoočnice – ženska je otkočila, evropska, tačnije atlantska izdanja su je hvalila na sva zvana. Sama Merkelova u jeku krize u septembru 2015. godine nije razmišljala o tome kako da je reši, nije razmišljala o Nemcima, već o nečem drugom: obratila se Marku Cukerbergu s molbom da na neki način zaustavi kritike koje joj građani SRN upućuju preko Fejsbuka. Cukerberg je odgovorio da radi na tome – a zašto ne bi „radio“: SAD je vrlo drago kad Evropska unija slabi, upravo tako je migraciona kriza uticala na ovu neorgansku tvorevinu.

Zapamtimo ovu novogodišnju poslanicu upućenu poslednjeg dana 2014. godine i vratimo se skoro 30 godina unazad, u 1973. godinu kad naizgled, barem za ogromnu većinu Evropljana, ništa nije nagoveštavalo predstojeće nevolje. Istina, završila se „srećna tridesetogodišnjica“ 1945-1975. godine, ali je bilo malo onih koji su razmišljali o tome da se završava – većina ljudi je, kao da je bila obuzeta „sindromom Sidonija Apolinarija“ živela po inerciji iz 1950-1960-ih godina. Znake na zidovima skoro niko nije primećivao, a još manje su ljudi primećivali upozorenja, opomene.

Skoro niko. Ali ne svi.

Dok su obični Nemci, Italijani i Grci proklinjali Merkelovu i vrteli prstom pored slepoočnice – ženska je otkočila, evropska, tačnije atlantska izdanja su je hvalila na sva zvana.

2

U Francuskoj je 1973. godine izašao roman pisca i putnika Žana Raspaja „Tabor svetica“ („Le Camp des saints“). Ubrzo je postao best-seler. U romanu se opisuje masovna migracija iz

Trećeg sveta koja preplavljuje Evropu, a pre svega Francusku. Specifični obarač za bujicu migracije predstavlja izjava belgijske

vlade da je spremna da primi gladnu decu iz Trećeg sveta – zar to nije nagoveštaj poslanice „bake Angele“? U romanu belgijska inicijativa takođe izaziva krizu. Njen početak predstavljaju događaji u Kalkuti gde gomile majki razvaljuju kapiju belgijskog konzulata, gaze konzula i zahtevaju da njihova deca odmah budu poslata u Evropu. Belgijci pokušavaju da se povuku – ali je kasno. Ubrzo indijska gomila bira lidera-mesiju, nakaznog bogalja koji sve poziva da čamcima krenu za Evropu i da je mirno zaposednu – niko se neće usuditi da puca u žene i decu. I ova armada plovi – dugo. Napokon, posle nekoliko meseci provedenih na putu, pojavljuje se na južnoj obali Francuske. Većina stanovnika oblasti u kojoj se iskrcavaju migranti je užasnuta. Međutim, neki se ipak raduju.

U romanu postoji sledeća scena. Stari i vrlo kulturni profesor u svojoj kući sluša Mocarta upravo u trenutku iskrcavanja došljaka. Meštani beže i profesor misli da je ostao sam. U tom trenutku u njegovu kuću upada mladi Francuz, nalik na hipika, i počinje da se ruga starcu govoreći da su njegovo vreme, njegova kultura i njegova zemlja prošli i slavi novu zemlju koju će na teritoriji Francuske stvoriti došljaci iz Trećeg sveta i Francuzi poput ovog studenta. Profesor ne spori s mladićem koji mu je upao u kuću: „Da, vrlo je verovatno da moj svet neće dočekati jutro, ali name-ravam da u potpunosti uživam u njegovim poslednjim trenucima.“ Izgovorivši ovo on vadi pištolj i ubija drznika.

Međutim, suočivši se s mirnom i nenasilnom ofanzivom migranata sve državne strukture Francuske bivaju bespomoćne. Ni političari, ni vojnici ne žele da preuzmu odgovornost za okrutno rešavanje problema – a drugog nema. Istovremeno poznate ličnosti iz medija pozdravljaju došljake i zahtevaju od vlasti da ih prime. Roman se završava tako što Francuska kapitulira, prima milion ljudi koji su se iskricali i jasno je kakav je stav autora: pustiti došljake, tuđince u zemlju, znači uništiti Francuze, njihovu kulturu i njihov moral.

Bez obzira na to što je Raspajeva knjiga startovala kao bestseler vrlo brzo se oko nje stvorila zavera ćutanja. To što je „Tabor svetaca“ preveden na nekoliko evropskih jezika i što je do 2006. godine u Evropi izašlo 500 pri-

Međutim, suočivši se s mirnom i nenasilnom ofanzivom migranata sve državne strukture Francuske bivaju bespomoćne.

Da li će Francuska biti francuska 2015. godine?

meraka predstavlja zaslugu antimigracionih organizacija koje su platile izdanje.

Tadašnji premijer Francuske Loran Fabijus nije našao ništa bolje nego da brzo sve počne da ubeđuje u to da imigranti daju veliki doprinos bogatstvu Francuske.

Raspaj se 1985. godine vratio temi migracije u članku koji je napisan za list „Le Figaro Magazine“ s koautorom, uglednim demografom Ž.-F. Dimonom. Članak „Da li će Francuska biti francuska 2015. godine?“ objavljen je na prvoj stranici i ilustrovan crtežom: Marijana – nacionalni simbol Francuske – u burci. Autori članka su pisali da u perspektivi porast neevropskog stanovništva predstavlja opasnost po francuske vrednosti i kulturu.

Na Raspaja i njegovog koautora se obrušio talas kritike uzne-mirenog brloga pacova vladinih činovnika i plaćenih naučnika. Žoržina Difo, ministarka za društvene poslove, članak je nazvala „odjekom nacističkih teorija“; ministar za kulturu Žak Lang je članak okarakterisao kao „smešan i groteskan“, a „La Figaro Magazine“ je optužio za to da je ovaj list organ rasističke propagande; tadašnji premijer Francuske Loran Fabijus nije našao ništa bolje nego da brzo sve počne da ubeđuje u to da imigranti daju veliki doprinos bogatstvu Francuske – a Raspaj i Dimon nisu pisali o prizemnim stvarima poput bogatstva, koje su dostupne Fabijusovom shvatanju, već o nečem ozbiljnijem.

Kritičari članka je, shvatajući da njihova argumentacija ima emocionalno-propagandni karakter, trebalo da mu suprotstave bar nešto realno, ali su stvari s tim loše stajale. Ista ova Difo je pokušala da demantuje ocenu Raspaja i Dimona po kojima je u Francusku svake godine dolazilo po 59 hiljada migranata – pa se obrukala: statistika za 1989. godinu je pokazala još veću cifru – 62 hiljade. Vreme je pokazalo da su pisac i demograf u pravu. Francuska je 2006. godine primila 193 hiljade migranata, a 2013. godine – već 235 hiljada.

Sve što volite, čak i ako se radi o najvećoj civilizaciji u istoriji, mogu razoriti i uništiti oni koji toga nisu dostojni. Odnosno, agresivni tuđinci.

Iste ove 1985. godine u predgovoru ponovnom izdanju „Tabora svetaca“ Raspaj je napisao da su njegova predskazivanja propasti zapadne civilizacije bila tačna. Raspaj spada u onaj redak tip vrlo kulturnih ljudi koji već izumiru, a koji poseduju intenzivnu civilizacijsku i etnorasnu svest Evropljana, koji se sećaju upozorenja Štefana Cvajga: sve što volite, čak i ako se radi o najvećoj

ćoj civilizaciji u istoriji, mogu razoriti i uništiti oni koji toga nisu dostojni. Odnosno, agresivni tuđinci, dodajem.

U junu 1991. godine 66-godišnji pisac je u časopisu „Figaro“ objavio članak „Domovina koju je izdala republika“. Međunarodna liga za borbu protiv rasizma i antisemitizma je pokušala da ga tuži, ali je sud odbacio optužbu.

Već 1970-ih godina su vlastodršci ovog sveta planirali migracionu bujicu iz Trećeg sveta u Evropu.

Simbolično je to što je jednog dana 2001. godine u 4 sata ujutru brodić sa 1.500 Kurda – izbeglica iz Iraka pristao uz južnu obalu Francuske. Iskrcavši se Kurdi su počeli da kucaju na vrata meštana da ih puste u kuću. Sve to se desilo na svega 50 metara od kuće u kojoj je 1972. godine Raspaj 18 meseci pisao svoj proročki roman. Današnja evropska stvarnost ne samo da se podudara s proročanstvom, već ga je umnogome prevazišla.

I poslednja crtica. Posle ostavke poznatog antikomuniste i antisovjeta direktora (1970-1981. godine) francuske specijalne službe SDECE Aleksandra de Maranša procurela je informacija o tome da je još sredinom 1970-ih godina učestvovao u tajnim pregovorima između predstavnika zapadne Evrope i marokanskog kralja Hasana II. Radilo se, ni manje ni više, nego o tome da se ispod Gibraltarskog zaliva izgradi tunel koji bi trebalo da olakša dolazak migranata iz severne i tropske Afrike u Evropu. Pregovori su se izjalovili, ništa nije izgrađeno, ali su bez obzira na to krajem XX – početkom XXI veka migranti preplavili Evropu i bez ikakvog tunela. Zasad se to ne dešava „Ognjem i mačem“, ali je sigurno „Potop“, i u Evropi ne vidimo junake tipa pana Volodijevskog koji bi mogli da je odbrane svojom sabljom, ili Jana Sobeskog koji tera Turke od zidina Beča 1683. godine. Međutim, u ovom kontekstu je važna druga stvar: već 1970-ih godina su vlastodršci ovog sveta planirali migracionu bujicu iz Trećeg sveta u Evropu.

Zašto? I da li je čitava stvar samo u ekonomiji?

3

Ekonomska potreba za migrantima u Evropi pojavila se posle Drugog svetskog rata. Između ostalog, u Velikoj Britaniji je 1948. godine usvojen Akt o imigraciji i iste godine su u zemlju brodom „Empire Windrush“ pristigli prvi migranti

Ekonomska potreba za migrantima u Evropi pojavila se posle Drugog svetskog rata.

iz Vest Indije. Proces se odvijao postepeno i skoro niko nije pret-

Migracija u Veliku Britaniju se 1980-1990-ih godina odvijala pod znamenjem multikulturizma.

postavljao u šta će se pretvoriti. A kad se 1960-ih godine pret-
vorio – ispostavilo se da niko ne zna kako rešiti
pitanje i da britanska vlada prosto nema pred-
stavu o tome šta da radi s migracijom. Krajem
1960-ih godina situacija je bila do te mere akutna

da se u aprilu 1968. godine 75% anketiranih Britanaca izjasnilo za
pooštavanje kontrole imigracije, a uskoro je ovaj broj porastao
na 83%. Dana 20. aprila 1968. godine, reagujući na raspoloženje
sugrađana ministar odbrane u senci iz vlade konzervativaca Džon
Inok Pael (1912-1998) je održao čuveni govor „Reke krvi“. U nje-
mu se vrlo žestoko izjasnio o pitanju migracije istakavši opasnost
od primanja u zemlju „50 hiljada džabalebaroša godišnje“. „Kad
gledam u budućnost obuzimaju me mračni predosećaji i ja kao
Rimljanin (*Vergilije – A. F.*) vidim Tibar pun krvi“. 74% Britanaca
je podržalo Paelov stav. Međutim, bez obzira na to, premijer iz
senke (a ujedno i matori pedofil) E. Hit je odmah izbacio Paela
iz kabineta zbog čega ga je osudilo 69% Britanaca.

Po mišljenju analitičara Pael je imao sve šanse da potisne
Hita, postane lider konzervativaca i da u perspektivi pobjedi na
izborima. Uzgred rečeno, nije isključeno da bi se u tom slučaju
politička karijera M. Tačer odvijala drugačije – mesto za nju je ra-
ščišćeno pošto je Hit potisnut pomoću ubistvenih kompromituju-
ćih materijala; protiv Paela kojeg je Hit sklonio kao konkurenta
takav materijal nije postojao.

1970-ih, a posebno 1980-ih godina, za vreme Tačerove, mi-
granata u Velikoj Britaniji je bilo toliko da se ispostavilo da je po-
litika smanjenja njihovog broja uz opstanak postojećeg britanskog
režima nemoguća: tačka posle koje nema povratka je pređena, i to
je – jedno od „dostignuća“ Tačerove. Upravo u godinama njene
vladavine je, kao što je istakao A. N. Vilson, autor trilogije o bri-
tanskoj istoriji u XIX-XX veku („Viktorijanci“, „Posle viktorijana-
ca“, „Današnjica“) Velika Britanija prestala da bude nečiji dom i
postala je „ničija kuća“ („nobody’s house“).

Posebnu usrdnost je ispoljila vlada
Tonija Blera (od 1997. godine) koja
je širom otvorila vrata migrantima.

Migracija u Veliku Britaniju se 1980-1990-
ih godina odvijala pod znamenjem multikultu-
rizma. Posebnu usrdnost je ispoljila vlada Tonija

Blera (od 1997. godine) koja je širom otvorila vrata migrantima.
Po mišljenju analitičara veliku i vrlo zlokobnu ulogu u tome je

odigrala ministarka za poslove obezbeđivanja utočišta i imigracije (Asylum and Immigration Ministry) Barbara Roš. Navodeći kao primer svoju jevrejsku porodicu koja se u Veliku Britaniju doselila u XIX veku ona je sve pokušavala da ubedi u to da migracija uopšte nije nova stvar, da je Engleska oduvek bila zemlja migranata, na primer, Normana koji su je osvojili posle bitke kod Hastingsa 1066. godine.

Trenutna situacija u Velikoj Britaniji je sledeća: u 23 od 33 rejona (borough) Londona belci su postali manjina, a vlasti i mediji vatreno pozdravljaju ovu činjenicu.

To je, naravno, laž: Normani su u XI veku činili 5% stanovništva Engleske, dok je na osnovu popisa stanovništva u Engleskoj i Velsu 2002. godine konstatovano: u narednih 10-15 godina belo stanovništvo Londona će postati manjina, a muslimansko stanovništvo zemlje će se udvostručiti. Po popisu iz 2012. godine samo se 44,9% stanovnika Londona izjašnjavalo da su beli Britanci, a broj Britanaca koji žive u zemlji, ali su rođeni van njenih granica porastao je za 3 miliona. Godine 2014. žene koje žive u zemlji, ali su rođene van njenih granica donele su na svet 27% beba u Engleskoj i Velsu; bar 33% dece ima jednog roditelja imigranta. Zanimljivo je da se upravo u Engleskoj broj sledbenika hrišćanstva najbrže smanjuje. Osim toga, Normani se u rasnom i religioznom smislu nisu razlikovali od većeg dela stanovnika ostrva.

Razume se, ovi argumenti ne važe za Barbaru Roš: ona je histerisala povodom toga da je čak i pomen politike imigracije, a da ne govorimo o diskusiji o ovom pitanju predstavlja rasističku pojavu, a da su sve bojazni u vezi s pitanjima migracije – rasizam, fašizam i islamofobija. I to pored toga što su se beli Britanci prema migrantima odnosili prilično trpeljivo, ili, da upotrebimo omraženi termin, „tolerantno“. Skrećem pažnju na agresivnost pristalica multikulturalizma i odsustvo tolerantnosti na koju toliko vole da apeluju. Oni vrlo često blokiraju i presecaju pokušaje čak i neutralnog, mirnog razmatranja problema, kvalifikujući ih kao rasizam, nacizam, ksenofobiju i... netolerantnost.

Trenutna situacija u Velikoj Britaniji je sledeća: u 23 od 33 rejona (borough) Londona belci su postali manjina, a vlasti i mediji vatreno pozdravljaju ovu činjenicu – ništa manje vatreno od homoseksualnih brakova. Broj ljudi koji se izjašnjavaju kao hrišćani smanjio se sa 72% na 59% (odnosno od 37 miliona opao je na 32) dok se broj muslimana povećao s 1,5 miliona na 2,7.

Normani se u rasnom i religioznom smislu nisu razlikovali od većeg dela stanovnika ostrva.

Na prvi pogled, odnos ne izgleda preteći. Međutim, po mišljenju stručnjaka, kao prvo, navedene cifre ne uzimaju u obzir nelegalne migrante; kao drugo, nije stvar u kvantitetu, veću kvalitetu: muslimani su mnogo aktivniji u svojoj veri, bolje su organizovani i spremniji na sukobe s primenom nasilja; kao treće, zbog toga, odnosno zbog bojazni, kao i u skladu s logikom tolerantnosti i multikulturalizma vlast po pravilu staje na stranu muslimana. U svojoj spremnosti pomirenja (termin „appeasement“ se ranije koristio za politiku Čemberlena prema Hitleru, radi mira po svaku cenu) britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana. Ima i prosto vapijućih slučajeva. Navešću dva.

Britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana.

limani su mnogo aktivniji u svojoj veri, bolje su organizovani i spremniji na sukobe s primenom nasilja; kao treće, zbog toga, odnosno zbog bojazni, kao i u skladu s logikom tolerantnosti i multikulturalizma vlast po pravilu staje na stranu muslimana.

U svojoj spremnosti pomirenja (termin „appeasement“ se ranije koristio za politiku Čemberlena prema Hitleru, radi mira po svaku cenu) britanske vlasti su spremne da zabrane đacima da nose krstiće i da zabrane novogodišnje jelke da se ne bi vređala osećanja muslimana. Ima i prosto vapijućih slučajeva. Navešću dva.

4

Prvi slučaj. Godine 2009. posle povratka iz Avganistana Kraljevski engleski puk je u paradi prošao kroz grad Luton. Mnogi meštani, beli Britanci (belci čine 45% stanovnika Lutona) su izašli da pozdrave vojnike. Istovremeno su članovi islamističke grupe al Muhadžirun glasno protestovali nazivajući vojnike „ubicama“, „ubicama dece“ i sl. Kad su beli Britanci pokušali da smire islamiste policija je pohitala u pomoć ovim drugima pripreтивši belcima hapšenjem. Oni su zauzvrat pokušali da osnuju grupu English Defence League (Liga engleske odbrane) koja je nekoliko godina organizovala akcije protesta protiv nasilničkog delovanja islamista. Policija, po pravilu, nikad nije stajala na stranu Lige, nije reagovala na napade islamista na članove Lige, nekoliko puta je hapsila njenog rukovodioca Toma Robinsona i na kraju ga je strpala u zatvor.

Drugi slučaj. U januaru 2011. godine u Londonu je u Old-Bejlju bilu suđenje bandi od 9 Pakistanaca i 2 došljaka iz severne Afrike koji su u Oksfordširu nekoliko godina otimali, silovali

ima i prosto vapijućih slučajeva.

i kao seks-robinje prodavali devoјčice 11-15 godina. Pritom je jednu od njih vlasnik po imenu Muhamed žigosao žigom sa slovom „M“. Većina devoјčica su bile bele Britanke. Istraga je pokazala da su banditi delovali u potpu-

nom skladu s islamskim stavovima o tome kako se treba odnositi prema ženama i deci-nemuslimanima.

Štampa koja je izveštavala o suđenju nije se usudila da navede da su članovi bande muslimani, licemerno je napisala „Azijati“. Međutim, ne samo da su se novinari, ističe D. Mari autor knjige „Samoubistvo Evrope“, već čak i policajci

i sudije ponašali kao da je njihov rad – nešto poput posredovanja između sfere činjenica i društva. Isto tako se u sličnim slučajevima ponaša štampa u skoro svim evropskim zemljama. Na primer, u Roterdamu je 1997-2014. godine otkrivena seksualna zlostupotreba 1400 dece u muslimanskim zajednicama. Štampa i vlast su učinili sve da zataškaju skandal. I zavera biva osujećena isključivo zahvaljujući upornosti novinara, ponekad samo jednog-dvojice, koji se ne plaše ni pretnji islamista, ni liberalnih optužbi za „profesionalni“ ili „institucionalizovani“ rasizam.

U Roterdamu je 1997-2014. godine otkrivena seksualna zlostupotreba 1400 dece u muslimanskim zajednicama. Štampa i vlast su učinili sve da zataškaju skandal.

5

Situacija sa stepenom uticaja islama i muslimana na društveno-politički život Velike Britanije je takva da neki predstavnici dobrostojeće polovine društva bez velike buke – sans affichage, što bi rekli Francuzi, primaju islam. Ne samo to, počinju vrlo simptomatični razgovori o arapskim (islamskim!) korenima kraljice Elizabete II. Časopis „The Economist“ od 7-13. aprila 2018. godine objavio je članak „Da li je kraljica kalif?“. Vredi detaljnije se zadržati na sadržaju ovog članka. U njemu se govori o tome kako je nedavno internet-forum „Arapska ateistička mreža“ objavio naslov: „Kraljica Elizabeta treba da istakne svoje pravo da upravlja muslimanima“. Osnovu predstavlja srodstvo kraljice s prorokom Muhamedom, što automatski znači da je Elizabeta u srodstvu s kraljevima Maroka i Jordana i ajatolahom Alijem Hamnejem. Ove informacije koje su se prvi put pojavile u marokanskom listu „Al Usbua“ („Nedelja“) izazivaju sve veće interesovanje u muslimanskom svetu. List tvrdi da je Elizabeta potomak proroka u

Zavera biva osujećena isključivo zahvaljujući upornosti novinara.

43. kolenu; ona je u krvnom srodstvu s njim, tačnije, s njegovom kćerkom Fatimom preko grofa od Kembridža, koji je živio u XIV veku. Još ranije su ovu činjenicu potvrdili Ali Goma, bivši veliki

muftija Egipta, i Burke's Peerage, britanski ugledni poznavalac kraljevske genealogije.

Reakcija na informacije o muslimanskim korenima Elizabete u arapskom svetu je različita. Jedni smatraju da je to podmukla zavera s ciljem preporoda Britanske imperije uz pomoć muslimana, naročito šiita, koji poštuju prorokove potomke.

Glavna ličnost u čitavoj ovoj šemi je muslimanska princeza po imenu Zaida, koja je u XI veku pobegla od Berbera koji su napali Sevilju i došla kod Alfonsa VI, hrišćanskog kralja Kastilje, i koja je zatim uzela ime Izabela, krstila se i rodila mu sina Sanča. Jedna od Sančovih potomaka po ženskoj liniji se udala za grofa od Kembridža. Međutim, neki smatraju da je Zaidino poreklo sporno. Po njihovom mišljenju, ona je kćerka emira iz Sevilje Mutamida bin Abada (XI v.); po jednoj verziji, on je potomak proroka, a po drugoj – samo se oženio jednom od žena iz ove porodice.

Reakcija na informacije o muslimanskim korenima Elizabete u arapskom svetu je različita. Jedni smatraju da je to podmukla zavera s ciljem preporoda Britanske imperije uz pomoć muslimana, naročito šiita, koji poštuju prorokove potomke. Drugi, naprotiv, pozdravljaju ovu novost. Abd-ul Hamid al Aruni, autor članka u „Al Usbua“ je napisao da je krvna veza most između dve religije. Neki idu još dalje nazivajući kraljicu „sejida“ ili „šerifa“ – što su titule potomaka proroka.

Časopis „Economist“ je dao svoj doprinos „muslimanskoj liniji“ Vindzora, istakavši poznato interesovanje princa Čarlsa („bin Filipa“) za islam. Jedan od prinčevih muslimanskih poverenika kaže da bi Čarls ponekad želeo da ima nekoliko žena. Princ je pokrovitelj Oksfordskog centra za islamska istraživanja gde muslimane pozdravlja rečima „as selam alejkum“ („mir vam“). Priča se čak da svoje eventualno krunisanje Čarls ne želi da ograniči atributikom jedne vere – hrišćanske. Po „The Economist“ ima informacija o tome da bi princ želeo da ne bude proglašen samo za „zaštitnika hrišćanske vere“, već prosto za „zaštitnika vere“. U

Časopis „Economist“ je dao svoj doprinos „muslimanskoj liniji“ Vindzora, istakavši poznato interesovanje princa Čarlsa („bin Filipa“) za islam.

islam se to naziva „amir al muminin“ – „predvodnik istinskih vernika“. Ipak, sam Čarls – i to je vrlo razumljivo – nikad nije javno izražavao takve želje.

U svakom slučaju, objavljivanje ovakvih informacija u časopisu koji pripada nekim najbogatijim porodicama Velike

Britanije, uključujući Rotšilde, je simptomatično. Zna se da od 1970-ih godina Velika Britanija teži ka tome da obnovi imperiju koja je bila uništena zalaganjem SAD i SSSR-a, samo na drugačijim osnovama – sad se radi o nevidljivoj globalnoj finansijskoj imperiji čije su enklave raštrkane po celom svetu. U poslednjoj trećini XX veka, kao sredstvo za njenu obnovu izabrana je Kina:

Sam Čarls – i to je vrlo razumljivo – nikad nije javno izražavao takve želje.

Britanci su uložili sredstva u nju – to je takođe odgovaralo interesima KNR; sledeći korak je bilo uništavanje SSSR-a. Povratak kontrole nad određenim segmentom arapsko-muslimanske elite, a posredstvom nje – nad važnim delom arapsko-muslimanskog sveta nameće se kao sledeći logičan korak. I tada postaje jasna i „Islamic connection“ Elizabete, i stav britanskih vlasti o muslimanima u Velikoj Britaniji. Međutim, ovakva politika vlasti se ne ograničava Velikom Britanijom – ona je zahvatila celu zapadnu Evropu. To znači da u multikulturalizmu, u promeni rasno-etničkog, kulturno-istorijskog lica Evrope i njenog pretvaranja u Postzapad, ni iz daleka ne postoji samo britanski interes pored sve njegove važnosti i značaja u severnoatlantskom kompleksu interesa. Dovoljno je pogledati „kontinentalnu Evropu“ – Francusku, Nemačku, Švedsku i niz drugih zemalja da bi se čovek uverio: kao prvo, da je problem s migrantima kao tuđincima aktuelan kao nikad ranije; kao drugo, vlasti ga ni na koji način ne rešavaju i u konfliktima između „svojih“ i „tuđih“ najčešće se svrstavaju na stranu ovih drugih.

6

Francuska je zemlja s najvećim brojem (kako apsolutnim, tako i procentualnim) migranata iz muslimanskih zemalja, plus Afrikanaca. Zvanična statistika je 1970-ih, 80-ih i 90-ih godina – nezavisni istraživači to odlično znaju – zamagljivala stvarnu situaciju s migrantima ili prosto nije prikupljala podatke o rasnom, etničkom i verskom sastavu stanovništva. U „nultim“ godinama situacija se menjala, ali, kako što u knjizi „Samoubistvo Evrope“ ističe D. Mari, svaki demograf u Francuskoj koji nije umanjivao buduće rasno-etničke promene u sastavu stanovništva zemlje, bio je optuživan za povlađivanje krajnjoj desnici, Nacionalnom frontu.

Francuska je zemlja s najvećim brojem (kako apsolutnim, tako i procentualnim) migranata iz muslimanskih zemalja, plus Afrikanaca.

Iako su Raspaj i Dimon pogrešili kad su pisali da će 2015. godine islam postati dominantna religija u Francuskoj, situacija se razvija upravo u ovom pravcu. Po podacima iz 2016. godine

U životu savremene Francuske ima pojava koje su prosto zapanjujuće po svojoj simbolici.

32,2% učenika se izjasnilo da su hrišćani i 25,5% da su muslimani. Manje od 50% nemuslimana i samo 22% katolika je smatralo da je religija nešto što im je važno. Istovremeno se 83% učenika-muslimana o islamu izjasnilo kao o nečemu što im je izuzetno važno. U Parizu danas ima toliko muslimana da se zbog toga što nema dovoljno džamija za sve stotine muslimana okupljaju na molitvu u Ul. Mira u 18. okrugu – i tu se čovek i nehotice seća romana J. Čudinove „Džamija Notr-Dam“).

U životu savremene Francuske ima pojava koje su prosto zapanjujuće po svojoj simbolici. Jedan od departmana Francuske je Sena – Sen-Deni, odnosno 93. departman. U suštini, to je predgrađe Pariza. Samo odozgo, s uzvišice Avron (jedna od mnogih uzvišica 93. departmana) njegova panorama uliva mir. U stvari, on se svrstava u „slobodne“ (ili čak „osetljive“) gradske zone, što označava krajnji stepen nestabilnosti i opasnosti u svakodnevnom životu, i to pored toga što ovakve zone imaju poreske i socijalne olakšice, odnosno, ukoliko nazivamo stvari svojim imenima, to su zone-paraziti. Devedeset treći departman više liči na severnoafrički nego na francuski grad. Pijaca je odmah pored bazilike – to je u suštini arapska pijaca, *suk*. Trideset posto stanovništva Sen-Denija čine muslimani, 15% katolici, ali čak u privatnim katoličkim školama u rejonu ima 70% muslimana. U Sen-Deniju je 10% džamija od ukupnog broja u Francuskoj. Parižani izbegavaju Sen-Deni, jedini razlog za dolazak ovamo je stadion Stad de Frans. Rejoni departmana – Frank Muazon, Maladreri, Liši subua – su sve jedan gori od drugog. Kontrolišu ih arapske i afričke bande kojima se za pomoć ne obraćaju samo stanovnici ovog uzavrelog kraja zbog njene ogromne moći, već ponekad – i policajci.

Karakterističnu odliku mnogih arapsko-afričkih stanovnika

Karakterističnu odliku mnogih arapsko-afričkih stanovnika departmana čini antisemitizam.

departmana čini antisemitizam. Scena kad crnci u romanu Ž. K. Granžea „Kajken“ tuku i ponižavaju Jevrejina nije izmišljena, već je uzeta iz života.

I jasno je, zašto, na primer, u knjizi Dž. Kirčika „Kraj Evrope. Diktatori, demagozi i predstojeći Mračni vekovi“ glava o Francuskoj nosi naziv „Francuzi bez Jevreja“ i zašto je po-

svećena antisemitizmu koji se povećava proporcionalno s brojem migranata, koji Kirčik po ugledu na Maleka Butiha (sin alžirskih migranata, poslanik Narodne skupštine) naziva „islamo-nacizmom“. Bez obzira na veliki udeo Jevreja u francuskoj političkoj, poslovnoj i intelektualnoj eliti zemlje (E. Drimon je još početkom XX veka pisao o „jevrejskoj Francuskoj“) vlast u suštini ništa ne može da učini, ni s tim, ni s migrantima. Jedina stvar koja preostaje vlastima jesu izjave poput one koju je u januaru 2015. godine u Narodnoj skupštini dao tadašnji premijer M. Vals: „Ako 100 hiljada Francuza španskog porekla napusti Francusku nikad neću reći da Francuska više nije Francuska. Ali ako 100 hiljada Francuza jevrejskog porekla napusti Francusku, Francuska više neće biti Francuska i Francusku republiku očekuje propast.“ Ni manje, ni više. Možda su Valsove reči dirljivo zvučale Jevrejima, ali mnogim migrantima nisu, posebno Arapima, za koje su starosedeooci Francuske, bez obzira da li su to Francuzi ili Jevreji – objekat, potencijalne žrtve i plen. Dve hiljade šesnaeste godine je 8 hiljada Jevreja (u poređenju s 1,9 hiljada 2001. godine) napustilo Francusku, smatrajući da je bolje da se presele u Izrael, pored toga što se on ne ni iz daleka ne nalazi u mirnom kraju sveta. Ako se stvari i ubuduće budu tako odvijale, za 12-13 godina će – po Valsovoj logici – Francuska prestati da bude Francuska.

Ako se stvari i ubuduće budu tako odvijale, za 12-13 godina će – po Valsovoj logici – Francuska prestati da bude Francuska.

S 93. departmanom je povezan jedan od najsimptomatičnijih slučajeva u današnjoj Francuskoj. Ovde se nalazi bazilika s prahom Karla Martela koji je 732. godine u bici kod Poatjea porazio Arape i zaustavio njihov prodor na sever. Kad su jednog nedeljnog jutra 2016. godine sveštenici služili misu u bazilici s pobeđnikom Arapa kod Poatja, njih, baziliku i prah Karla Martela čuvali su do zuba naoružani vojnici francuske vojske. Zaista, istorijski revanš, obrnuta Rekonkista.

Slična slika je i u drugim gradovima Evrope – Marseju, Briselu, Amsterdamu, Roterdamu, Stokholmu, Malmeu i u nekim gradovima severne Engleske.

7

Centar i sever Evrope predstavljaju vrlo tužan, da ne kažemo odvratan prizor. O situaciji u Nemačkoj biće reči kasnije,

Centar i sever Evrope predstavljaju vrlo tužan, da ne kažemo odvratan prizor.

ovde ću se ograničiti na to da kažem da su 2015. godine, za vreme krize Nemci pominjali Tea Saracina i njegovu poznatu knjigu „Samolikvidacija Nemačke“ („Deutschland schafft sich ab“).

Vapijući primer spremnosti da šene pred migrantima, gazeći čak i svoju kulturu, pokazuju švedske vlasti – nova, migrantska verzija „stokholmskog sindroma“.

Dve hiljade desete godine je Saracin, nekadašnji senator i član izvršnog komiteta Bundesbanke, objavio knjigu koja je izazvala skandal. On je ubedljivo pokazao da migranti ne samo da ne mogu, već pre svega ne žele da se integrišu u nemački život. Islamske organizacije su pokušavale da ga gone preko suda; začudo, neke jevrejske organizacije (to je alijansa! Uostalom, Jevreji i jevrejske organizacije se često zalažu za multikulturalizam) počele da optužuju Saracina za antisemitizam – ali uzalud. Sama socijal-demokratska partija se kukavički distancirala od Saracina – pored toga što se 47% Nemaca nedvomisleno izjasnilo: islam je tuđ Nemačkoj; isto se dešava u Austriji, gde će do 2050. godine većina stanovnika do 15 godina biti muslimani (uzgred rečeno, čak i preko okeana, u SAD, po prognozama će muslimani bročano nadmašiti Jevreje). Događaji su pokazali da je Saracin u pravu.

Vapijući primer spremnosti da šene pred migrantima, gazeći čak i svoju kulturu, pokazuju švedske vlasti – nova, migrantska verzija „stokholmskog sindroma“. Kako ističu analitičari, ono kroz šta je Švedska morala da prođe 2015. godine nečuveno je čak i u njenoj tolerističkoj istoriji. Pre krize se u Švedsku obično doseljavalo po 10 hiljada migranata godišnje. Posle govora Merkelove utočište u Švedskoj je zatražilo 163 hiljade ljudi. Ovi ljudi, uglavnom muškarci mlađih i srednjih godina – su se rastvorili u njoj. Švedske vlasti pokušavaju da migrante koji dolaze u zemlju predstave kao lekare, naučnike i profesore koji su zemlji izuzetno potrebni. U stvari, to je laž. Dolaze neobrazovani ljudi koji uopšte ne žele da rade.

Pretežna masa ljudi koji su došli 2015. godine smestila se u rejon Rozengard u Malmeu, koji je treći grad u Švedskoj po broju stanovnika.

Pretežna masa ljudi koji su došli 2015. godine smestila se u rejon Rozengard u Malmeu, koji je treći grad u Švedskoj po broju stanovnika. Migrantima koji ovde po zvaničnim podacima čine 30% stanovništva (u stvari dvostruko više)

švedske vlasti su obezbedile sve uslove za život: ovde je najniža poreska stopa, migrantima se stanovi daju preko reda, socijalne povlastice su takođe na visokom nivou: integriši se u švedsko

društvo – e, pa neću. Ali upravo „neću“. Migranti ne pokazuju nikakvo interesovanje za integrisanje u švedsko društvo ispoljavajući neprijateljski-prezriv odnos i prema Šveđanima, i prema švedskim vlastima, uključujući i policiju.

Čak i u toku prvih 14 godina XXI veka švedski jezik nije bio prvi jezik nijednog (!) dete-

ta u školama u Rozengardu, a migranti nemaju naročitu želju da uče jezik „meštana“. Ako im se nešto ne sviđa, oni dejstvuju, ne zaustavljaju se na rečima. Dakle, ako im se ne sviđi ili mesto boravka ili samo boravište, često ga prosto zapale, pošto su sigurni da će dobiti novo – i dobijaju! U belim Šveđanima, naročito ženama, migranti vide „belo meso“ – plen za seks. Nije slučajno što je 2014. godine Švedska izbila na drugo mesto u svetu (!) posle Lesota (!) po broju silovanja po broju stanovnika – 6.620 (1975. godine je bilo 421). Pritom i vlasti, i štampa, kukavički verni Willkommen-skultur (kultura „Dobrodošlice“) trude ili da sakriju silovanja ili da ih prikažu kao pojedinačne slučajeve. Tako su u toku leta 2015. godine za vreme stokholmskog muzičkog festivala dvanaestak devojčica od oko 14 godina silovali migranti, pretežno Avganistanci. Policija je učinila sve da zataška incident – i to ni iz daleka nije pojedinačni slučaj.

Dvojica 18-godišnjih migranata iz Avganistana su 2017. godine silovala 40-godišnju Šveđanku, aktivistkinju borbe za prava migranata. Ženi koja je došla na prosvetiteljski razgovor o njihovim pravima Avganistanci su sipali neku supstancu u čaj i iskoristili su njeno polusvesno stanje. Jedan nasilnik je dobio godinu i tri meseca zatvora, a drugi je uspeo da se izvuče kaznom i odlaganjem od tri meseca od stupanja presude na snagu, pošto „dobro“ švedsko pravosuđe njegove postupke nije okvalifikovalo kao seksualno nasilje, već kao... masturbaciju.

Ponašanje migranata u Malmeu ne odlikuje se samo agresivnošću, već i antisemitizmom. Još je 2010. godine Centar Simona

Vizentala izdao letak kojim je apelovao na turiste-Jevreje da budu maksimalno oprezni kad posećuju ovaj grad. Muslimani u Malmeu su 2008-2009. godine za vreme sukoba u sektoru Gaze napali demonstracije koje su organizovali Jevreji skandirajući: „Hitler, Hitler, Hitler“. Dž. Kirčik ukazuje na opasnost od formiranja „crveno-zelenog“ saveza – saveza nekih evropskih

Ponašanje migranata u Malmeu ne odlikuje se samo agresivnošću, već i antisemitizmom.

Muslimani u Malmeu su 2008-2009. godine za vreme sukoba u sektoru Gaze napali demonstracije koje su organizovali Jevreji skandirajući: „Hitler, Hitler, Hitler“.

levičarskih partija i islamističkih organizacija. Po njegovom mišljenju, bivši socijal-demokratski gradonačelnik Malmea Ilmar Rejepalu je primer takve vrste. Žalosna situacija se ne završava

Današnja Švedska nije zamak i nije Glimingenski dvorac, već je pre prolazna soba sa širom otvorenim vratima.

Malmeom. Na primer, u Sederteljeu živi ogroman broj Iračana – najviše na svetu van granica Iraka. Treba li se čuditi podacima koje je naveo švedski lingvista Mikael Parval: arapski je najpopularniji jezik u Švedskoj potisnuvši na drugo mesto finski jezik. Zvanične švedske vlasti brižljivo zaobilaze ovo pitanje. Zanimljivo, hoće li se probuditi u slučaju da arapski potisne i švedski? Ili će radosno pozdraviti ovaj događaj?

Zahvaljujući migrantima Sederteljea je poznato po ogromnom broju grupnih silovanja čije žrtve često bivaju švedske devojčice od 12-14 godina, koje ni muškarci, ni policija ne mogu da zaštite! I to su potomci vikinga od davnina, vojnika kralja Gustava II Adolfa (1594-1632) za vreme čije vladavine su se Švedska i njena vojska nazivale „čekićem Evrope“. U bajkovitoj pripovesti S. Lagerlef o putovanju Nilsa s guskama postoji epizoda kad tuđi (u bajci su to pacovi) osvajaju Glimingenski zamak i Nils svirajući frulu izvodi pacove u more i oni počinju da tonu. Današnja Švedska nije zamak i nije Glimingenski dvorac, već je pre prolazna soba sa širom otvorenim vratima. I sasvim je sigurno da nema ko, ne samo da izbacikriminalni deo migranata, već čak ni da zaštititi stanovnike dvorca.

Ne samo to, upravo Šveđani prednjače u pokušajima da multikulturalizam opravdaju time da su Evropljani uopšte, a Šveđani posebno, navodno uvek bili „nacija imigranata“, i u aktivnom smanjivanju, pa čak i ponižavanju sopstvene kulture u poređenju s kulturama Azije i Afrike, u prvom redu muslimanskim. Na primer, 2004. godine je ministarka Švedske za integracije Mona Sahlin govoreći (u burki!) u kurdskoj džamiji izjavila da Šveđani zavide Kurdima na njihovoj tako bogatoj kulturi koju Šveđani

Sederteljea je poznato po ogromnom broju grupnih silovanja.

nemaju. A sekretar vlade za integracije Lu Berg je na pitanje novinara da li treba čuvati švedsku kulturu odgovorila: „A šta je švedska kultura? Mislim da sam time odgovorila na Vaše pitanje.“ Kako da se ne setimo F. Rejfelta koji je stupajući 2006. godine na dužnost premijera izjavio: „Iskonsko švedsko je samo varvarstvo,“ a kultura je navodno uvek dolazila spolja. Očigledno, ljudi kao što su Rejnfelt,

Sahlinova i Bergova smatraju da je u XXI veku upravo migranti-kriminalci Šveđanima i Švedskoj donose kulturu.

Kad čovek čuje takve sentence postaje mu očigledno da je tačna teza S. Hantingtona koju je formulisao u knjizi „Ko smo mi?": „Multikulturalizam je u suštini antievropska civilizacija. To je u svojoj osnovi antizapadna ideologija.“ I ovu ideologiju kuje Postzapad čija je avangarda – Švedska.

Iskonsko švedsko je samo varvarstvo.

Izgleda da Šveđani nemaju meru, ne samo u migrantofiliji koja dolazi do psihološkog mazohizma, već ni u drugim sociokulturnim devijacijama, na primer, u feminizmu, i ponekad im se to obije o glavu, pošto stupa u oštru protivrečnost s njihovim (i opšteevropskim) kursom mirenja muslimana. Margot Valstrem, okorela feministkinja, socijal-demokrata je 3. oktobra 2014. godine, prvog dana svog rada u svojstvu ministra inostranih poslova Švedske izjavila da će Švedska od sada sprovoditi feminističku spoljnu politiku i žigosala je Saudovsku Arabiju zbog „ugnjeta vanja žena“. U odgovor je dobila surovu reakciju muslimana: Saudovska Arabija je povukla svog ambasadora iz Stokholma, a sama Valstrem je lišena prava da govori na sednici Lige arapskih država. Međutim, najzanimljiviji je bio udarac koji su muslimani zadali Šveđanima „na marginama“ ovih sednica. Organizacija za islamsku saradnju koja predstavlja gotovo 60 zemalja, žigosala je Švedsku koristeći multikulturalistički doublespeak (orvelovski „dvosmisleni jezik“) koji, kao što je primetio Dž. Kirčik, veoma podseća na jezik katedri za sociologiju zapadnih univerziteta.

Predstavnici Organizacije su optužili Valstremovu – i Švedsku – da ne poštuje raznovrsnost kultura i socijalnih normi i bogatstvo etičkih standarda. Drugim rečima, muslimani su počeli da tuku Evropljane njihovim oružjem, pri čemu je meta bila feministkinja – i Šveđani su morali da začute. Isto kao što čuti i obara pogled Postzapad koji proklamuje ravnopravnost i demokratiju, kad se suočava s žestokom etno-rasističkom (u suštini – rasističkom) hijerarhijom migranata koji hrle u Evropu. Na vrhu hijerarhije su Tunižani i Sirijci, ispod njih su – Avganistanci, još niže su došljaci iz različitih regiona Afrike, uključujući Somalijce i Eritrejce. Uostalom, sve su to

Izgleda da Šveđani nemaju meru, ne samo u migrantofiliji koja dolazi do psihološkog mazohizma, već ni u drugim sociokulturnim devijacijama.

ljudi koji ilegalnim prevoznicima mogu da plate po 1.500 dolara samo za finalni deo putovanja u Evropu.

8

Već je prva decenija XXI veka pokazala: multikulturalizam u Evropi je doživeo krah.

Već je prva decenija XXI veka pokazala: multikulturalizam u Evropi je doživeo krah. Ne samo to, ovo su formalno priznali najviši činovnici koji su u to vreme rukovodili evropskim zemljama. Iz njihovih usta su se 2010-2011. godine neočekivano pokuljala teška priznanja. Merkelova je u oktobru 2010. godine izjavila da je politika izgradnje multikulturalnosti doživela krah. U februaru 2011. godine je britanski premijer Kameron na konferenciji za bezbednost u Minhenu rekao isto to. Nekoliko dana kasnije sve to je ponovio predsednik Francuske Sarkozy, koji je zbog svog proameričkog stava od sugrađana dobio nadimak „Sarkoamerikanac“. Za njim su kao po komandi krenuli bivši premijeri Australije Howard i Španije – Jose Marija Aznar. U informaciono prostranstvu nekoliko poslanika je istovremeno ispalilo ono što se svega nekoliko meseci pre toga nije smelo glasno izgovoriti. Mnogi su stekli utisak da je ispod multikulturalizma podvučena crta. Međutim, to je bio pogrešan utisak – činovnici prvog reda su učinili taktički potez koji je trebalo da pomogne u rešavanju kratkoročnih zadataka. U dugoročnoj, pa čak i u srednjoročnoj perspektivi niko od njih se neće usuditi da zamahne na multikulturalizam.

D. Mari je u pravu: evropski poslanici su kritikovali samo konkretan oblik politike multikulturalizma koju sprovode države, a ne samu koncepciju rasnog i etnički raznovrsnog društva, koja ne samo da pozdravlja, već pretpostavlja migraciju – to je bilo i ostalo „sveta krava“. Sada ću istaći sledeće: cilj atlantista/globalista nije multikulturalno, već upravo multietničko društvo u kojem

Predsednik Francuske Sarkozy, koji je zbog svog proameričkog stava od sugrađana dobio nadimak „Sarkoamerikanac“.

se odvija proces mešanja rasa i etnosa. Može se kritikovati multikulturalizam kao taktika i jedan oblik se može menjati drugim, a kao strategija pristalica atlantizacije/ukrštanja rasa/globalizacije on ostaje neprikosnoven. Zbog toga ne čudi što je i posle svih razgovora o krah multikulturalizma (kao što je pevao A. Galič, „to je, riđi, sve za publiku“) priliv migranata u istu

ovu Nemačku porastao fantastično – od 48.589 ljudi 2010. godine na 1,5 milion ljudi 2015. godine. I ovo mora da zabrine Evropljane. Tuđinci, koji postaju sve agresivniji, proždiru njihov prostor, potiskuju evropske niže i srednje slojeve od društvenog kolača.

Premda su Zapadnoevropljani dresirani socijalnom inženjerijom poznog kapitalizma i navučeni na konformizam, oni pasivno, premda nerado, podržavaju imigracionu politiku EU. Raste negativan odnos prema islamu. Tako je 2013. godine 77% Holandšana izjavilo da islam ne obogaćuje njihovu zemlju, a 2015. godine je 55% u anketi odgovorilo da ne žele da muslimani žive u njihovoj zemlji. Po anketama iz 2015. godine u Francuskoj se 67% ljudi izjasnilo da su muslimanske vrednosti nespojive s evropskim, a 73% je izrazilo negativan odnos prema islamu. Međutim, ponavljam, sve to ostaje na nivou pasivnog očekivanja (redak izuzetak koji potvrđuje pravilo je PEGIDA u Nemačkoj) delovanja vlade na zaštiti stanovništva od ekscesa povezanih s migrantima. Međutim, vlade ne samo da ne brane svoje, već surovo guše sve pokušaje aktivizacije antimigracionog delovanja, propagandistički obrađuju, u suštini dresiraju građane bičem političke korektnosti. Razume se, ima i onih koji su po mehanizmu „stokholmskog sindroma“ spremni da se skoro sjedine s migrantima u ekstazi, ali je takvih manjina.

Reagujući na ćutljivo nezadovoljstvo vlasti EU pokušava da opravda svoju politiku koristeći tri bloka argumenata koji se mogu svesti na sledeće: 1) ova politika evropske zemlje i njihovo stanovništvo čini bogatijima; 2) ona stvara kulturnu raznovrsnost; 3) trenutni multikulturalizam nije idealan, ali ga treba razvijati i usavršavati; 4) evropsko stanovništvo stari i demografski se ne obnavlja – žene ne rađaju dovoljan broj dece.

Sva ova argumentacija je puna laži. Pogledajmo kako je demantuju ozbiljni evropski analitičari, a dodaćemo nešto i u svoje ime.

U stvari, politika imigracije Evropljane ne čini bogatijima, već siromašnjima. Pošto se na došljake koji još uvek nisu dobili posao (ne znaju jezik, nemaju kvalifikacije i sl. ili uopšte ne žele da rade) troše sredstva „države blagostanja“ (welfare state), tačnije, ono što je od njih ostalo, po-

Premda su Zapadnoevropljani dresirani socijalnom inženjerijom poznog kapitalizma i navučeni na konformizam, oni pasivno, premda nerado, podržavaju imigracionu politiku EU.

Raste negativan odnos prema islamu.

većava se teret lokalnog stanovništva. De facto, ovo priznaju najviši evropski činovnici koji građane EU pozivaju da stegnu kaiš. Tako je 2012. godine Merkelova u intervjuu rekla: „Ako današnja Evropa daje 7% svetskog stanovništva, proizvodi 25% globalnog BDP-a i finansira 50% globalnih socijalnih isplata, jasno je da treba više da radimo kako bismo sačuvali svoje blagostanje i svoj način života. Svi treba da prestanemo da trošimo više nego što zarađujemo.“

Politika imigracije Evropljane ne čini bogatijima, već siromašnjima.

Sasvim je očigledna protivrečnost: ako raste broj migranata koji ne rade, ispostavlja se da Nemci treba da rade umesto njih, odnosno za njih, da kasnije odlaze u penziju i sl. I još jedno pitanje: „ako želimo da sačuvamo svoje blagostanje i način života“, šta će nam ljudi koji ne samo da se ne uklapaju u ovaj način života, već mu upućuju izazov i predstavljaju opasnost po njega?

I poslednje: nema nikakvih dokaza da migracija povećava BDP.

Što se tiče raznovrsnosti, D. Mari kojeg smo ovde već citirali istovremeno postavlja dva pitanja: 1) da li je raznovrsnost cilj sam po sebi? Da li je to univerzalni cilj? 2) a zar Evropa nije dovoljno raznovrsna?

Svaka kultura ima pozitivne i negativne osobine. Gde je garancija da migranti donose pozitivne osobine? Praksa pokazuje sasvim suprotno. I ako je raznovrsnost univerzalni cilj, zašto se atlantska elita ne potruđi oko stvaranja raznovrsnosti u muslimanskom svetu, na primer, u Saudovskoj Arabiji? Zašto se multi-pulti ograničava Evropom? Nema odgovora.

Ako multikulturalizam nije idealan, kao što se „prefinjeno“ izražavaju njegove pristalice i ako je bio takav sa 50 hiljada izbeglica godišnje – čak je i takav broj stvarao skoro nerazrešive probleme, kako se ova politika može usavršiti sa 1,5 miliona izbeglica godišnje prilikom geometrijskog povećanja broja migranata? Zanimljivo je da najozbiljnijim problemom atlantska elita

Svaka kultura ima pozitivne i negativne osobine.

ne smatra porast broja izbeglica, već jačanje antimigracionog raspoloženja u Evropi.

Evropa je zaista društvo koje stari, osim toga, prenaseljena je. A migranti ne idu na Škotsku visoravan, na sever Finske i u najmanje naseljeni deo Francuske – visoravan

Mežan na jugu Centralnog masiva, već u gradove, samim tim povećavajući prenaseljenost i snižavajući kvalitet života. Evropljani se zaista demografski ne obnavljaju. Takvo obnavljanje zahteva 2,1 deteta u porodici, a u Evropi ovaj broj iznosi 1,23. Ali zašto evropske žene rađaju malo ili uopšte ne rađaju? Zato što ne žele decu? Ne. Po anketama 55% Britanki želi da ima dvoje dece, 14% - troje, 5% četvoro i više, ali to ne mogu sebi da priušte zbog niskog i sve nižeg (između ostalog, zbog priliva migranata) standarda.

Gde je garancija da migranti donose pozitivne osobine? Praksa pokazuje sasvim suprotno.

Uostalom, decenije blagog totalitarizma su veći deo Evropljana izdresirale u orvelovskom stilu i mnogi daju prednost ulozi žrtava: događaji u Kelnu i drugim Evropskim gradovima su to vrlo jasno pokazali, tim pre što su tačno na godišnjicu kelnskih događaja migranti kao da se rugaju Nemcima i drugim Evropljanima, ponovili seks-napade u nekoliko evropski gradova – Augsburgu, Insbruku i dr. Pritom treba istaći da kelnski događaji ničemu nisu naučili evropski intelektualni mejnstrim: kad je 31. januara 2016. godine u listu „Le Monde“ francuski pisac Kamel Daud objavio poštenu članak o seks-napadima u Kelnu na njega se kritički okomio čitav čopor sociologa, istoričara i publicista koji su ga optužili za islamofobiju i za to da nastupa s desničarskih pozicija.

Ljudi koji zauzimaju principijelan stav u vezi s pitanjem islama u Evropi dobijaju udarce sa svih strana – i od islamista i od migrantofila-multikulturalista. Udarce u bukvalnom smislu reči: tako su u Holandiji ubijeni Pit Fontejn i Teo Van Gog; mnogo pretnji je dobila Orijana Falači. U istoj ovoj Nemačkoj kritičari salafita, na primer, Hamed Abdel-Samad, prinuđeni su da žive pod zaštitom policije.

Na idejnom polju udarci kritičarima multikulturalizma se zadaju na dva fronta. Prvi je „tiranija krivice“. Pristalice multikulturalizma prikazuju pretkolonijalni svet Azije i Afrike, kao i Amerike pre Kolumba kao raj u koji su upali zločinci. Njihova mazohistička teza glasi: „Evropljani treba da se kaju za svoja osvajanja i kolonijalizam.“ Odmah se postavlja pitanje: a zar Arapi i Turci ne treba da se kaju zbog osvajanja u Evropi, zbog trgovine robljem?

Ljudi koji zauzimaju principijelan stav u vezi s pitanjem islama u Evropi dobijaju udarce sa svih strana – i od islamista i od migrantofila-multikulturalista.

Ublaženu verziju ove linije predstavlja pokušaj da se naglo poveća ocena značaja arapske kulture u istoriji Evrope (i za nju) i da se muslimanski kalifati u Andaluziji prikažu kao svet tolerancije i naučnog napretka. U takvom pristupu ima mnogo nategnutosti i laži na koje je pažnju skrenula francuski medijevista Silvija Gugenhajm. U jednom od svojih eseja ona je pokazala da su starogrčke tekstove zaista spasavali Arapi, ali uopšte ne muslimani koji nisu znali starogrčki jezik, već sirijski hrišćani. Na Gugenhajmovu se odmah obrušio talas kritike, optužena je za islamofobiju. Međutim, njeni oponenti nisu naveli realne argumente, a ona je ubedljivo pokazala da je sumnjiv niz kukavičkih i lažnih šema koje treba da obezbede istorijsku opravdanost multikulturalizma.

Na idejnom polju udarci kritičari-
ma multikulturalizma se zadaju na
dva fronta.

Druga linija gušenja protivnika multikulturalizma jeste pokušaj da se sprovede analogija između spasavanja migranata i spasavanja Jevreja, dakle, između negativnog odnosa prema migrantima i antisemitizma. Međutim, ovde migrantofili dospevaju u ćorsokak. Radi se o tome, što kao što je gore pokazano, svuda u Evropi, pre svega u Francuskoj, zbog povećanja broja migranata raste antisemitizam. Međutim, čak ni to ne zaustavlja pristalice nasilnog uvođenja multikulturalizma i multietičnosti. O čemu se zapravo radi?

9

Za razvoj multietičnosti ima nekoliko razloga.

Prvi po redu (ali ne po značaju) uzrok je taktičkog karaktera – to je nesposobnost zapadnoevropskih vlada i Evropske unije da reše problem, čak i kad bi to hteli. Kad je atlantska vrhuška Evropske unije shvatila da imigranti nemaju nameru da se vrate u svoje zemlje i da osim toga, njihov sve veći deo, ne žuri da se integriše u evropsko društvo, pokušali su da ubede Evropljane

Svuda u Evropi, pre svega u Francu-
skoj, zbog povećanja broja migra-
nata raste antisemitizam.

u to da Evropa treba da se pretvori u multietič-
ko i multikulturalno društvo i da je to dobro. Iza
ovog stava krije se nesposobnost vlada da usmere
u suprotnom pravcu proces imigracije, nesposob-
nost da zaštite svoje građane od migranata, odsustvo želje da pri-
znaju svoje greške – jer bi u tom slučaju morali da ih ispravljaju.
Kao što je bila primorana da prizna aktivni pristalica imigracije,

član vlade laburista Sara Spenser, „nije postojala nikakva politike integracije (*specijalne politike integracije migranata*. – A. F.). Prosto smo verovali da će se oni integrisati. Čovek čita i priseća se istočnjačke poslovice: „Divno je parno kupatilo: tamo i ovde liju vodu rešetom, a brica im je kamila.“ Samo što za postupke kamila i jaraca u ljudskom obličju moraju da plate obični evropski građani.

Za razvoj multietičnosti ima nekoliko razloga.

Drugi uzrok usmerenosti atlantističkih elita na stvaranje multietičnog društva je klasni. Povećanje nataliteta u „staroj Evropi“ zahteva porast standarda siromašnije polovine evropskog stanovništva. Međutim, upravo pad ovog standarda predstavlja suštinu ekonomskog kursa neoliberalizma koji se sprovodi od 1980-ih godina i koji nije ništa drugo do supereksploatatorska faza globalnog finansijskog kapitalizma.

Porast životnog standarda Evropljana starosedelaca niže i niže-srednje polovine socijuma pretpostavlja određenu preraspodelu prihoda u korist siromašnije polovine društva, kao što se to već dešavalo 1945-1975. godine, koje se u Francuskoj, po ugledu na sociologa i futurologa Ž. Furastijea nazivaju „les trentes glorieuses“ – „slavnih trideset godina“. Međutim, sva socijalno-ekonomska politika poslednjih – neslavnih četrdeset godina bila je usmerena na promenu ove situacije, na preraspodelu u korist vrhova, na jačanje eksploatacije i nejednakosti.

Da bi se obezbedio viši nivo prihoda i natalitet Evropljana nisu potrebne kozmetičke, već stvarne društvene reforme na koje neoburžoazija nikad neće pristati posle četrdeset za nju „siti“ godina. Kad se krajem 1930-ih godina američka kapitalistička klasa našla pred izborom „društvene reforme s delimičnom preraspodelom prihoda u korist nižih slojeva ili svetski rat“ izabrala je svetski rat. Simbolično je da to što je T. Ruzvelt termin „svetski rat“ počeo da koristi pola godine pre Hitlera. A u samoj Americi je čovek koji je pozivao na preraspodelu prihoda i koji je u svojoj zemlji osnovao „Društvo za preraspodelu svojine“ (u koje se učlanilo 8 miliona ljudi) 1935. godine ubijen, kao što je to običaj u SAD, i to je učinio ne baš sasvim uračunljiv pojedinac. Osnivač „Društva...“ – guverner države Luizijane Hju Long (koji je prototip guvernera Vilija Starka – glavnog junaka romana R. Pena

Divno je parno kupatilo: tamo i ovde liju vodu rešetom, a brica im je kamila.

Vorena „Sva kraljevska vojska“) predstavljao je realnu opasnost po Ruzvelta na predsedničkim izborima 1936. godine.

Buržoazija će pre izabrati rat nego što će podeliti svojinu.

Konačni zaključak: buržoazija će pre izabrati rat nego što će podeliti svojinu. U vidu imigracione politike Evropske unije, pored ostalog, imamo u suštini socijalni rat najviše klase protiv sopstvenih naroda. Lakše je pozvati tuđe migrante koji razlažu civilizaciju i društvo, njegov etnički sastav, nego izaći u susret svojim trudbenicima i nižem delu srednjeg sloja. Osim toga, migracija rešava još jedan zadatak – stvara sloj koji prima na sebe bes društva i sa svoje strane ga gasi svojim agresivnim ponašanjem. Tako imigranti postaju dodatno klasno obojeno oružje koje atlantistima omogućava da drže na uzdi svoje belo stanovništvo: klasno je za kapital važnije od etničkog i kulturnog.

Pritom s tačke gledišta političke ekonomije treba razlikovati izbeglice koje ne rade i migrante koji rade, odnosno, podvrgavaju se eksploataciji: Turci i Kurdi u Nemačkoj, Arapi i Afrikanci u Francuskoj, Pakistanci i Arapi u Velikoj Britaniji itd. Njihova eksploatacija predstavlja eksploataciju periferije od strane centra kapitalističkog sistema, i to u samom centru. Ova eksploatacija igra veliku ulogu, kako za centar u odnosu na periferiju, tako i za kapitalizam u celini.

Počnimo od periferije. Za nju, tačnije, za njene vladajuće kvazi/neoburžoaske oligarhije prisustvo migranata koji rade u inostranstvu rešava dva problema. Kao prvo, u pečalbu na Sever iz zemalja s Jugu odlaze najaktivniji i najodlučniji samostalni muškarci, odnosno lica sa subjektivnim potencijalom, koja su sposobna da se izbore za svoja prava. Njihov odlazak očigledno smanjuje pritisak na vrhušku i društveno-političku napetost. Kao drugo,

Lakše je pozvati tuđe migrante koji razlažu civilizaciju i društvo, njegov etnički sastav, nego izaći u susret svojim trudbenicima i nižem delu srednjeg sloja.

deo zarade koji migranti šalju u domovinu (ona ponekad dostiže 20-30% BDP-a njihove otadžbine) omogućava znatnom delu preostalog stanovništva da preživi, što smanjuje njihovu spremnost za aktivan otpor i socijalnu (klasnu) borbu. Nesumnjivo, to ide u prilog strukturama koje postoje na Jugu s klanskim-oligarhijskim režimima banditsko-parazitskog tipa. Ovo je posebno očigledno u zemljama takozvane Fransafrike koja se karakteriše vrlo tesnim vezama između fran-

cusnog kapitala i državne birokratije i vladajućih grupa nekadašnjih francuskih kolonija.

Migranti istovremeno rešavaju važne zadatke za obnavljanje klansko-oligarhijske plutokratije Postzapada. Kao prvo, pošto su spremni da obavljaju slabo plaćene poslove u većoj meri nego zapadni Evropljani (ili Severnoamerikanci ako je reč o SAD), migranti potiskuju pripadnike nižih i nižih delova srednjih slojeva iz ekonomskih niša koje ovi zauzimaju.

Posedujući mnogo manje razvijenu klasnu svest i pošto su prinuđeni da se u novim uslovima oslanjaju na vanklasne (zajednica, klan, pleme, klasna) oblike organizovanja i međusobne pomoći, migranti u svojstvu eksploatisanih u suštini napuštaju zonu klase (u strogom smislu reči) borbe s eksploatatorima. Ne samo to, svog glavnog antagonistu vide u belim Evropljanima nižih slojeva, nižih delova srednjeg sloja i radničkog sloja, koji počinju da staju u redove političara desničarskog usmerenja i da ih podržavaju (skretanje udesno industrijskih radnika u razvijenim kapitalističkim zemljama, podrška Trampa od strane „industrijske zone“ na predsedničkim izborima SAD 2016. godine itd.). Zbog toga, kao drugo, mesto klasne borbe u donjem delu piramide zauzima borba na rasno-etničkoj, etno-religioznoj osnovi, a niža i radnička klasa se dele po etničkim svojstvima i gube mnoge klasne karakteristike, pre svega – klasnu svest i klasnu solidarnost. I ovo opet jača pozicije vrhova i omogućava im da klasne i društvene proteste usmere u drugom pravcu.

I još jedan momenat. Dok na periferiji kapitalističkog sistema, na Jugu, odliv migranata omogućava postojanje i obnavljanje najstrašnijih futorarhaičnih režima koji su nesposobni za bilo kakav razvoj, konzerviraju ih, u centru kapitalističkog sistema, na Severu, priliv migranata omogućava neoburžoaziji finansijskog kapitalizma koji nije previše usmeren na naučno-tehnički napredak, da se ne brine mnogo za njega – jeftina radna snaga, koja usporava ovaj proces, umnogome ga kompenzuje. Poznom Rimu nisu bile potrebne mašine – robovi su sve radili. Ne samo to, mašine su predstavljale opasnost po sistem i tehnički razvoj je u suštini bio blokiran. I tada su umesto mašina došli varvari.

Imigranti postaju dodatno klasno obojeno oružje koje atlantistima omogućava da drže na uzdi svoje belo stanovništvo: klasno je za kapital važnije od etničkog i kulturnog.

Migranti istovremeno rešavaju važne zadatke za obnavljanje klansko-oligarhijske plutokratije Postzapada.

RF nije tema ovog članka – to je posebno pitanje. Ovde ću se ograničiti samo na konstataciju činjenice da eksploatacija prirode u svojstvu sirovinskog dodatka centru, jezgru kapitalističkog sistema, s jedne strane, i eksploatacija migranata iz Moldavije, Gruzije

Poznom Rimu nisu bile potrebne mašine – robovi su sve radili.

i zemalja srednje Azije omogućava neoburžoaziji RF da ne razmišlja o naučno-tehničkom napretku, i istovremeno da se ne plaši porasta klasnih obli-

ka otpora radnika. Istina, obračun nakon iscrpljivanja sovjetskog nasleđa zajedno s naglim jačanjem spoljašnjeg pritiska može biti fatalan. Uostalom, koja vrhuška u vreme propasti razmišlja o budućnosti? Dovoljno je setiti se carske Rusije s početka XX veka i njene „oligarhizacije samodržavlja“ (N. J. Vrangeli) i situacije kad su „mangupi odlučno pobeđivali na svim nivoima države“ (G. P. Karapčevski). Međutim, vratimo se Postzapadu.

Njegove gazde radi gašenja i slabljenja klasne borbe računaju na migrante i nije ih briga za eventualne posledice kao što su civilizacijsko ubistvo/samoubistvo, izumiranje bele rase i sl. Međutim, ovakav pristup rešavajući kratkoročne stvara nerešive probleme, čak ne ni dugoročnog, već srednjeročnog karaktera. Objasniću na primeru iz naše istorije. Ruske vlasti su 1861. godine ukinule feudalizam kako bi izbegle revoluciju evropskog tipa u Rusiji i da bi produžile život samodržavlju. Ovaj život su produžile za 66 godina (pri čemu je to poslednjih 15-16 godina bila agonija) i izbegle su revoluciju evropskog tipa. Međutim, nisu izbegle, već su samom reformom i svim razvojem posle reforme pripremile revoluciju ruskog tipa koja je dokrajčila monarhiju i ubila konkretnog monarha.

Naravoučenije: istorija se može prevariti, ali ne zadugo, i kasnije se za to teško plaća.

Snižavajući klasni karakter eksploataisanih, deleći ih po rasnom i etničkom principu („fragmentacija društva“ kojoj se toliko raduju mnogi postzapadni sociolozi), finansijska buržoazija ume-

Istorija se može prevariti, ali ne zadugo, i kasnije se za to teško plaća.

sto radničke klase stvara ogroman sloj prekarizata, nižih slojeva, anderklasa, koje po svom položaju i karakteristikama po stadijumu u zapadnoj

Evropi prethode proletarijatu. Radi se o takozvanim „opasnim klasama“ (1750-1850-e godine), čije su socijalne eksplozije potresale Evropu u prvoj polovini XIX veka – od Francuske revolucije 1789-1799. godine do opšteevropske revolucije 1848. godine.

Uopšte, nije to bio proletarijat, već su pretproleterske „opasne klase“ predstavljale onu udarnu silu koja je uništavala Stari Poredak. Kad su „opasne klase“ odomaćene i integrisane u sistem industrijske proizvodnje i nacionalnih država, klasna borba je postala stabilizator zapadne Evrope.

Danas, kad finansijskom globalnom kapitalizmu nije potrebna ni nacionalna država, ni industrijska proizvodnja, on vrši deproleterizaciju radnika, između ostalog, i putem etnizacije radne snage u jezgru kapitalističkog sistema, i samim tim ponavlja situaciju „opasnih klasa“, proletarijat u kapitalističkom smislu pretvara u proleterijat rimskog, antičko-robotovlasničkog tipa. Samo što su današnje „opasne klase“ mnogo opasnije po Evropu od nekadašnjih, pošto su zastupljene tipom koji je Evropljanima tuđ rasno, etnički i verski, i koji se ne suprotstavlja samo kapitalu, već i civilizaciji.

Postzapadne vrhuške su uspele da izbegnu klasnu revoluciju zapadnog tipa. Međutim, same su stvorile socijalni dinamit za principijelno drugačiju društvenu eksploziju – totalni bunt nižih slojeva, anderklase, gde je klasno pomešano s rasnim i etničkim, što je u perspektivi bremenito mnogo većim prolivanjem krvi od klasno-proleterskih revolucija Zapada s njihovim poštovanjem svojine i kulture. Pomoću rada migranata klanovski-oligarhijski režimi kupuju dodatno vreme za život bez razvoja. U takvoj situaciji je projekat budućnosti kao takve nemoguć. Ovde se može samo jedno – napred, u prošlost. Za to će morati da plate njihova deca i unuci koji će se suočiti s ovom prošlošću – sa situacijom koju je A. Tojnbi opisao kao razorni bunt unutrašnjeg i spoljašnjeg proleterijata (u rimskom smislu) koji ruši sve pred sobom, protiv sistema, na čijem mestu će se pojaviti nešto futuroarhaičko. Setimo se kako u jednoj drami F. Drenmata Germani ulaze u Rim s transparentima: „Dole ropstvo! Živela sloboda i feudalizam!“ Pozdravlja ih rimski anderklas.

Jedan od ciljeva multikulturalizma je stvaranje masovne anderklase lišene nacionalnog korrena i nacionalne kulture, kojom se zbog toga lako može manipulirati i koja nije sposobna za otpor i borbu. Zbog toga je bez obzira na krizu, na porast nezadovoljstva stanovništva, atlantska vrhuška EU spremna na ono što izgleda kao nastavak kapitulacije pred

Danas, kad finansijskom globalnom kapitalizmu nije potrebna ni nacionalna država, ni industrijska proizvodnja, on vrši deproleterizaciju radnika.

Pomoću rada migranata klanovski-oligarhijski režimi kupuju dodatno vreme za život bez razvoja.

migrantima-muslimanima – sve do potpune predaje evropskog identiteta (ova predaja je sredstvo za ostvarivanje drugih ciljeva), vere, pa čak i onoga na čemu se Zapad uvek gradio – prava.

Jedan od ciljeva multikulturalizma je stvaranje masovne anderklase lišene nacionalnog korena i nacionalne kulture, kojom se zbog toga lako može manipulirati i koja nije sposobna za otpor i borbu.

Ministar finansija SRN Wolfgang Šojble je 2016. godine pozvao na stvaranje „nemačkog islama“. Još dalje je (i to desetak godina pre toga) otišao holandski ministar pravde Pint Hejn Donner. On je izjavio da će muslimani, kad postanu većina, ako požele da zamene holandske zakone šerijatom demokratskim putem, moći to da učine. A to kad će muslimani postati većina u Evropi samo je pitanje vremena – vremena života 2-3 generacije.

Ministar pravde Belgije (u ovoj zemlji ima 700 hiljada muslimana, pri čemu njihov marokanski deo praktično živi u centru Brisela) Koen Geens je 25. aprila 2017. godine, govoreći u Evropskom parlamentu, izjavio: uskoro će muslimani brojčano postati nadmoćni u odnosu na Evropljane, „Evropa toga nije svesna, ali je to stvarnost.“ Međutim, niko ne ide dalje od ove konstatacije, ne usuđujući se da pita: **i šta onda?** Poput Šeširdžije iz „Alise u zemlji čuda“ evropski visoki činovnici mrmrljaju nešto poput „jao, nemojte o tome“. A još je 1974. godine na zasedanju Generalne skupštine UN predsednik Alžira Huari Bumedižen otvoreno objasnio Evropljanima **šta onda** i kakva sudbina ih očekuje. „Jednom će, – rekao je, – milioni ljudi napustiti južnu poluloptu ove planete kako bi upali u severnu. Ali ne kao prijatelji. Zato što će upasti da osvoje i osvojiće ovu poluloptu svojom decom. Pobjeda će nam doći iz materica naših žena.“ Od tada je prošlo skoro pola veka, spoljašnjim migrantima iz Azije i Afrike su se pridružili kriminalni iz same Evrope – Albanci, rumunski i bugarski Romi, i situacija se pogoršava. Što se kaže, vidi onaj ko nije slep. Međutim, Evropljani ne žele da vide. Kao što je rekao klasik: „Glupi pingvin bojažljivo krije debelo telo među liticama.“ S. Helemedik je još 2003. godine ovim povodom izjavio oštro, ali tačno: „Naša

Vavilonsko mešanje naroda na ulicama njihovih gradova tek počinje.

ugojena evropska braća su već sve profučkala!‘ Ovaj zaključak sam ponavljao mnogo puta šetajući glavnim frankfurtskim bulevarom pod nazivom ‘Cajl’. Oni su već završili svoje postojanje u istoriji, nema ih više. Dok sede u svojim bankama i broje šuške papiriće njihove ulice su zaposeli Albanci, otupaveli od viševekovnog pećinskog

incesta, srećni zato što na kraju mogu da razblaže svoju pregustu krv. [...] Naši podgojeni evropski prijatelji su obavili posao bez svog Gorbija, pa čak i bez perestrojke. Vavilonsko mešanje naroda na ulicama njihovih gradova tek počinje. Oni još uvek ne shvataju šta se desilo. I uopšte ne shvataju da ne postoje nikakva demokratska ili makar mirna rešenja. [...] I to je sve, evo najavljenog zalaska Evrope.“

Oni još uvek ne shvataju šta se desilo.

Neki istraživači – i ovde prelazimo na

treći uzrok – ovakvo „slepilo“ Evropljana objašnjavaju društveno-kulturnim faktorima, kulturnom demencijom, starošću socijuma i etnosa, završnim stadijumom razvoja sistema s karakterističnim promenama društvene psihologije, uključujući nesposobnost da odbrani svoj dom. Ukratko, varvari uništavaju sve stariju i slabiju imperiju. Razmotrićemo ovu argumentaciju. Istraživači Nemce nazivaju „umornima od istorije“ (Geschichtsmüde). Na nivou Evrope se ističe činjenica da dva svetska rata nisu kompromitovala samo nacionalizam, već i patriotizam – ovu tačku gledišta je u knjizi „Ni Isus, ni Marks“ razvio Ž. F. Revel. Međutim, odmah se postavlja pitanje: zašto umor od istorije osećaju zapadni Nemci, a istočni – bivši De-de-erovci – ne?

Zaista, na današnje zapadne Evropljane, koji prema gotičkim hramovima i renesansnim dvorcima imaju isti odnos kao današnji Arapi prema piramidama i Sfingi, mogu se primeniti reči jednog od junaka iz romana Ž. K. Granžea: „Nove generacije koje nisu nasledile snagu predaka, već naprotiv, akumulirani teški umor; društvo koje je potpuno paralizovano, koje je zaraženo zapadnom kilavošću“ (jedno od nasleđa 1968. godine, dodajem). Ali ponavljam: zašto se istočni Evropljani – Poljaci, Mađari, Hrvati i Srbi drugačije odnose prema migrantima u poređenju s Britancima, Francuzima, Nemcima i Šveđanima? Zašto nisu spremni da dobrovoljno podmetnu vrat pod sekiru? A preko Poljske, Mađarske i bivše Jugoslavije je valjak dva svetska rata prošao mnogo okrutnije nego preko Velike Britanije i Francuske gde je kolaboracionista bilo mnogo više nego učesnika u pokretu Otpora, a da ne govorimo o skandinavskim zemljama i njihovim simpatijama prema Trećem rajhu.

Slabljenje patriotizma u zapadnoj Evropi predstavlja rezultat ciljane politike atlantističkih vlada, odnosno globalista.

Slabljenje patriotizma u zapadnoj Evropi predstavlja rezultat ciljane politike atlantističkih vlada, odnosno

globalista. Evropskoj uniji nisu potrebne nacije, dakle, ne treba joj patriotizam. Potreban joj je mozaički svet manjina s dvostrukim-trostrukim identitetom (regionalnim, homoseksualnim i sl.) i

Evropskoj uniji nisu potrebne nacije, dakle, ne treba joj patriotizam.

mešovito stanovništvo u rasnom i etničkom smislu. Već sam pominjao de Maranša i pregovore o tunelu ispod Gibraltara radi olakšavanja prebacivanja migranata iz Afrike u Evropu. Znači, nisu pre svega rešavani ekonomski zadaci. Svi razgovori o tome šta je glavno u pozivanju migranata iz Azije i Afrike – rešavanja problema nedostatka radne snage – umnogome su lažni i pobijaju se prostim argumentom: zašto ne bi pozvali nezaposlenu omladinu iz Španije, Portugalije i Grčke, odnosno s juga iste ove Evrope? Omladina koja je relativno obrazovana, koja je ukorenjena u lokalnu tradiciju i koja za razliku od Avganistanaca, Arapa i crnaca hoće da radi. Zbog nekog razloga je ova evropska omladina, na primer, iz Portugalije – obrazovana i aktivna – primorana da ide u Brazil, a u samu Portugaliju dolazi neobrazovana omladina s pobedničko-pljačkaškim namerama iz Angole i Mozambika, koju treba da dočekamo raširenih ruku.

Dakle, glavni uzrok slabljenja patriotizma u zapadnoj i centralnoj („atlantističkoj“) Evropi predstavlja ciljani informativno-propagandistički i političko-ekonomski kurs visokih činovnika Evropske unije. Skrećemo pažnju na to da krut odnos prema migrantima i problemu migracija uopšte, bez obzira na pritisak briselskih činovnika pokazuju bivše socijalističke zemlje, gde su osim internacionalizma vlasti aktivno razvijale socijalistički patriotizam, i ovo nasleđe, ovo „punjenje“ je još uvek dovoljno. To se vidi čak i na osnovu kontrasta između istočnog (bivša DDR) i zapadnog dela Nemačke – i odnos prema migrantima je različit, i spremnost na otpor, i broj džamija – sve se razlikuje. Može se reći da energija socijalizma i socijalnog sistema koji su sada stvar prošlosti, za one Istočne Evropljane koji nisu spremni da „nose svoj kono-

Po mišljenju niza analitičara, na zapadu Evrope evropski način života, kultura i pogled na svet mogu da se sačuvaju u selima koje migranti uopšte ne žele da nasele.

pac“ u „raj“ postzapadne Evrope na koji su osuđeni, predstavlja dodatni faktor otpora i omogućiće istoku Evrope, posebno u slučaju zaokreta u pravcu Rusije da izbegne mnoge neprijatnosti.

Po mišljenju niza analitičara, na zapadu Evrope evropski način života, kultura i pogled na svet mogu da se sačuvaju u selima koje migranti uopšte ne žele da nasele. Mis-

lim da takva varijanta može da se ostvari, na primer, u planinskim krajevima Škotske, Španije, Švajcarske, Nemačke i Austrije, ili u regionima koji imaju prirodnu zaštitu. Svi drugi regioni su spremne zone za delovanje dželata i lopova iz gradova-deponija u koje se pretvaraju mesta akumulacije migranata koji ne žele da rade. Razume se, ni iz daleka nije tačno da ne žele svi migranti da rade, ali kako pokazuju istraživanja, takvi su u manjini. Mnogi evropski muslimani će radije ići da ratuju na strani ISIS-a (koji je zabranjen u RF) ili drugih sličnih organizacija. I ostaje otvoreno pitanje: da li je današnji Evropljanin, koji živi ne samo u svom postreligioznom, već i postsovjetskom i postnacionalnom svetu (sve sami post-ovi – nešto poput života posle smrti) da pruži bilo kakav otpor? Zaključci do kojih dolaze poštenu i ozbiljni evropski analitičari u vezi s pitanjima migracije i budućnosti Evrope su istovremeno i tragični, i izazivaju negodovanje: isključuju varijantu „mekog sletanja“ u rešavanju migrantske krize. Čini se da Evropljani nemaju dostojne odgovore na pitanje budućnosti – konstatuje D. Mari. – I postojeći odgovor (*u vezi s budućnošću*. – A. F.) je sledeći: kako će biti zadat fatalni udarac.“ Izgleda istinito, posebno ako se ima i vidu da deo Nemaca (i drugih Evropljana) zombiranih propagandom evropskih saveznika žigoše pokret PEGIDA i pruža podršku imigracionoj politici Merkelove. Stvari se odvijaju kao u pesmi V. J. Brjusova „Huni dolaze“: „Ali vas, koji ćete me uništiti, / Dočekujem pozdravnom himnom“.

Čini se da Evropljani nemaju dostojne odgovore na pitanje budućnosti.

Vidite ko je došao – Huni. Ranije, za vreme rata, Britanci su Nemce nazivali „agresivnim Hunima“. Koliko se svet promenio!

Šta je to? Bezvoljnost ili sociokulturna demancija civilizacije koja stari i pada u nemoć?

10

U Londonu je 2018. godine izašla iz štampe knjiga D. Endresa „Kulturna demencija. Kako je Zapad izgubio svoju istoriju i kako rizikuje da izgubi sve ostalo“. Ona počinje sledećom rečenicom: „...nedavni politički događaji su Ujedinjenu Kraljevinu, Francusku i SAD doveli u stanje katastrofalne kulturne demencije“, čiji je medicinski analog Alchajmerova bolest. „Naša trenutna demencija poprima

U većini slučajeva ljudi koji pate od amnezije su svesni činjenice da se ne sećaju...

oblik posebne vrste bolesti, lažnog sećanja (misremembering) i pogrešnog doživljaja prošlosti. U tom smislu ovo nije nostalgija... To nije ni individualna demencija – običan slučaj amnezije.

Društvo koje je izgubilo veru u sposobnost za napredovanje u budućnosti brzo će napustiti istoriju.

U većini slučajeva ljudi koji pate od amnezije su svesni činjenice da se ne sećaju... A oni koji pate od demencije nisu svesni same činjenice da se ne sećaju.“ Upravo ovo se, po mišljenju D. Endresa dešava savremenom zapadnom (kako ga on naziva, a ja prednost dajem terminu „postzapadno“) društvu. Ono ostaje bez svojih istorijskih korena – neko ih čupa.

„Kad je početkom XXI veka postalo očigledno da je ekonomski napredak stao rušeći iluzije neprekidnog poboljšavanja, i kad je na njegovo mesto došla prevara“, nestala je sama vera u mogućnost progresa. Nije slučajno što su već 1990-ih godina u zapadnoj Evropi i SAD počele da se pojavljuju knjige tipa „Kraj progresa“, „Kraj budućnosti“, „Parastos za prosvetu“ i sl. A britanski istoričar E. Kar je upozoravao: „Društvo koje je izgubilo veru u sposobnost za napredovanje u budućnosti brzo će napustiti istoriju.“ Socijalnom i „fizičkom“ napuštanju istorije prethodni duhovno – emocionalno i intelektualno (uzgred rečeno, još je 1969. godine drugi britanski istoričar, E. Plam objavio knjigu s gotovo proročanskim naslovom – „Smrt prošlosti“). Prevara o kojoj Endres piše, poprima najrazličitije oblike, od kojih je jedan prepisivanje istorije Evrope s pozicija neoliberalizma, s jedne strane, i multikulturalizma, s druge. Tako se pojavljuju „crna Atina“, spasioci antičke misli u arapskom svetu i mnoge druge lažne šeme.

Stanje sociokulturne demencije nesumnjivo pospešuje multikulturalističke manipulacije. I ovde se postavlja pitanje: na koji način je to povezano s trenutnom fazom sistemske, civilizacijske evolucije (ili involucije?) Evrope. Zapadna Evropa je zaista staro društvo. Ne radi se o fizičkom uzrastu značajne mase stanovniš-

Stanje sociokulturne demencije nesumnjivo pospešuje multikulturalističke manipulacije.

tva, premda, kako ističu istraživači, demografska dominacija na današnjem „Zapadu“ ljudi u godinama nema presedana u istoriji i stvara skoro nerazrešive probleme u zdravstvu i održavanju

ravnoteže između onih koji rade i koji ne rade (ako se ovome doda pad nataliteta koji je povezan sa sitošću, hedonizmom, homoseksualizmom, hiperindividualizmom, ukratko sa socijalnim i polnim izopačenostima, jasno je: naredne generacije Evropljana nemaju

nikakvu garanciju da će primati penziju). Međutim, radi se o nečem drugom: o civilizacijskoj (sistemske) starosti. Ili, ako vam se tako više sviđa, o poznoj, završnoj fazi civilizacijskog razvoja.

Jednu od osobina ovakvih faza, po mišljenju historičara, sociologa i psihologa, predstavlja to što društvo, pre svega njegov vladajući sloj gubi socijalni i etnokulturni osećaj samoodržanja; na smenu razvoju dolaze društveni klimaks i invo-

lucija. Gubi se osećaj za idealno, za metafiziku, nastupa pobeda utilitarizma i ekonomocentrizma. Dolazi do promene društvenih uloga u podeli rada među polovima. Demaskulinizacija i feminizacija, sa svoje strane, pospešuju formiranje anksiozno-plašljivog psihotipa, koji nije u stanju da zaštiti svoje od tuđeg (to smo, između ostalog, videli na primeru nemačkih muškaraca za koje se ispostavilo da nisu u stanju da zaštite svoje žene u vreme „seks-fijeste“ koju su migranti priredili u Kelnu; ima mnogo drugih sličnih primera; a nesposobnost mužjaka da zaštite ženke i mladunce je jedan od prvih simptoma izrođavanja vrste), sklonog psihičkim poremećajima opsesivno-kompulsivnog histeričnog i paranoidnog tipa. Kao što je poznato, riba smrdi od glave. Kao ilustracija za rečeno može poslužiti čitav niz visokih činovnika iz SAD i zapadne Evrope za poslednjih četvrt veka. Odmah nam padaju na pamet imperatori poznog Rima koji su i sami degradirali.

U principu, ima mnogo sličnosti između današnjeg Postzapada i poznog Rimskog carstva (kraj III – sredina VI veka p. n. e.), tačnije, PostRima. Radi se o tome da je posle krize iz III veka, nakon pola veka vojne anarhije (235-285. g. p.n.e.) kad se za 50 godina promenilo 20 imperatora – od Maksimina Tračanina do Karina – Rim već prestao da bude Rim. Nisam pristalica šema L. N. Gumiljova, ali neki njegovi termini lepo mogu da posluže kao metafore. PostRim je himera, prividno društvo, gde u nekadašnjoj ljušturi postoji, zri i hrani se sokovima iz prošlosti nešto tuđe ili čak tuđinsko.

Dovoženje u Rim ogromnog broja robova, davanje njihovim oslobođenim potomcima rimskog državljanstva, njihovo širenje po celom carstvu (Karakalin edikt iz 212. g. n.e. koji je u znatnoj meri doprineo krizi iz III v.) u principu su promenili etnokulturni sadržaj društva.

U principu, ima mnogo sličnosti između današnjeg Postzapada i poznog Rimskog carstva (kraj III – sredina VI veka p. n. e.), tačnije, PostRima.

Carstvo je još uvek postojalo.

Carstvo je još uvek postojalo, umnogome kao ljuštura, ali je uglavnom opstajalo zahvaljujući slabosti suseda i vojnoj sili, koja je omogućila da se limes drži sve do kraja IV – početka V

Već sredinom II veka n.e. Rim je u suštini ostao bez najboljih – stare aristokratije.

veka n.e. kad je započet proces izvođenja (odlaska) legionara s udaljenih granica carstva: II Avgustovog legionara iz Britanije, I Minervinog legionara (moramo se setiti „Minervina sova poleće u sumrak“ – sumrak carstva) – s Rajne, III kirenaikskog – iz Arabije, IV parćanskog – s teritorije današnjeg Iraka, IV skitskog – iz Sirije. Zahvaljujući ovoj geografiji možemo da shvatimo: PostRim se držao vojnom silom – dok nije istrulio, dok se nije varvarizovao iznutra. Posle toga je jednopolni svet pozne antike doživeo krah.

PostRim je nabrekao od ološa iz pograničnih delova carstva koji je u svojstvu „lonca za pretapanje“ postajao hranljiva supa za širenje u Rimu tuđih afričkih i azijskih kultura, uključujući hrišćanstvo, koje je nastalo kao religija robova i slabih u ovome svetu (ali šta može biti jače od ostrvljene mase socijalno slabih kad se priteraju u čošak?).

U PostRimu nije bilo ničega što se moglo suprotstaviti ovoj himerizaciji. Već sredinom II veka n.e. Rim je u suštini ostao bez najboljih – stare aristokratije: košena je dva i po veka (10 generacija!). Prvo su to bili teror Marija i Sule, zatim ratovi trijumvirata – prvog i drugog, i napokon, bezumlje poznog Tiberija, Kaligule, Klaudija i Nerona. Na mesto aristokratije došli su skorojevići, uključujući pretorijance i bivše robove. Tome treba dodati da su u modi bili vrlo rašireni homoseksualizam i dobrovoljna bezdetnost elite u poznom Rimu – i slika uljem je završena. Uzgred rečeno, ova bezdetnost veoma podseća na to što današnji visoki činovnici koji su na čelu sadašnje Evrope nemaju dece. Ima i drugih sličnosti. Tako su dva svetska rata u Evropi pokosila pasioniranu omladinu, najčešće su ginuli najbolji, a to je jak udarac po genetskom fondu, ako uzmemo Zapad, pre svega – Nemačku; nemački

Na mesto aristokratije došli su skorojevići, uključujući pretorijance i bivše robove.

slučaj iz XX veka se može uporediti s gubicima Nemaca u Tridesetogodišnjem ratu (1618-1648) koji je pokosio 2/3 stanovništva i uništio praktično u potpunosti uništio sitno i srednje plemstvo.

Takođe vidimo kako se u Evropi šire tuđe religije (islam) i kultovi. Ima prosto zapanjujućih slučajeva. Između ostalog, poznati sovjetofob i rusofob papa Jovan Pavle II je priznao nigerijsku

tradiciju ifa, koja je na Haitiju i u Latinskoj Americi poznata kao vudu, kao deo katoličke religije – tradicija ifa/vudu je dobila status konfesije, odnosno praktično je izjednačena s pravoslavljem i protestantizmom². Vudu-katolicizam iz „Enklava“ V. Panova nije izmišljotina i nije fantastika, to je stvarnost, čak i ako miriše na nadrealizam.

Takođe vidimo kako se u Evropi šire tuđe religije (islam) i kultovi.

Postazapad se sreće s PostRimom u Vatikanu; zapadna civilizacija umnogome završava isto kao antička. A i postojale su otprilike isto vremena – u zavisnosti od računanja, od 12 do 15 vekova.

11

Međutim, današnja situacija se u izvesnim važnim aspektima ne može objasniti toliko civilizacijskim faktorima, koliko onima koje marksisti nazivaju formativnim. Konkretno, u ovom slučaju se radi o kapitalističkom sistemu koji je bitno promenio evropsku civilizaciju i praktično je vuče za sobom u provaliju.

Zašto je Špengler svoju „Propast...“ objavio baš 1918. godine? Jasno je zašto: završio se svetski rat koji je podvukao crtu ispod „civilizacije XIX veka“, odnosno, ispod zrele faze istorije kapitalističkog sistema. Ovaj rat je, kao i sledeći svetski, izbrisao s lica zemlje ogromne materijalne (industrijsko-ekonomske) komplekse, i svetski razvoj, ekonomski bum kapitalizma 1920-1930-ih godina, a posebno sredinom 1940-ih i sredinom 1960-ih godina je umnogome uslovljen i osiguran burnim obnavljanjem ekonomije Nemačke, Italije i SSSR-a, što je u ogromnoj meri predstavljalo stimulans, pokretač svetskog razvoja.

Sve ovo svedoči o jednostavnoj stvari: kapitalizam je iscrpeo svoju ekonomsku dinamiku krajem XIX – početkom XX veka; zapravo, o tome su više ili manje slično pisali vrlo različiti ljudi kao što su V. I. Lenjin i K. Kaucki. Dalji razvoj kapitalizma je za svoju osnovu imao spoljnoekonomsku dinamiku – vojno-političku borbu. Pritom, pošto je svet već bio podeljen, a kolonijalni i polukolonijalni sistemi su bili formirani, to više nije mogla biti borba Zapada s afro-azijskim slabićima. To je mogla biti samo borba (rat) evropskih (severnoatlantskih) vojno-industrijskih giganta. Dok su od sredine XVIII veka do kraja XIX

Postazapad se sreće s PostRimom u Vatikanu; zapadna civilizacija umnogome završava isto kao antička.

2 Zahvaljujem se С. В. Кугушеву који ми је скренуо пажњу на ову чињеницу.

veka ratovi imali funkciju industrijsko-ekonomskog razvoja, u XX veku je sam ovaj razvoj u velikoj meri postao funkcija – ne samo totalnih (takvi su već bili Napoleonovi) ratova – ratova do uni-

Sve ovo svedoči o jednostavnoj stvari: kapitalizam je iscrpeo svoju ekonomsku dinamiku krajem XIX – početkom XX veka.

štenja – koje su međusobno vodile države **unutar** evropske civilizacije, koji su predstavljali njene različite varijante: anglosaksonsku, germansku i rusku. Upravo to je predstavljalo početak propasti Evrope i pretvaranja Zapada u Postzapad.

Odlučujuću ulogu u tome je odigrala promena dinamike kapitalizma koji je sa svoje strane, izdanak, čedo, premda i ne sasvim zakonito, same evropske civilizacije.

Početak zalaska Evrope se podudario sa završetkom hegemonije Velike Britanije i podizanjem Nemačke i SAD (Amerikanci su neko vreme većali s kim će sklopiti savez – s Nemačkom ili s Velikom Britanijom; izbor u korist ove druge su odredila dva faktora: jevrejski kapital koji je „uortačio“ anglosaksonske „kuzene“ s obe strane okeana i anglosaksonski strah od nemačkog genija – naučne, kulturno-intelektualne i ekonomske moći Drugog rajha), dakle, borba unutar Zapada za svetsku hegemoniju i ruska revolucija.

Pritom su 1930-ih i u prvoj polovini 1940-ih godina Amerikanci Treći rajh koristili za borbu protiv Britanske imperije – 1943. godine je Rokfelerov čovek Alen Dales otvoreno izjavio da je glavni zadatak rata uništenje Britanske imperije (a SSSR – su koristili za borbu s prvim i drugim) u toku samog rata Anglosaksonci su ujedno rešili zajednički zadatak „anglo-američkog establišmenta“ (K. Kvigli): da pregaze Nemce i da ih zauvek odstrane kao konkurenta u okviru Zapad i kapitalizma. Rusi, Rusija (u vidu SSSR) je bila van Zapada i van kapitalizma, i zadatak njenog uništenja se postavio tek 1944-1945. godine, kad je rat već bio do-

Početak zalaska Evrope se podudara sa završetkom hegemonije Velike Britanije i podizanjem Nemačke i SAD (Amerikanci su neko vreme većali s kim će sklopiti savez – s Nemačkom ili s Velikom Britanijom; izbor u korist ove druge su odredila dva faktora.

bijen. Drugim rečima, važan element u propasti Evrope predstavlja gušenje Nemačke i Nemaca od strane Anglosaksonaca. Međutim, po ironiji istorije – i logici razvoja kapitalizma – sledeća faza je bila gušenje Evropljana, uključujući i Britance, imigrantima iz Azije i Afrike. Pritom su ipak, opet najviše nastradali Nemci. To je bio pre svega planirani proces i njegovi koreni vode

u Drugi svetski rat i ono što mu je prethodilo 1930-ih godina. U tom smislu direktna linija se zapaža od prve polovine 1940-ih go-

dina do početka XXI veka – do rezultata preplavlivanja Evrope (Nemačke) migrantima i migrantske krize 2015. godine.

12

Dve hiljade osamnaeste godine broj časopisa „The Economist“ za 14-20. april je objavio tekstove posvećene Nemačkoj – s „lajtmotivom“ u vidu uredničkog članka i izborom članaka. U članku uredništva su pljuštale pohvale na adresu vlade Merkelove u celini, a posebno njene politike „otvorenih vrata“ za migrante. U svojstvu dostignuća „epohe kancelarke“ „Economist“ je izdvojio sledeće: formiranje inkluzivnog („koji uključuje“, „širok“) identiteta u odnosu na etnički, nacionalni; njeno širenje na one ljude čiji roditelji i preci uopšte nisu bili Nemci; razvoj „balansirane genderne kulture“: broj žena koje rade su za poslednjih 15 godina povećao od 58 na 70%; Nemci su počeli više da se razvode i ređe da stupaju u brak; istovremeno su legalizovani homoseksualni brakovi.

Ako se ovo prevede na normalan jezik, zapravo se radi o postepenom uništavanju porodice i o tome da je u uslovima jačanja eksploatacije neoliberalnog tipa sve više žena prinuđeno da radi kako bi se porodični budžet sačuvao na ranijem nivou, kao i o tome da se uništava nemački identitet. „Economist“ s oduševljenjem konstatuje da Nemačka gubi etničku homogenost i pretvara se u „lonac za pretapanje“, u otvorenu zemlju koja se sastoji od različitih fragmenata – u prevodu na normalni jezik: koja gubi nacionalno-kulturnu celovitost. Što se tiče „lonca za pretapanje“, on čak ni u SAD nije uspešno ostvaren, a da ne govorimo o zapadnoj Evropi – o čemu se otvoreno piše, ali vlasnike „Economista“ za to nije briga.

Multietičnost se u Nemačkoj, odražava i na politički život, pa čak i na sport, između ostalog, na fudbal. Dok su 2009. godine članovi parlamenta s „migrantskim bekgraundom“ činili 3%, 2017. godine čine već 9% premda bi realno reprezentativna brojka bila 23% - upravo toliki broj državljana SRN nema nemačke ko-

U svojstvu dostignuća „epohe kancelarke“ „Economist“ je izdvojio sledeće: formiranje inkluzivnog („koji uključuje“, „širok“) identiteta u odnosu na etnički, nacionalni.

Multietičnost se u Nemačkoj, odražava i na politički život, pa čak i na sport, između ostalog, na fudbal.

teng, Ozil, Podolski, Sane i Gomes (koji potiču iz Gane, Turske, Poljske, Senegala i Španije).

Samo postojanje migranata menja život i ponašanje „starosedelaca-Nemaca“, čini ih „novim Nemcima“.

Danas, kad se Nemačka pretvara u Einwanderungsland (zemlju imigranata) praktično se niko neće usuditi da ponovi rečenicu koju je izrekao veteran HDS Alfred Dreger 1982. godine: „Povratak stranacagastarbajtera u domovinu treba da bude pravilo, a ne izuzetak“, menja se sam pojam „domovine“ (Heimat). Zanimljivo je da je po informacijama časopisa „Economist“ u jeku migrantske krize Merkelova naručila kartu na kojoj granice Nemačke navodno zahvataju severnu Afriku, Ukrajinu i Tursku. Time je htela da pokaže spremnost, kao prvo, da primi izbeglice i migrante iz ovih zemalja; kao drugo, težnju Nemačke da igra ulogu stabilizatora u ovim regionima i zemljama. Što se tiče Turske, teško da joj je ova uloga Nemačke potrebna, a uloga Nemačke i „kolektivnog Zapada“ kao „stabilizatora“ u Ukrajini je očigledna svima.

Samo postojanje migranata menja život i ponašanje „starosedelaca-Nemaca“, čini ih „novim Nemcima“. Upravo tako su svoju knjigu naslovili H. i M. Minkler, koji sa zadovoljstvom, čak bih rekao, radosno konstatuju da „statična Nemačka“ odlazi u prošlost zajedno s jasnim (stark) nacionalnim granicama i nekadašnjim identitetom. Nova Nemačka postaje otvorenija, neformalnija i raznovrsnija, ali – kao što su supružnici prinuđeni da konstatuju – anksioznija i nervoznija.

Da li to znači da su plata za „otvorenost“ – stresovi, anksioznost i nervozniji život? Ispostavlja se da je tako. Nije slučajno što se u SRN pojavljuje sve više knjiga s naslovima „Nervozna republika“ (i biće nervozna ako uzmemo porast kriminala koji je povezan s migrantima, pre svega u velikim gradovima poput Berlina, Minhena i Kelna koji po svom internacionalnom sastavu više liče međusobno nego na nemačke zemlje oko njih i koji se, kao i svi megalopolisi pretvaraju u neovavilonske kule čija sama

Da li to znači da su plata za „otvorenost“ – stresovi, anksioznost i nervozniji život? Ispostavlja se da je tako.

pojava nagoveštava katastrofu i pad u mračne vekove), „Strah za Nemačku“ (i biće strašno ako je uoči nove, 2015. godine samo u Kelnu oko hiljadu žena doživelo seksualno napastvovanje), „Kraj Nemačke“ (uzgred rečeno, u Nemačkoj su

najbrojnija lica u uzrastu od 50 do 54 godine). Nije slučajno što u svojstvu reakcija na migrante rastu desničarska raspoloženja i

pokreti, i 13% partije „Alternativa za Nemačku“ koja se bori za nemački identitet i koju kritikuju „levičari“ i „zeleni“. Ugred rečeno, njihov lider Čem Ozdemir je sin turskih gastarbajtera; logično je da najaktivniji ljudi s migrantskim poreklom idu u redove „levičara“ i „zelenih“.

Jedan od članaka koji su objavljeni u „Ekonomistu“ upravo nosi naziv „Novi Nemci“, a iznad ovog naslova je fotografija koja nam prikazuje ove „nove Nemce“ – tridesetak (20 muškaraca i 10 žena) ljudi, među njima su Arapin u tradicionalnoj odeći, Turčin i Turkinja, žena u burki i hasid. Iznad njih se vijore ogromne zastave Evropske unije; mala nemačka zastava štrči negde sa strane kao siromašni rođak – u ruci je drži biće neodređenog pola, kojem bi profesor Preobraženski obavezno postavio pitanje: „Da li ste vi muškarac ili žena?“ I sećamo se Čerčilove rečenice koju je kazao 1940. godine o tome da Velika Britanija ne ratuje protiv Hitlera, pa čak ni protiv nacional-socijalizma, već protiv nemačkog duha, protiv Šilerovog duha, da se nikad ne obnovi.

Nije slučajno što u svojstvu reakcija na migrante rastu desničarska raspoloženja i pokreti, i 13% partije „Alternativa za Nemačku“ koja se bori za nemački identitet i koju kritikuju „levičari“ i „zeleni“.

13

Ovo priznanje je dragoceno, kao i planovi Anglo-Amerikana za to kako treba postupiti prema Nemcima posle pobeđivanja Nemačkom. Ovi planovi su varirali između masovnog fizičkog iskorenjivanja i metafizičkog uništenja – brisanja identiteta i bilo je takvih da bi njihove autore, u slučaju da je pobedila Nemačka, očekivalo suđenje poput Nirnberškog procesa i pravedna optužba za pripremu zločina protiv čovečnosti.

Još je 1940. i 1941. godine T. K. Kaufman (novinar lista „Jewish Chronicle“, poznanik jednog od najbližih savetnika Ruzvelta, S. Rouzmana) u dva (!) izdanja objavio knjigu „Nemačka treba da propadne!“. U njoj je predlagao da se teritorija Nemačke podeli između pet zemalja i da se izvrši sterilizacija Nemaca i Nemica – po 25 ljudi na jednog lekara dnevno; trebalo je da svi Nemci budu sterilisani za 3 meseca i nemačka nacija je trebalo da nestane za 60 godina. O članku se naširoko diskutovalo u SAD.

Logično je da najaktivniji ljudi s migrantskim poreklom idu u redove „levičara“ i „zelenih“.

Neko će reći: ma taj poluludi Jevrej-in-germanofob je mogao da piše šta god hoće. Ali evo šta je 1944. godine predsednik SAD T.

Nicer je predlagao da se uništi nemačka industrija i da se pod kontrolu saveznika stavi njen školski sistem.

D. Ruzvelte rekao ministru finansija H. Morgentauu (koji je to zabeležio u dnevniku): „Trebalo ili sve (ja sam podvukao. – A. F.) nemačko stanovništvo kastrirati ili se prema njima ophoditi tako da ne budu u stanju da više proizvedu u svet ljude koji bi mogli da nastave da čine ovakva dela“. Čak ni nacisti u svom planu „Ost“ za uništavanje ruskog naroda nisu govorili o totalnoj kastraciji.

Bilo je i drugih predloga, između ostalog, za promenu naslednog faktora, dakle, identiteta Nemaca. Tako je na samom početku 1943. godine profesor E. Huton, antropolog sa Harvarda, predložio da se promeni nasledni faktor Nemaca, putem – pažnja! – prinudnog mešanja nemačkih muškaraca i žena s drugim narodima. Hutonova šema je bila jednostavna: nemačke vojnike i oficire koji su dospeli u zarobljeništvo (10-12 miliona) odvoze iz zemlje i smeštaju u logore, a Nemice koje su ostale u Nemačkoj primoravaju na brak s vojnicima okupacione vojske i – opet pažnja! – s imigrantima koji bi bili doveženi specijalno radi toga.

Na II konferenciji u Kvebeku 1944. godine Ruzvelt, Čerčil i Morgentau su razmotrili ovaj plan. Po planu nemačka je trebalo da bude podvrgnuta agrarizaciji, a njen broj stanovnika smanjen na 25 miliona ljudi, pri čemu je veći deo stanovništva trebalo da bude fizički iskorenjen. Informacije o Morgentauovom planu su neka-ko procurile, Nemci su digli buku i Anglo-Amerikanci su morali zvanično da se odreknu plana, ali ističem: samo zvanično. Realno su Anglo-Amerikanci planirali nešto „morgentauslično“. O tome svedoči brošura L. Nicera (predsednika dobrotvorne organizacije za jevrejske imigrante) „Šta da radimo s Nemačkom“ koja je pred kraj rata besplatno deljena vojsci SAD na teritoriji Nemačke. Nicer je predlagao da se uništi nemačka industrija i da se pod kontro-

Razradivši teoriju kolektivne krivice nacisti su je primenili na Jevreje.

lu saveznika stavi njen školski sistem, kako bi se Nemci od malih nogu vaspitavali u ključu koji je potreban Anglo-Amerikancima, kako bi se gušio nemački nacionalni duh i kako bi se u Nemce kao narod usadi-vao osećaj kolektivne krivice. Ovo je zapravo kasnije i učinjeno.

Razradivši teoriju kolektivne krivice nacisti su je primenili na Jevreje, Posle pobeđe nad Nemačkom SAD i Velika Britanija,

a kasnije i Izrael, u suštini su preuzeli istu teoriju i primenili je na nemački narod. U stvari, ne postoji nikakva kolektivna krivica; krivica uvek ima individualni, lični karakter. Narod kao kolektivni krivac je nonsens – koji se rađa u izopačenom mozgu (čudna stvar, ali čak i kod nas ima nitkova koji govore o kolektivnoj krivici nemačkog naroda i koji pravdaju svesno varvarsko uništavanje mirnog nemačkog stanovništva od strane Anglo-Amerikanaca kažnjavanjem Nemaca zbog njihove kolektivne krivice). Staljinov princip – „hitleri dolaze i odlaze, a nemački narod ostaje“ – predstavlja vrhunac humanizma u poređenju sa zloslutnim izmišljotinama saveznika i njihovih savetnika. Upravo je Staljin obustavio podelu Nemačke na nekoliko desetina država i njenu agrarizaciju. Saveznici nisu mogli naglo da smanje broj stanovništva Nemačke, premda je u prvim godinama posle rata od gladi umrlo oko 3 miliona Nemaca. Ali u poslednjoj godini rata Anglo-Amerikanci su se potrudili da maksimalno smanje broj stanovnika Nemačke i da im zadaju maksimalni psihološki udarac. Sredstvo su bila varvarska bombardovanja nemačkih gradova.

U stvari, ne postoji nikakva kolektivna krivica; krivica uvek ima individualni, lični karakter.

Saveznici su savnili Drezden sa zemljom bacivši na njega 1.478 tona avionskih i 1.182 tone zapaljivih bombi, poginulo je (uglavnom su živi izgoreli) između 135 i 250 hiljada ljudi; broj žrtava od atomskog bombardovanja Hirošime iznosi 72 hiljade ljudi. Drezden ni iz daleka nije jedini grad koji je bombardovan (tako je na Keln bačeno 1.350 tona običnih bombi i 460 tona zapaljivih) od kojih je u Nemačkoj poginulo između 600 hiljada i milion mirnih stanovnika (od toga je bilo najmanje 80 hiljada dece) preko 40 gradova – nije slučajno što se u Nemačkoj (ali ne i van njenih granica) koristi izraz Bombenholocaust: Nemci su masovno ubijani zato što su Nemci. Nije bilo vojne potrebe za tim, kao ni za to što su Amerikanci bombardovali Hirošimu i Nagasaki. Udarci su nanošeni pre svega po stambenim kvartalima s demografskim i psihološkim ciljem. Pritom su se saveznici trudili da ne bombarduju tenkovske ili vazduhoplovne zavode – rat se bližio kraju i nameravali su da prisvoje ovu imovinu, zato je trebalo da ostane cela i neoštećena. Istovremeno je, kao i atomsko bombardovanje japanskih gradova-

Istovremeno je, kao i atomsko bombardovanje japanskih gradova, bombardovanje nemačkih gradova imalo za cilj zaplašivanje sovjetskog rukovodstva – ali to nije pomoglo.

va, bombardovanje nemačkih gradova imalo za cilj zaplašivanje sovjetskog rukovodstva – ali to nije pomoglo.

Već za vreme Drugog svetskog rata Anglo-Amerikanci su razradili niz planskih mera za promenu mentaliteta, kulturno-istorijskog koda („duha“) i ponašanja Nemaca.

Dakle, do kakvog zaključka dolazimo? Već za vreme Drugog svetskog rata Anglo-Amerikanci su razradili niz planskih mera za promenu mentaliteta, kulturno-istorijskog koda („duha“) i ponašanja Nemaca. Sredstva su totalni psihološki

pritisak sa stvaranjem kompleksa kolektivne nacionalne krivice (pre svega u odnosu na Jevreje, ali nipošto ne u odnosu na Ruse kojih je desetak miliona ubijeno po planu „Ost“, ruski holokaust uopšte niko ne pominje – i to je još jedna pojava rusofobije), uspostavljanje kontrole nad školskim i univerzitetskim obrazovanjem, kao i nad naukom o društvu. Što je i učinjeno odmah posle rata. SAD su pod strogu kontrolu stavile školsko i univerzitetsko obrazovanje, u suštini realizujući vaspitanje u antigermanskom duhu.

To je bio jedan od uslova takozvanog „Akta o kancelaru“ (Kancelar-akta – Kanzelerakte). Po informacijama bivšeg šefa vojne kontraobaveštajne službe SRN generala Bundsvera G. H. Komose (na ruski jezik je prevedena njegova knjiga „Nemačka karta. Tajna igra tajnih službi“ – «Немецкая карта. Тайная игра секретных служб» – М., 2009), 21. maja 1949. godine SAD i vlasti SRN su potpisale tajni dokument kojim se ozbiljno ograničava suverenitet SRN – to je bio uslov za njegovo pojavljivanje. U suštini, SRN se iz države pretvarala u strukturnu komponentu hegemonije SAD. Po Kancelar-aktu kandidata za kancelara SRN odobravale su SAD; pod američko-britanskom kontrolom su delimično bile unutrašnja i spoljna politika SRN, u potpunosti – mediji, školsko i univerzitetsko obrazovanje.

Neki dovode u sumnju postojanje Kancelar-akta smatrajući da je mistifikacija. Mislim da greše. Ali čak nije stvar u tome. Onima koji sumnjaju može se odgovoriti u istom duhu u kojem

Američko-britanska socijalna inženjerija je uspešno primenjivana protiv Nemaca 25-35 godina posle završetka rata.

je Herbert Vels krajem 1930-ih godina odgovorio na „Protokole sionskih mudraca“. Kad ga je neko pitao da li je taj dokument stvaran ili je falsifikat Vels je odgovorio da to nije bitno, da je glavna stvar u tome što se sve odvijalo i odvija onako

kao što je tamo napisano. Isto se može reći i za Kancelar-akt: s Nemačkom je u posleratnom periodu sve urađeno upravo onako kao što je to prikazano u informacijama o tajnom dokumentu.

Američko-britanska socijalna inženjerija je uspešno primenjivana protiv Nemaca 25-35 godina posle završetka rata. U suštini, izvežbana je na njima – stasala je čitava generacija duhovno kastriranih Nemaca koji su u uslovima ne samo

Stasala je čitava generacija duhovno kastriranih Nemaca koji su u uslovima ne samo vojno-političke, već i duhovno-intelektualne okupacije počeli da gaje sebi slične.

vojno-političke, već i duhovno-intelektualne okupacije počeli da gaje sebi slične. Danas imamo treću takvu generaciju, probleme uglavnom prave samo bivši DDR-ovci koji su odgajeni u duhu socijalističkog patriotizma. Ali evo šta je važno: postepeno, proporcionalno s amerikanizacijom Evrope, u kojoj su prekretnicu predstavljali događaji iz 1968. godine, skriveni pod maskom „studentske revolucije“, srazmerno atlantizaciji Evrope i napredovanju projekta „globalizacije“ ova inženjerija je počela aktivno da se koristi i protiv drugih evropskih nacija.

Osim gore pomenutih sredstava za duhovnu kastraciju ponuđeno je još i treće sredstvo – promena naslednog faktora i socijalnih instinkata (ponašanje i identitet) putem mešanja rasa posredstvom međuetničkih i međurasnih brakova Nemaca kao belih Evropljana i imigranata, odnosno, stvaranja umesto relativno homogenog društva u etnokulturnom smislu, multietničkog i multikulturnog.

Kao što se sećamo, imigracija iz Azije i Afrike u Evropu započela je zbog ekonomskih razloga. Međutim, početkom 1970-ih godina ekonomski pad, stagnacija, koja je delimično bila izazvana naftnom krizom, a delimično drugim uzrocima, doveli su do nezaposlenosti i tada se ispostavilo da strani radnici nemaju nameru da se vrate kući, i vlade evropskih zemalja, a zatim Evropske unije nisu znale kako da izađu na kraj s negativnim posledicama imigracije, uključujući negativnu reakciju značajnog dela stanovništva na migrante. Umesto da rešavaju ovaj problem oni su krenuli putem promene odnosa belih Evropljana prema migrantima. Sredstvo je multikulturalizam, stvaranje multietničkog društva, a u perspektivi – stvaranje novih nacija putem mešanja starih i brisanja nacionalnog identiteta.

Kao što se sećamo, imigracija iz Azije i Afrike u Evropu započela je zbog ekonomskih razloga.

Dve hiljade dvanaeste godine, za vreme posete Evropi, Obama je izjavio da će XXI vek biti vek formiranja novih nacija. Nešto kasnije Merkelova je izjavila nešto u smislu da sredinom XXI veka neće biti nikakvih Nemaca, postojaće Opšteevropljani. Tako je od

1980-1990-ih godina protiv Evropljana pokrenuto ono što je planirano samo protiv Nemaca 1944-1945. godine i što je uvežbano na

Dve hiljade dvanaeste godine, za vreme posete Evropi, Obama je izjavio da će XXI vek biti vek formiranja novih nacija.

njima 1950-1970-ih godina. Pritom je prvi i glavni udarac ponovo zadat Nemcima: Nemačka prima više migranata i izbeglica od drugih zemalja; u njoj je 51% izbeglica obuhvaćeno programom za integraciju, u poređenju s 34% u Švedskoj i 11%

u Grčkoj. Drugim rečima, upravo Nemačka opet predstavlja polje eksperimentata socijalne inženjerije za odgajanje „novih Nemaca“ – stanovništva s fragmeniranim deetniziranim identitetom. Ali treba da imamo na umu gde se nalazi izvor ove inženjerije i ko je od početka predviđen da bude glavna žrtva, koga su Anglosaksonci hteli da uklone (i to im je pošlo za rukom) kao svog glavnog konkurenta u jezgru kapitalističkog sistema koji im je uputio izazov 1870-ih i koji ga je držao u napetosti – ekonomskoj, vojnoj i intelektualnoj – do 1945. godine, odnosno, u toku života tri generacije. Upravo zato je savez između Velike Britanije i SAD, koji je osiguran i skrojen krajem XIX – početkom XX veka praktično postavio zadatak konačnog rešavanja nemačkog pitanja, što je Čerčil priznao 1940. godine. Upravo na Nemcima su uvežbani psihoistorijski pritisak, geokulturna viktimizacija i organizaciono oružje kao što je multietičnost (multikulturalizam). A zatim je primenjeno na ostale zapadne Evropljane.

Skoro hiljadu godina zapadna Evropa je bila franko-germanska i tek je poslednjih dvesta godina anglosaksonska. Anglosaksonci 1945. godine uz pomoć SSSR-a nisu osvojili samo pobeđu nad Nemcima, već i nad Evropom; tačnije, iskoristili su našu pobeđu otvorivši front u toku leta 1944. godine kad je ishod rata već bio rešen, odnosno, u suštini, pridružili su se pobedniku – tako treba da okvalifikujemo ovu situaciju. Prošle su tri-četiri decenije i logika poznog kapitalizma i globalizacije je pred Anglo-

Skoro hiljadu godina zapadna Evropa je bila franko-germanska i tek je poslednjih dvesta godina anglosaksonska.

Amerikancima (pored svih njihovih unutrašnjih protivrečnosti) postavila zadatak urušavanja nacionalne države, homogenizacije nacionalnih država, kultura i jezika, pre svega evropskih. Migranti i multikulturalizam predstavljaju jako sredstvo za ostvarenje ovog procesa.

Koji jezik treba da postane lingua franca, univerzalni leksikon prosečnog-bezbojnog u nacionalnom smislu (čak i jednopol-

nog, kao što piše Ž. Atali u „Kratkoj istoriji budućnosti)? Naravno, engleski. Kao što ističe poljski emigrant u Švedskoj M. Radecki, u multikulturalnom društvu ne može postojati ni švedski, ni poljski, ni neki drugi jezik – sve treba da ih zameni engleski. Istina, Radecki ništa nije rekao o tome šta će biti sa sve značajnijim kineskim, španskim i arapskim; preostaje nam da se ponovo setimo Šeširdžije iz „Alise u zemlji čuda“. Uostalom, Radecki i njemu slični, počevši od R. Kudenhove-Kalergija, zabrinuti samo zbog situacije u Evropi, situacije Evropljana koji treba da se pretvore u multikulturalce. Nije teško primetiti da se radi o društvu-himeri, čija glavna masa stanovništva predstavlja prosečnu gomilu bez nacionalnosti, kulture, tradicije, identiteta i određene boje kože – ukratko, bez osobina u kojoj važne dužnosti, uključujući i rukovodeće, zauzimaju migranti ili njihova deca. Setimo se: po časopisu „Economist“ 23% mesta u Bundestagu treba da pripadaju licima koja nisu nemačkog porekla, odnosno, Turcima, Kurdima i Arapima.

Migranti i multikulturalizam predstavljaju jako sredstvo za ostvarenje ovog procesa.

U suštini, pred nama je ostvarivanje projekta Kudenhove-Kalergija, koji je smatrao da u Evropi ne treba da postoje države i državne granice – samo regionalne („Evropa regiona“) stanovništvo treba da bude mešovito, odnosno da izgubi nacionalni identitet, a rukovodeću kulturnu i intelektualnu (dakle i političku ulogu) po Kudenhove-Kalergiju treba da igraju Jevreji. Ne čudi podrška koju je dobio i od jevrejskih organizacija, i od porodica Rotšilda i Varburga.

Danas vidimo da se tradicija briše čak i na nivou kraljevskih domova koji vladaju u Evropi. Najnoviji primer je svadba sina princeze Dijane i Megan Markl. Čak se ne radi o društvenom statusu i boji kože mlade, već o sistematskom kršenju uobičajenog obreda sklapanja braka u kraljevskoj porodici. Obred je obavio Majkl Keri iz Čikaga, biskup Episkopalne crkve SAD. Iako ona predstavlja ogranak Anglikanske crkve to, kao prvo, ipak nije Anglikanska crkva, a kao drugo, to je ogranak. Ponašanje biskupa za vreme sklapanja braka (skakanje, grimase) veoma podseća na ponašanje crnaca – učesnika u sahrani u Nju Orleanu: veselje i šale – to je tamošnji običaj. Ali Kenter-

Po časopisu „Economist“ 23% mesta u Bundestagu treba da pripadaju licima koja nisu nemačkog porekla, odnosno, Turcima, Kurdima i Arapima.

berijska opatija nije „tamo“, nego „ovde“. I trebalo je videti izraz kraljičinog lica. Razume se, to je pojedinačan slučaj. Ali ipak.

Kao što je zapazio D. Mari, svi shvataju i priznaju da Evropljani ne mogu da postanu Arapi, Indusi i Kinezi, ali se zbog nečega smatra da svi mogu postati Evropljani.

Kao što je zapazio D. Mari, svi shvataju i priznaju da Evropljani ne mogu da postanu Arapi, Indusi i Kinezi, ali se zbog nečega smatra da svi mogu postati Evropljani i zato se zapadna Evropa pretvara u jedino mesto na planeti koje pripada svima, ali samim Evropljanima – tek na kraju, postajući „utopija“ u doslovnom smislu ove grčke reči, „mesto koje ne postoji“. Međutim, u tom slučaju se ispostavlja da su Evropljani ljudi kojih nema: sine loco (bez mesta), beskućnici? I ovi ljudi, koji u suštini nisu u stanju da uspostave red u svojoj kući i koji u suštini nisu gospodari ove ničije kuće uče nas kako da živimo?!

Devedesetih godina XX veka, a i nakon toga kolektivni Zapad i njegove ulizice u Rusiji pokušali su da na Ruse primene metode kojima je posle svetskog rata vršen pritisak na Nemačku, a koje su se od 1980-ih godina obrušile na Evropljane. Raznorazni gadovi su počeli da pričaju o tome kako treba da se pokajemo zbog staljinizma-komunizma, o tome da su Staljinov i Hitlerov režim ista stvar i da su oba podjednako kriva za to što je izbio Drugi svetski rat, o tome da je za Ruse karakteristična totalitarna svest, da je treba menjati, počevši od odricanja od ruskih narodnih bajki itd. i sl. Sovjetofobija se brzo pretvorila u rusofobiju. Počeli su razgovori o tome da treba privući migrante – na ovu temu su mnogo pričali J. Gajdar i njegova banda.

Kod nas to nije prošlo. Rusija nije Nemačka, stepen društveno-kulturnog otpora je veći, osim toga, duhovna otpornost je potkrepljena nuklearnim štitom i mačem. Razume se, predstoji nam još mnogo bitaka na frontovima psihoistorijskog (minimum) rata, ali je već sad jasno: ono što se desilo na Zapadu s Nemcima s

Rusija nije Nemačka, stepen društveno-kulturnog otpora je veći.

nama neće uspeti. Međutim, to je posebna tema. Vratimo se pitanju krize.

14

Dakle, Evropa je u krizi. Bilo bi logično pretpostaviti da nauka o društvu treba da objasni situaciju i da po pipanju traži puteve za izlazak iz krize. U stvari, postzapadna socijalno-humani-

tarna nauka se najčešće bavi dijametralno suprotnim. Ne samo to, predstavnici, rukovodioci i organizatori mejnstrima čine sve samo da se ne bave stvarnim problemima, da ih ne vide i da marginalizuju ljude koji pokušavaju da vide stvarne probleme i da na njih daju adekvatan odgovor.

Dakle, Evropa je u krizi.

To se vidi i na osnovu mnogih monografija i članaka, ali posebno na takozvanim naučnim konferencijama, na kojima se, u ogromnoj većini, čini sve kako bi se stvarni problemi prećutali i kako bi se zamenili trećerazrednim, pa čak i tridesetotrećerazrednim mikropitanjima koji možda zanimaju jednog i po čoveka – stručnjaka za „treću dlaku u levoj nozdri“.

Odličan primer tipičan za Postzapad predstavlja konferencija s humanitarno-socijalnom tematikom koji navodi D. Mari u svojoj knjizi „Čudna smrt Evrope“. Navešću dugačak citat, koji ipak zaslužuje pažnju: „Pre nekoliko godina za vreme konferencije na Hajdelberškom univerzitetu iznenada mi je postala jasna katastrofa savremene Nemačke (*ovo se odnosi na svu postzapadnu Evropu. – A. F.*) misli. Grupa naučnika i prosto učenika okupila se da razmotri istoriju odnosa između Evrope i Srednjeg istoka i severne Afrike. Vrlo brzo se ispostavilo da neće biti moguće da čovek izvuče bilo šta iz toga, pošto ništa nije moglo biti rečeno. Niz filozofa i istoričara je vreme za svoje govore trošio uporno pokušavajući da što je moguće uspešnije ništa ne kaže. I što se uspešnije malo govorilo, tim su snažnija bila osećanja olakšanja i zahvalnosti prisutnih. Nijedan pokušaj da se razmotri bilo koja ideja, događaj ili činjenica nije se mogao desiti ako se ne proverilo lojalnost ‘blokpostu’ savremene akademske nauke. Nisu bila moguća nikakva uopštavanja, nikakva zasebna mišljenja. Pod sumnjom nisu bile samo istorija i politika. Filozofija, ideje i sam jezik kao da su bili ograđeni kao mesto zločina. Svaki spoljašnji posmatrač je dobro video jasne obrise granica ovog mesta. Rad naučnika se sastojao u patroliranju kordona, a istovremeno su se preduzimali manevri za odvlačenje pažnje kako se ni po koju cenu ne bi dozvolilo da se učesnici slučajno vrata u oblast ideja.

‘Istorija’ je postala još jedna reč koja je istog časa izazivala stanku.

Sve reči i termini koji su se stvarno ticali stvari odmah kao da su bili obeleženi zastavicama i počinjalo je njihovo osporavanje. Očigledan problem je predstavljala reč ‘nacija’. ‘Istorija’ je postala još jedna reč koja je istog časa izazivala stanku. Kad je neko po-

kušao da upotrebi reč 'kultura' bukvalno je zavladao muk. [Čulo se da] termin ima toliko različitih značenja da povodom njega nema saglasnosti i zato se ne može koristiti. Samom terminu nije

Kad je neko pokušao da upotrebi reč 'kultura' bukvalno je zavladao muk.

dozvoljeno da bilo šta označava. Cilj ove igre – a to je bila upravo igra – sastojao se u tome da se sačuva privid akademskog istraživanja i da se istovremeno učini nemogućom svaka diskusija.

U mnogim naučnim i obrazovnim ustanovama Evrope ova igra se nastavlja – na zadovoljstvo i olakšanje učesnika u njoj, s jedne strane, i na ljutnju i ravnodušnost svih ostalih, s druge.

Ako se i čuva bilo kakva glavna, ključna ideja, ona se sastoji u sledećem: ideja je ono što stvara probleme. Ako se i čuva neki uopšteni vrednosni sud, on se sastoji u sledećem: sva vrednosna mišljenja su pogrešna. Ako se i čuva nekakva određenost to je principijelno neverovanje u određenost. I ako to nije doprinos filozofiji, nesumnjivo jeste doprinos određenom tipu postavke – sitne, površno-ograničene koja jedva da je u stanju da preživi iole duži napad, ali se lako adaptira.“

D. Mari je apsolutno tačno opisao situaciju – svedočim kao očevidac. Ponoviću: ono o čemu piše Mari nije karakteristično samo za nemačku, nekada apsolutno sjajnu nauku, već za severnoatlantsku nauku uopšte. Nije čudo što je konferencija koju je Mari opisao pravilo, a ne izuzetak. Zapravo, to i jeste karakteristika nauka Postzapada u vreme postmoderne. To je delimično ostvarenje onoga što je od početka utkano u socijalnu nauku buržoaskog društva. Dovoljno je da se setimo šta je o Homo academicus pisao P. Burdje, a o naučnom radniku – A. Zinovjev. Nauka o poznavanju društva koju je iznedrilo buržoasko društvo, ne samo da odražava upravo njegove realije, već je pozvana da izražava interese njegovih vladajućih grupa, njihovo viđenje sveta. Kao što je istakao I. Valerstajn, naučna kultura i socijalna nauka ne predstavlja prosto racionalno traganje za istinom. Ona je bila oblik socijalizacije različitih elemenata koji su se pojavili u svo-

Meritokratija je pojačala hijerarhiju.

jstvu kadrova za sve institucionalne strukture koje su potrebne kapitalizmu. Kao zajednički i jedinstveni jezik kadrova, ali ne trudbenika, ona je takođe ostala sredstvo za klasno ujedinjenje najvišeg sloja, ograničavajući perspektive ili stepen pobunjeničke delatnosti od strane onog dela kadrova koji bi mogao da popusti pred ovom sablazni. Ne samo

to, to je bio elastičan mehanizam za obnavljanje navedenih kadrova. Naučna kultura je stavila sebe u službu koncepcije koja je danas poznata kao „meritokratija“, a ranije je bila poznata kao „*la carrière ouverte aux talents*“. Ova kultura je stvorila strukturu u kojoj je individualna mobilnost bila moguća, ali tako da ne predstavlja opasnost po hijerarhijsku raspodelu radne snage. Naprotiv, meritokratija je pojačala hijerarhiju. Napokon, meritokratija kao proces (*operation*) i naučna kultura kao ideologija, stvorili su zavesu koja ometa poimanje stvarnog funkcionisanja istorijskog kapitalizma. Superakcenat koji je stavljen na racionalnost naučne delatnosti bila je maska iracionalnosti beskonačne akumulacije. Danas, u uslovima terminalne krize kapitalističkog sistema zapadna nauka takođe doživljava tešku krizu, a njen mejnstrim se izrođuje u propagandu – između ostalog, multikulturalizma. U poznokapitalističkom socijumu se nauka o društvu kao struktura i kao proces organizuje tako da se u potpunosti izbegnu oštra pitanja i deteoretizuje znanje tako što će se svesti na opis trećerazrednih fenomena (otuda postaje „moderna“ usmena istorija, proučavanje genderskih odnosa i ostale pseudonaučne mutljivine).

Danas, u uslovima terminalne krize kapitalističkog sistema zapadna nauka takođe doživljava tešku krizu.

U pravu je francuski filozof Šantal Delsol koji današnjeg Evropljanina poredi s palim Ikarom, da je preživeo – odnosno s invalidom s Invalidenstraße. I invaliditet i razaranje, ističe Delsol, su pre svega u glavama – razaranje sa kvascem od straha od viđenja stvarnih problema.

Odbijanje viđenja stvarnosti, njene istine, odricanje od istorijskog sećanja (ono što je D. Endres nazvao „kulturnom demencijom“), podmetanje umesto svega toga postistine koju je I. Dejevis okarakterisao kao „šljam koji je osvojio svet“ – su bezuslovno karakteristike društva koje stari i izrođuje se, društva „socijalnog (ili sociokulturnog) Alchajmera“.

...Žao mi je Evrope koja sve više liči na muvu koja se koprca u paučini debelog pauka. Evropa koja je bila drugačija još u mom detinjstvu, odnosno do sredine 1960-ih godina, tako brzo pada u provaliju, učeći pritom druge kako da žive – zato ne mogu, a da se ne setim persijske poslovice: „Vikala je vrana da je hirurk, a samoj joj stomak rasporen.“

U pravu je francuski filozof Šantal Delsol koji današnjeg Evropljanina poredi s palim Ikarom.

Razgovor o sudbini Evrope i multikulturalizmu započeo

Žao mi je Evrope koja sve više liči na muvu koja se koprca u paučini debelog pauka.

sam od romana koji je napisan mnogo pre nego što su migranti postali superobiljan, ako ne i terminalni problem postzapadne Evrope. Takođe ću završiti romanom – „Potčinjenost“ („Soumission“), koji je, opet, napisao francuski pisac – poznati Mišel Uelbek 2015. godine, 42 nakon izlaska Raspajevog „Tabora svetaca“.

Uelbek je poznat kao čovek koji opeva besmisleno, besciljno i besperspektivno društvo „depresivne jasnosti“. Slika koju on daje u romanu maksimalno jasno pokazuje besperspektivnost Postzapada na primeru Francuske. Roman govori o izborima na kojima se pobeđi očigledno približava Nacionalni front. Jedina stranka koja može da mu se ispreči na putu jeste Muslimanska partija, odnosno islamisti. Stranke francuske levice i centra je podržavaju i ona pobeđuje. Autor pokazuje kako koristeći levičare kao pokriće islamisti koji su došli na vlast transformišu Francusku, pre svega obrazovne strukture, Sorbonu na islamski način.

Zavesa.

Odlično se sećamo kako su proatlantske partije Francuske koje pripadaju levisi i centru žigosale Marin Le Pen i njen Nacionalni front na poslednjim izborima. Uelbekovov roman odražava stvarnost: izgubivši svoje civilizacijske karakteristike i etnokulturni identitet individuama stvorenim u globalizmu islamisti su zaista bliži od evropskih nacionalista. Podsetiću: Merkelova je izjavila da sredinom XXI veka u Evropi neće biti ni Nemaca, ni Francuza, nego će biti Opšteevropļjani. I samo uprkos onome što misli Merkelova (ukoliko je uopšte u stanju da razmišlja o bilo čemu osim o kancelarskoj fotelji) lice ovih „Opšteevropļjana“ neće biti evropsko. Tužno je, ali se moramo složiti s onim evropskim

Postzapad – upravo zato i jeste „post“ – ne samo da nije u stanju da pruži nešto novo, već ni staro ne može da sačuva.

analitičarima koji smatraju da će pred kraj života većine ljudi koji sada žive u Evropi, bar onih koji danas imaju 30-40 godina Evropa prestati da bude Evropa. Tezejev brod se raspada u paraparčad uz radosne usklrike varvara. I u samoj

zapadnoj Evropi nema nikoga ko bi prekinuo ovu ružnu pojavu: Herakli i Ahili neće doći – nemaju odakle; osim toga, sami pripadnici Evropske unije su učinili sve da se ni Herakli, ni Ahili u

Evropi nikad više ne pjave. Ukoliko postoji prostor koji bi mogao da iznedri nove heroje – to je istočno od zapadne Evrope, u Središnjoj zemlji, Hartlendu, koja ostaje jedina čuvarica evropskih vrednosti, kako hrišćanskih, tako i prethrišćanskih.

Postzapad – upravo zato i jeste „post“ – ne samo da nije u stanju da pruži nešto novo, već ni staro ne može da sačuva. I više od toga, sam se

odriče evropskog nasleđa. U ustavu Evropske unije nema ni reči o hrišćanstvu, a ono je jedan od korena evropske civilizacije koji seku atlantisti-globalisti. Drugi koren je nacionalna država; seku i njega: raspad nacionalne države je toliko važan za atlantske elite da je dok je bio na dužnosti kancelara Nemačke H. Kol ovo pitanje proglasio pitanjem mira i rata u XXI veku. Evropljani čine civilizacijsko samoubistvo – egzistencijalno umorni (i otupeli) u uslovima komfornog života, pošto su izgubili „tragični smisao života“ (M. de Unamuno) – koji je zamenjen potrošnjom, i svoju veru (što se još podgreva veštački stvorenim osećajem krivice zbog nacizma-kolonijalizma, trgovine robljem – pored toga što su arapski trgovci robljem iz Afrike izvezli mnogo više robova nego Evropljani, ali se Arapima to ne spočitava, jer kako bi – oni su žrtve kolonijalizma i orijentalizma u sandovskom smislu reči). Odnosno, drugim rečima: sami Evropljani sprovode smrtnu presudu Evropi. Ali, zar su to Evropljani? Zar su Makron, Oland i Merkelova – Evropljani? To su pre kosmopoliti bez roda, servilni poklonici Globamerike.

Zanimljivo da mnogi evropski visoki činovnici (ne mogu da prevalim preko jezika „lideri“) nemaju dece, odnosno, nemaju **lične** razloge i motive da se brinu za budućnost. To što nemaju dece se ni iz daleka ne objašnjava uvek netradicionalnom seksualnom orijentacijom (čitaj: sklonošću ka polnim izopačenostima) – to je društveni stav. Ali – s druge strane – možda takvi ljudi ni ne treba da se razmnožavaju? Uostalom, masa ljudi u zapadnoj Evropi nema želju da se reprodukuje, kao što nema želje ni da radi – to prepuštaju Arapima, crncima i Turcima pretvarajući se prosto u bele stanovnike nekadašnje evropske, a sad sve više ničije kuće, čiji je glavni smisao u životu potrošnja/trošenje i rasonoda. Ali pre ili kasnije (pre će biti – pre) kroz usta crnog čoveka koji je, naravno, užasan gost, Sudbina uz zvuke Pete Beto-

U ustavu Evropske unije nema ni reči o hrišćanstvu, a ono je jedan od korena evropske civilizacije koji seku atlantisti-globalisti.

„Breme belog čoveka“ se pokazalo kao preteško, toliko da Evropljani s kraja XX i početka XXI veka ne mogu da ga ponesu.

venove simfonije izgovoriti: „Samo si pevala. Dobro je to. Idi, pa igray.“ I ovaj ples će biti na samoj ivici provalije – uz zvuke tamtama koji se već čuju u centru Pariza, pokraj Ajfelove kule – tamo gde se nekad čula divna francuska harmonika.

Epoha vladavine Zapada je predstavljala kratak trenutak u istoriji današnje civilizacije na planeti.

„Breme belog čoveka“ se pokazalo kao preteško, toliko da Evropljani s kraja XX i početka XXI veka ne mogu da ga ponesu. Između početka evakuacije rimskih legionara s granica Rimskog carstva i faktičkog kraha prošlo je (u zavisnosti od toga kako računamo) oko tri veka. Od vremena odlaska Evropljana iz kolonija prošlo je (ako računamo od kraja 1950-1960-ih godina i „zaboravimo“ na portugalske i neke druge kolonije) najviše šest decenija, ali danas vreme leti mnogo brže nego pre hiljadu i po godina, i bivši „kolonizovani“, tačnije, njihova deca i unuci već mirno osvajaju nekadašnje metropole. Ako se stvari i dalje budu odvijale ovom brzinom, do kraja XXI veka će sve biti završeno, i ispostaviće se da je bio u pravu Špengler koji je smatrao da će XXI vek biti poslednji za Evropu. Uostalom, već sad se vidi da je najverovatnije u pravu. Sic transit Gloria mundi.

Epoha vladavine Zapada je predstavljala kratak trenutak u istoriji današnje civilizacije na planeti. Međutim, čak i u ovo vreme je postojala zemlja koja se nije pokorila ovoj vladavini i koja je stvorila sopstvenu verziju velike evropske kulture i koja je više puta potukla ovaj Zapad – Rusija. I desilo se tako da je danas upravo Rusija poslednji bedem evropskih vrednosti braneći ih od Postzapada s njegovom postistinom, postomoralom i postpostojanjem, da se ona sa Postzapadom bori za evropsku civilizaciju. Međutim, jedno je boriti se za evropsku civilizaciju, a drugo boriti se za interese evropskih država, za interese Evropske unije. Evropljani su u najboljem slučaju pouzdani partneri, a ne saveznici. U pravu je A. Gera: saveznike u Evropi smo nalazili samo onda kad smo se borili za tuđe interese, najčešće – britanske. A „nagrada“ je bio nož u leđa. Borba za evropsku civilizaciju je borba za naše interese

Jedna od glavnih protivrečnosti današnjeg Postzapada sastoji se u tome što to u geostorijskom i geokulturnom smislu više nije Evropa

i vrednosti, a ne sitan sirovinski gešeft i trenutni taktički savezi, čas s jednim protiv drugih, čas obrnuto. A da ne govorim o tome da Evropa, Postzapad, nemaju šta da ponude ruskom čoveku.

Jedna od glavnih protivrečnosti današnjeg Postzapada sastoji se u tome što to u geostorijskom i geokulturnom smislu

više nije Evropa, a u smislu fizičkog, antropološkog nosioca to su pretežno još uvek Evropljani. Današnja tendencija razvoja radi u prilog tome da se ukine ova protivrečnost: neevropske/postevropske vrednosti i kodovi treba da imaju neevropskog nosioca – u tom pravcu sve ide. U pravu je Paskal: priroda, uključujući i antropološku i društvenu, ne trpi prazninu, pa je tako popunjavaju migranti.

Pre ili kasnije Rusija će morati da se suoči s Postzapadom – etničke banditske formacije se

mogu naći ne samo na našim južnim granicama, već i na zapadnim, i to će biti ozbiljnija stvar od NATO vojske na čijem čelu su tupe poluhisterične ženskinje. Glavno je da se pred licem Postzapada ne nađe Postrusija – jer će to onda biti koštac kostura iznad provalije iz koje će na sve strane, uključujući i našu, početi da nadiru još jedni u nizu varvara poput Orkova. U tom slučaju će Rusija, ukoliko se do tada i sama ne pretvori u kolonijalno-perifernu himeru s konačno formiranom klasno-etničkom strukturom futuroarhaičnog tipa morati da se pretvori u veliku Rusiju. Rusiju, koja će „grmeći ognjem, blistajući sjajem čelika“ pod crvenim perunovim barjakom okupiti nepokolebljivi savez protiv gadova. Ali za to treba živeti časno i istinito po svojim pravilima, izvršivši ozbiljan i bespoštedan kontrolni rad na sebi i na svojim istorijskim greškama, posebno onima koje su učinjene – geometrijskog progresijom – u vreme razvođa.

Pre ili kasnije Rusija će morati da se suoči s Postzapadom.

Андрей Фурсов¹

Закат Европы в Лунку Истории

*Пора чудес прошла, и нам
Отыскивать приходится причины
Всему, что совершается на свете.*
У. Шекспир «Генрих V»

*Нам нравится эта работа –
называть вещи своими именами.*
К. Маркс

1

Сто лет назад О. Шпенглер опубликовал свою знаменитую книгу «Закат западного мира», более известную как «Закат Европы». Шпенглер реагировал на крушение в ходе и в результате мировой войны того, что К. Поланьи назвал

¹ А.И. Фурсов – директор Института системно-стратегического анализа; директор Центра русских исследований Московского гуманитарного университета; академик International Academy of Science (Инсбрук, Австрия); автор 400 публикаций, включая 12 монографий; член Союза писателей России. Читал лекции в университетах США (Колумбийском, Йельском, Нью-Йоркском), Канады (Кингстонском), Великобритании (Дарэмском, Лондонском королевском колледже), Германии (Ганноверском), Венгрии (Центрально-Европейском), Индии (Джавахарлала Неру), Китая (Народном), Японии (София, Хосэй).

«цивилизацией XIX века». Теперь мы знаем, что в 1918 г. закат только начинался. Его дальнейшими вехами стали:

1945 г., когда Европа прекратила играть роль геополитического (геоисторического) субъекта и оказалась поделена на зоны влияния, как когда-то и предупреждал Наполеон, между Россией и США;

1968 г., когда так называемая «студенческая революция», а точнее, то, что скрывалось за ней, нанесла страшный удар по сохранявшимся европейским ценностям, резко ускорив процесс американизации, деевропеизации Европы и превращения Запада в Постзапад.

Финальную точку в виде большой грязной кляксы ставит так называемый «миграционный кризис» 2015 г. «Так называемый» – поскольку, по мнению ряда экспертов, он в значительно большей степени похож на хорошо спланированную и подготовленную сетевую военно-политическую операцию, комбинирующую проведение нелегальных операций в области манипуляции антропотоками, стратегических коммуникаций, крупной логистики и, конечно же, психологических (психоисторических) кампаний с нанесением мощных психоударов. Цель данной операции – создание управляемого хаоса; средство – организация широкомасштабных, невиданных со времён Второй мировой войны потоков беженцев и нелегальных мигрантов. Управляемый хаос в данном случае бьёт по евробюрократии, деморализуя её, по Евросоюзу, демонстрируя полную политическую импотенцию его руководства. Последнее не замедлило признаться в этом. Так, 2 сентября 2015 г. министр иностранных дел Словакии М. Лайчак после заседания правительства страны признал, что шенгенская зона де-факто перестала существовать из-за массового наплыва беженцев из Ближнего Востока и Северной Африки, на сентябрь 2015 г. их число составило более полумиллиона человек, рвущихся не абы куда, как это обычно происходит с людьми, бегущими от горя, беды и угрозы смерти, а туда, «где чисто и светло», – в страны с максимально высокими государственными дотациями: Германию, Швецию, на худой конец – Францию или Италию.

17 сентября 2015 г. официальный представитель МВФ Дж. Райс оценил ситуацию в Европе как «гуманитарный кризис небывалого масштаба». И хотя, повторю, на тот момент в Европе оказалось всего около полумиллиона беженцев, европейские власти обуял такой страх, что им виделись уже 30–35 млн в ближайшее время (выступление руководителя МИД Венгрии от 19 сентября). Впрочем, было от чего испугаться: так называемые беженцы, большую часть которых составляли молодые здоровые мужчины, не собирались ни работать, ни ассимилироваться; они хотели одного – жить на дотации, не работая. Речь, таким образом, идёт о новой волне переселения народов Юг – Север, о заселении Европы чуждыми ей в этническом, культурно-религиозном и расовом отношении массами – Реконкиста наоборот. Массы эти со всей очевидностью настроены на реализацию криминально-паразитического освоения зоны обитания сытого, робкого, утратившего и ценности, и волю к сопротивлению белого европейского человека. Что он, приученный к комфорту и толерантности, может противопоставить социальным хищникам, сбившимся (организованным) в этнические банды?

Развёртывание миграционного кризиса наглядно продемонстрировало не просто неготовность, а неспособность западноевропейцев не то что противостоять чужому и чуждому, но даже защищаться от него, сохранять достоинство в столкновении с ним. В данном смысле это финал заката Европы в Лунку Истории, финал, который Шпенглеру и присниться не мог. Автор «Заката западного мира», при всём его пессимизме, относился к тому поколению немцев и европейцев, которые готовы были встать с веком наравне, т.е. принять его вызов, а не прятать «тело жирное» в «утёсах» комфорта.

Миграционный кризис – это то явление, сквозь призму которого как через гигантское увеличительное стекло можно разглядеть немало важных тенденций развития Европы не только в XXI, но и в ушедшем XX в. – именно в нём была всерьёз заварена та каша, которую нам и нашим детям, а скорее всего и внукам придётся расхлёбывать в XXI в. Этот кризис – момент истины заката Европы, западного мира, его превращения в Постзапад. Исторические нити тянутся от миграционного кризиса в прошлое, и для того, чтобы понять его – и

закат – необходимо взглянуть и на Вторую мировую, и на поздний Рим, и на современную постзападную науку, и на классовые корни неолиберальной контрреволюции и глобализации – только так можно сложить пазл, отыскать причины происходящего и назвать их своими именами.

Да, сегодня мы видим финал заката, поскольку речь идёт об этнокультурном и расовом замещении белых европейцев, вытеснении их из истории. Французский философ Р. Камю так и называет этот процесс – *le grand remplacement* – «великое замещение». Выходит, прав был Шпенглер, полагая, что XXI в. будет для Европы последним? Финал этот обретает ещё более финалистичные и закатные черты, поскольку вся ситуация была спровоцирована руководством экономически сильнейшего государства Европы – Германии. Триггером стало новогоднее (31 декабря 2014 г.) послание «доброй бабушки» Ангелы Меркель, которая по сути пригласила мигрантов в Германию. В мае 2015 г. ещё один добряк за чужой счёт, министр внутренних дел Лотар де Мезьер, заявил в Берлине, что Германия готова принять 450 тыс. беженцев. Уже в следующем месяце толпы мигрантов ломанулись в Германию, и вскоре немцам пришлось увеличить цифру приёма до 800 тыс. Начался кризис, причём не только немецкий, но и европейский. В то время как простые немцы, итальянцы, греки проклинали Меркель и крутили пальцами у виска – бабка спятила, европейские, а точнее атлантистские издания взхлёб нахваливали её. Сама же Меркель в самый разгар кризиса в сентябре 2015 г. думала не о его решении, не о немцах, а о другом: она обратилась к Марку Цукербергу с просьбой остановить каким-то образом её критику гражданами ФРГ в Facebook. Цукерберг ответил, что он работает над этим – а что же ему не «работать»: США только рады ослаблению Евросоюза, именно так воздействовал миграционный кризис на это неорганичное образование.

Запомним это новогоднее послание последнего дня 2014 г. и отправимся из него почти на 30 лет назад, в год 1973-й, когда внешне, по крайней мере для подавляющего большинства европейцев, ничто не предвещало грядущих бед. Правда, заканчивалось «счастливое тридцатилетие» 1945–1975 гг., но о том, что оно заканчивается, мало кто думал – большин-

ство, словно охваченное «синдромом Сидония Аполлинария», жило инерцией 1950–1960-х. Знаки на стене, тем более предупреждения о них, омен почти никто не замечал.

Почти никто. Но не все.

2

В 1973 г. во Франции вышел роман писателя и путешественника Жана Распая «Лагерь святош» («Le Camp des saints»). Он быстро стал бестселлером. В романе описывается массовая миграция из Третьего мира, которая накрывает Европу и прежде всего Францию. Специфическим спусковым крючком обвальная миграция становится заявление бельгийского правительства о том, что оно готово принять нуждающихся детей из Третьего мира – ну чем не предвосхищение послания «бабушки Ангелы». В романе бельгийская инициатива тоже провоцирует кризис. Его началом становятся события в Калькутте, где толпы матерей сметают ворота бельгийского консульства, затаптывают консула и требуют немедленной отправки детей в Европу. Бельгийцы пытаются отыграть назад – но поздно. Вскоре у индийской толпы появляется лидер-мессия, уродливый калека, который призывает всех плыть на лодках в Европу и осуществлять мирный захват – никто не осмелится стрелять в женщин и детей. И вот армада плывёт – долго. Наконец, после многих месяцев пути она появляется у южного побережья Франции. Большая часть жителей района, где высаживаются мигранты, в ужасе. Однако кое-кто радуется.

В романе есть следующий эпизод. Старый высококультурный профессор в своём доме слушает Моцарта как раз в момент высадки пришельцев. Местное население бежит, и профессор думает, что остался один. В этот момент в его дом вламывается молодой француз типа хиппи и начинает глумиться над стариком, говоря, что его время, его культура и его страна кончились и прославляя новую страну, которую создадут на месте Франции пришельцы из Третьего мира и такие французы, как этот студент. Профессор не спорит с вторгнувшимся: «Да, то, что мой мир не доживёт до утра, более чем вероятно, но я собираюсь полностью насладиться

его последними мгновениями». С этими словами он достаёт револьвер и убивает наглеца.

Между тем, столкнувшись с мирным ненасильственным настулением мигрантов, все госструктуры Франции оказываются беспомощными. Ни политики, ни военные не хотят брать на себя ответственность жёсткого решения проблемы – а иного нет. В то же время известные медиа-фигуры приветствуют высадившихся и требуют, чтобы власти приняли их. Роман заканчивается тем, что Франция капитулирует, принимает высадившийся миллион, и понятно, какова позиция автора: впустить пришельцев, чужих в страны, значит уничтожить французов, их культуру, их мораль.

Несмотря на то, что книга Распая стартовала как бестселлер, очень быстро вокруг неё возник заговор молчания. То, что «Лагерь святош» был переведён на несколько европейских языков и к 2006 г. в Европе вышло 500 тыс. экземпляров, – это заслуга антимиграционных организаций, которые оплатили издание.

В 1985 г. Распай вернулся к теме миграции в статье, написанной для «Le Figaro Magazine» в соавторстве с уважаемым демографом Ж.-Ф. Дюмоном. Статью «Будет ли Франция французской в 2015 году?» напечатали на первой странице и сопроводили рисунком: Марианна – национальный символ Франции – в чадре. Авторы статьи писали, что в перспективе рост неевропейского населения несёт угрозу французским ценностям и культуре.

На Распая и его соавтора обрушился вал критики расстроенного крысятника правительственных чиновников и проплаченных учёных. Жоржина Дюфуа, министр общественных дел, назвала статью «отголоском нацистских теорий»; министр культуры Жак Ланг определил статью как «смешную и гротескную», а «Лё Фигаро Магазин» он обвинил в том, что «Фигаро» – орган расистской пропаганды; тогдашний премьер-министр Франции Лоран Фабиус не нашёл ничего лучше, как начать спешно убеждать всех в том, что иммигранты вносят большой вклад в богатство Франции – а ведь Распай и Дюмон писали не о доступных пониманию

Фабиуса приземлённых вещах вроде богатства, а о чём-то более серьёзном.

Критики статьи, понимая, что их аргументация носит эмоционально-пропагандистский характер, должны были противопоставить ей хоть что-то реальное, но с этим вышло плохо. Та же Дюфуа попыталась опровергнуть оценку Распая и Дюмона, согласно которым во Францию каждый год прибывало 59 тыс. мигрантов – и села в лужу: статистика за 1989 г. дала ещё большую цифру – 62 тыс. Время показало правоту писателя и демографа: в 2006 г. Франция приняла 193 тыс. мигрантов, в 2013 г. – уже 235 тыс.

В том же 1985 г. в предисловии к переизданию «Лагерь святош» Распай написал, что его предсказания о гибели западной цивилизации оказались верны. Распай относится к тому редкому, вымирающему типу высококультурных и обладающих напряжённым цивилизационным и этнорасовым сознанием европейцев, которые помнят предупреждение Стефана Цвейга: всё, что вы любите, даже если речь идёт о величайшей цивилизации в истории, может быть сметено и уничтожено теми, кто не достоин этого. То есть агрессивными чужими, добавлю я.

В июне 1991 г. 66-летний писатель опубликовал в газете «Фигаро» статью «Родина, преданная республикой». Международная лига борьбы против расизма и антисемитизма попыталась подать на него в суд, однако суд отклонил иск.

Символично, что в один из дней 2001 г. в 4 часа утра лодка с 1500 курдами-беженцами из Ирака пристала к южному берегу Франции. Высадившись, курды бросились стучать в двери местных жителей, чтобы те их впустили. Всё это происходило всего лишь в 50 метрах от того дома, где в 1972 г. в течение 18 месяцев Распай писал свой пророческий роман. Нынешняя европейская реальность не просто соответствует пророчеству, но во многом перевыполнила его.

И последний штрих. После выхода в отставку известного антикоммуниста и антисоветчика директора (1970–1981 гг.) французской спецслужбы SDECE Александра де Маранша просочилась информация, что ещё в середине 1970-х годов он участвовал в секретных переговорах представителей

Западной Европы с королём Марокко Хасаном II. Речь шла ни много, ни мало о строительстве под Гибралтарским проливом тоннеля, который должен облегчить доставку мигрантов из Северной и Тропической Африки в Европу. Переговоры ни к чему не привели, ничего не было построено, но тем не менее мигранты на рубеже XX–XXI вв. затопили Европу и без всякого тоннеля. Пока что это не «Огнём и мечом», но точно «Потоп», и не видно в Европе героев типа пана Володыевского, способного защитить её своей саблей, или Яна Собеского, отогнавшего турок от стен Вены в 1683 г. В данном контексте, однако, важно другое: уже в 1970-е годы сильные мира сего планировали миграционный поток из Третьего мира в Европу.

Зачем? И только ли дело в экономике?

3

Экономическая потребность в мигрантах возникла в Европе после Второй мировой войны. В частности, в Великобритании Акт об иммиграции был принят в 1948 г., и в том же году в страну на корабле «Empire Windrush» прибыли первые мигранты из Вест-Индии. Процесс шёл постепенно, и никто или почти никто не предполагал, во что это выльется. А когда – в 1960-е – вылилось, оказалось, что понимания, как решать вопрос, нет, британское правительство просто не знало, что делать с миграцией. К концу 1960-х годов ситуация обострилась до того, что в апреле 1968 г. 75% опрошенных британцев высказались за ужесточение контроля над иммиграцией, а вскоре эта цифра выросла до 83%. 20 апреля 1968 г., реагируя на настроения сограждан, министр обороны в теновом правительстве консерваторов Джон Энох Пауэлл (1912–1998) произнёс знаменитую речь «Реки крови». В ней он весьма жёстко высказался по вопросу о миграции, отметив опасность принятия в страну «50 тысяч иждивенцев каждый год». «Когда я смотрю в будущее, мрачные предчувствия охватывают меня, и как римлянин (*Вергилий*. – А.Ф.) я вижу Тибр, полный крови». 74% британцев поддержали позицию Пауэлла. Однако несмотря на это, теновой премьер (и «по совместительству»

матёрый педофил) Э. Хит тут же изгнал Пауэлла из кабинета, получив за это осуждение со стороны 69% британцев.

По мнению аналитиков, у Пауэлла были все шансы потеснить Хита, стать лидером консерваторов и в перспективе выиграть выборы. Кстати, не исключено, что в этом случае иначе сложилась бы политическая карьера М. Тэтчер – ей расчистили место, выдавив Хита с помощью убийственного компромата; на Пауэлла, которого Хит убрал как конкурента, такого компромата не было.

В 1970-е и особенно в 1980-е годы, при Тэтчер, мигрантов в Великобритании стало столько, что политика уменьшения их численности при сохранении существующего в Великобритании политического режима оказалась невозможна: точка невозврата была пройдена, и это – одно из «достижений» Тэтчер. Именно в годы её правления, как заметил А.Н. Уилсон, автор трилогии о британской истории XIX–XX вв. («Викторианцы», «После викторианцев», «Наши времена») Великобритания перестала быть чьим-то домом и стала «домом ничейным» («nobody's house»).

В 1980–1990-е годы миграция в Великобританию разворачивалась под знаменем мультикультурализма. Особенно усердствовало правительство Тони Блэра (с 1997 г.), широко раскрывшего двери для мигрантов. По мнению обозревателей, большую и весьма зловещую роль в этом сыграла министр по делам предоставления убежища и иммиграции (Asylum and Immigration Ministry) Барбара Рош. Приводя в качестве примера свою еврейскую семью, перебравшуюся в Великобританию в XIX в., она пыталась убедить всех, что в миграции вообще нет ничего нового, что Англия всегда была страной мигрантов, например, норманнов, завоевавших её после битвы при Гастингсе в 1066 г.

Это, конечно же, ложь: норманны в XI в. составляли 5% населения Англии, тогда как в 2002 г. перепись населения Англии и Уэльса констатировала: в ближайшие 10–15 лет белое население Лондона станет меньшинством, а мусульманское население страны удвоится. Согласно переписи 2012 г., только 44,9% жителей Лондона определяли себя в качестве белых британцев, а число британцев, живущих в стране, но родив-

шихся за её пределами, выросло на 3 млн. В 2014 г. женщины, родившиеся за пределами Великобритании, обеспечили 27% новорожденных в Англии и Уэльсе; у 33% детей по крайней мере один родитель был иммигрантом. Удивительно ли, что именно в Англии число приверженцев христианства уменьшается наиболее быстрыми темпами. Кроме того, норманны в расовом и религиозном отношении не отличались от большей части жителей острова.

Разумеется, всё это – не аргументы для Барбары Рош: она кликушествовала, что даже упоминание о политике иммиграции, не говоря уже о дискуссии по этому вопросу – проявление расизма, а любые опасения по вопросу миграции – расизм, фашизм и исламофобия. И это при том, что в целом белые британцы относились к мигрантам довольно терпимо или, используя мерзкий термин, «толерантно». Обращаю внимание на агрессивность сторонников мультикультурализма и отсутствие толерантности, к которой они так любят призывать. Очень часто они блокируют, пресекают попытки даже нейтрального, спокойного обсуждения проблемы, квалифицируя их как расизм, нацизм, ксенофобию и... нетолерантность.

Нынешняя ситуация в Великобритании такова: в 23 из 33 районов (borough) Лондона белые стали меньшинством, а власти и СМИ горячо приветствуют этот факт – не менее горячо, чем гомосексуальные браки. Число тех, кто определяет себя как христиан, уменьшилось с 72% до 59% (т.е. с 37 млн до 32 млн), тогда как число мусульман выросло с 1,5 млн до 2,7 млн. На первый взгляд соотношение не кажется угрожающим. Однако, как считают эксперты, во-первых, приведённые цифры не учитывают нелегальных мигрантов; во-вторых, вопрос не в количестве, а в качестве: мусульмане намного более активны в своей вере, лучше организованы и готовы к конфликтам с применением насилия; в-третьих, поэтому, т.е. из боязни, а также в соответствии с логикой толерантности и мультикультурализма власти, как правило, встают на сторону мусульман. В своей готовности умиротворения (термин «appeasement» когда-то употреблялся по отношению к политике Чемберлена по отношению к Гитлеру ради мира любой ценой) британские власти готовы запретить ноше-

ние крестика школьниками и рождественские ёлки, чтобы не оскорблять чувства мусульман. Есть и просто вопиющие случаи. Приведу два.

4

Случай первый. В 2009 г. по возвращении из Афганистана Королевский Английский полк прошёл парадом по г. Лутону. Многие местные белые британцы (белые составляют 45% жителей Лутона) вышли приветствовать военных. Одновременно члены исламистской группы аль-Мухаджирун громко протестовали, называя солдат «убийцами», «детоубийцами» и т.п. Когда белые британцы попытались утихомирить исламистов, полиция бросилась на помощь последним, пригрозив белым арестом. В ответ последние решили создать группу English Defence League (Лига английской обороны), которая в течение нескольких лет организовывала акции протеста против насильственных действий исламистов. Полиция, как правило, никогда не принимала сторону Лиги, не реагировала на нападения исламистов на членов Лиги, несколько раз арестовывала её руководителя Тома Робинсона, а затем вообще отправила его в тюрьму.

Случай второй. В январе 2011 г. в Лондоне в суде Олд-Бэйли судили банду из 9 пакистанцев и 2 выходцев из Северной Африки, которые в Оксфордшире в течение нескольких лет похищали, насиловали и продавали в качестве секс-рабынь девочек 11–15 лет. При этом одну из них её владелец по имени Мухаммад заклеил клеймом с буквой «М». Большая часть девочек были белыми британками. Расследование показало, что бандиты действовали в полном соответствии с характерными для ислама взглядами на то, как нужно относиться к женщинам и детям-немусульманам.

Пресса, освещавшая суд, не осмелилась написать о членах банды как о мусульманах, она лицемерно писала об «азиатах». Однако не только журналисты, подчёркивает Д. Марри, автор книги «Самоубийство Европы», но даже полицейские и судьи вели себя так, будто их работа – нечто вроде посреднической деятельности между сферой фактов и обществом. Аналогичным образом в подобных случаях ведёт

себя пресса практически во всех европейских странах. Например, в Роттердаме в 1997–2014 гг. была зафиксирована секс-эксплуатация 1400 детей в мусульманских общинах. Пресса и власть сделали всё, чтобы приглушить скандал. И только настойчивость журналистов, порой всего одного-двух, не боящихся ни угроз исламистов, ни либеральных обвинений в «профессиональном» или «институциональном» расизме, позволяет прорывать заговор.

5

Ситуация со степенью влияния ислама, мусульман на социально-политическую жизнь Великобритании такова, что некоторые представители верхней половины общества без особого шума – *sans affichage*, как сказали бы французы, принимают ислам. Более того, начинаются весьма симптоматичные разговоры об арабских (исламских!) корнях королевы Елизаветы II. Журнал «The Economist» от 7–13 апреля 2018 г. опубликовал статью «Халиф – это королева?». Имеет смысл подробнее остановиться на содержании этой статьи. В ней говорится о том, что недавно интернет-форум «Арабская атеистическая сеть» вышел с заголовком: «Королева Елизавета должна заявить о своём праве управлять мусульманами». Основание – родство королевы с пророком Мухаммадом, что автоматически означает родство Елизаветы с королями Марокко и Иордании и аятоллой Али Хаменеи. Эта информация, первоначально появившаяся в марокканской газете «Аль-Усбуа» («Неделя»), вызывает всё больший интерес в мусульманском мире. Согласно газете, Елизавета – потомок пророка в 43-м поколении; она кровно связана с ним, а точнее, с его дочерью Фатимой через графа Кембриджского, жившего в XIV в. Ещё раньше этот факт подтвердили Али Гомаа, бывший великий муфтий Египта, и Burke's Peerage, британский авторитет по королевским генеалогиям.

Центральная фигура во всей этой схеме – мусульманская принцесса по имени Заида, которая в XI в. бежала от напавших на Севилью берберов ко двору Альфонсо VI, христианского короля Кастилии, приняла имя Изабеллы, крестилась и родила ему сына Санчо. Кто-то из потомков Санчо по жен-

ской линии вышел замуж за графа Кембриджского. Однако некоторые считают происхождение Заиды спорным. По их мнению, она – дочь эмира Севильи Мутамида бин Аббада (XI в.); согласно одной версии, он потомок пророка, согласно другой – он лишь взял в жёны кого-то из женщин этой семьи.

Реакция на информацию о мусульманских корнях Елизаветы в арабском мире различна. Одни считают это коварным заговором с целью возродить Британскую империю с помощью мусульман, особенно шиитов, которые чтят потомков пророка. Другие, напротив, приветствуют эту новость. Абдуль-Хамид аль-Аруни, автор статьи в «Аль-Усбуа» писал, что кровная связь – это мост между двумя религиями. Кто-то идёт ещё дальше, называя королеву «сейида» или «шерифа» – это титулы потомков пророка.

Журнал «Экономист» внёс свою лепту в «мусульманскую линию» Виндзоров, подчеркнув известный интерес принца Чарлза («бин Филипа») к исламу. Один из мусульманских конфиденентов принца говорит, что, возможно, иногда Чарлзу хотелось бы иметь несколько жён. Принц патронирует Оксфордский центр исламских исследований, где приветствует мусульман фразой «ас-салям алейкум» («мир вам»). Говорят даже, что свою возможную коронацию Чарлз не хочет ограничивать атрибутикой одной веры – христианской. Согласно «The Economist», есть информация, что принцу хотелось бы быть провозглашённым не «защитником христианской веры», а просто «защитником веры». В исламе это называется «амир аль-муминин» – «предводитель истинно верующих». Впрочем, сам Чарлз – и это вполне понятно – никогда подобных желаний публично не высказывал.

Как бы то ни было, появление такого рода информации в журнале, принадлежащем нескольким богатейшим семьям Великобритании, включая Ротшильдов, симптоматично. Известно, что с 1970-х годов Великобритания стремится восстановить разгромленную когда-то усилиями США и СССР империю, но только на иной, чем прежде, основе – ныне речь идёт о невидимой глобальной финансовой империи, анклавов которой разбросаны по всему миру. В последней трети XX в. средством восстановления был избран Китай: британцы вложились в него – это соответствовало и интересам КНР;

следующим шагом было разрушение СССР. Восстановление контроля над определённым сегментом арабо-мусульманской элиты, а посредством её – над важной частью арабо-мусульманского мира напрашивается в качестве следующего логического шага. И тогда становится понятной и «Islamic connection» Елизаветы, и позиция британских властей по отношению к мусульманам в Великобритании. Подобная политика властей, однако, не ограничивается Великобританией – она охватывает всю Западную Европу. Это означает, что в мультикультурализме, в изменении расово-этнического, культурно-исторического лица Европы, её превращения в Постзапад, есть далеко не только британский интерес при всех его важности и значении в североатлантическом комплексе интересов. Достаточно посмотреть на «континентальную Европу» – Францию, Германию, Швецию, ряд других стран, чтобы убедиться: во-первых, проблема с мигрантами как чужими остра как никогда; во-вторых, власти никак не решают её и в конфликтах «своих» и «чужих» чаще всего выступают на стороне последних.

6

Франция – страна с наибольшим числом (как в абсолютном, так и в относительном измерении) мигрантов из мусульманских стран, плюс африканцы. В 1970-е, 80-е, 90-е годы официальная статистика – независимые исследователи это прекрасно знают – затушёвывала реальную ситуацию с мигрантами или просто не собирала данные о расовом, этническом и религиозном составе населения. В «нулевые» годы ситуация изменилась, однако, как отмечает в книге «Самое убийство Европы» Д. Марри, любой демограф во Франции, который не занижал будущие расово-этнические изменения в составе населения страны, получал обвинения в потворстве крайне правым, Национальному фронту.

Хотя Распай и Дюмон ошиблись, когда писали, что в 2015 г. ислам станет доминирующей религией во Франции, ситуация развивается именно в этом направлении. По данным 2016 г., 32,2% школьников определяли себя как христиан и 25,5% – как мусульман. Менее 50% немусульман и только

22% католиков считали религию чем-то важным для себя. В то же время 83% школьников-мусульман высказались об исламе как о чём-то крайне важном для них. В Париже сегодня столько мусульман, что из-за нехватки для всех мечетей сотни мусульман собираются на молитвы на ул. Мирра в 18-м округе – тут невольно вспомнишь роман Е. Чудиновой «Мечеть Парижской богородицы».)

Есть просто поразительные по своей символике явления в жизни современной Франции. Один из департаментов Франции – Сена – Сен-Дени, или 93-й департамент. По сути это пригород Парижа. Только сверху, с возвышенности Аврон (одна из немногих возвышенностей 93-го департамента) его панорама внушает умиротворение. На самом деле он проходит как «свободная» (или даже «чувствительная») городская зона, что означает крайнюю степень неблагополучия и опасности повседневной жизни, и это при том, что подобные зоны пользуются налоговыми и социальными льготами, т.е., если называть вещи своими именами, являются зонами-паразитами. 93-й департамент больше похож на североафриканский, чем на французский город. Рыночная площадь рядом с базиликой – это по сути арабский рынок, *сук*. 30% населения Сен-Дени – мусульмане, 15% – католики, но даже в частных католических школах района 70% – мусульмане. В Сен-Дени – 10% всех мечетей Франции. Парижане избегают Сен-Дени, единственная причина приезжать сюда – это стадион Стад де Франс. Районы департамента – Франк Муазен, Маладрери, Клиши-су-буа – один хуже другого. Они контролируются местными арабскими и африканскими бандами, к которым за помощью обращаются не только жители этой бурлящей окраины с её удушающей мощью, но и – порой – полицейские.

Характерная черта многих арабо-африканских жителей департамента – антисемитизм. Сцена избиения и унижения еврея неграми в романе Ж.-К. Гранже «Кайкен» не придумана, а взята из жизни. И становится понятно, почему, например, в книге Дж. Кирчика «Конец Европы. Диктаторы, демагоги и грядущие Тёмные века» глава о Франции называется «Франция без евреев» и посвящена она стремительно растущему – пропорционально росту численности мигрантов – антисемитизму, который Кирчик вслед за Малекком Бутихом

(сын алжирских мигрантов, депутат Национального Собрания) называет «исламо-нацизмом». И несмотря на высокий удельный вес евреев во французской политической, деловой и интеллектуальной элите страны (Э. Дрюмон ещё в начале XX в. писал о «еврейской Франции»), власть по сути ничего не может поделать – ни с этим, ни с мигрантами. Единственное, что остаётся властям, это заявления типа того, которое в январе 2015 г. сделал в Национальной Ассамблее тогдашний премьер-министр М. Вальс: «Если 100 тыс. французов испанского происхождения покинут Францию, то я никогда не скажу, что Франция больше не является Францией. Но если 100 тыс. французов еврейского происхождения покинут Францию, Франция больше не будет Францией, а Французскую республику ждёт провал». Ни больше, ни меньше. Возможно, слова Вальса прозвучали трогательно для евреев, но не для многих мигрантов, особенно для арабов, для которых коренные жители Франции, будь то французы или евреи – объект, потенциальные жертвы и терпилы. В 2016 г. 8 тыс. евреев (по сравнению с 1,9 тыс. в 2011 г.) покинули Францию, почти за лучшее перебраться в Израиль, при том, что он находится в далеко не самом спокойном регионе мира. Если так пойдёт дальше, то через 12–13 лет – по логике Вальса – Франция перестанет быть Францией.

С 93-м департаментом связан один из наиболее символических случаев в жизни нынешней Франции. Здесь находится базилика с прахом Карла Мартелла, который в 732 г. в битве при Пуатье нанёс поражение арабам и остановил их продвижение на север. Когда одним воскресным утром в 2016 г. священники служили мессу в базилике с победителем арабов при Пуатье, их, базилику и прах Карла Мартелла охраняли вооружённые до зубов солдаты французской армии. Воистину исторический реванш, Реконкиста наоборот.

Похожая картина в других городах Европы – Марселе, Брюсселе, Амстердаме, Роттердаме, Стокгольме, Мальмё, в некоторых городах Северной Англии.

Центр и Север Европы – особенно грустная, если не сказать гнусная, картина. О ситуации в Германии мы поговорим ниже, здесь ограничусь тем, что в 2015 г. во время кризиса немцы вспомнили Тео Саррацина и его знаменитую книгу «Самоликвидация Германии» («Deutschland schafft sich ab»). В 2010 г. Саррацин, бывший сенатор и член исполкома Бундесбанка, опубликовал книгу, вызвавшую скандал. Он убедительно показал, что мигранты не только не могут, но прежде всего не хотят интегрироваться в немецкую жизнь. Исламские организации попытались преследовать его по суду; удивительным образом некоторые еврейские организации (вот это альянс! Впрочем, евреи и еврейские организации довольно часто выступают в защиту мультикультурализма) начали обвинять Саррацина в антисемитизме – но тщетно. Собственная социал-демократическая партия трусливо дистанцировалась от Саррацина – при том, что 47% немцев высказываются недвусмысленно: ислам чужд Германии; то же происходит в Австрии, где к 2050 г. большинство жителей до 15 лет будут мусульманами (кстати, даже за океаном, в США, согласно прогнозам, мусульмане численно превзойдут евреев). События показали правоту Саррацина.

Вопиющий случай готовности лечь под мигрантов, пиная даже свою культуру, демонстрируют шведские власти – новая, мигрантская версия «стокгольмского синдрома». Как отмечают аналитики, то, через что пришлось в 2015 г. пройти Швеции, неслыханно даже в её толерастической истории. До кризиса в Швецию обычно прибывало по 10 тыс. мигрантов в год. После речи Меркель убежища в Швеции попросили 163 тыс. человек. Эти люди, в основном мужчины молодого и среднего возраста въехали в страну – и растворились в ней. Шведские власти пытаются представить въезжающих в страну мигрантов как врачей, учёных, учителей, очень нужных стране. На самом деле это ложь. Въезжают необразованные люди, которые вообще не хотят работать.

Основная масса въехавших в 2015 г. закрепились в районе Розенгард, находящегося в третьем по численности населения городе Швеции Мальмё. Мигрантам, которые составля-

ют здесь по официальным данным 30% населения (на самом деле – в два раза больше), шведские власти создали все условия: здесь самый низкий уровень налогообложения, жильё мигрантам дают вне очереди, социальное обеспечение тоже на высоком уровне: интегрируйся в шведское общество – не хочу. Но именно – «не хочу». Никакого интереса к интеграции в шведский социум мигранты не выказывают, демонстрируя враждебно-презрительное отношение и к шведам, и к шведским властям, включая полицию.

Даже в течение первых 14 лет XXI в. ни у одного (!) ребёнка в школах Розенгарда шведский не был первым языком, да и особого желания учить язык «местных» у мигрантов нет. Если им что-то не нравится, они действуют делом, а не словом. Так, если их не устраивает либо место жительства, либо само жильё, то часто они просто поджигают его, уверенные, что им предоставят новое – и ведь предоставляют! В белых шведах, особенно женщинах, мигранты видят «белое мясо» – добычу для секса. Не случайно в 2014 г. Швеция вышла на второе место в мире (!) после Лесото (!) по числу изнасилований на душу населения – 6 620 (в 1975 г. было 421). При этом власти и пресса, тупо и трусливо верные *Willkommenskultur* (культура «Добро пожаловать»), стараются либо скрыть истории с изнасилованиями, либо представить их в качестве единичных случаев. Так, летом 2015 г. во время стокгольмского музыкального фестиваля дюжина девочек примерно 14 лет подверглись сексуальному насилию со стороны мигрантов, главным образом афганцев. Полиция сделала всё, чтобы скрыть инцидент, – и это далеко не единичный случай.

В 2017 г. два 18-летних мигранта-афганца изнасиловали 40-летнюю шведку – активистку борьбы за права мигрантов. Пришедшей для просветительской беседы об их правах женщине афганцы подсыпали чего-то в чай и воспользовались её полусознательным состоянием. Одному насильнику дали год и три месяца тюрьмы, другому удалось отделаться штрафом и трёхмесячной отсрочкой вступления приговора в силу, поскольку «доброе» шведское правосудие квалифицировало его действия не как сексуальное насилие, а как... мастурбацию.

Поведение мигрантов в Мальмё характеризует не только агрессивность, но и антисемитизм. Ещё в 2010 г. Центр Симо-časopis za društvena/politička pitanja

на Визенталю издал памятку, в которой призывал туристов-евреев к максимальной осторожности при посещении этого города. В 2008–2009 гг. во время столкновений в секторе Газы мусульмане Мальмё напали на организованную евреями демонстрацию, скандируя: «Гитлер, Гитлер, Гитлер!». Дж. Кирчик указывает на опасность формирования «красно-зелёного» союза – союза некоторых европейских левых партий и исламистских организаций. По его мнению, бывший социал-демократический мэр Мальмё Ильмар Реепалу – пример такого рода. Плачевная ситуация не исчерпывается Мальмё. Например, в Сёдертелье огромное количество иракцев – больше всего в мире за пределами Ирака. Стоит ли удивляться тем данным, которые привёл шведский лингвист Микаэль Парвалль: арабский язык стал самым популярным языком Швеции, потеснив находившийся на втором месте финский язык. Официальные шведские власти старательно обходят этот вопрос. Интересно, проснутся ли они в том случае, если арабский потеснит уже и шведский? Или будут радостно приветствовать это событие?

Благодаря мигрантам Сёдертелье известен за пределами Швеции числом групповых изнасилований, жертвами которых часто становятся шведские девочки 12–14 лет, которых ни мужчины, ни полиция не могут защитить! И это потомки викингов темновековья, воинов короля Густава II Адольфа (1594–1632), при котором Швецию и её армию называли «молотом Европы». В сказочной повести С. Лагерлёф о путешествии Нильса с гусями есть эпизод, когда чужие (в сказке это крысы) захватывают Глиммингенский замок, и Нильс игрой на дудочке уводит крыс в море и они тонут. Нынешняя Швеция – не замок и не Глиммингенский, скорее проходной двор с открытыми настежь воротами. И уж точно некому не то что вывести криминальную часть мигрантов, но даже защитить обитателей двора.

Более того, именно шведы весьма отличились в попытках оправдать мультикультурализм тем, что европейцы вообще и шведы в частности якобы всегда были «нацией иммигрантов» и в активном принижении, даже унижении собственной культуры по сравнению с культурами Азии и Африки, прежде всего мусульманской. Например, в 2004 г.

министр Швеции по делам интеграции Мона Салин, выступая (в чадре!) в курдской мечети, заявила, что шведы завидуют курдам с их такой богатой культурой, которой у шведов нет. А секретарь правительства по делам интеграции Лу Берг на вопрос журналиста, стоит ли сохранять шведскую культуру, ответила: «А что такое шведская культура? Думаю, этим я ответила на Ваш вопрос». Как тут не вспомнить Ф. Рейнфельдта, который, вступив в 2006 г. в должность премьер-министра, заявил: «Исконно шведское – это только варварство», а культура якобы всегда приходила извне. По-видимому, такие как Рейнфельдт, Салин и Берг считают, что в XXI в. именно необразованные криминальные мигранты несут шведам и Швеции культуру.

Когда слышишь такого рода сентенции, становится совершенно очевидной справедливость тезиса С. Хантингтона, сформулированного им в книге «Кто мы?»: «Мультикультурализм это по своей сути антиевропейская цивилизация. Это в своей основе антизападная идеология». И куёт эту идеологию Постзапад, в авангарде которого – Швеция.

Шведы, похоже, не знают меры не только в доходящей до культурно-психологического мазохизма мигрантофилии, но и в других социокультурных девиациях, например, в феминизме, и порой это выходит им боком, вступая в острое противоречие с их (и общеевропейским) курсом на умиротворение мусульман. 3 октября 2014 г., в первый же свой день работы в качестве министра иностранных дел Швеции Маргот Вальстрём, отмороженная феминистка из социал-демократов, заявила, что отныне Швеция будет проводить феминистскую внешнюю политику и заклеила Саудовскую Аравию за «угнетение женщин». В ответ она получила жёсткую реакцию со стороны мусульман: Саудовская Аравия отозвала своего посла из Стокгольма, а саму Вальстрём лишили права выступить с речью на заседании Лиги арабских государств. Однако самым интересным был удар, нанесённый мусульманами шведам «на поле» этих последних. Организация исламского сотрудничества, представляющая почти 60 стран, заклеила Швецию, используя мультикультуралистский doublespeak (оруэлловский «двусмысленный язык»), очень

напоминающий, как заметил Дж. Кирчик, язык кафедр социологии западных университетов.

Представители Организации обвинили Вальстрём – и Швецию – в отсутствии уважения к многообразию культур, разнообразию социальных норм и богатству этических стандартов. Иными словами, мусульмане начали бить европейцев их же оружием, причём мишенью оказалась феминистка – и шведам пришлось заткнуться. Так же, как затыкается и отводит глаза прокламирующий равенство и демократию Постзапад, когда сталкивается с жёсткой этно-расовой (по сути – расистской) иерархией устремляющихся в Европу мигрантов. Наверху иерархии – тунисцы и сирийцы, ниже – афганцы, ещё ниже – выходцы из различных регионов Африки, включая сомалийцев и эритрейцев. Впрочем, всё это люди, способные заплатить нелегальным перевозчикам 1500 долл. только за финальную часть путешествия в Европу.

8

Уже первое десятилетие XXI в. показало: мультикультурализм в Европе провалился. Более того, формально это признали сами высокопоставленные клерки, руководившие тогда европейскими странами. В 2010–2011 гг. из их уст неожиданно посыпались жёсткие признания. В октябре 2010 г. в Потсдаме Меркель заявила, что политика построения мультикультуральности провалилась. В феврале 2011 г. британский премьер Кэмерон на конференции по безопасности в Мюнхене сказал то же самое. Через несколько дней всё это повторил президент Франции Саркози, из-за своей проамериканской позиции получивший от сограждан прозвище «Сарко-американец». За ним как по команде последовали бывшие премьер-министры Австралии Хоуард и Испании – Хосе Мария Аснар. В информационное пространство несколькими деятелями было одновременно брошено то, что ещё несколько месяцев назад нельзя было произносить вслух. У многих возникло впечатление, что под мультикультурализмом подведена черта. Однако это было ошибочное впечатление – клерки первого ряда предприняли тактический ход, который должен был способствовать решению краткосрочных задач. В долго-

и даже среднесрочной перспективе никто из них не посмеет замахнуться на мультикультурализм.

Прав Д. Марри: европейские деятели критиковали только конкретную форму проводимой государствами политики мультикультурализма, но не саму концепцию расово и этнически разнообразного общества, не просто приветствующего, а предполагающего миграцию – это осталось и остаётся «священной коровой». Забегая вперёд, отмечу: цель атлантистов/глобалистов – не мультикультурное, а именно мультиэтническое общество, в котором идёт процесс смешения рас и этносов. Мультикультурализм как тактику критиковать и менять одну форму на другую можно, а вот как стратегия для сторонников атлантизации/метисации/глобализации он неприкосновенен. Поэтому неудивительно, что уже после всех разговоров о провале мультикультурализма (как пел А. Галич, «это, рыжий, всё на публику») приток мигрантов в ту же Германию вырос фантастически – с 48 589 чел. в 2010 г. до 1,5 млн чел. в 2015 г. И это не может не тревожить европейцев. Чужие, становящиеся всё более агрессивными, съедают их пространство, отдавливает европейские низшие и средние слои от общественного пирога.

Хотя западноевропейцы выдрессированы социальной инженерией позднего капитализма и натасканы на конформизм, они, пусть пассивно, но не очень поддерживают иммиграционную политику ЕС. Растёт негативное отношение к исламу. Так, в 2013 г. 77% голландцев заявили, что ислам не обогащает их страну, а в 2015 г. 55% во время опроса ответили, что более не хотят присутствия мусульман в стране. Согласно опросам 2015 г. во Франции, 67% высказались в том смысле, что мусульманские ценности несовместимы с европейскими, а 73% выразили негативное отношение к исламу. Однако, повторю, всё это остаётся на уровне пассивного ожидания (редкое исключение, подтверждающее правило, ПЕГИДА в Германии) действий правительств по защите населения от эксцессов, связанных с мигрантами. Последние, однако, не только не защищают своих, но жёстко подавляют любые попытки активизации антимиграционных действий, пропагандистски обрабатывают, по сути дрессируют граждан кнутом политкорректности. Разумеется, есть и такие, кто по

механике «стокгольмского синдрома» готов почти слиться с мигрантами в экстазе, но таких меньшинство.

Реагируя на молчаливое недовольство власти, ЕС пытаются оправдать свою политику, используя три блока аргументов, которые можно свести к следующему: 1) эта политика делает страны Европы, их население богаче; 2) она создаёт культурное разнообразие; 3) нынешний мультикультурализм не идеален, но его нужно развивать и совершенствовать; 4) европейское население стареет и не воспроизводится демографически – женщины не рожают достаточное количество детей.

Вся эта аргументация насквозь лжива. Посмотрим, как опровергают её серьёзные европейские аналитики, и кое-что добавим от себя.

На самом деле политика иммиграции делает европейцев не богаче, а беднее. Поскольку на вновь прибывших, которые ещё не получили работу (нет языка, квалификации и т.п. или вообще не хотят работать), распространяются выплаты «государства собеса» (welfare state), точнее, того, что от него осталось, бремя на местное население увеличивается. Де-факто это признают сами высокопоставленные европейские клерки, призывающие граждан ЕС потуже затянуть пояса. Так, в 2012 г. в интервью Меркель сказала: «Если сегодняшняя Европа даёт 7% мирового населения, производит 25% глобального ВВП и финансирует 50% глобальных социальных выплат, то ясно, что нужно больше работать, чтобы сохранить наше благосостояние и наш образ жизни. Все мы должны перестать тратить больше, чем мы зарабатываем».

Налицо явное противоречие: если растёт число неработающих мигрантов, то, выходит, немцы должны работать за них, а следовательно – на них, позже уходить на пенсию и т.п. И ещё вопрос: если «мы хотим сохранить наше благосостояние и наш образ жизни», зачем нам люди, которые не просто не вписываются в этот образ жизни, но бросают ему вызов и являются для него угрозой?

И последнее: нет никаких доказательств, что миграция увеличивает ВВП.

Что касается разнообразия, то здесь уже цитировавшийся Д. Марри ставит сразу два вопроса: 1) а что, разнообразие – это самоцель? это универсальная цель? 2) а что – Европа недостаточно разнообразна?

В каждой культуре есть положительные и отрицательные качества. Где гарантии, что мигранты несут положительные качества? Практика демонстрирует совсем противоположное. И если разнообразие – универсальная цель, почему атлантистские элиты не заботит развитие этого разнообразия в мусульманском мире, например, в Саудовской Аравии? Почему «мульти-пульти» ограничивается Европой? Нет ответа.

Если мультикультурализм не идеален, как «изящно» выражаются его адепты и он был таков при 50 тыс. беженцев в год – даже такое число создавало почти неразрешимые проблемы, то каким образом эту политику можно совершенствовать при 1,5 млн беженцев в год, при экспоненциальном росте миграции? Показательно, что самой серьёзной проблемой атлантистские элиты считают не рост числа беженцев, а рост антимиграционных настроений в Европе.

Европа, действительно, стареющее общество и к тому же она перенаселена. А ведь мигранты едут не в Шотландское нагорье, не на север Финляндии и не в самую безлюдную часть Франции – плато Межан на юге Центрального массива, а в города, таким образом ещё больше усиливая перенаселённость и снижая качество жизни. Европейцы, действительно, демографически не воспроизводятся. Такое воспроизводство требует 2,1 ребёнка на семью, в Европе эта цифра – 1,23. Но почему европейские женщины рожают мало или вовсе не рожают? Потому что не хотят детей? Нет. Согласно опросам, 55% британских женщин хотят иметь 2-х детей, 14% – 3-х, 5% – 4-х и более, но они не могут себе этого позволить из-за низкого и постоянно снижающегося (в том числе и из-за притока мигрантов) уровня жизни.

Впрочем, десятилетия мягкого тоталитаризма выдрессировали большую часть европейцев на оруэлловский манер и многие предпочитают роль терпил: события в Кёльне и других городах Европы продемонстрировали это со всей ясностью, тем более, что ровно в годовщину кёльнских со-

бытий, мигранты, словно издеваясь над немцами и другими европейцами, повторили секс-атаки в нескольких городах Европы – Аугсбурге, Инсбруке и др. При этом нужно отметить, что кельнские события европейский интеллектуальный мейнстрим ничему не научили: когда 31 января 2016 г. в газете «Le Monde» французский писатель Камель Дауд опубликовал честную статью о секс-атаках в Кёльне, на него с критикой набросилась целая свора социологов, историков и публицистов, обвинившая его в исламофобии и в том, что он выступает с правых позиций.

Те, кто занимает принципиальную позицию по вопросу ислама в Европе, получают удары с двух сторон – от исламистов и от мигрантофилов-мультикультурастов. Удары в прямом смысле: так, в Нидерландах были убиты Пит Фонтейн и Тео Ван Гог; немало угроз получила Ориана Фалаччи. В той же Германии критики салафитов, например Хамед Абдель-Самад, вынуждены жить под защитой полиции.

В идейном поле удары по критикам мультикультурализма наносятся по двум линиям. Первая – «тирания вины». Сторонники мультикультурализма изображают доколониальный мир Азии, Африки и доколумбовой Америки как рай, в который вторглись злодеи. Их мазохистский тезис – «европейцы должны каяться за свои завоевания и колониализм». Здесь сразу же возникает вопрос: а арабы и турки не должны каяться за завоевания в Европе, за работоторговлю?

Смягчённая версия этой линии – стремление резко повысить оценку значения арабской культуры в (и для) истории Европы и представить мусульманские халифаты Андалузии в качестве мира толерантности и прогресса науки. В таком подходе много натяжек и лжи, на которые обратила внимание французский медиевист Сильвия Гугенхайм. В одном из своих эссе она показала, что древнегреческие тексты спасали действительно арабы, но вовсе не мусульмане, не знавшие древнегреческого языка, а сирийские христиане. На Гугенхайм тут же обрушился вал критики, её обвинили в исламофобии. Впрочем, реальных аргументов её оппоненты не привели, а вот она убедительно продемонстрировала сомнительность ряда трусливых и фальшивых схем, призванных обеспечить историческое обоснование мультикультурализма.

Вторая линия подавления противников мультикультурализма – попытка провести аналогию между спасением мигрантов и спасением евреев и, соответственно, между негативным отношением к мигрантам и антисемитизмом. Здесь, однако, мигрантофилы попадают впросак. Дело в том, что, как было показано выше, повсюду в Европе, прежде всего во Франции, в связи с увеличением числа мигрантов растёт антисемитизм. Но даже это не останавливает сторонников насильственного внедрения мультикультурализма и мультиэтничности. В чём же дело?

9

У развития мультиэтничности несколько причин. **Первая** по счёту (но не по значению) причина носит тактический характер – это неспособность западноевропейских правительств, Евросоюза решить проблему, даже если такое желание было бы. Когда атлантистская верхушка Евросоюза поняла, что иммигранты не собираются возвращаться в свои страны и к тому же большая и всё увеличивающаяся их часть интегрироваться в европейское общество не спешит, они попытались убедить европейцев, что Европа и должна превратиться в мультиэтническое, мультикультурное общество – и это хорошо. За этой позицией – неспособность правительств повернуть вспять процесс иммиграции, неспособность защитить своих граждан от мигрантов, нежелание сознаться в своих ошибках – ведь тогда придётся их исправлять. Как вынуждена была признать активная сторонница иммиграции, член правительства лейбористов Сара Спенсер, «не было никакой политики интеграции (*специальной политики интеграции мигрантов*. – А.Ф.). Мы просто верили, что они интегрируются». Читаешь такое и вспоминается восточная поговорка: «Диво-баня: там и тут воду решетами льют, брадобрей у них верблюдов». Вот только расплачиваться за действия верблюдов и козлов в человеческом облики приходится рядовым европейским гражданам.

Вторая причина курса атлантистских элит на создание мультиэтнического общества – классовая. Повышение рождаемости в «старой Европе» требует повышения уровня жизни

нижней половины европейского населения. Однако именно понижение этого уровня является сутью проводящегося с 1980-х годов экономического курса неолиберализма, который есть не что иное как сверхэксплуататорская фаза глобально-финансиализированного капитализма.

Повышение уровня жизни коренных европейцев нижней и нижнесредней половины социума предполагает определённое перераспределение доходов в пользу нижней половины общества, как это имело место в 1945–1975 гг., которые во Франции с лёгкой руки социолога и футуролога Ж. Фурастье именуют «les trentes glorieuses» – «славным тридцатилетием». Однако вся социально-экономическая политика в Европе последних – неславных – сорока лет была направлена на изменение этой ситуации, на перераспределение в пользу верхов, на усиление эксплуатации, на рост неравенства.

Чтобы обеспечить более высокий уровень дохода и рождаемости европейцев, нужны не косметические, а реальные социальные реформы, на которые необуржуазия после сорока «жирных» для неё лет ни за что не пойдёт. Когда в конце 1930-х годов американский капиталистический класс оказался перед выбором «социальные реформы с частичным перераспределением дохода в пользу низов или мировая война», он выбрал мировую войну. Символично, что Ф. Рузвельт начал употреблять термин «мировая война» на полгода раньше Гитлера. Ну а в самой Америке человека, который призывал к перераспределению доходов и создал по всей стране «Общества перераспределения собственности» (в них вступило 8 млн человек), в 1935 г. убили – как это водится в США, руками не вполне адекватного одиночки. Создатель «Обществ...» – губернатор штата Луизиана Хью Лонг (он стал прототипом губернатора Вилли Старка – главного героя романа Р. Пенна Уоррена «Вся королевская рать») – был реальной угрозой для Рузвельта на президентских выборах 1936 г.

В сухом остатке: буржуазия скорее выберет войну, чем поделится собственностью. В виде иммиграционной политики Евросоюза мы, помимо прочего, имеем по сути социальную войну верхов против собственных народов. Легче пригласить чужих мигрантов, разлагающих цивилизацию и общество, его этнический состав, чем пойти на встречу своим работягам и

нижней части мидлов. К тому же миграция решает ещё одну задачу – создаёт слой, принимающий на себя социальное раздражение и в свою очередь гасящий его своим агрессивным поведением. Так мигранты становятся дополнительным небелым классовым оружием, позволяющим атлантистам держать в узде своё же белое население: классовое для капитала важнее этнического и культурного.

При этом с точки зрения политэкономии необходимо различать неработающих беженцев и тех мигрантов, которые работают, т.е. подвергаются эксплуатации: турки и курды в Германии, арабы и африканцы во Франции, пакистанцы и арабы в Великобритании и т.д. Их эксплуатация – это эксплуатация центром капсистемы его периферии, причём в самом этом центре. Эта эксплуатация играет большую роль как для центра к периферии, так и для капсистемы в целом.

Начнём с периферии. Для неё, точнее для её господствующих квази/необуржуазных олигархий наличие мигрантов, трудящихся за рубежом, решает две проблемы. Во-первых, на работу на Север из стран Юга уезжают наиболее активные, решительные, самостоятельные мужчины, т.е. лица с субъектным потенциалом, способные к борьбе за свои права. Их отъезд явно снижает и давление на верхушки, и социально-политическое напряжение. Во-вторых, присылаемая мигрантами на родину часть заработка (иногда она достигает 20–30% ВВП их родной страны) позволяет значительной части оставшегося населения выживать, что снижает их готовность к активному сопротивлению, к социальной (классовой) борьбе. Безусловно, это работает на воспроизводство существующих на Юге структур с кланово-олигархическими режимами бандитско-паразитического типа. Особенно ярко это проявляется в странах так называемой Франсафрики, которая характеризуется теснейшей связью французского капитала и госбюрократии с правящими группами бывших колоний Франции.

Одновременно мигранты решают важные задачи для воспроизводства кланово-олигархических плутократий Постзапада. Во-первых, будучи готовы на низкооплачиваемый труд в значительно большей степени, чем западноевропейцы (или североамериканцы, если речь идёт о США), мигранты вытесняют нижние и нижнесредние слои из занимаемых теми

экономических ниш. Обладая значительно менее развитым классовым сознанием и будучи вынужденными в новых условиях опираться на неклассовые (община, клан, племя, каста) формы организации и взаимопомощи, мигранты в качестве эксплуатируемых по сути покидают зону классовой (в строгом смысле слова) борьбы с эксплуататорами. Более того, своего главного антагониста они видят в белых европейцах нижнего, нижнесреднего и рабочего слоёв, а эти последние начинают апеллировать к политикам правого толка и поддерживать их (поправление индустриальных рабочих в развитых капстранах, поддержка «ржавым поясом» Трампа на президентских выборах США 2016 г. и т.д.). Поэтому, во-вторых, место классовой борьбы в нижней части пирамиды занимает борьба на расово-этнической, этно-религиозной основе, а нижний и рабочий классы раскалываются по этническому признаку и утрачивают многие классовые характеристики, прежде всего – классовое сознание и классовую солидарность. И это опять же усиливает позиции верхов и позволяет им перенаправить классовый, социальный протест в иное русло.

И ещё один момент. Если на периферии капсистемы, на Юге отток мигрантов позволяет существовать и воспроизводиться самым диким футуроархаическим режимам, неспособным к какому-либо развитию, консервирует их, то в центре капсистемы, на Севере, приток мигрантов позволяет необуржуазии финансиализированного капитализма, и такто не ориентированного на научно-технический прогресс, не очень беспокоиться о последнем – дешёвая рабочая сила, этот прогресс тормозящая, во многом компенсирует его. Позднему Риму не нужны были машины – всё делали рабы. Более того, машины были угрозой системе, и техническое развитие по сути было заблокировано. И тогда вместо машин пришли варвары.

РФ не является темой данной статьи – это отдельный вопрос. Здесь ограничусь констатацией лишь того факта, что эксплуатация природы в качестве сырьевого придатка центра, ядра капсистемы, с одной стороны, и эксплуатация мигрантов из Молдавии, Грузии, стран Средней Азии, позволяет необуржуазии РФ не думать о научно-техническом рывке и в то же время не опасаться роста классовых форм сопротив-

ления трудящихся. Правда, расплата в результате истощения советского наследия вкупе с резким усилением внешнего давления может стать фатальной. Впрочем, какие верхи в закатные эпохи думают о будущем? Достаточно вспомнить царскую Россию начала XX в., с её «олигархизацией самодержавия» (Н.Е. Врангель) и ситуацией, когда «прохвосты решительно на всех государственных ступенях брали верх» (Г.П. Карабчевский). Но вернёмся к Постзападу.

Его хозяева в плане погашения, ослабления классовой борьбы делают ставку на мигрантов, и им плевать на такие возможные последствия как цивилизационное убийство/самоубийство, вымирание белой расы и т.п. Однако такой подход, решая краткосрочные проблемы, создаёт неразрешимые проблемы даже не долгосрочного, а среднесрочного порядка. Поясню примером из нашей истории. Российские власти провели в 1861 г., ударившую и по крестьянам, и по помещикам, отмену крепостного состояния таким образом, чтобы избежать в России революции европейского типа и продлить жизнь самодержавию. Жизнь эту продлили – на 66 лет (причём последние 15–16 лет это была агония), революции европейского типа избежали. Но не избежали, а самой реформой и всем пореформенным развитием подготовили революцию российского типа, покончившую и с самодержавием, и с конкретным самодержцем.

Мораль: историю обмануть можно, но ненадолго и с последующим жестоким наказанием.

Снижая классовый характер эксплуатируемых, раскалывая их по расово-этническому принципу («фрагментация общества», которой так рады многие постзападные социологи), финансиализированная буржуазия вместо рабочего класса создаёт огромный слой прекариата, низов, андеркласс, весьма напоминающий по своему положению и характеристикам стадияльно предшествующие в Западной Европе пролетариату низы. Речь идёт о так называемых «опасных классах» (1750–1850-е годы), социальные взрывы которых сотрясали Европу в первой половине XIX в. – от Французской революции 1789–1799 гг. до общеевропейской революции 1848 г.

Вовсе не пролетариат, а допролетарские «опасные классы» были той ударной силой, которая крушила Старый Порядок. После того, как «опасные классы» были одомашнены и интегрированы в систему индустриального производства и национальных государств, классовая борьба стала стабилизатором Западной Европы.

Сегодня, когда финансиализированный глобальный капитализм не нуждается ни в национальном государстве, ни в индустриальном производстве, он депролетаризирует трудящихся, в том числе и путём этнизации рабочей силы в ядре капсистемы, и тем самым воссоздаёт ситуацию «опасных классов», превращает пролетариат в капиталистическом смысле слова в пролетариат римского, антично-рабовладельческого типа. Вот только нынешние «опасные классы» намного опаснее для Европы, чем прежние, поскольку представлены расово, этнически и религиозно чуждым европейцам типом, противостоящим не только капиталу, но и цивилизации.

Постзападным верхам удалось избежать классовой революции западного типа. Однако они сами создали социальный динамит для принципиально иного социального взрыва – тотального бунта низов, андеркласса, где классовое смешано с расовым и этническим, что в перспективе чревато намного большей кровью, чем классово-пролетарские революции Запада с их уважением к собственности и культуре. С помощью труда мигрантов кланово-олигархические режимы покупают себе дополнительное время жизни – без развития. В такой ситуации проект будущего как такового невозможен здесь только одно – вперёд, в прошлое. Расплачиваться за это придётся их детям и внукам, которые столкнутся с этим прошлым – с ситуацией, описанной А. Тойнби как разрушительный, всё сметающий бунт союза внутреннего и внешнего пролетариата (в римском смысле) против системы, на месте которой возникает нечто футуроархаическое. Вспомним, как в одной из пьес Ф. Дюрренматта германцы входят в Рим с транспарантами «Долой рабство! Да здравствует свобода и крепостное право!». И их приветствует римский андеркласс.

Одна из целей мультикультурализма – создание массового андеркласса, лишённого национальных корней и национальной культуры, а потому легко поддающегося манипу-

ляции, не способного на сопротивление и борьбу. Поэтому несмотря на кризис, на растущее недовольство населения, атлантистские верхушки ЕС готовы к тому, что выглядит как дальнейшая капитуляция перед мигрантами-мусульманами – вплоть до полной сдачи европейской идентичности (эта сдача является средством достижения и иных целей), веры и даже того, на чём всегда строился Запад, – права.

В 2016 г. министр финансов ФРГ Вольфганг Шойбле призвал к созданию «немецкого ислама». Ещё дальше (причём десятью годами раньше) пошёл голландский министр юстиции Пиит Хейн Доннер. Он заявил, что если мусульмане, когда они станут большинством, захотят поменять законы Нидерландов на шариат демократическим путём, то они смогут сделать это. Ну а то, что мусульмане станут большинством в Европе – вопрос времени – времени жизни 2–3 поколений.

25 апреля 2016 г. министр юстиции Бельгии (в этой стране 700 тыс. мусульман, причём их марокканская часть живёт практически в центре Брюсселя) Коен Геенс, выступая в Европарламенте, заявил: скоро мусульмане численно превзойдут европейцев, «Европа не осознаёт это, но то реальность». Однако дальше такой констатации не идут, не осмеливаясь поставить вопрос: **а что дальше?** Подобно Шляпнику из «Алисы в стране чудес» европейские высокопоставленные клерки бормочут что-то вроде «ой, об этом не будем». А ведь ещё в 1974 г. на сессии Генассамблеи ООН президент Алжира Хуари Бумедьен откровенно объяснил европейцам, **что дальше** и какая судьба их ожидает: «Однажды, – сказал он, – миллионы людей покинут южное полушарие этой планеты, чтобы вернуться в северное. Но не как друзья. Потому что они ворвутся, чтобы завоёвывать, и они завоюют это полушарие своими детьми. Победа придёт к нам из маток наших женщин». С тех пор прошло почти полвека, к внешним мигрантам из Азии и Африки добавились криминальные внутриевропейские – албанцы, румынские и болгарские цыгане, и ситуация ухудшается. Как говорится, кто не слеп, тот видит. Но европейцы не хотят видеть. Как сказал классик: «Глупый пингвин робко прячет тело жирное в утёсах». С. Хелемендик ещё в 2003 г. высказался по этому поводу резко, но верно: «“Наши упитанные европейские братья уже всё просрали!”». Это заключение

я повторял много раз, гуляя по главному франкфуртскому бульвару под названием "Цайл". Они уже закончили своё существование в истории, их уже нет. Пока они сидят в своих банках и считают хрустящие бумажки, их улицами овладели заторможенные от многовекового пещерного инцеста албанцы, счастливые от возможности разбавить наконец свою не в меру густую кровь. [...] Наши упитанные европейские друзья обошлись без своего Горби и даже без перестройки. Вавилонское смешение народов на улицах их городов только начинается. Они не понимают пока, что случилось. И уж совсем не понимают, что никаких демократических или хотя бы мирных решений случившееся не имеет. [...] Вот и всё, вот и обещанный закат Европы».

Некоторые исследователи – и здесь мы подходим к **третьей** причине – объясняют такую «слепоту» европейцев социокультурными факторами, культурной деменцией, старостью социума и этносов, завершающей стадией системного развития с характерными для неё изменениями социальной психологии, включая неспособность защищать свой дом. Коротче говоря, варвары рушат стареющую и слабеющую империю. Рассмотрим эту аргументацию. Немцев исследователи называют «усталыми от истории» (Geschichtsmüde). В общеввропейском плане отмечается тот факт, что две мировые войны скомпрометировали не только национализм, но и патриотизм – эту точку зрения развивал в книге «Ни Иисус, ни Маркс» Ж.-Ф. Ревель. Здесь, однако, сразу же возникают вопросы: почему усталость от истории испытывают западные немцы, а восточные – бывшие гэдээровцы – нет?

Действительно, по поводу нынешних западноевропейцев, имеющих к готическим храмам и ренессансным дворцам такое же отношение, как нынешние арабы – к пирамидам и Сфинксу, можно сказать словами одного из героев романа Ж.-К. Гранже: «Новые поколения, унаследовавшие не силу предков, а, напротив, накопившуюся тяжкую усталость; общество, которое наконец расслабилось, заражённое западной расхлябанностью» (одним из наследий 1968 года, добавлю я). Но повторю: почему восточноевропейцы – поляки, венгры, хорваты, сербы – иначе относятся к мигрантам, чем британцы, французы, немцы и шведы? Почему они не готовы добро-

вольно класть голову под топор? А ведь по Польше, Венгрии и бывшей Югославии каток двух мировых войн прошёлся намного более жестоко, чем по Великобритании, Франции, где коллаборационистов было намного больше, чем участников движения Сопротивления, и уж тем более по странам Скандинавии с их симпатией к Третьему рейху.

Ослабление патриотизма в Западной Европе – результат целенаправленной политики атлантических правительств, т.е. глобалистов. Евросоюзу нации не нужны, а следовательно – не нужен патриотизм. Нужен мозаичный мир меньшинств с двойной-тройной идентичностью (региональной, гомосексуальной и т.п.) и смешанное в расово-этническом плане население. Я уже упоминал де Маранша и переговоры о туннеле под Гибралтаром для облегчения переброски мигрантов из Африки в Европу. Значит, решались прежде всего не экономические задачи. Все разговоры о том, что главное в приглашении мигрантов из Азии и Африки – решение проблемы нехватки рабочей силы – во многом лживы и побиваются простым аргументом: почему бы не пригласить безработную молодёжь из Испании, Португалии и Греции, т.е. с юга самой же Европы? Молодёжь, которая относительно образована, укоренена в местной традиции и в отличие от афганцев, арабов и негров хочет работать. Почему-то эта европейская молодёжь, например из Португалии, – образованная и активная – вынуждена уезжать в Бразилию, а в саму Португалию едет необразованная молодёжь с трофейно-мародёрскими установками из Анголы и Мозамбика, и её должны принимать с распростёртыми объятиями.

Итак, главная причина ослабления патриотизма в Западной и Центральной («атлантической») Европе – целенаправленный информационно-пропагандистский и политико-экономический курс высокопоставленных евросоюзских клерков. Обратим внимание на то, что жёсткое отношение к мигрантам и проблеме миграции вообще, несмотря на давление со стороны брюссельских клерков, демонстрируют бывшие социалистические страны, где помимо интернационализма, власти активно развивали социалистический патриотизм, и этого наследия, этой «закладки» хватает до сих пор. Это видно даже на контрасте между восточной (бывшая

ГДР) и западной частями Германии – и отношение к мигрантам разное, и готовность сопротивляться, и число мечетей – всё разное. Можно сказать, что энергетика именно ушедших в прошлое социализма и соцсистемы становится для тех восточноевропейцев, которые не готовы «идти со своей верёвкой» в обречённый «рай» постзападной Европы, дополнительным фактором сопротивления и позволит востоку Европы, особенно в случае поворота в сторону России, избежать многих неприятностей.

По мнению ряда аналитиков, на западе Европы европейский образ жизни, культура и мировоззрение могут сохраниться в сельских районах, куда мигранты вовсе не стремятся. Полагаю, такой вариант может реализоваться, например, в горных районах Шотландии, Испании, Швейцарии, Германии, Австрии или в регионах, имеющих естественно-природную защиту. Все иные регионы – готовые зоны для действий карателей и мародёров из городов-помоек, в которые превращаются места скопления мигрантов, не желающих работать. Разумеется, далеко не все мигранты не хотят работать, но, как показывают исследования, их меньшинство. Многие европейские мусульмане более охотно едут воевать на стороне ИГИЛ (запрещённая в РФ) или других организаций подобного типа. Ну и остаётся открытым вопрос: способен ли нынешний европеец, живущий в своём не только пострелигиозном, но также постсветском и постнациональном (сплошной пост- – нечто жизни после смерти) мире хоть к какому-то сопротивлению? Итог размышлений честных и серьёзных европейских аналитиков по вопросу миграции и будущего Европы одновременно и трагичен, и досаден: они исключают вариант «мягкой посадки» в решении кризиса мигрантов. «Кажется, у европейцев нет достойных ответов на вопрос будущего, – констатирует Д. Марри. – И имеющийся ответ (*по поводу будущего*. – А.Ф.) таков: как будет нанесён фатальный удар». Похоже на правду, особенно, если учесть, что часть зомбированных евросоюзниковской пропагандой немцев (и других европейцев) клеймит движение ПЕГИДА и выходит в поддержку иммиграционной политики Меркель. Получается, как в стихотворении В.Я. Брюсова «Грядущие

гунны»: «Но вас, кто меня уничтожит, / Встречаю приветственным гимном».

Смотрите, кто пришёл – гунны. Когда-то, во время войны, британцы называли немцев «агрессивными гуннами». Как изменился мир!

Что это? Безволие или социокультурная деменция стареющей и впадающей в маразм цивилизации?

10

В 2018 г. в Лондоне вышла книга Д. Эндресса «Культурная деменция. Как Запад потерял свою историю и рискует потерять всё остальное». Начинается она следующей фразой: «... недавние политические события привели Соединённое Королевство, Францию и США в состояние катастрофической культурной деменции», медицинский аналог которой – болезнь Альцгеймера. «Наша нынешняя деменция принимает форму особого рода забывания, ложного вспоминания (misremembering) и ошибочного восприятия прошлого. В этом смысле это не ностальгия... Не является это и индивидуальной деменцией – простым случаем амнезии. В большинстве случаев страдающие амнезией осознают тот факт, что они не помнят... Те же, кто страдает деменцией, не осознают сам факт, что они не помнят». Именно последнее, по мнению Д. Эндресса, происходит с современным западным (как он его называет, я предпочитаю термин «постзападное») обществом. Оно лишается своих корней в истории – они вырываются.

«Когда в начале XXI в. стало совершенно очевидно, что экономический прогресс остановился, руша иллюзии непрерывного улучшения, и её место занял обман», исчезла сама вера в возможность прогресса. Недаром уже в 1990-е годы в Западной Европе и США стали появляться книги с названиями типа «Конец прогресса», «Конец будущего», «Поминки по просвещению» и т.п. А ведь предупреждал британский историк Э. Карр: «Общество, которое потеряло веру в способность к прогрессу в будущем, скорее покинет историю». Социальному и «физическому» покиданию истории предшествует духовное – эмоциональное и интеллектуальное (кстати, ещё

в 1969 г. другой британский историк, Э. Плам, опубликовал книгу с почти пророческим названием – «Смерть прошлого»). Обман, о котором пишет Эндресс, принимает самые разные формы, одна из которых – переписывание истории Европы с позиций неолиберализма, с одной стороны, и мультикультурализма, с другой. Так появляются «чёрная Афина», спасители античной мысли в арабском мире и многие другие ложные схемы.

Состояние социокультурной деменции, безусловно, способствует мультикультуралистским манипуляциям. И здесь возникает вопрос: как это связано с нынешней фазой системной, цивилизационной эволюции (или инволюции?) Европы. Западная Европа действительно старое общество. Речь идёт не о физическом возрасте значительной массы населения, хотя, как отмечают исследователи, демографическое доминирование на нынешнем «Западе» пожилых не имеет прецедентов в истории и создаёт почти неразрешимые проблемы для здравоохранения и поддержания равновесия между работающими и неработающими (если добавить сюда падение рождаемости, которое связано с сытостью, гедонизмом, гомосексуализмом, гипериндивидуализмом – короче говоря, с социальными и половыми извращениями, то ясно: уже у ближайших поколений европейцев вообще нет гарантий пенсии). Речь, однако, о другом: о цивилизационной (системной) старости. Или, если угодно, о поздней, завершающей фазе цивилизационного развития.

Одной из черт таких фаз, по мнению историков, социологов и психологов является утрата обществом, прежде всего правящим слоем социального и этнокультурного чувства самосохранения; развитие сменяется общественной климактерией и инволюцией. Утрачивается восприимчивость к идеальному, к метафизике; наступает торжество утилитаризма и экономоцентризма. Происходит изменение социальных ролей в межполовом разделении труда. Демаскулинизация и феминизация, в свою очередь, способствуют формированию тревожно-боязливого психотипа, не способного к защите своего от чужого (мы это видели, в частности, на примере немецких мужчин, оказавшихся неспособными защитить своих женщин во время устроенной мигрантами в Кёльне «секс-

фиесты»; есть много других аналогичных примеров; а ведь неспособность самцов защитить самок и детёнышей – один из первых признаков вырождения вида), склонного к психическим отклонениям обсессивно-компульсивного истеричного и параноидального типов. Как известно, рыба гниёт с головы. Иллюстрацией сказанного выше служит целый ряд высокопоставленных клерков США и Западной Европы последней четверти века. Так и вспоминаются деграданты-императоры позднего Рима.

Вообще, есть немало сходства между нынешним Постзападом и поздней Римской империей (конец III – середина VI в. н.э.), а точнее, ПостРимом. Дело в том, что после кризиса III в., после полувека военной анархии (235–285 гг. н.э.), когда за 50 лет сменились 20 императоров – от Максимиана Фракийца до Карина – Рим уже перестал быть Римом. Я не сторонник схем Л.Н. Гумилёва, но некоторые его термины вполне хороши как метафоры. ПостРим – это химера, химерическое общество, где в прежней оболочке существует, вызревает и питается соками прошлого нечто чужое или даже чуждое.

Завоз в Рим огромного количества рабов, предоставление их освобожденным потомкам римского гражданства, распространение последнего на всю империю (эдикт Каракаллы 212 г. н.э., в значительной степени способствовавший кризису III в.) принципиально менял этнокультурное содержание общества.

Империю ещё существовала, во многом как скорлупа, но её хранили главным образом слабость соседей и военная сила, позволявшая держать лимес вплоть до рубежа IV–V вв. н.э., когда пошёл процесс вывода (ухода) легионов с дальних рубежей империи: II Августова легиона из Британии, I Легиона Минервы (как тут не вспомнить «Сова Минервы вылетает в сумерки» – сумерки империи) – с Рейна, III Киренаикского – из Аравии, IV Парфянского – с территории нынешнего Ирака, IV Скифского – из Сирии. Эта география позволяет понять: ПостРим держался военной силой – пока не сгнил, не варваризировался изнутри. После этого рухнул однополярный мир поздней Античности.

ПостРим разбухал сбродом из приграничных районов империи, который в качестве «плавильного котла» становился питательным бульоном для распространения в Риме чуждых ему африканских и азиатских культов, включая христианство, которое возникло как религия рабов и слабых мира сего (впрочем, что может быть сильнее остервенелой силы массы социально слабых, когда их загоняют в угол?).

В ПостРиме некому было противопоставить что-либо этой химеризации. Уже к середине II в. н.э. Рим по сути лишился своих лучших – старой аристократии: её косили два с половиной столетия (10 поколений!). Сначала – марианский и сулланский террор, затем войны триумвиратов – первого и второго, ну и, наконец, безумства позднего Тиберия, Калигулы, Клавдия и Нерона. Место аристократии заняли нувориши, включая преторианцев и вольноотпущенников. К этому необходимо добавить моду на широкораспространённый гомосексуализм и добровольную бездетность элиты в позднем Риме – и картина маслом завершена. Эта бездетность, кстати, очень напоминает бездетность высокопоставленных клерков, возглавляющих нынешнюю Европу. Есть и другие аналогии. Так, две мировые войны выкосили в Европе пассионарную молодёжь, чаще всего погибали лучшие – мощный удар по генофонду, если брать Запад, то прежде всего – Германии; немецкий случай XX в. сравним с потерями немцев в Тридцатилетней войне (1618–1648), выкосившей 2/3 населения, уничтожившей практически всё мелкое и среднее дворянство.

Также мы видим распространение в Европе чуждых ей религий (ислам) и культов. Есть просто поразительные случаи. В частности, известный советофоб и русофоб папа Иоанн Павел II признал нигерийскую традицию ифа, известную на Гаити и в Латинской Америке как вуду, частью католической религии – традиция ифа/вуду получила статус конфессии, т.е. фактически приравнена к православию и протестантизму². Вуду-католицизм из «Анклавов» В. Панова – не выдумка и не фантастика, это реальность, пусть и отдающая сюрреализмом. Постзапад встречается с ПостРимом в Ватикане; западная цивилизация заканчивает во многом так же, как античная. Да и просуществовали

2 Я благодарен С.В. Кугушеву, обратившего моё внимание на этот факт.

они примерно одинаковое время – в зависимости от точек отсчёта от 12 до 15 столетий.

11

Нынешняя ситуация, однако, объясняется не только, а в каких-то важных аспектах не столько цивилизационными факторами, сколько теми, которые марксисты называют формационными. Конкретно речь в данном случае идёт о капиталистической системе, которая существенно изменила европейскую цивилизацию и фактически тащит её вместе с собой в пропасть.

Почему Шпенглер именно в 1918 г. опубликовал свой «Закат...»? Ясно почему: закончилась мировая война, которая подвела черту под «цивилизацией XIX века», т.е. под зрелой фазой истории капиталистической системы. Эта война, как и следующая мировая, стёрла с лица земли огромные материальные (промышленно-экономические) комплексы, и мировое развитие, экономический бум капитализма в 1920–1930-е и особенно в середине 1940-х – середине 1960-х годов во многом были обусловлены и обеспечены бурным восстановлением экономик Германии, Италии, СССР, которое в огромной степени стало стимулом, мотором мирового развития.

Всё это свидетельствует о простой вещи: капитализм исчерпал свою экономическую динамику на рубеже XIX–XX вв.; собственно, об этом с той или иной степенью приближения писали столь разные люди, как В.И. Ленин и К. Каутский. Дальнейшее развитие капитализма имело своей основой внеэкономическую динамику – военно-политическую борьбу. Причём, поскольку мир уже был поделён, колониальная и полуколониальная системы оформились, это уже не могла быть борьба Запада с афро-азиатскими слабаками. Это могла быть только борьба (война) европейских (североатлантических) военно-промышленных гигантов. Если с середины XVIII в. по конец XIX в. войны были функцией промышленно-экономического развития, то в XX в. само это развитие в значительной степени стало функцией – не просто тотальных (такowymi были уже наполеоновские) войн – войн на уничтожение, – которые вели между собой государства **внутри**

европейской цивилизации, представляющие её разные варианты: англосаксонский, германский и русский. Это и стало началом заката Европы и превращения Запада в Постзапад. Решающую роль в этом сыграло изменение динамики капитализма, который, в свою очередь, есть порождение, дитя, хотя и не вполне законное, самой европейской цивилизации.

Начало заката Европы совпало с окончанием гегемонии Великобритании и подъёмом Германии и США (американцы какое-то время решали, с кем войти в союз – с Германией или с Великобританией; выбор в пользу последней определили два фактора: «сшивший» англосаксонских «кузенов» еврейский капитал по обе стороны океана и англосаксонский страх перед германским гением – научной, культурно-интеллектуальной и экономической мощью Второго рейха), а следовательно, внутризакатной схваткой за мировую гегемонию и русской революцией.

При том, что в 1930-е – первой половине 1940-х годов американцы использовали Третий рейх для борьбы с Британской империей – в 1943 г. человек Рокфеллеров Аллен Даллес прямо заявил, что главная задача войны – разрушение Британской империи (а СССР – для борьбы с первым и второй), в ходе самой войны англосаксы решали и общую для «англо-американского истеблишмента» (К. Куигли) задачу: раздавить немцев и навсегда устранить их как внутризакатного, внутрикапиталистического конкурента. Русские, Россия (в виде СССР) была вне Запада и вне капитализма, и задача её разрушения была поставлена только в 1944–1945 гг., когда война была уже выиграна. Иными словами, важный элемент заката Европы – подавление Германии и немцев англосаксами. Однако по иронии истории – и логике развития капитализма – следующей фазой заката стало подавление европейцев, включая британцев, иммигрантами из Азии и Африки. При этом, однако, больше всего досталось опять же немцам. Это был главным образом целенаправленный процесс и корни его уходят во Вторую мировую войну и в то, что предшествовало ей в 1930-е годы. В этом плане прямая линия прочерчивается из первой половины 1940-х годов в начало XXI в. – к результатам наводнения Европы (Германии) мигрантами и миграционному кризису 2015 г.

В 2018 г. номер журнала «The Economist» от 14–20 апреля вышел с материалом, посвящённым Германии, – «установочной» редакционной статьёй и подборкой статей. В редакционной статье взхлёб нахваливались правление Меркель в целом и особенно её политика «открытых дверей» по отношению к мигрантам. В качестве достижений «эпохи канцлерин» «Экономист» выделил следующие: формирование более инклюзивной («включающей», «широкой») идентичности, чем этническая, национальная; её распространение на тех, кто не имеет немцев среди своих родителей и вообще предков; развитие «сбалансированной гендерной культуры»: число работающих женщин за последние 15 лет выросло с 58 до 70%; немцы стали больше разводиться и меньше вступать в брак; в то же время легализованы гомосексуальные браки.

Если перевести это на нормальный язык, то на самом деле речь идёт о постепенном разрушении семьи и о том, что в условиях усиления эксплуатации неолиберального типа всё больше женщин вынуждены работать, чтобы сохранить семейный бюджет на прежнем уровне, а также о том, что разрушается немецкая идентичность. «Экономист» с восторгом констатирует, что Германия утрачивает этническую однородность и превращается в «плавильный котёл», в открытую страну, состоящую из различных фрагментов – в переводе на нормальный язык: утрачивающую национально-культурную целостность. Что же касается «плавильного котла», то он не состоялся даже в США, не говоря уже о Западной Европе, – о чём пишут открыто, но хозяевам «Экономист» это не указ.

Мультиэтничность Германии, радостно сообщает журнал, находит отражение и в политической жизни, и даже в спорте, в частности – в футболе. Если в 2009 г. члены парламента с «мигрантским бэкграундом» составляли 3%, то в 2017 г. уже 9%, хотя реально репрезентативной цифрой было бы 23% – именно такое количество граждан ФРГ не имеет немецких корней. Если в 1990 г., когда немцы стали чемпионами мира, в сборной ФРГ были только немецкие (и немецко-польские) фамилии, то на первенстве Европы 2016 г. в сборной были Боатенг, Озил, Подольски, Сане и Гомес (с корнями,

соответственно, из Ганы, Турции, Польши, Сенегала и Испании).

Ныне, когда Германия превращается в *Einwanderungsland* (страну иммигрантов), когда практически никто не осмелится повторить фразу, сказанную ветераном ХДС Альфредом Дреггером в 1982 г.: «Возвращение иностранцев-гастарбайтеров на родину должно быть правилом, а не исключением», меняется само понятие «родины» (*Heimat*). Показательно, что, по информации журнала «Экономист», в самый разгар миграционного кризиса Меркель заказала карту, на которой границы Германии как бы охватывают Северную Африку, Украину и Турцию. Этим она хотела показать готовность, во-первых, принять беженцев и мигрантов из этих стран; во-вторых, стремление Германии играть стабилизирующую роль в этих регионах и странах. Что касается Турции, то она в такой роли Германии вряд ли нуждается, ну а на Украине «стабилизирующая» роль Германии и «коллективного Запада» очевидна всем.

Само наличие мигрантов меняет жизнь и поведение «коренных немцев», делает их «новыми немцами». Именно так назвали свою книгу Х. и М. Мюнклер, с удовлетворением, я бы даже сказал, радостно констатирующие, что «статичная Германия» уходит в прошлое, вместе с чёткими (*stark*) национальными границами и прежней идентичностью. Новая Германия становится более открытой, неформальной, разнообразной, но и – вынуждены констатировать супруги – более тревожной и нервной.

Выходит, плата за «открытость» – стрессы, тревоги, более нервная жизнь? Выходит, так. Неслучайно в ФРГ появляется всё больше книг с названиями «Нервная республика» (и будет нервная, если учесть связанный с мигрантами рост преступности прежде всего в крупных городах типа Берлина, Мюнхена, Кёльна, больше похожих своим интернациональным составом друг на друга, чем на окружающие их немецкие земли и, как и все мегаполисы, превращающихся в неовавилонские башни, само появление которых предвещает катастрофу и провал в темновековье), «Страх за Германию» (и будет страшно, если под новый, 2015 год в одном Кёльне около тысячи женщин подверглись сексуальным нападениям).

ям), «Конец Германии» (кстати, наибольшую численность в Германии составляют лица в возрасте 50–54 лет). Неслучайны в качестве реакции на мигрантов и рост правых и крайне правых настроений и движений, и 13% партии «Альтернатива для Германии», бьющейся за немецкую идентичность и подвергающуюся критике со стороны «левых» и «зелёных». Кстати, лидер последних, Чем Оздемир – сын турецких гастарбайтеров; логично, что наиболее активные люди с мигрантскими корнями идут к «левым» и «зелёным».

Одна из статей подборки в «Экономист» так и называется «Новые немцы», а над этим заголовком – фото, показывающее нам этих «новых немцев» – три десятка (20 мужчин и 10 женщин) среди них – араб в традиционной одежде, турок и турчанка, женщина в чадре, хасид. Над ними реют огромные евросоюзовские флаги; маленький немецкий флажок торчит где-то сбоку, как бедный родственник, – его держит в руке существо неопределённого пола, которому профессор Преображенский обязательно задал бы вопрос: «Вы мужчина или женщина?». И вспоминается фраза Черчилля, сказанная им в 1940 г. о том, что Великобритания воюет не с Гитлером и даже не с национал-социализмом, а с немецким духом, духом Шиллера, чтобы он никогда не возродился.

13

Это признание дорогого стоит, как и планы англо-американцев относительно того, как поступить с немцами после победы над Германией. Планы эти колебались между массовым физическим уничтожением и уничтожением метафизическим – стиранием идентичности и были таковы, что их авторы, в случае победы Германии, ждал бы процесс типа Нюрнбергского и справедливое обвинение в подготовке преступления против человечности.

Ещё в 1940 и 1941 гг. Т.К. Кауфман (журналист из газеты «Jewish Chronicle», знакомец одного из ближних советников Рузвельта С. Роузмана) двумя (!) изданиями выпустил книгу «Германия должна погибнуть!». В ней он предлагал разделить территорию Германии между пятью странами и провести стерилизацию немецких мужчин и женщин – по 25 человек

на одного врача в день; за 3 месяца все немцы должны были быть стерилизованы, а через 60 лет немецкая нация должна была исчезнуть. Статья широко обсуждалась в США.

Кто-то скажет: да мало ли что там мог написать полусумасшедший еврей-германофоб. Но вот что сказал в 1944 г. президент США Ф.Д. Рузвельт министру финансов Г. Моргантау (последний зафиксировал это в дневнике): «Нам надо либо кастрировать всё (*подч. мной. – А.Ф.*) немецкое население, либо обращаться с ними таким образом, чтобы они больше были не в состоянии производить на свет людей, способных продолжать творить те же дела». Даже нацисты в своём плане «Ост» уничтожения русского народа не говорили о тотальной кастрации.

Были и иные предложения, в частности об изменении наследственности и, соответственно, идентичности немцев. Так, в самом начале 1943 г. профессор Э. Хутон, антрополог из Гарварда, предложил изменить наследственность немцев путём – внимание! – принудительной метисации немецких мужчин и женщин. Схема Хутона была проста: захваченных в плен немецких солдат и офицеров (10–12 млн) вывозят из страны и помещают в лагерь, а оставшихся в Германии немцы принуждают к браку с солдатами оккупационных войск и – опять внимание! – с завезёнными специально для этого иммигрантами.

В 1944 г. на 2-й Квебекской конференции Рузвельт, Черчилль и Моргантау обсудили предложенный последним план. Согласно плану, Германия должна была подвергнуться насильственной аграризации, а её население сокращено до 25 млн человек, причём значительная часть населения должна была быть физически уничтожена. Каким-то образом информация о плане Моргантау просочилась вовне, немцы подняли шум и англо-американцам пришлось официально отказаться от плана, но, подчеркиваю: только официально. Реально англо-американцы планировали нечто «моргантауподобное». Об этом свидетельствует брошюра Л. Ницера (председатель благотворительной организации для еврейских иммигрантов) «Что нам делать с Германией», которая в конце войны десятками тысяч экземпляров бесплатно распространялась в войсках США на территории Германии. Ницер предлагал

уничтожить промышленность Германии и передать под контроль союзников её школьную систему, чтобы с раннего возраста воспитывать немцев в нужном для англо-американцев ключе, подавляя немецкий национальный дух и вбивая в немцев как в народ чувство коллективной вины. Это, собственно, и было сделано впоследствии.

Выдвинув теорию коллективной вины, нацисты применили её к евреям. После победы над Германией США и Великобритания, а позднее Израиль по сути приняли эту же теорию и применили по отношению к немецкому народу. На самом деле никакой коллективной вины не бывает; вина всегда носит индивидуальный, личностный характер. Народ в качестве коллективного виновника – это нонсенс, рождающийся в извращённом мозгу (удивительно, но даже у нас находятся подонки, говорящие о коллективной вине немецкого народа и оправдывающие сознательное варварское уничтожение англо-американцами мирного немецкого населения наказанием немцев за их коллективную вину). Подход Сталина – «гитлеры приходят и уходят, а немецкий народ остаётся» – верх гуманизма по сравнению со зловещими выдумками союзников и их советников. Именно Сталин заблокировал фрагментацию Германии на несколько десятков государств и её аграризацию. Не смогли союзники резко сократить и численность населения Германии, хотя в первые послевоенные годы от голода умерло около 3 млн немцев. Но вот в последний год войны англо-американцы постарались максимально уменьшить численность населения Германии и нанести ему максимальный психологический урон. Средство – варварские бомбардировки немецких городов.

Дрезден союзники сравняли с землёй, сбросив на него 1478 тонн фугасных и 1182 тонны зажигательных бомб, погибло (главным образом сгорело заживо) от 135 тыс. до 250 тыс. человек; число жертв атомной бомбардировки Хиросимы – 72 тыс. Дрезден – далеко не единственный город, подвергшийся бомбардировкам (так, на Кёльн было сброшено 1350 тонн обычных бомб и 460 тыс. тонн зажигательных), от которых в Германии погибло от 600 тыс. до 1 млн мирных жителей (из них как минимум 80 тыс. – дети) более 40 городов – не случайно в Германии (но не за её пределами) в ходу выражение

Bombenholocaust: немцев массово убивали как немцев. Военной необходимости в этом, как и в атомной бомбардировке американцами Хиросимы и Нагасаки, не было. Удары наносились принципиально по жилым кварталам с демографической и психологической целью. При этом союзники старались не бомбить танковые или авиационные заводы – война заканчивалась и они готовились присвоить эту собственность, поэтому она должна была оставаться целой и невредимой. Заодно, так же, как атомная бомбардировка японских городов, бомбёжка городов немецких была рассчитана на запугивание советского руководства – не помогло.

Итак, что мы имеем в сухом остатке? Уже во время Второй мировой войны англо-американцы разработали ряд плановых мероприятий по изменению менталитета, культурно-исторического кода («духа») и поведения немцев. Средства – тотальное психологическое подавление с выработкой комплекса коллективной национальной вины (прежде всего перед евреями, но ни в коем случае не перед русскими, десяток миллионов которых был уничтожен по плану «Ост», о русском холокосте вообще никто не упоминает – и это ещё одно проявление русофобии), установление контроля над школьным и университетским образованием, а также над обществоведческой наукой. Что и было сделано сразу после войны. США поставили под жёсткий контроль школьное и университетское образование, реализуя воспитание по сути в антигерманском духе.

Это было одно из условий так называемого «Акта о канцлере» (Канцлер-акта – Kanzlerakte). Согласно информации бывшего главы военной контрразведки ФРГ генерала Бундесвера Г.-Х. Комоссы (на русский язык переведена его книга «Немецкая карта. Тайная игра секретных служб» – М., 2009), 21 мая 1949 г. между США и властями ФРГ был подписан секретный документ, серьёзно ограничивавший суверенитет ФРГ – он был условием её появления. По сути ФРГ из государства превращалась в структурный компонент гегемонии США. Согласно Канцлер-акту, кандидатура канцлера ФРГ согласовывалась с США; под американо-британским контролем отчасти оказывались внутренняя и внешняя политика ФРГ и полностью – СМИ, школьное и университетское образование.

Некоторые ставят под сомнение существование Канцлер-акта, полагая его мистификацией. Думаю, они ошибаются. Но дело даже не в этом. Сомневающимся можно ответить в том же духе, в каком Герберт Уэллс в конце 1930-х годов ответил на вопрос о «Протоколах сионских мудрецов». Когда его спросили, является ли этот документ реальным или же фальшивкой, Уэллс ответил, что это не имеет значения, главное в том, что всё произошло и происходит, как там написано. То же можно сказать о Канцлер-акте: с Германией в послевоенный период всё было проделано именно так, как это представлено в информации о секретном документе.

Американо-британская социальная инженерия успешно применялась против немцев в течение 25–35 лет после окончания войны. По сути она была отработана на них – выросло целое поколение духовно кастрированных немцев, которые в условиях не только военно-политической, но и духовно-интеллектуальной оккупации стали воспитывать себе подобных. Сегодня мы имеем третье такое поколение, проблемы создают в основном лишь бывшие гэдээровцы, воспитанные в духе социалистического патриотизма. Но вот что важно: постепенно, по мере американизации Европы, поворотной вехой в которой стали события 1968 г., скрытые под маской «студенческой революции», по мере атлантизации Европы и развёртывания проекта «глобализация» эта инженерия стала активно использоваться и против других европейских наций.

Помимо упомянутых выше средств духовной кастрации, предлагалось ещё и третье средство – изменение наследственности и социальных инстинктов (поведение и идентичность) путём метисации посредством межэтнических и межрасовых браков немцев как белых европейцев с иммигрантами, т.е. создания вместо относительно гомогенного в этнокультурном плане общества мультиэтнического, мультикультурного.

Как мы помним, иммиграция из Азии и Африки стартовала в Европе по экономическим причинам. Однако в начале 1970-х годов экономический спад, стагфляция, вызванные отчасти нефтяным кризисом, отчасти другими причинами, привели к безработице, и тут выяснилось, что иностранные рабочие не собираются ехать домой, и правительства евро-

пейских стран, а затем Евросоюза не знали, как справиться с негативными последствиями иммиграции, включая отрицательную реакцию значительной части населения на мигрантов. Вместо решения этой проблемы они пошли по пути изменения отношения белых европейцев к мигрантам. Средство – мультикультурализм, создание мультиэтнического общества, а в перспективе – создание новых наций путём метисации старых и стирания национальной идентичности.

В 2012 г. во время визита в Европу Обама заявил, что XXI в. будет веком формирования новых наций. Чуть позднее Меркель выразилась в том смысле, что к середине XXI в. не будет никаких немцев, а будут общеевропейцы. Так с 1980–1990-х годов против европейцев заработало то, что планировалось только для немцев в 1944–1945 гг. и что было отработано на них в 1950–1970-е годы. Причём первый и главный удар пришёлся опять же по немцам: Германия принимает больше мигрантов и беженцев, чем другие страны; в ней 51% беженцев охвачены программами интеграции по сравнению с 34% в Швеции и 11% в Греции. Иными словами, именно Германия опять стала полем эксперимента социальной инженерии по выведению «новых немцев» – населения с фрагментированной деэтнизированной идентичностью. Но мы должны помнить, где находятся истоки этой инженерии и кто исходно назначался её главной жертвой, кого стремились убрать англосаксы (и это им удалось) в качестве своего главного конкурента в ядре капиталистической системы, бросившего им вызов в 1870-е и продержавшего под напряжением – экономическим, военным, интеллектуальным – до 1945 г., т.е. в течение жизни трёх поколений. Именно поэтому союз Великобритании и США, обеспеченный, сшитый на рубеже XIX–XX вв., фактически поставил задачу окончательного решения немецкого вопроса, в чём и признался Черчилль в 1940 г. Именно на немцах отрабатывались психоисторическое подавление, геокультурная виктимизация и такое оружие как мультиэтничность (мультикультурализм). А затем его применили к остальным западноевропейцам.

Почти тысячу лет Западная Европа была франко-германской и только последние двести лет – англосаксонской. В 1945 г. англосаксы – с помощью СССР – одержали победу

не только над немцами, но и над Европой; точнее, воспользовались нашей победой, открыв второй фронт летом 1944 г., когда исход войны был уже решён, т.е. по сути примкнув к победителю – так мы и должны квалифицировать эту ситуацию. Прошло три – четыре десятилетия, и логика позднего капитализма, глобализации поставила перед англо-американцами (при всех их внутренних противоречиях) задачу демонтажа национального государства, гомогенизации национальных государств, культур и языков прежде всего Европы. Мигранты и мультикультурализм – сильное средство реализации этого процесса.

Какой язык должен стать *lingua franca*, универсальным лексиконом усреднённо-серого в национальном плане (и даже однополого, как пишет в «Краткой истории будущего» Ж. Аттали) общества? Конечно же, английский. Как подчёркивает польский эмигрант в Швеции М. Радецкий, в мультикультурном обществе не может быть ни шведского, ни польского, никакого другого языка – они должны быть заменены английским. Правда, Радецкий не пояснил, как насчёт набирающих силу китайского, испанского и арабского; остаётся опять вспомнить Шляпника из «Алисы в стране чудес». Впрочем, Радецкий и такие как он, начиная с Р. Куденхове-Калерги, озабочены ситуацией только в Европе, ситуацией европейцев, которых предполагается превратить в мультикультуралов. Нетрудно заметить, что речь идёт об обществе-химере, основная масса населения которого представляет усреднённую толпу без национальности, культуры, традиции, идентичности, определённого цвета кожи – короче говоря, без свойств, в котором важные позиции, включая руководящие, занимают мигранты или их дети. Вспомним: согласно журналу «Экономист», 23% мест в бундестаге должно принадлежать лицам с немемецкими корнями, т.е. туркам, курдам, арабам.

По сути перед нами реализация проекта Куденхове-Калерги, который считал, что в Европе не должно быть государств и государственных границ – только региональные («Европа регионов»), население должно быть смешанным, т.е. утратившим национальную идентичность, а руководящую культурную и интеллектуальную (а следовательно, и политическую) роль должны играть, согласно Куденхове-Калерги,

евреи. Неудивительна и поддержка, которую он получал и от еврейских организаций, и от семей Ротшильдов и Варбургов.

Сегодня мы видим, что традиции стираются даже на уровне правящих в Европе королевских домов. Последний пример – свадьба сына принцессы Дианы и Меган Маркл. И дело даже не в социальном статусе и цвете коже невесты, а в систематическом нарушении принятого обряда бракосочетания в королевской семье. Обряд проводил Майкл Карри из Чикаго, епископ Епископальной церкви США. Хотя она и является ответвлением англиканской церкви, но, во-первых, это всё же не английская церковь, а, во-вторых, ответвление. То, как епископ вёл себя во время бракосочетания (прыжки, ужимки), очень напоминает поведение негров – участников похорон в Новом Орлеане: веселье, шуточки – там так принято. Но Кентерберийское аббатство – не «там», а «здесь». И нужно было видеть, с каким лицом сидела королева. Разумеется, это – частный случай. Тем не менее.

Как заметил Д. Марри, все понимают и признают, что европейцы не могут стать арабами, индийцами и китайцами, но почему-то считается, что все могут стать европейцами, а потому Западная Европа превращается в единственное место на планете, которое принадлежит всем, но самим европейцам – в последнюю очередь, становясь «утопией» в исходном греческом смысле, «местом, которого нет». Но в таком случае получается, что европейцы – это люди, которых нет: *sine loco* (без места), бомжи? И эти люди, неспособные навести порядок у себя дома и по сути не являющиеся хозяевами этого ничейного дома, учат нас жить?!

В 1990-е годы, да и после коллективный Запад и его холуи в России попытались применить к русским те методы, которыми после мировой войны давили Германию, а с 1980-х обрушили на европейцев. Мерзавцы разного рода заговорили о необходимости покаяния за сталинизм-коммунизм, о том, что сталинский и гитлеровский режим – одно и то же и оба равно виноваты в развязывании Второй мировой войны, о том, что для русских характерно тоталитарное сознание, его нужно менять, начиная с отказа от русских народных сказок и т.д. и т.п. Советофобия быстро превратилась в русофобию. Начались разговоры о необходимости привле-

чения мигрантов – на эту тему немало распространялись Е. Гайдар и его шайка.

У нас – не прокатило. Россия – не Германия, степень социокультурной сопротивляемости больше, к тому же сопротивляемость духовная подкреплена ядерным щитом и мечом. Разумеется, нам ещё предстоит немало сражений на фронтах психоисторической (как минимум) войны, но уже сейчас ясно: так, как вышло у Запада с немцами, с нами не получится. Но это отдельная тема. Вернёмся к вопросу о кризисе.

14

Итак, Европа в кризисе. Логично было бы предположить, что объяснять ситуацию и нащупывать пути выхода из кризиса должна наука об обществе. На самом деле постзападная социально-гуманитарная наука чаще всего занимается диаметрально противоположным. Более того, представители, руководители, организаторы её мейнстрима делают всё, чтобы не заниматься реальными проблемами, не видеть их, заблокировать и маргинализировать тех, кто пытается увидеть реальные проблемы и дать на них адекватный ответ. Это видно и по многим монографиям и статьям, но особенно по так называемым научным конференциям, на подавляющем большинстве которых делается всё, чтобы заболтать реальные вопросы и подменить их не третьестепенными даже, а тридцатьтретьестепенными микровопросами, интересным разве что полутора человекам – специалистам по «третьему волоску в левой ноздре».

Отличный пример типичной для Постзапада конференции по гуманитарно-социальной тематике приводит Д. Марри в своей книге «Странная смерть Европы». Приведу длинную, но заслуживающую внимания цитату: «Несколько лет назад во время конференции в Гейдельбергском университете мне внезапно стала ясной катастрофа современной немецкой (это относится ко всей постзападной. – А.Ф.) мысли. Группа учёных и просто участников собралась обсудить историю отношений Европы со Средним Востоком и Северной Африкой. Очень скоро стало ясно, что из этого ничего нельзя будет извлечь, поскольку ничего не могло быть сказа-

но. Череди философов и историков тратила время своих выступлений, упорно пытаясь как можно более успешно ничего не сказать. И чем успешнее мало что говорилось, тем сильнее были чувства облегчения и признательности присутствующих. Ни одна попытка обратиться к какой-либо идее, событию или факту не могла иметь место, не будучи проверенной на лояльность на “блок-посту” современной академической науки. Не были возможны никакие обобщения, никакие особые мнения. Под подозрением оказались не только история и политика. Философия, идеи и сам язык были словно подвергнуты оцеплению как место преступления. Любому внешнему наблюдателю чётко очерченные границы этого места были хорошо видны. Работа учёных заключалась в патрулировании кордонов, в то же время предпринимались отвлекающие манёвры, чтобы любой ценой не допустить случайного возвращения участников в сферу идей.

Все реально относящиеся к делу слова и термины немедленно словно помечались флажками и начинали оспариваться. Очевидной проблемой стало слово “нация”. “История” стало ещё одним словом, вызвавшим немедленную остановку. Когда кто-то попытался использовать слово “культура”, все вообще остановились. [Было слышно, что] термин имеет столько различных значений, что по его поводу нет согласия, а потому его нельзя использовать. Самому термину не позволили что-либо означать. Цель этой игры – а это была именно игра – заключалась в том, чтобы сохранить видимость академического исследования и в то же время сделать плодотворную дискуссию невозможной. Во многих научных и образовательных учреждениях Европы эта игра продолжается – к удовлетворению и облегчению её участников, с одной стороны, и к раздражению и безразличию всех остальных, с другой.

Если и сохраняется хоть какая-то главная, ключевая идея, то она заключается в следующем: идея – это то, что создаёт проблемы. Если и сохраняется хоть какое-то общее ценностное суждение, то оно заключается в следующем: все ценностные суждения ошибочны. Если и сохраняется какая-никакая определённая, то это принципиальное неверие в определённую. И если это не является вкладом в философию, то это, несомненно, вклад в определённый тип установ-

ки – мелкой, поверхностно-ограниченной, едва ли способной пережить сколько-нибудь продолжительную атаку, но легко адаптируемой».

Д. Марри абсолютно точно отразил ситуацию – свидетельствую как очевидец. Повторю: то, о чём пишет Марри, характерно не только для немецкой, некогда совершенно блестящей науки, но для североатлантической науки вообще. Неудивительно, что конференция, описанная Марри, – правило, а не исключение. Собственно, это и есть характеристика науки Постзапада в эпоху постмодерна. Отчасти это реализация того, что исходно было заложено в социальную науку буржуазного общества. Достаточно вспомнить, что писал о Номо academicus П. Бурдьё, а о научном сотруднике – А. Зиновьев. Общественная наука, порождённая буржуазным обществом, не только отражает именно его реалии, но и призвана выражать интересы его господствующих групп, их видение мира. Как заметил И. Валлерстайн, научная культура, социальная наука – это не просто рациональные поиски истины. Она была формой социализации различных элементов, выступавших в качестве кадров для всех необходимых капитализму институциональных структур. Как общий и единый язык кадров, но не трудящихся, она стала также средством классового сплочения высшей страты, ограничивая перспективы или степень бунтовщической деятельности со стороны той части кадров, которая могла бы поддаться этому соблазну. Более того, это был гибкий механизм воспроизводства указанных кадров. Научная культура поставила себя на службу концепции, известной сегодня как «меритократия», а раньше – как «*la carrière ouverte aux talents*». Эта культура создала структуру, внутри которой индивидуальная мобильность была возможна, но так, чтобы не стать угрозой для иерархического распределения рабочей силы. Напротив, меритократия усилила иерархию. Наконец, меритократия как процесс (*operation*) и научная культура как идеология создали завесу, мешающую постижению реального функционирования исторического капитализма. Сверхакцент на рациональности научной деятельности был маской иррациональности бесконечного накопления. Сегодня, в условиях терминального кризиса капсистемы, западная наука тоже переживает

острейший кризис, а её мейнстрим вырождается в пропаганду – в том числе мультикультурализма. В позднекапиталистическом социуме наука об обществе как структура и как процесс организуется таким образом, чтобы полностью избежать острых вопросов и детеоретизировать знание, сведя его к описанию третьестепенных феноменов (отсюда «мода» на устную историю, изучение гендерных отношений и прочей псевдонаучной мути).

Прав французский философ Шанталь Дельсоль, который уподобляет нынешнего европейца павшему Икару, если бы тот выжил, – т.е. инвалиду с Invalidenstrasse. И инвалидность, разруха, подчёркивает Дельсоль, прежде всего в головах – разруха, замешанная на страхе видеть реальные проблемы.

Отказ видеть реальность, её правду, отказ от исторической памяти (то, что Д. Эндресс назвал «культурной деменцией»), подмена всего этого постправдой, которую И. Дэвис охарактеризовал как «дерьмо, завоевавшее мир», – это, безусловно, характеристика стареющего, вырождающегося общества, общества «социального (или социокультурного) Альцгеймера».

...Мне жаль Европу, которая всё больше напоминает муху, бьющуюся в паутине жирного паука. Европа была иной ещё в моём детстве, т.е. до середины 1960-х годов, столь стремительно катится в пропасть, поучая при этом других как жить, – так и вспоминается персидская поговорка: «Кричала ворона, что она хирург, а у самой брюхо распорото».

15

Разговор о судьбах Европы и мультикультурализма я начал с романа, написанного задолго до того, как мигранты стали сверхсерьёзной, если не одной из терминальных проблем постзападной Европы. Закончу его тоже романом – «Подчинение» («Soumission»), написанном опять же французским писателем – знаменитым Мишелем Уэльбеком в 2015 г., 42 года спустя появления «Лагеря святош» Распая. Уэльбек известен как певец бессмысленного, бесцельного и бесперспективного общества «депрессивной ясности». Картина, нарисованная в

романе, предельно ясно демонстрирует бесперспективность Постзапада на примере Франции. Роман повествует о выборах, на которых к победе явно идёт Национальный фронт. Единственная партия, способная встать у него на пути, – Мусульманская партия, т.е. исламисты. Французские левые и центристские партии поддерживают её, и она побеждает. Автор показывает, как, используя леваков в качестве прикрытия, пришедшие к власти исламисты трансформируют Францию, прежде всего образовательные структуры, Сорбонну на исламский лад.

Занавес.

Мы прекрасно помним, как левые и центристские проатлантистские партии Франции шельмовали Марин Ле Пен и её Национальный фронт на последних выборах. Роман Уэльбека отражает реальность: утратившим свои цивилизационные характеристики и этнокультурную идентичность индивидуумам глобалистского розлива исламисты действительно ближе европейских националистов. Напомню: заявила же Меркель, что в середине XXI в. в Европе не будет ни немцев, ни французов, а будут общеевропейцы. Вот только вопреки тому, что думает Меркель (если она вообще способна о чём-то думать, кроме канцлерского кресла), лицо у этих «общеевропейцев» будет неевропейским. Грустно, но приходится согласиться с теми европейскими обозревателями, которые считают, что к концу жизни большинства людей, живущих в настоящее время в Европе, по крайней мере, тех, кому 30–40 лет, Европа перестанет быть Европой. Корабль Тесея рассыплется в прах под радостные крики варваров. И некому будет в самой Западной Европе прекратить это безобразие: Гераклы и Ахиллы не придут – неоткуда; к тому же сами евросоюзницы сделали всё, чтобы ни гераклы, ни ахиллы в Европе никогда уже не появились. Если и есть пространство, способное породить новых героев, – это к востоку от Западной Европы, в Срединной Земле, Хартленде, которая остаётся единственной хранильницей европейских ценностей, как христианских, так и дохристианских.

Постзапад – на то он и «пост» – не только не способен выдать нечто новое, но и старое не может сберечь. Более того, он сам отказывается от европейского наследия. В конституции

Евросоюза ничего не говорится о христианстве, а ведь оно – один из корней европейской цивилизации, который рубят атлантисты-глобалисты. Другой корень – национальное государство; рубят и его: демонтаж национального государства столь важен для атлантистских элит, что в бытность канцлером Германии Г. Коль объявил этот процесс вопросом мира и войны для XXI в. Европейцы совершают цивилизационное самоубийство – экзистенциально уставшие (и поглупевшие) в условиях комфортного существования, утратившие «трагический смысл жизни» (М. де Унамуно) – он заменён на потребление, свою веру (это ещё и подогревается искусственно созданием чувства вины за нацизм-колониализм, работорговлю – и это при том, что арабские работорговцы вывезли из Африки намного больше рабов, чем европейские, но арабам не вспоминают; как же, они – жертвы колониализма и ориентализма в саидовском смысле слова). Или иначе: смертный приговор Европе приводят в исполнение сами европейцы. Но европейцы ли? Что, Макрон, Олланд, Меркель – европейцы? Скорее, безродные космополиты, низкопоклонники перед Глобамерикой.

Показательно, что многие европейские высокопоставленные клерки (язык не поворачивается назвать их «лидерами») бездетны, т.е. у них нет **личных** причин и мотивов заботиться о будущем. Эта бездетность вовсе не во всех случаях объясняется нетрадиционной сексуальной ориентацией (читай: склонностью к половым извращениям) – это социальная позиция. Но – с другой стороны – может, таким и не надо плодиться? Впрочем, у западноевропейцев в массе, похоже, нет желания воспроизводить себя, как нет желания и трудиться – они предоставляют это арабам, неграм, туркам, превращаясь просто в белых жильцов бывшего европейского, а теперь всё более ничейного дома, главный смысл жизни которых потребление/потреблятельство, развлечения. Но рано или поздно (скорее рано) устами чёрного человека, который, конечно же, прескверный гость, Судьба под звуки Пятой симфонии Бетховена произнесёт: «Ты всё пела. Это дело. Так поди же, попляши». И пляски эти будут на самом краю пропасти – под звуки тамтамов, которые и так уже раздаются в центре Па-

рижа, у Эйфелевой башни – там, где когда-то звучал дивный французский аккордеон.

«Время белого человека» оказалось слишком тяжёлым, неподъёмным для европейцев рубежа XX–XXI вв. Между началом эвакуации римских легионов с лимеса Римской империи и фактическим крушением последней прошло (в зависимости от того, как считать) около трёх столетий. Со времени ухода европейцев из колоний прошло (если вести отсчёт от рубежа 1950–1960-х годов и «забыть» о португальских и некоторых других колониях) не более шести десятков лет, но ныне время летит намного быстрее, чем полторы тысячи лет назад, и бывшие «колонизуемые», точнее, их дети и внуки уже мирно захватывают бывшие метрополии. Если дело и дальше пойдёт с такой скоростью, то к концу XXI в. всё будет конечно, и Шпенглер, считавший, что XXI в. будет для Европы последним, окажется прав. Впрочем, уже сейчас видно, что он, скорее всего, прав. *Sic transit gloria mundi*.

Эпоха господства Запада была кратким мигом в истории нынешней планетарной цивилизации. Но даже в эту эпоху была страна, так и не покорившаяся этому господству и создавшая собственную версию великой европейской культуры и неоднократно бывшая этот Запад – Россия. И вышло так, что сегодня именно Россия оказывается по сути последним оплотом европейских ценностей, защищая их от Постзапада с его постправдой, постморалью и постбытием, борется с Постзападом за европейскую цивилизацию. Однако бороться за европейскую цивилизацию и за интересы европейских государств, за интересы Евросоюза – вещи разные. Европейцы – в лучшем случае ненадёжные партнёры, а не союзники. Прав А. Гера: союзники в Европе находились у нас только тогда, когда мы выступали за чужие интересы, чаще всего – за британские. А «наградой» был нож в спину. Борьба за европейскую цивилизацию – это борьба за наши интересы и ценности, а не мелкий сырьевой гешефт и сиюминутные тактические союзы то с одними против других, то наоборот. Я уже не говорю о том, что Европе, Постзападу нечего предложить русскому человеку.

Одно из главных противоречий нынешнего Постзапада заключается в том, что в геоисторическом, геокультурном

плане это уже не Европа, а в плане физического, антропологического носителя это большей частью ещё европейцы. Нынешние тенденции развития работают на то, чтобы снять это противоречие: у неевропейских/ постъевропейских ценностей и кодов должен быть неевропейский носитель – к тому дело и идёт. Прав Паскаль: природа, в том числе антропологическая и социальная, не терпит пустоты, вот её и заполняют мигранты.

Рано или поздно России придётся столкнуться с Постзападом – этнические бандформирования могут оказаться не только на наших южных границах, но и на западных, и это будет посерьёзнее, чем натовские армии, возглавляемые тупым полуистеричным бабьём. Самое главное, чтобы перед лицом Постзапада оказалась не Построссия – тогда получится схватка скелетов над пропастью, из которой во все стороны, в том числе и в нашу, начнут карабкаться очередные оркоподобные варвары. В этом случае России, если только к этому времени она сама не превратится в колониально-периферийную химеру с окончательно сложившейся сословно-этнической структурой футуроархаического типа, придётся превращаться в великую Русь. Русь, которая, «тремя огнём, сверкая блеском стали» сплотит под красным перуновым стягом нерушимый союз против нежити. Но для этого нужно жить в чести и правде по своим правилам, проведя серьёзную и безжалостную по отношению к самим себе контрольную работу над своими историческими ошибками, особенно теми, что допущены – по нарастающей – в водораздельную эпоху.

Jelena Georgijeva Ponomarjova

Falsifikovanje istorije Velikog otadžbinskog rata – tehnologija transformacije svesti

Sadržaj: Veliki otadžbinski rat nije samo događaj koji je iz korena promenio svetsku istoriju, već je i faktor mentalnog bića mnogih naroda i zemalja. Analiza i ocene arhitektonike ratnih godina, usmeravanje pažnje na značajne trenutke i ličnosti velike epopeje formiraju dubinski nivo svesti nacije i individue, određuju odnos prema sadašnjosti i budućnosti kroz prizmu prošlosti, koja je istovremeno bila tragična i herojska. Tako velika značajna uloga Drugog svetskog rata primorava nas da ponovo i ponovo pribegavamo njegovoj istoriji i da se u poslednje vreme sve češće borimo protiv raznoraznih mitova i falsifikata koji imaju isključivo destruktivne ciljeve. U članku je prikazan namenski i tehnološki karakter na više nivoa falsifikovanja istorije Drugog svetskog rata. Autor na konkretnim primerima razmatra tri nivoa falsifikovanja: faktološki, konceptualni i prećutni.

Veliki otadžbinski rat nije samo događaj koji je iz korena promenio svetsku istoriju, već je i faktor mentalnog bića mnogih naroda i zemalja.

Ključne reči: Veliki otadžbinski rat, SSSR, Nemačka, kognitivne tehnologije, konceptualno falsifikovanje, falsifikovanje činjenica, prećutno falsifikovanje

Falsification of the Great Patriotic war – technology of transformation of consciousness

Abstract: Great Patriotic war is not only the event that dramatically changed the World history; it is a factor of mental being

Bog ne može da promeni prošlost,
ali istoričari mogu.

for many peoples and countries. Analysis and assessment of the architectonics of the war years, focusing on iconic moments and personalities of the great epic form the profound level of nations and individuals, they determine the attitude to the present and future through the prism of the past – tragic and heroic one at the same time. Such a significant role of the Great Patriotic war makes us to refer to its history again and again, fighting more and more against all kind of myths and falsifications in recent times, which pursue destructive goals only. Paper discovers target, technologically advanced and multi-level nature of the falsification of the history of the Great Patriotic war. On concrete examples author examines three levels of falsifications: factual, conceptual and as a default.

Keywords: the Great Patriotic war, cognitive technologies, conceptual falsification, falsifications of facts, falsification by default

***Bog ne može da promeni prošlost,
ali istoričari mogu.***

Semjuel Butler (1835-1902)

Pobedničke 1945. godine nije bilo moguće zamisliti da će sedam i nešto decenija kasnije nama – deci, unucima i praunucima pobednika – toliko nedostajati istina o Velikom ratu. Samo bi se u strašnom bunilu moglo zamisliti da će Pobedu naše zemlje, koja je dala odlučujući doprinos zajedničkom delu pobede nad fašizmom, novi političari i lažni naučnici dovesti u sumnju. Da će se naći ljudi koji su uvereni u to da nacističku Nemačku nije pobedio moćni Sovjetski Savez, već SAD. Pre 30 godina, kad je još postojao SSSR nije se moglo ni zamisliti da će se nad sećanjem na milione poginulih sovjetskih vojnika i civilnog stanovništva koje je agresor ubio, izrugivati oni kojima su oni po cenu svog života darovali slobodu; da će u nekim bivšim sovjetskim republikama

fašisti podići glavu; da će se u takozvanim novim nezavisnim državama, čija zemlja je natopljena krvlju naših vojnika i oficira, rušiti na stotine spomenika vojnicima-oslobodiocima i da će „civilizovana“ Evropa na to podsticajno zatvarati oči.

Sve ovo je postalo moguće usled ciljanog i po svojim posledicama podjednako razornog procesa revizije istorije Drugog svetskog i Velikog otadžbinskog rata. Falsifikovanje istorije koju je organizovalo kolektivno zapadno „ministarstvo istine“ – „nova verzija zapravo i jeste prošlost i nikakve druge prošlosti nije moglo biti“ [1] – treba ocenjivati i proučavati kao tehnologiju transformacije svesti koja je usmerena na razaranje i promenu kognitivne svesti. Upravo preformatiranje svesti u uslovima globalnog sukoba koji je izrastao iz „teškog nasleđa prošlog veka, najkrvavijeg u ljudskoj istoriji“ [2], predstavlja svojevrsnu „umetničku pripremu“ koja stvara mogućnosti za rešavanje kompleksa finansijskih, ekonomskih, geopolitičkih i psihoistorijskih zadataka konkurenata i otvorenih neprijatelja naše zemlje.

Falsifikovanje istorije koju je organizovalo kolektivno zapadno „ministarstvo istine“ – „nova verzija zapravo i jeste prošlost i nikakve druge prošlosti nije moglo biti“

Tehnologije transformacije svesti kao kognitivno oružje

Principi proučavanja kognitivnih (spoznajnih“ tehnologija „po kojima bi se mozak mogao posmatrati kao uređaj za obradu informacija“) [3] bili su postavljeni u radovima američkog psihologa V. Džejmisa i nemačkog fizičara, psihologa i fiziologa H. fon Helmholca još u drugoj polovini XIX veka. Kasnije – 1960-ih godina – na fakultetu za primenjenu psihologiju Kembričkog univerziteta organizovano je obavljanje čitavog spektra radova u oblasti kognitivnog modelovanja.

Međutim, simptomatična je druga stvar. U samom jeku Velikog otadžbinskog rata, kad se Sovjetski Savez, krvareći i žrtvujući milione života, borio protiv Trećeg rajha – 1943. godine – SAD su aktivno finansirale proučavanje misaonih procesa kao što su ubeđivanje i zadavanje cilja. Jedan od rezultata ovog rada bilo je to što je K. Krejk na osnovu analize kognitivnog izdvojio tri faze u delatnosti

U samom jeku Velikog otadžbinskog rata, kad se Sovjetski Savez, krvareći i žrtvujući milione života, borio protiv Trećeg rajha – 1943. godine – SAD su aktivno finansirale proučavanje misaonih procesa.

1 Оруэлл Дж. 1984. Скотный двор. – М.: АСТ, 2004. – С. 190.

2 Штоль В.В. Армия «Нового мирового порядка». – М.: ОГИ, 2010. – С. 7.

3 Пономарева Е.Г., Рудов Г.А. «Принцип домино»: мировая политика на рубеже веков. – М.: Канон+, 2016. – С. 158.

subjekta. Naučnik je zaključio da u prvoj fazi delatni stimulans treba da bude preobrazovan u unutrašnju predstavu, odnosno spoljašnja slika, impuls, treba da postane unutrašnje uverenje individue. U drugoj fazi s

Drugim rečima, neke postavke treba da postanu bazne radi proizvodnje novih smislova.

ovom predstavom treba da budu izvršene manipulacije uz pomoć spoznajnih procesa radi stvaranja novih unutrašnjih predstava. Drugim rečima, neke postavke treba da postanu bazne radi proizvodnje novih smislova. U trećoj – treba ponovo da budu pretvorene u radnje [4].

U praksi se ovo ogleda (1) u implementiranju u ljudsku svest izvesnih postavki – na primer, da je sovjetska, a ne hitlerovska vojska bila okupaciona; (2) na bazi ukorenjenih novih slika i predstava dolazi do ponovnog razmatranja odnosa prema svemu sovjetskom, dakle i ruskom. Treća faza su već konkretne radnje: na primer, osuđivanje vojnika Velikog otadžbinskog rata (delo V. M. Kononova), vandalizam, i rušenje spomenika.

Savremene kognitivne tehnologije – usavršene Krejkove postavke – jesu „tehnološke inovacije“ [5] za transformaciju svojstava i osobina čoveka, njegovog ponašanja ili za račun modifikacije psihofizioloških parametara organizma, ili uključivanja individue u hibridne – danas su to čoveko-mašinski – sisteme. Poseban pravac predstavljaju kognitivne tehnologije koje menjaju društveno ponašanje. Istaći ću da su se informacione i kognitivne tehnologije prvobitno razvijale međusobno se dopunjavajući, stvarajući postavke za novog čoveka kojim se lako može manipulirati.

Aktivna implementacija novih tehnologija socijalne inženjerije koje stvaraju ranije nepoznate modele za donošenje odluka i menjaju kognitivnu bazu savremenog čoveka, u uslovi-
ma visoko tehnološkog i globalizovanog društva je postala sva-
kodnevna praksa. Internet predstavlja ozbiljan katalizator ovih procesa. Ova planetarna informativno-manipulativna magistrala je već odavno postala efikasan instrument u borbi za uticaj na ljudsku svest, što se pretače u konkretna politička i ekonomska rešenja. Pomoću kognitivnih tehnologija, po rečima A. Gramšija, odvija se „molekularna agresija u kul-

U implementiranju u ljudsku svest izvesnih postavki – na primer, da je sovjetska, a ne hitlerovska vojska bila okupaciona.

4 Craik K.J.W. The Nature of Explanation. – Cambridge: Camb. Univ. Press, 1967. – P. 38-43.

5 Пономарева Е.Г., Никифорова А.Э. Инновации как научная и политическая проблема // Свободная мысль. – 2011. – № 1. – С. 36.

turno jezgro“ [6] konkretnog društva, podriva se temelj nacionalne i međunacionalne sloge, do krajnjih granica se usijava situacija u konkretnoj zemlji ili oko nje. Drugim rečima, tehnologije za transformaciju svesti u praksi postaju kognitivno oružje koje može biti iskorišćeno kako unutar zemlje-mete, tako i protiv nje posredstvom stvaranja informativno-psihološkog fronta.

Drugi svetski i Veliki otadžbinski rat zauzimaju posebno mesto u delima falsifikatora istorije.

Kognitivno oružje je nalik na glavno sredstvo za borbeni uticaj u sajber-ratovima – programski kod, „koji remeti rad, koji izbacuje iz stroja, ili obezbeđuje zaposedanje upravljanja različitim materijalnim objektima i mrežama snabdevenim elektronskim sistemima za upravljanje“ [7]. Razlika je samo u tome što se programski kod u sajber-ratovima odnosi na materijalne objekte, a kognitivno oružje je usmereno na subjekta, tačnije na njegovu svest i volju. Glavni cilj kognitivnog oružja nije direktno fizičko uništavanje protivnika, već implementacija u intelektualnu sredinu, kako pojedine zemlje, tako i svetske zajednice, lažnih naučnih teorija, paradigmi, koncepcija i strategija koje posredstvom novih – falsifikovanih – smislova i vrednosti utiču na politički razvoj.

Drugi svetski i Veliki otadžbinski rat zauzimaju posebno mesto u delima falsifikatora istorije. Rusiji kao pravnoj sledbenici Sovjetskog Saveza nameću krivicu za započinjanje Drugog svetskog rata čineći to polazištem za to da joj se postave političke, finansijske i teritorijalne pretenzije. Glavni cilj revizije događaja i posledica Drugog svetskog i falsifikovanja istorije Velikog otadžbinskog rata predstavlja ponovno razmatranje ne samo njihovih najvažnijih geopolitičkih rezultata već i moralnih osnova

pobede nad fašizmom. Na naše oči se ne odvija samo rehabilitacija zločinačkih ideologija, već i njihov institucionalni preporod i legalizacija [8]. Najružnije oblike ovi procesi poprimaju u Poljskoj, baltičkim zemljama i u Ukrajini, gde su primenjene kognitivne tehnologije dale konkretne političke i društvene rezultate.

Rusiji kao pravnoj sledbenici Sovjetskog Saveza nameću krivicu za započinjanje Drugog svetskog rata.

6 Грамши А. Тюремные тетради (избранное). URL: http://royallib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html

7 Ларина Е.С., Овчинский В.С. Кибервойны XXI века. О чем умолчал Эдвард Сноуден. – М.: Книжный мир, 2014. – С. 20.

8 Пономарева Е.Г., Рябинин Е.В. «Цветные революции» в контексте стратегии «управляемого хаоса» // Обозреватель. – 2015. – № 12. – С. 42.

Falsifikovanje istorije u celini i Velikog otadžbinskog rata posebno, predstavljaju pojavu sa više nivoa. Izdvojiću tri glavna.

- *falsifikovanje smisla ili konceptualno falsifikovanje*, koje pretpostavlja stvaranje očigledno lažne šeme i/ili koncepcije, koja ima političko-ideološko usmerenje i geopolitičke i geoekonomske ciljeve;
- *falsifikovanje činjenica* pretpostavlja njihovo svesno izvrtačenje;
- *prećutno falsifikovanje* označava svesno prećutkivanje, ignorisanje i skrivanje činjenica.

Konceptualni nivo falsifikovanja istorije

Na konceptualnom nivou glavna metoda falsifikatora jeste postavljanje znaka jednakosti između Hitlerove Nemačke i Sovjet-

Na konceptualnom nivou glavna metoda falsifikatora jeste postavljanje znaka jednakosti između Hitlerove Nemačke i Sovjetskog Saveza, njihovo objedinjavanje u zajedničku kategoriju „totalitarnih režima“ i nametanje jednake odgovornosti za započinjanje Drugog svet-skog rata.

skog Saveza, njihovo objedinjavanje u zajedničku kategoriju „totalitarnih režima“ i nametanje jednake odgovornosti za započinjanje Drugog svet-skog rata. Sledeći korak je ono zbog čega je falsifikovanje zapravo i preduzeto – a to je pokušaj ponovnog razmatranja rezultata i ocena Velikog otadžbinskog rata.

Na datom nivou revizije centralna pojava jeste implementacija smisla „totalitarizam“ u svest. U stvari, sam termin „totalitarizam“ koji po ugledu na H. Arendta, K. Fridriha i Z. Bžežinskog već više od šest decenija služi kao instrument za grubu antisovjetsku i antirusku propagandu, naučno je neodrživ. Koncept „totalitarizma“ koji je stvoren u američkim institutima pretvorio se u kognitivno oružje u informacionom ratu protiv SSSR/Rusije i predstavlja jedan od glavnih instrumenata za transformaciju svesti, posebno mladog naraštaja. Posebnu opasnost ovaj virus predstavlja po našu zemlju, jer je namenjen tome da kod omladine formira negativan odnos prema sopstvenoj istoriji, i da kultiviše osećaj sramote, a ne ponosa zbog sovjetske prošlosti.

Danas poređenje neuporedivog i poistovećivanje onoga što se ne može poistovetiti – SSSR-a i nacističke Nemačke predstavlja deo zapadnog političkog pogleda na svet. Uzgred rečeno, vrlo je simptomatično to što je direktor Jerusalimskog centra „Simon Vi-

zental“ E. Zurofa principijelno protiv ovakvog poređenja [9]. Po njegovom mišljenju aktivizacija ovog narativa pre svega ide na ruku nekadašnjim kolaboracionistima (oni danas sebe nazivaju „mladoevropljanima“) koji koriste argument o „dva totalitarizma“ kako bi tako opravdali svoju dvoličnu ulogu u holokaustu, svoju saradnju s nacistima, svoja zverstva na Istočnom frontu, kao i pozive za nastavak rata protiv SSSR-a od strane saveznika nakon poraza Nemačke. Pod poslednjom tvrdnjom imam u vidu obraćanje rukovodstva poljske Armije Krajove (AK) V. Čerčilu koji se očigledno nije odlikovao ljubavlju prema Sovjetskom Savezu, ali je bio „pragmatičan političar s trezvenim imperijalističkim načinom razmišljanja“ [10].

U svojoj tvrdoglavosti vi ne vidite šta rizikujete.

Evo kako je on reagovao na avanturističke i agresivne predloge poljske vlade u progonstvu i vrhuške AK za vreme moskovskog sastanka s Mikolajčikom 1944. godine. „Nedavno sam razgovarao s vašim generalom Andersom i čini mi se da on gaji nadu da će posle pobede nad Nemačkom saveznicu potući Rusiju. To je ludilo. Nije moguće potući Ruse!...

U svojoj tvrdoglavosti vi ne vidite šta rizikujete... Pokušavate da započnete rat u kojem će poginuti 25 miliona ljudi... Vi niste vlada, vi ste zaslepljeni ljudi koji žele da unište Evropu... Nimate osećaj odgovornosti pred svojom domovinom. Ravnodušni ste prema njenim mukama. Razmišljate samo o niskim sopstvenim interesima... Ako želite da osvojite Rusiju, delujte samostalno. Treba vas zatvoriti u ludnicu.“ [11]

Ove reči s godinama nisu izgubile aktuelnost. Teško da se vlade Bugarske, Poljske, Ukrajine i baltičkih zemalja danas mogu preciznije okarakterisati. Upravo na inicijativu ovih „zaslepljenih“ i „ludih“ ljudi na evropskom nivou je došlo do formalizacije koncepcije „totalitarizma“: 25. januara 2006. PSSE je donela rezoluciju „O potrebi za međunarodnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima“ (Rezolucija br. 1481). Dana 3. juna 2008. godine usvojena je Praška deklaracija o evropskoj savesti i komunizmu, a 2. aprila

Ravnodušni ste prema njenim mukama.

9 Э. Зурофф: «Они помогли убивать». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>; Comunisti e nazisti uguali? Significa dimenticare la Shoah. URL: <http://www.ilgiornale.it/news/mondo/comunisti-e-nazisti-uguali-significa-dimenticare-shoah-1114919.html>

10 Цит. по Куняев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 229.

11 Цит. по Куняев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 229.

2009. godine Evropski parlament je uveo Evropski dan sećanja na žrtve staljinizma i nacizma.

17. novembra 1939. godine u Filadelfiji na naučnom simpozijumu posvećenom prirodi totalitarne države američki istraživač K. Hejs je dobro objasnio da je totalitarizam pojava tržišne ekonomije, fenomen buržoaske civilizacije i da van njenih granica ne postoji.

Inicijatore i sprovodnike ove kampanje želeli bismo da podsetimo da je 17. novembra 1939. godine u Filadelfiji na naučnom simpozijumu posvećenom prirodi totalitarne države američki istraživač K. Hejs dobro objasnio da je totalitarizam pojava tržišne ekonomije, fenomen buržoaske civilizacije i da van njenih granica ne postoji.

U totalitarne režime Hejs je svrstavao Musolinijevu Italiju i Hitlerovu Nemačku [12]. Staljinov Sovjetski Savez, po njegovom ubeđenju, predstavljao je potpuno drugačiji tip države u kojem ne postoje državna svojina i klase, u kojoj je sagrađen sistematski antikapitalizam – socijalizam, u kojem je vladala ideologija geokulture. Prosvećena, za razliku od nacističke ideologije antiprosvećenosti. Istovremeno ovakva karakteristika nije značila da u SSSR nema strogih autoritarnih metoda za mobilizaciju i upravljanje.

Međutim, Hejsova argumentacija je brzo nadglasana i pokrenut je „konceptualni virus“ napravljen u intelektualnim laboratorijama. On ne samo da je otrovao mnoge umove, već je uticao na političku praksu, našao je svoj odraz u pozivima upućenim Rusiji da se pokaje za „porobljavanje“ evropskih naroda (uključujući i rusko baltičko primorje), u traženju od Moskve novčane „odštete“, u skrnavljenju grobova sovjetskih vojnika.

Svesno izostavljajući činjenicu da je SSSR predstavljao objekat fašističke agresije falsifikatori izjednačavaju subjekat agresije i njen objekat. Uz takav pristup se odvija rehabilitacija Zapada, koji je u toku svih tridesetih godina HH veka podsticao naciste

Svesno izostavljajući činjenicu da je SSSR predstavljao objekat fašističke agresije falsifikatori izjednačavaju subjekat agresije i njen objekat.

na delovanje protiv SSSR. Danas se nije mnogo toga promenilo – „civilizovani“ Zapad snishodljivo gleda na to kako nekadašnji esesovci i njihovi sledbenici marširaju ulicama Rige, Talina i Kijeva i odbijaju da glasaju za rezoluciju kojom

se osuđuje proslavljanje nacizma. I upravo antiruska usmerenost nacizma na Zapadu nailazi na razumevanje. Tako je bilo 1930-ih

12 Hayes C.J.H. The Novelty of Totalitarianism in the History of Western Civilization // Proceedings of the American Philosophical Society. – 1940. – Vol. 82. – №. 1 (Symposium on the Totalitarian State). – P. 91-102.

godina, tako je i danas. Stihovi A. A. Ahmatove, koje je tada, istina, napisala drugim povodom, ipak vrlo tanano i precizno karakterišu politiku falsifikovanja: „Zapad je klevetao i sam je verovao, I raskošno je izdavao Istok“ (1963).

Uz takav pristup se odvija rehabilitacija Zapada.

Falsifikovanje činjenica

Po ugledu na izdajnika Rezuna koji je iz SSSR-a pobjegao u Englesku i koji je pisao pod pseudonimom Suvorov, neki su javno mnjenje počeli da razvraćaju tezama o tome da je Staljin navodno pripremao napad na Nemačku, ali ga je Hitler preduhitrio. Ovaj falsifikat napravljen u Londonu neodrživ je i za najmanju kritiku. Pre svega, pogledajmo brojke.

Uoči rata SAD su imale 41,7% svetskog vojnog potencijala, Nemačka - 14,4%; SSSR - 14%; Velika Britanija - 10,2%; Francuska - 4,2%; Italija i Japan su imali po 2,5%; ostali svet - 10,5% [13]. Zatim se setimo da su još 1937. godine SAD izjavile da su u aprilu 1941. godine odlukom Kongresa usvojile stratešku postavku u skladu s kojom će, u slučaju da Nemačka napadne SSSR Amerika pomagati Sovjetskom Savezu, a ukoliko SSSR napadne Nemačku ili „dozvoli da bude isprovociran“, SAD pomagati Nemačkoj [14].

Sad zamislimo da Staljin napada Nemačku. Na njenoj strani će se odmah naći SAD, a da ne govorimo o Italiji i Japanu. Ispostavlja se 61,1% prema 14%. Osim toga, Velika Britanija i Francuska bi se u toj situaciji brzo pomirile s Nemačkom - ukupno 75,7% prema 14%. I to ne računajući činjenicu da su troškovi SSSR-a za vojne potrebe 1941. godine iznosili do 43,4% ukupnog budžeta zemlje [15], odnosno, praktično je sve bilo potčinjeno pitanjima bezbednosti. Staljin nije bio samoubica i nije mogao da planira napad na Nemačku.

Uoči rata SAD su imale 41,7% svetskog vojnog potencijala, Nemačka - 14,4%; SSSR - 14%; Velika Britanija - 10,2%.

Treba pomenuti i reči H. Trumana, koje je izgovorio kao potpredsednik SAD. „Ako vidimo da Nemačka dobija rat, - rekao je, - treba da pomažemo Rusiji. Ako Rusija bude pobeđivala, treba da pomažemo Nemačkoj, i

13 Kennedy P. The Rise and the Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000. - Vintage, 1989. - P. 430.

14 Фурсов А.И. Без договоренностей с Великобританией Гитлер никогда бы не нанес удар по СССР. URL: <http://izborsk-club.ru/content/articles/6399/>

15 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. - М.: Вече, 2010. - С. 22.

neka se ubijaju što je moguće više, iako ja ni pod kojim uslovima ne bih želeo da vidim Hitlera kao pobednika.“ [16]

Sad zamislimo da Staljin napada Nemačku. Na njenoj strani će se odmah naći SAD, a da ne govorimo o Italiji i Japanu.

Šireći danas laž o „jednako odgovornosti SSSR-a i Nemačke“ za započinjanje Drugog svet-skog rata (nažalost, i neki ruski) istoričari po sva-ku cenu pokušavaju da oslobode Zapad odgo-vornosti za politiku „umirivanja“ Hitlera koja je

dovela do rata.

I dalje se jarosno napada sovjetsko-nemački sporazum o nenapadanju koji se na Zapadu naziva „pakt Molotova-Ribentropa“. Pritom se prećutkuje da je dugo pre potpisivanja ovog sporazuma u martu 1938. godine uz prećutni pristanak zapadnih „demokrati-ja“ Nemačka izvršila anšlus (zaposedanje) Austrije, a pola godine kasnije potpisan je francusko-britansko-nemačko-italijanski spora-zum koji je u istoriju ušao pod nazivom „Minhenski“ – po mestu potpisivanja sporazuma o podeli suverene države – Čehoslovačke. Premijeri Velike Britanije i Francuske N. Čemberlen i E. Daladje su svojim potpisima potvrdili dokument po kojem je Nemačka dobi-jala Sudetsku oblast. U prekrajanju Čehoslovačke je učestvovala i Poljska (ona je 1. oktobra 1938. godine zaposela Tešinsku Šlesku) i Mađarska, koja je okupirala jug Slovačke. Očigledno da su tadaš-nji vladari Poljske i Mađarske pomogli u likvidaciji Čehoslovačke koja je konačno osvojena u proleće 1939. godine.

Podsetiću takođe da su sporazumi o nenapadanju, slični sovjetsko-nemačkom sporazumu potpisani između Nemačke i Velike Britanije i Francuske još 1938. godine. Na inicijativu Čem-berlena ovakav dokument je sačinjen i Hitler ga je vizirao na dan Minhenskog sporazuma – 30. septembra 1938. godine. Francu-sko-nemački sporazum su potpisali ministri inostranih poslova

Podsetiću takođe da su sporazumi o nenapadanju, slični sovjetsko-ne-mačkom sporazumu potpisani iz-među Nemačke i Velike Britanije i Francuske još 1938. godine.

Ž. Bone i J. Ribentrop 6. decembra 1938. godine. Međutim, to nije sve: ovi sporazumi su imali i taj-ne dopunske protokole. Ovakve sporazume su s Nemačkom potpisale i baltičke zemlje. Međutim, niko ih ne optužuje zbog toga.

Pseudonaučnici bi takođe trebalo da imaju na umu da su zapadne vlade minirale sve napore SSSR-a na stvaranju sistema kolektivne bezbednosti u Evropi 1930-ih godina. Osujećeni su

16 New York Times. – 1941. – 24 April.

pregovori i u avgustu 1939. godine kad su na njih doputovala lica koja nisu imala nikakva ovlašćenja za potpisivanje dokumenata. A jasno je i zbog čega: Zapad je sprovodio politiku umirivanja agresora i podsticao ga je da napadne našu zemlju. Naši današnji zapadni partneri ne žele da se sete ovih stranica istorije, pa izmišljaju nečuvane stvari.

Što se tiče sovjetsko-nemačkog sporazuma, on je obavio glavni zadatak koji je Moskva postavila: otklonio je opasnost od rata na dva fronta i odložio je početak rata protiv SSSR-a.

Falsifikatori istorije bi trebalo da znaju i dokumenta Nirnberškog tribunala. U presudi Tribunala od 1. oktobra 1946. godine, između ostalog je bilo rečeno: „Dana 22. juna 1941. godine Nemačka je bez objave rata upala na sovjetsku teritoriju u skladu sa ranije pripremljenim planovima. Dokazi koji su dostavljeni Tribunalu potvrđuju da je Nemačka imala detaljno razrađene planove da uništi SSSR kao političku i vojnu silu kako bi raščistila put za širenje Nemačke na Istok u skladu s njenim težnjama... U ime tuženih isticana je tvrdnja da je napad na SSSR bio opravdan, jer je Sovjetski Savez nameravao da napadne Nemačku i pripremao se na to. Nije moguće poverovati da je ova tačka gledišta ikada predstavljala iskreno uverenje. Planovi za ekonomsku eksploataciju SSSR-a, masovno iseljavanje, ubistva komesara i političkih rukovodilaca predstavljali su deo temeljeno napravljenog plana čija je realizacija počela 22. juna bez ikakvog upozorenja i bez imalo zakonitog opravdanja. To je bila očigledna agresija.“ [17] Ispod ove presude stoje potpisi članova Međunarodnog tribunala i njihovih zamenika: predsednika Dž. Lorensa i N. Birketa (u ime Velike Britanije), I. Nikitčenka i A. Volčkova (u ime SSSR-a), F. Bidla i Dž. Parkera (u ime SAD), D. de Babra i R. Falkoa (u ime Francuske)

Dakle, SSSR i Hitlerov Treći rajh mogu da izjednačavaju samo nezdravi ili neuki ljudi.

Što se tiče sovjetsko-nemačkog sporazuma, on je obavio glavni zadatak koji je Moskva postavila: otklonio je opasnost od rata na dva fronta i odložio je početak rata protiv SSSR-a.

SSSR i Hitlerov Treći rajh mogu da izjednačavaju samo nezdravi ili neuki ljudi.

17 Приговор Международного военного трибунала от 1 октября 1946 г. // **Нюрнберский процесс: Сб. материалов.** В 8 т. Т. 8. - М.: Юрид. лит., 1999. - С. 601.

Prećutkivanje je takođe laž

Kad je reč o žrtvama rata, pre svega se pominju Jevreji i Romi, a u novoj Evropi se sve češće pominju čak i homoseksualci, ali se po pravilu ništa ne govori o Rusima i Slovenima uopšte. Pogledajmo statistiku.

Ratne gubitke SSSR-a koje treba izdvojiti iz ukupnih nepovratnih gubitaka koji po današnjim podacima iznose 26,6 miliona ljudi, istoričari procenjuju na 11 miliona 444 hiljade ljudi [18]. Gubici Nemačke u borbama su iznosili 8.876.300, a zajedno sa saveznicima 10.344.500 ljudi [19]. Dakle, srazmera nepovratnih gubitaka vojnika Sovjetskog Saveza i nacističke internacionale iznosi 1:1,3. Međutim, ovaj odnos u korist fašista se ne objašnjava toliko smrću na bojnopolju koliko varvarskim odnosom prema sovjetskim ratnim zarobljenicima.

Ratne gubitke SSSR-a koje treba izdvojiti iz ukupnih nepovratnih gubitaka koji po današnjim podacima iznose 26,6 miliona ljudi, istoričari procenjuju na 11 miliona 444 hiljade ljudi.

Pogledajmo brojke. Zarobljenici: sovjetski – 4 miliona 559 hiljada; Nemci i kolaboracionisti 3.486.206 ljudi [20]. I ovde je važno istaći da je nemačkih građana u sovjetskom zarobljeništvu bilo 2 miliona 388.443, a ostali su predstavnici zemalja koje danas iz sve snage pokušavaju da prećute svoje učestvovanje u ratu protiv SSSR-a, da sakriju da su i one bile okupatori.

Statistika NKVD-GUPVI za ratne zarobljenike u sovjetskim logorima i zatvorima²¹

<i>Nacionalnost</i>	<i>Ukupan broj</i>	<i>Broj generala</i>
Nemci	2.388.443	376
Mađari	513.766	49
Rumuni	187.367	6
Austrijanci	156.681	12
Čehoslovaci	69.977	2
Poljaci	60.272	5
Italijani	48.957	3
Francuzi	23.136	--
Hrvati	21.830	2

18 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – С. 43, 376.

19 Великая Отечественная без грифа секретности...С. 376; Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне // Знание. Понимание. Умение. – 2015. – № 1. – С. 7.

20 Великая Отечественная без грифа секретности... С. 373; РГВА. Ф.1 п, оп. 32-6, д. 2, л. 8-9.

21 Карнер С. Архипелаг ГУПВИ. Военный плен и интернирование в СССР 1941-1956. –Вена-Мюнхен, 1995. Цит. по Куняев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 188.

Zatim u tabeli idu Holanđani, Finci, Belgijanci, Danci, Španci i ostali predstavnici Evropske unije. I danas više nije važno da li su svi ovi Evropljani služili u pojedinačnim formacijama, u vojnim ili esesovskim jedinicama, da li su bili mobilisani nasilno ili su kao dobrovoljci krenuli na Istočni front. Važno je to da su svi stali pod znamenje nacizma i fašizma i da su došli da pljačkaju i ubijaju.

U cilju jačanja Vermahta posle pokoravanja Evrope mobilisano je preko 1 milion 800 hiljada ljudi. Od njih je formirano 59 divizija, 23 brigade, nekoliko pojedinačnih pukova, legiona i bataljona.

U cilju jačanja Vermahta posle pokoravanja Evrope mobilisano je preko 1 milion 800 hiljada ljudi. Od njih je formirano 59 divizija, 23 brigade, nekoliko pojedinačnih pukova, legiona i bataljona. Pritom je u SS vojski bilo 26 dobrovoljačkih divizija u kojima su služili Albanci, Holanđani, Danci, Mađari, Belgijanci, Francuzi, Letonci, Litvanci, Estonci, Ukrajinci i dr. Sve ove jedinice su ulazile u sastav Vermahta i njihovi gubici su se računali, ali istoričari još uvek sumnjaju u njihovu tačnost [22]. Očigledno je da prećutno falsifikovanje predstavlja sakrivanje činjenice da je od prvih dana Velikog otadžbinskog rata Nemačka u sastavu svoje vojske imala na desetine svojih saveznika, a SSSR im se svih 1.418 dana sam suprotstavljao. I nije čudo što ratni gubici same nemačke vojske za ceo ratni period iznose 85,5% komandnog sastava, a 14,2% (1 milion 458,2 hiljade) su – premda ne sasvim precizni, gubici saveznika. Gubici SSSR-a iznose 99,3%, a saveznicima pripada 0,7%.

Savremena Evropa, a posebno njeni pojedini najagresivniji „mladoevropljani“ se plaše da će njihovi unuci u praunuci saznati istinu. Lik osvajača-Italijana (iako Italijani nisu činili najveći deo okupatora) odlično je prikazan u pesmi sovjetskog pesnika – borca na frontu M. A. Svetlova, ali se ovi stihovi odnose na sve one koji su napali ruske zemlje.

Savremena Evropa, a posebno njeni pojedini najagresivniji „mladoevropljani“ se plaše da će njihovi unuci u praunuci saznati istinu.

Mladi stanovniče Napulja!
Šta si ostavio u Rusiji na polju?
Zašto nisi mogao biti srećan
Iznad rodnog poznatog zaliva?
.....

Zar su krivine srednjeg Dona

22 Ильинский И.М. Великая Отечественная: правда и факты против мифов. – М.: МосГУ, 2014. – С. 61.

Strani naučnici izučili?
Zar si ti našu zemlju – Rosiju, Raseju –
Poorao i zasejao?

Ne! Dovedli su te u ešalonu
Da osvajaš daleke kolonije
Da krst iz porodičnog kovčežića
Poraste do veličine nadgrobnog...

Ne dam da moju domovinu odnesu
Preko teritorije tuđih mora!
Pucam – i nema pravde
Pravednije od mog metka!... (1943)

Što se, pak, tiče gubitaka među ratnim zarobljenicima, oni su stroge i ćutljive sudije ljudi i ljudskih prava takozvane „civilizovane“ Evrope i „varvarske“, kako našu domovinu rado nazivaju mnogi zapadnjaci, Rusije. Broj sovjetskih ratnih zarobljenika koji su poginuli i umrli u logorima zbog neljudskih uslova zatvora i ishrane, zbog nečovečnog i surovog ophođenja, premašuje ukupan broj nemačkih ratnih zarobljenika – 2 miliona 722.400 ljudi. Ova cifra je petostruko i više veća od broja vojnika koji su umrli u sovjetskom zarobljeništvu 579.900 ljudi [23]. Za ovakav odnos ne postoji opravdanje, ali postoji objašnjenje. Sovjetski ratni zaroblje-

Sovjetski ratni zarobljenici su ubijani svesno i s ciljem! Jer je rat protiv Sovjetskog Saveza po shvatanju njegovih ideologa i izvršitelja bio rat za fizičko uništavanje sovjetskih ljudi, čiji su lavovski deo činili Rusi.

nici su ubijani svesno i s ciljem! Jer je rat protiv Sovjetskog Saveza po shvatanju njegovih ideologa i izvršitelja bio rat za fizičko uništavanje sovjetskih ljudi, čiji su lavovski deo činili Rusi. Upravo o takvom pristupu govore i gubici među mirnim stanovništvom.

Dakle, brojke. Gubici mirnog sovjetskog stanovništva iznosili su 14 miliona 700 hiljada ljudi. U ovaj broj spadaju vojnici koji su umrli od rana i bolesti, ljudi koji su umrli od gladi, mirni građani koji su poginuli za vreme bombardovanja, artiljerijske paljbe i kaznenih akcija, ljudi mučki ubijeni u koncentracionim logorima, kao i oni koji su oterani na rad u Nemačku i druge zemlje i koji se nisu vratili kući. Važno je da znamo i imamo na umu da je 7.420.390 sovjetskih građana (pretežno Slovena) Treći rajh istrebio

23 Великая Отечественная без грифа секретности... С. 373.

По подацима РГВА губици војника Вермахта су били још мањи 518.520 људи, односно 14,9% укупног броја. Остали – 85,1% су били ослобођени и извршена је њихова репатријација (РГВА. Ф.1 п, оп. 32-6, д. 2, л. 8-9); Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне ...С. 8.

svesno, na prinudnim radovima u Nemačkoj je poginulo 2.163.333 ljudi. Usled surovih uslova okupacionog režima (glad, bolesti, nedostatak medicinske pomoći itd.) umrlo je 4 miliona 100 hiljada ljudi. Za vreme rata je jednostavno umrlo oko tri miliona ljudi [24].

Iza ovih brojki krije se filozofija mržnje prema čoveku i zverska okrutnost. Setimo se poznatog Podsetnika nemačkog vojnika koji je predstavljao jedan od dokumenata optužnice na

Gubici mirnog sovjetskog stanovništva iznosili su 14 miliona 700 hiljada ljudi.

Nirnberškom procesu. Navešću samo kraće citate: „Pamti i ispunjavaj! 1) ...nema nerava, srca i sažaljenja – napravljen si od nemačkog gvožđa... 2) uguši u sebi sažaljenje i samilost, ubijaj svakog Rusa, ne zaustavljaj se ako su pred tobom starac ili žena, devojčica ili dečak... 3) ...ceo svet ćemo naterati da padne na kolena.. Germani su apsolutni gospodari sveta. Odlučivaćeš o sudbini Engleske, Rusije i Amerike... uništavaj sve živo što ti se suprotstavlja na putu... Sutra će pred tobom klečati ceo svet.“ [25] I fašisti zaslepljeni ovakvom mržnjom uništavali su „sve što se suprotstavlja“. Dakle, Hitler i njegovi sledbenici su prvi put u celoj istoriji naše zemlje otvoreno postavili sebi za cilj ubijanje naroda Rusije, a pre svega Rusa.

Sovjetsko rukovodstvo, naprotiv, nikada, čak ni u najtežim mesecima rata nije postavljalo svojoj armiji takve zadatke. Može se govoriti samo o pojedinačnim (naročito u poređenju s delovanjem nacističke internacionale) kršenjima pravila vođenja rata. Pritom su „sve ove pojave bile stihijske, a ne promišljene, ideološki osnovane i organizovane, i sovjetska vojna komanda ih je strogo presecala“ [26]. Ne samo to, sovjetski vojnik se nije odlikovao samo „ljubavlju prema rodnoj grudi, sposobnošću za samopožrtvovanost, odlučnost u teškim trenucima, već i... velikodušnošću“ [27]. Upravo zato su gubici među civilnim stanovništvom Nemačke višestruko manji od SSSR-a i procenjuju se

Hitler i njegovi sledbenici su prvi put u celoj istoriji naše zemlje otvoreno postavili sebi za cilj ubijanje naroda Rusije, a pre svega Rusa.

24 Россия и СССР в войнах XX века. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – С. 224; Великая Отечественная война 1941-1945. В 12 т. Т. 12. – М.: Кучково поле, 2015. – С. 24; Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь...С. 48.

25 Война и общество в XX веке. Кн. 3. – М.: Наука, 2008. – С. 514; Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне... С. 8.

26 Ильинский И.М. Великая Отечественная: правда и факты против мифов...С. 60.

27 Фролов В.А. Спецзадание. Записки войскового разведчика. – М.: Альфа-Браво, 2015. – С. 90.

na 3 miliona 124 hiljade ljudi [28]. Važno je imati na umu da su po raznim procenama od 500 hiljada do 2,5 miliona od toga ljudi koji su poginuli usled strateškog bombardovanja od strane savezne

Zapadni istoričari i političari svesno prećutkuju činjenicu da nije Sovjetski Savez ubijao, i to svesno, civilno stanovništvo Nemačke, već da su to učinili današnji koordinatori Evropske unije – Amerikanci i Englezi.

avijacije, a 300 hiljada nemačkih građana (anti-fašisti, Jevreji i Romi) su ljudi koji su poginuli u koncentracionim logorima ili koje su nacisti pogubili [29].

Zapadni istoričari i političari svesno prećutkuju činjenicu da nije Sovjetski Savez ubijao, i to svesno, civilno stanovništvo Nemačke, već da su to učinili današnji koordinatori Evropske unije – Amerikanci i Englezi. To su činili u skladu s programom koji su stvorili K. Levin i H. Morgentau, s jednim ciljem – načiniti maksimalnu štetu Nemcima u psihološke i demografske svrhe. Takođe treba uporediti odnos prema Nemačkoj i Nemcima sovjetskog, i na primer, britanskog rukovodstva.

Evo šta je pisao V. Čerčil: „...ovaj rat se ne vodi protiv nacional-socijalizma, već protiv snage nemačkog naroda koja treba da bude uništena jednom i zauvek, nezavisno od toga u čijim rukama se nalazi: u Hitlerovim rukama ili u rukama sveštenika-jezuite“. Podsetiću i na otvorenije reči britanskog premijera: „Mi ne ratujemo protiv Hitlera, – kaže Čerčil, – već protiv nemačkog duha, Šilerovog duha, da ne bi došlo do preporoda ovog duha.“ [30] A evo Staljinovih reči u jeku rata – u februaru 1941. godine: „...bilo bi smešno poistovećivati Hitlerovu kliku i nemački narod, nemačku državu. Istorijsko iskustvo kaže da Hitleri dolaze i odlaze, a nemački narod i nemačka država ostaju“ [31]. Što se kaže, zapazite razliku.

U evropskim i američkim udžbenicima bez stida pišu da su odlučujuću ulogu u pobedi nad nacističkom Nemačkom i militarističkim Japanom odigrale pobeđe anglo-američke vojske.,

U evropskim i američkim udžbenicima bez stida pišu da su odlučujuću ulogu u pobedi nad nacističkom Nemačkom i militarističkim Japanom odigrale pobeđe anglo-američke vojske u operacijama kao što je „Market Garden“ u Holandiji, iskrcavanje u Normandiji 6. juna 1944.

28 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь...С. 47.

29 Урланис Б.Ц. Военны и народонаселение Европы. – М.: Соцэґиз, 1960. – С. 205; Итоги Второй мировой войны. – М.: Издат. иностран. лит-ры, 1957. – С. 598.

30 Цит. по Фурсов А.И. Тайны Второй мировой // Завтра. – 25 октября 2012.

31 Приказ Народного Комиссара Обороны СССР № 55 от 25 февраля 1942 г. URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>

godine i bitka za arhipelag Midvej na tihookeanskoj sceni ratnih dejstava. Pritom se Staljingradska bitka, koja je poslužila kao početak korenite prekretnice u toku celog Drugog svetskog rata, bitka na Kurskoj dugi posle pobeđe u kojoj je Sovjetski Savez dobio stratešku nadmoć na svim frontovima, operacija „Bagratiion“ u kojoj je Crvena armija konačno očistila sovjetsku zemlju od neprijatelja i počela da oslobađa Evropu od nacizma, opisuju kao bitke od lokalnog značaja ukoliko se uopšte opisuju.

Prećutno falsifikovanje je čudovišna stvar. Na primer, više od 30% japanskih đaka smatra da su atomske bombe na Hirošimu i Nagasaki bacili sovjetski, a ne američki avioni.

Prećutno falsifikovanje je čudovišna stvar. Na primer, više od 30% japanskih đaka smatra da su atomske bombe na Hirošimu i Nagasaki bacili sovjetski, a ne američki avioni. Značajan deo mladih Evropljana je ubeđen u to da su Hitlera pobedile SAD, a sad se može sresti čak i tvrdnja da je Evropu oslobodila... Ukrajina. Falsifikati nisu deformisali samo svest omladine, već i onih koji snose odgovornost za donošenje političkih odluka. I to je krajnje opasno.

Montenj je bio u pravu: „Nasuprot istini laž poseduje stotinu hiljada oblika i nema granica.“ Avaj: danas laž „u stotinu hiljada oblika“ više nije samo integralni deo političkog pogleda na svet Zapada, već i snažno kognitivno oružje koje menja svest. Jedini način za suprotstavljanje jeste samo istorijska istina, i pre svega istina o Velikom otadžbinskom ratu.

Nedavno sam dobila vrlo dragocen poklon – knjigu sećanja učesnika u Velikom otadžbinskom ratu, pukovnika rezervnog sastava Vladimira Arsenjeviča Frolova – „Specijalni zadatak. Zabeleške ratnog obaveštajca“ [32]. U rat je mobilisan u oktobru 1941. godine, a u januaru 1944. godine je zadobivši ranu i završivši kurs za mlađe poručnike sa 22 godine bio poslat na dužnost komandira voda obaveštajne pešadije. Zajedno sa svojim vodom učestvovao je u oslobađanju Ukrajine, Rumunije i Bugarske. Knjiga koju je priredio sin veterana A. V. Frolov i koja je ugledala svet već nakon smrti Vladimira Arsenjeviča – preminuo je u Jaroslavlju 2014. godine – prikazuje istinite, bez retuširanja slike svakodnevnog života na

Nasuprot istini laž poseduje stotinu hiljada oblika i nema granica.

32 Фролов В.А. Спецзадание. Записки войскового разведчика. – М.: Альфа-Браво, 2015. – 96 с.

frontu i u borbama, oslikava vrlo različite karaktere ljudi koji su se našli u surovim uslovima borbe za život – svoj i svoje domovine. Posebno su dragocena razmišljanja o pitanjima morala u ratu, o vrednosti ljudskog života, o odgovornosti i prijateljskoj pomoći, o vernosti dužnosti i ljudskoj savesti, o osećaju pravednosti.

Ova knjiga, kao i mnoge druge koje su napisali veterani, jeste najbolji lek protiv falsifikata. A dužnost pravih naučnika, za koje je najviša vrednost istorijska i naučna istina, jeste da prenesu sadašnjim i budućim generacijama istinu o tim velikim i tragičnim događajima. Međutim, procesi falsifikovanja, uključujući i one u našoj zemlji, poprimili su čudovišne razmere da poštenu istraživači, novinari, pisci, filmski scenaristi i režiseri više ne mogu da izdrže bujice laži. Izuzetno je potrebna pomoć države i politička volja koja će se ispoljiti u vidu konkretnih zakonodavnih akata.

Falsifikovanje istorije Velikog otadžbinskog rata treba da bude proglašeno protivpravnom radnjom.

Falsifikovanje istorije Velikog otadžbinskog rata treba da bude proglašeno protivpravnom radnjom. Ne smemo dozvoliti da pseudoistoričari i njihovi naručioci menjaju prošlost.

Bibliografija

- Великая Оте́чественная война 1941-1945. V 12 t. T. 12. – M.: Ку́чково поле, 2015. – 864 с.
- [Velikaia Otechestvennaia voina 1941-1945. V 12 t. T. 12. – M.: Kuchkovo pole, 2015. – 864 s.]
- Великая Оте́чественная без грифа секретности. Книга потерь. M.: Ве́че, 2010. – 388 с.
- [Velikaia Otechestvennaia bez grifa sekretnosti. Kniga poter'. – M.: Veche, 2010. – 388 s.]
- Война и общество в НН веке: в 3-х kn. Kn. 3. – M.: Nauka, 2008. – 558 с.
- [Voina i obshchestvo v KhKh veke: v 3-kh kn. Kn. 3. – M.: Nauka, 2008. – 558 s.]
- Gramši A. Тюремные тетради (izbrannoe). URL: http://royallib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html
- [Gramshi A. Tiuremnye tetradi (izbrannoe). URL: http://royallib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html]
- Пы́нский I.M. Великая Оте́чественная: правда и факты против мифов. – M.: MosGU, 2014. – 180 с.
- [Il'inskii I.M. Velikaia Otechestvennaia: pravda i fakty protiv mifov. – M.: MosGU, 2014. – 180 с.]

- *Il'inskiĭ I.M.* Mif o bezmernih poteryakh SSSR v Velikoi Otečestvennoi voĭne // *Znanie. Ponimanie. Umenie.* – 2015. – № 1. – S. 5-17.
- [*Il'inskii I.M.* Mif o bezmernykh poteriakh SSSR v Velikoi Otečestvennoi voine // *Znanie. Ponimanie. Umenie.* – 2015. – 1. – S. 5-17.]
- *Itogi Vtoroi mirovoi voĭny.* – M.: Izdat. inostran. lit-ry, 1957. – 641 s.
- [*Itogi Vtoroi mirovoi voiny.* – M.: Izdat. inostran. lit-ry, 1957. – 641 s.]
- *Larina E.S., Ovčinskiĭ V.S.* Kibervoĭny NHI veka. O čem umolčal Ėdvard Snouden. – M.: Knizhnyi mir, 2014. – 352 s.
- [*Larina E.S., Ovchinskii V.S.* Kibervoiny NHI veka. O chem umolchal Edvard Snouden. – M.: Knizhnyi mir, 2014. – 352 s.]
- *Karner S.* Arhipelag GUPVI. Voennyĭ plen i internirovanie v SSSR 1941-1956. – Vena-Miunhen, 1995. – 303 s.
- [*Karner S.* Arkhipelag GUPVI. Voennyi plen i internirovanie v SSSR 1941-1956. – Vena-Miunkhen, 1995. – 303 s.]
- *Kunjaev S.Ю.* Šljahta i my. – M.: Algoritm, 2014. – 336 s.
- [*Kuniaev S.Iu.* Shliakhta i my. – M.: Algoritm, 2014. – 336 s.]
- **Niurnbergskii process: Sb. materialov. V 8 t. T. 8. – M.: Iurid. lit., 1999. – 792 s.**
- **[Niurnbergskii protsess: Sb. materialov. V 8 t. T. 8. – M.: Iurid. lit., 1999. – 792 s.]**
- *Oruэлл Dž.* 1984. Skotnyi dvor. – M.: AST, 2004. – c.
- [*Oruell Dzh.* 1984. Skotnyi dvor. – M.: AST, 2004. – 361 s.]
- *Ponomareva E.G., Nikiforova A.Э.* Innovacii kak naučnaja i političeskaja problema // *Svobodnaja mysl'. – 2011. – № 1. – S. 29-44.*
- [*Ponomareva E.G., Nikiforova A.E.* Innovatsii kak naučnaia i političeskaia problema // *Svobodnaia mysl'. – 2011. – № 1. – S. 29-44]*
- *Ponomareva E.G., Rudov G.A.* «Princip domino»: mirovaja politika na rubeže vekov. – M.: Kanon+, 2016. – 312 s.
- [*Ponomareva E.G., Rudov G.A.* «Printsip domino»: mirovaia politika na rubezhe vekov. – M.: Kanon+, 2016. – 312 s.]
- *Ponomareva E.G., Riabinin E.V.* «Cvetnye revolucii» v kontekste strategii «upravljemogo haosa» // *Obozrevatel'. – 2015. – № 12. – S. 38-51.*
- [*Ponomareva E.G., Riabinin E.V.* «Tsvetnye revoljuitsii» v kontekste strategii «upravliaemogo khaosa» // *Obozrevatel'. – 2015. – № 12. – S. 38-51.*]
- *Prikaz Narodnogo Komissara Oborony SSSR № 55 ot 25 fevralja 1942 g.* URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>
- [*Prikaz Narodnogo Komissara Oborony SSSR № 55 ot 25 fevralja 1942 g.* URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>]
- *RGVA (Rossiiskii gosudarstvennyi voennyĭ arhiv).* F.1 p, op. 32-6, d. 2, l. 8-9
- [*RGVA (Rossiiskii gosudarstvennyi voennyi arkhiv).* F.1 p, op. 32-6, d. 2, l. 8-9]

- Rossija i SSSR v vojnah HH veka. Kniga poter'. – M.: Veče, 2010. – 624 s.
- [Rossiia i SSSR v vojnakh KhKh veka. Kniga poter'. – M.: Veche, 2010. – 624 s.]
- *Uralnis B.C.* Войны i narodonaselenie Evropy. – M.: Soc'ezgiz, 1960. – 564 s.
- [*Uralnis B.Ts.* Voiny i narodonaselenie Evropy. – M.: Sotsekgiz, 1960. – 564 s.]
- *Frolov V.A.* Spetzadanie. Zapiski vojskovogo razvedčika. – M.: Alfa-Bravo, 2015. – 96 s.
- [*Frolov V.A.* Spetsadanie. Zapiski vojskovogo razvedchika. – M.: Al'fa-Bravo, 2015. – 96 s.]
- *Fursov A.I.* Тайны Второй мировой // *Zavtra*. – 25 октября 2012.
- [*Fursov A.I.* Tainy Vtoroi mirovoi // *Zavtra*. – 25 oktiabria 2012.]
- *Štol' V.V.* Armija «Novogo mirovogo porjadka». – M.: OGI, 2010. – 384 s.
- [*Shtol' V.V.* Armija «Novogo mirovogo poriadka». – M.: OGI, 2010. – 384 s.]
- *Э. Zuroff*: «Oni pomogali ubivat'». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>
- [*E. Zuroff*: «Oni pomogali ubivat'». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>]
- *Craik K.J.W.* The Nature of Explanation. Cambridge: Camb. Univ. Press, 1967. 136 p.
- *Comunisti e nazisti uguali? Significa dimenticare la Shoah.* URL: <http://www.ilgiornale.it/news/mondo/comunisti-e-nazisti-uguali-significa-dimenticare-shoah-1114919.html>
- *Hayes C.J.H.* The Novelty of Totalitarianism in the History of Western Civilization // *Proceedings of the American Philosophical Society*. – 1940. – Vol. 82. – №. 1 (Symposium on the Totalitarian State). – R. 91-102.
- *Kennedy P.* The Rise and the Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000. – Vintage, 1989. – 677 p.
- *New York Times*. – 1941. – 24 April.

Podaci o autoru

Ponomarjova Jelena Georgijevna je profesor, doktor političkih nauka, profesor na katedri za komparativnu politikologiju MDIMO (U) MIP Rusije. Adresa: 119454 Rusija, Moskva, Prospekt Vernadskog br. 76, kab. 3026. Tel. +7 (495) 433-34-95, mob. +7 (903) 755-46-31. E-mail: nastya304@mail.ru

Ponomareva Elena Georgievna, Doctor of Political Science, professor, professor of Comparative Politics Department of Moscow State Institute of International Relations (University) of the Ministry of Foreign Relations of the Russian Federation. SPIN-kod 9664-7471

Postal address: 76 Prospect Vernadskogo, room 3026, Moscow, Russian Federation, 119454. Tel. +7 (495) 433-34-95, mob. +7 (903) 755-46-31. E-mail: nastya304@mail.ru

Елена Георгиевна Пономарева

Фальсификация истории Великой Отечественной войны – технология трансформации сознания

Аннотация: Великая Отечественная война – не только событие, в корне изменившее мировую историю, но фактор ментального бытия многих народов и стран. Анализ и оценки архитектоники военных лет, акцентирование внимания на знаковых моментах и личностях великой эпопеи формируют глубинный уровень сознания нации и индивида, определяют отношение к настоящему и будущему сквозь призму прошлого, трагического и героического одновременно. Столь значимая роль Великой Отечественной заставляет вновь и вновь обращаться к ее истории и все чаще в последнее время бороться против всевозможных мифов и фальсификаций, преследующих исключительно деструктивные цели. В статье показан целенаправленный, технологичный и многоуровневый характер фальсификации истории Великой Отечественной войны. На конкретных примерах автор рассматривает три уровня фальсификаций: фактологическую, концептуальную и по умолчанию.

Ключевые слова: Великая Отечественная война, СССР, Германия, когнитивные технологии, концептуальная фальсификация, фальсификация фактов, фальсификация по умолчанию

Falsification of the Great Patriotic war – technology of transformation of consciousness

Abstract: Great Patriotic war is not only the event that dramatically changed the World history; it is a factor of mental being for many peoples and countries. Analysis and assessment of the architectonics of the war years, focusing on iconic moments and personalities of the great epic form the profound level of nations and individuals, they determine the attitude to the present and future through the prism of the past – tragic and heroic one at the same time. Such a significant role of the Great Patriotic war makes us to refer to its history again and again, fighting more and more against all kind of myths and falsifications in recent times, which pursue destructive goals only. Paper discovers target, technologically advanced and multi-level nature of the falsification of the history of the Great Patriotic war. On concrete examples author examines three levels of falsifications: factual, conceptual and as a default.

Keywords: the Great Patriotic war, cognitive technologies, conceptual falsification, falsifications of facts, falsification by default

**Бог не может изменить прошлое,
но историки могут.**
Сэмюэл Батлер (1835-1902)

В победном 1945-ом невозможно было представить, что спустя семь с лишним десятилетий нам – детям, внукам и правнукам победителей – будет так не хватать правды о Великой войне. Только в страшном бреде можно было представить, что Победу нашей страны, внесшей решающий вклад в общее дело разгрома фашизма, новоявленные политики и лжеученые поставят под сомнение. Что найдутся люди, уверенные в том, что нацистскую Германию победил не могу-

чий Советский Союз, а США. 30 лет назад, когда существовал СССР, невозможно было представить, что над памятью миллионов павших советских воинов и гражданского населения, уничтоженных агрессором, будут глумиться те, кому они целую свою жизнь даровали свободу; что в некоторых бывших советских республиках расправят плечи фашисты; что в т. н. новых независимых государствах, земля которых пропитана кровью наших солдат и офицеров, будут сотнями рушиться памятники-воинам-освободителям, а «цивилизованная» Европа будет поощрительно закрывать на это глаза.

Все это стало возможным в результате целенаправленного и не менее разрушительного по своим последствиям, чем прямая агрессия, процесса по ревизии истории Второй мировой и Великой Отечественной войн. Организованную коллективным западным «министерством правды» фальсификацию истории – «новая версия и есть прошлое, и никакого другого прошлого быть не могло» [1] – следует оценивать и изучать как технологию трансформации сознания, направленную на разрушение и изменение когнитивного. Именно перереформирование сознания является в условиях глобального противостояния, выросшего из «тяжелого наследия века ушедшего, самого кровопролитного в человеческой истории» [2], своеобразной «артподготовкой», которая создает возможности для решения комплекса финансовых, экономических, геополитических и психоисторических задач конкурентов и прямых врагов нашей страны.

Технологии трансформации сознания как когнитивное оружие

Принципы изучения когнитивных (познавательных) технологий, «согласно которым мозг рассматривается как устройство обработки информации» [3], были заложены в работах американского психолога У. Джеймса и немецкого физика, психолога и физиолога Г. фон Гельмгольца еще во второй половине XIX века. Позже – в 1960-е годы – на факультете прикладной психологии Кембриджско-

1 Оруэлл Дж. 1984. Скотный двор. – М.: АСТ, 2004. – С. 190.

2 Штоль В.В. Армия «Нового мирового порядка». – М.: ОГИ, 2010. – С. 7.

3 Пономарева Е.Г., Рудов Г.А. «Принцип домино»: мировая политика на рубеже веков. – М.: Канон+, 2016. – С. 158.

го университета было организовано проведение широкого спектра работ в области когнитивного моделирования.

Но показательно другое. В самый разгар Великой Отечественной войны, когда Советский Союз, истекая кровью и жертвуя миллионы жизней, сражался с Третьим Рейхом – в 1943 г. – США активно финансировали изучение таких мыслительных процессов, как убеждение и постановка цели. Одним из итогов той работы стало выделение К. Крэйком на базе анализа когнитивного трех этапов деятельности субъекта. Согласно выводам ученого, на первом этапе действующий стимул должен быть преобразован во внутреннее представление, т. е. внешний образ, импульс должен стать внутренней убежденностью индивида. На втором этапе с этим представлением должны быть выполнены манипуляции с помощью познавательных процессов для выработки новых внутренних представлений. Иными словами, некие установки должны стать базовыми для производства новых смыслов. На третьем – они должны быть снова преобразованы в действия [4].

На практике это выражается (1) во внедрении в сознание людей неких установок – например, что советские, а не гитлеровские войска были оккупационными; (2) на базе закреплённых новых образах и представлениях происходит переосмотр отношения ко всему советскому, а значит и русскому. Третий этап – это уже конкретные действия: например, осуждение воинов Великой отечественной (дело В.М. Кононова), вандализм и снос памятников.

Современные когнитивные технологии – усовершенствованные крэйковские установки – суть «технологические инновации» [5] по трансформации свойств и качеств человека, его поведения за счет либо модификации психофизиологических параметров организма, либо включения индивида в гибридные – сегодня это человеко-машинные – системы. Отдельное направление представляют когнитивные технологии, меняющие социальное поведение. Подчеркну, что информационные и когнитивные технологии изначально развивались, взаимно дополняя друг друга, создавая задел для формирования нового – легко манипулируемого – человека.

4 Craik K.J.W. The Nature of Explanation. – Cambridge: Camb. Univ. Press, 1967. – P. 38-43.

5 Пономарева Е.Г., Никифорова А.Э. Инновации как научная и политическая проблема // Свободная мысль. – 2011. – № 1. – С. 36.

Активное внедрение новых технологий социальной инженерии, создающих неведомые ранее модели принятия решений и изменяющих когнитивный базис современного человека, стало в условиях высокотехнологического и глобализированного мира практикой повседневности. Серьезным ускорителем этих процессов является интернет. Эта планетарная информационно-манипулятивная магистраль уже давно стала эффективным инструментом борьбы за влияние на сознание людей, что выливается в конкретные политические и экономические решения. При помощи когнитивных технологий происходит, словами А. Грамши, «молекулярная агрессия в культурное ядро» [6] конкретного общества, разрушается основа национального и межнационального согласия, накаляется до предела ситуация внутри конкретной страны и вокруг нее. Иными словами, технологии трансформации сознания на практике становятся когнитивным оружием, которое может быть использовано как внутри страны-мишени, так и против нее посредством создания информационно-психологического фронта.

Когнитивное оружие сродни главному средству боевого воздействия в кибервойнах – программному коду, «нарушающему работу, выводящему из строя, либо обеспечивающему перехват управления различного рода материальными объектами и сетями, оснащенными электронными системами управления» [7]. Разница лишь в том, что программный код в кибервойнах касается материальных объектов, а когнитивное оружие нацелено на субъекта, а точнее на его сознание и волю. Главная цель когнитивного оружия – не прямое физическое уничтожение противника, а внедрение в интеллектуальную среду как отдельной страны, так и мирового сообщества ложных научных теорий, парадигм, концепций, стратегий, влияющих посредством новых – сфальсифицированных – смыслов и ценностей на политическое развитие.

Вторая мировая и Великая Отечественная войны занимают особое место в деяниях фальсификаторов истории. России как правопреемнице Советского Союза навязывают вину

6 Грамши А. Тюремные тетради (избранное). URL: http://royallib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html

7 Ларина Е.С., Овчинский В.С. Кибервойны XXI века. О чем умолчал Эдвард Сноуден. – М.: Книжный мир, 2014. – С. 20.

за развязывание Второй мировой войны, делая это отправной точкой предъявления ей политических, финансовых, территориальных претензий. Главной целью ревизии событий и последствий Второй мировой и фальсификации истории Великой Отечественной войны становится пересмотр не только их важнейших геополитических итогов, но и морально нравственных оснований победы над фашизмом. На наших глазах происходит не просто реабилитация преступных идеологий, но и их институциональное возрождение и легализация [8]. Наиболее уродливые формы эти процессы приобретают в Польше, прибалтийских странах и на Украине, где примененные когнитивные технологии дали конкретные политические и социальные результаты.

Фальсификации истории в целом и Великой Отечественной войны в частности – явление многоуровневое. Выделю три основных:

- *фальсификация смыслов или концептуальная фальсификация*, предполагающая создание заведомо ложной схемы и/или концепции, имеющей политико-идеологическую направленность и преследующей геополитические и геоэкономические цели.;
- *фальсификация фактов* предполагает сознательное их искажение;
- *фальсификация по умолчанию* означает сознательное замалчивание, игнорирование и сокрытие фактов.

Концептуальный уровень фальсификации истории

На концептуальном уровне главным приемом фальсификаторов является постановка знака равенства между гитлеровской Германией и Советским Союзом, объединение их в общую категорию «тоталитарных режимов» и возложение на них равной ответственности за развязывание Второй мировой войны. Следующий шаг – то, ради чего собственно и предпринимается фальсификация – это попытка пересмотра итогов и оценок Великой Отечественной.

8 Пономарева Е.Г., Рябинин Е.В. «Цветные революции» в контексте стратегии «управляемого хаоса» // Обозреватель. – 2015. – № 12. – С. 42.

На данном уровне ревизии центральным является внедрение в сознание смысла «тоталитаризм». На самом деле сам термин «тоталитаризм», который с легкой руки Х. Арендт, К. Фридриха и Зб. Бжезинского уже более шести десятилетий служит инструментом грубой антисоветской и антирусской пропаганды, является научно несостоятельным. Созданный в американских институтах концепт «тоталитаризма» был превращен в когнитивное оружие информационной войны против СССР/России и является одним из главных инструментов трансформации сознания особенно молодого поколения. Особую опасность этот вирус представляет для нашей страны, т. к. призван сформировать у молодежи негативное отношение к своей истории, культивировать чувство стыда, а не гордости за советское прошлое.

Сегодня сравнение несравнимого и отождествление неотождествляемого – СССР и нацистской Германии – является частью политического мировоззрения Запада. Кстати, весьма показательно, что директор Иерусалимского Центра Симона Визенталя Э. Зуроффа принципиально против такого сравнения [9]. По его мнению, активизация этого нарратива выгодна прежде всего бывшим коллаборантам (сегодня все они называют себя «младоевропейцами»), которые используют аргумент о «двух тоталитаризмах», чтобы таким образом оправдать свою двурушническую роль в Холокосте, свое сотрудничество с нацистами, свои зверства на Восточном фронте, а также призывы к продолжению союзниками войны с СССР после разгрома Германии. Под последним утверждением я имею в виду обращение руководства польской Армии Крайовой (АК) к У. Черчиллю, который явно не отличался любовью к Советскому Союзу, но был «прагматичным политиком с трезвым имперским мышлением» [10].

Вот как он отреагировал на авантюрные и агрессивные предложения польского правительства в изгнании и верхушки АК во время московской встречи с Миколайчиком в 1944 году. «Недавно я беседовал с вашим генералом Андерсом, и мне

9 Э. Зуроффа: «Они помогали убивать». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>; *Comunisti e nazisti uguali? Significa dimenticare la Shoah*. URL: <http://www.ilgiornale.it/news/mondo/comunisti-e-nazisti-uguali-significa-dimenticare-shoah-1114919.html>

10 Куныев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 229.

кажется, что он тешит себя надеждой, что после разгрома Германии союзники затем разобьют Россию. Это сумасшествие. Русских разбить невозможно!..

В вашем упорстве вы не видите того, чем рискуете... Вы стремитесь развязать войну, в которой погибнет 25 млн человек... Вы не правительство, вы ослепленные люди, которые хотят уничтожить Европу.... У вас нет чувства ответственности перед вашей Родиной. Вы безразличны к ее мучениям. У вас на уме только низменные собственные интересы... Если вы хотите завоевать Россию, то действуйте самостоятельно. Вас следует посадить в больницу для умалишенных» [11].

Эти слова не потеряли с годами актуальности. Вряд ли правительствам Болгарии, Польши, Украины, прибалтийских стран можно сегодня дать более точную характеристику. Именно по инициативе этих «ослепленных» и «умалишенных» людей на европейском уровне произошла формализация концепции «тоталитаризма»: 25 января 2006 г. ПАСЕ приняла резолюцию о «Необходимости международного осуждения преступлений тоталитарных коммунистических режимов» (Резолюция № 1481). 3 июня 2008 г. была принята Пражская декларация о европейской совести и коммунизме, а 2 апреля 2009 г. Европарламент утвердил Европейский день памяти жертв сталинизма и нацизма.

Инициаторам и проводникам всей этой кампании хотелось бы напомнить, что 17 ноября 1939 г. в Филадельфии на научном симпозиуме, посвященном природе тоталитарного государства, американский исследователь К. Хейс четко объяснил, что тоталитаризм – это феномен рыночной экономики, феномен буржуазной цивилизации и за ее пределами он не существует. К тоталитарным режимам Хейс относил Италию Муссолини и гитлеровскую Германию [12]. Сталинский Советский Союз, по его убеждению, совершенно иной тип государства, где отсутствуют частная собственность и классы, где был построен системный антикапитализм – социализм,

11 Цит. по Куняев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 229.

12 Hayes C.J.H. The Novelty of Totalitarianism in the History of Western Civilization // Proceedings of the American Philosophical Society. – 1940. – Vol. 82. – No. 1 (Symposium on the Totalitarian State). – P. 91-102.

где господствовала идеология геокультуры Просвещения в отличие от нацистской идеологии антипросвещения. В то же время такая характеристика не означала отсутствия в СССР жестких авторитарных методов мобилизации и управления.

Однако аргументацию Хейса быстро замолчали, и был запущен «концептуальный вирус», выращенный в интеллектуальных лабораториях. Он не просто отравил многие умы, но повлиял на политическую практику, нашел свое выражение в призывах к России покаяться за «порабощение» европейских народов (включая сюда и русское Балтийское Поморье), в требованиях от Москвы денежных «компенсаций», в осквернении могил советских воинов.

Фальсификаторы, сознательно опуская тот факт, что СССР был объектом фашистской агрессии, уравнивают субъект агрессии и ее объект. При таком подходе происходит так же реабилитация Запада, который все 1930-е поощрял нацистов к действиям против СССР. Сегодня не многое изменилось – «цивилизованный» Запад снисходительно смотрит на то, как бывшие эсэсовцы и их последователи маршируют по улицам Риги, Таллина, Киева, и отказывается голосовать за резолюцию, осуждающую прославление нацизма. И именно антирусская направленность нацизма встречает на Западе понимание. Так было в 1930-е годы, так это и сейчас. Строки А.А. Ахматовой, написанные правда по другому поводу, тем не менее очень тонко и точно характеризуют политику фальсификации: «Запад клеветал и сам же верил, И роскошно предавал Восток» (1963).

Фальсификация фактов

С легкой руки предателя Резуна, бежавшего из СССР в Англию и пишущего под псевдонимом Суворов, общественное мнение стали развращать тезисами о том, что Сталин якобы готовил нападение на Германию, но Гитлер упредил его. Эта изготовленная в Лондоне фальшивка не выдерживает ни малейшей критики. Прежде всего, посмотрим на цифры.

Накануне войны на США приходилось 41,7% мирового военного потенциала, на Германию – 14,4%; на СССР – 14%; на

Великобританию – 10,2%; на Францию – 4,2%; Италия и Япония имели по 2,5%; остальной мир – 10,5% [13]. Затем вспомним, что еще в 1937 г. США заявили, а в апреле 1941 г. оформили решением Конгресса стратегическую установку, в соответствии с которой, в случае если Германия нападет на СССР, Америка будет помогать Советскому Союзу, а если СССР нападет на Германию или «*позволит себя спровоцировать*», то США будут помогать Германии [14].

Теперь представим, что Сталин нападает на Германию. На стороне последней тут же окажутся США, не говоря уже об Италии и Японии. Выходит 61,1% против 14%. Кроме того, Великобритания и Франция в этой ситуации быстро замирились бы с Германией – итого 75,7% против 14%. И это при том, что расходы СССР на военные нужды в 1941 г. составляли до 43,4% общего бюджета страны [15], т.е. фактически все было подчинено вопросам безопасности. Сталин не был самоубийцей, и планировать нападение на Германию он не мог.

Стоит вспомнить и слова Г. Трумэна в бытность его вице-президентом США. «Если мы увидим, что войну выигрывает Германия, – сказал он, – нам следует помогать России. Если будет выигрывать Россия, нам следует помогать Германии, и пусть они как можно больше убивают друг друга, хотя мне не хочется ни при каких условиях видеть Гитлера в победителях» [16].

Распространяя сегодня ложь о «равной ответственности СССР и Германии» за развязывание Второй мировой войны, западные (и, к сожалению, некоторые российские) историки любой ценой пытаются снять с Запада ответственность за политику «умиротворения» Гитлера, которая и привела к войне.

По-прежнему яростным атакам подвергается советско-германский договор о ненападении, именуемый на Западе «пактом Молотова – Риббентропа». При этом замалчивают то, что задолго до подписания этого соглашения в марте 1938

13 Kennedy P. The Rise and the Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000. – Vintage, 1989. – P. 430.

14 Фурсов А.И. Без договоренностей с Великобританией Гитлер никогда бы не нанес удар по СССР. URL: <http://izborsk-club.ru/content/articles/6399/>

15 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – С. 22.

16 New York Times. – 1941. – 24 April.

г. с молчаливого согласия западных «демократий» Германия совершила аншлюс (захват) Австрию, а спустя полгода состоялся франко-британо-германско-итальянский сговор, вошедший в историю под названием «Мюнхенский» – по месту подписания договоренностей о разделе суверенного государства – Чехословакии. Премьер-министры Великобритании и Франции Н. Чемберлен и Э. Даладье своими подписями скрепили документ, по которому Германия получала Судетскую область. В чехословацком переделе поучаствовали Польша (1 октября 1938 г. она захватила Тешинскую Силезию) и Венгрия, оккупировавшая юг Словакии. Очевидно, что тогдашние правители Польши и Венгрии способствовали ликвидации Чехословакии, окончательный захват которой был осуществлен весной 1939 года.

Напомню также, что аналогичные советско-германскому договору соглашения о ненападении были подписаны Германией с Великобританией и Францией еще в 1938 году. По инициативе Чемберлена такой документ был составлен и завизирован Гитлером в день Мюнхенского сговора – 30 сентября 1938 года. Франко-германский договор был подписан министрами иностранных дел Ж. Бонне и И. Риббентропом 6 декабря 1938 года. Но это еще не все: были у этих договоров и секретные дополнительные протоколы. Подобные договоры с Германией подписали и страны Балтии. Однако им это никто не ставит в вину.

Лжеученым стоило бы также помнить, что все усилия СССР по созданию системы коллективной безопасности в Европе в 1930-х годах торпедировались западными правительствами. Были сорваны переговоры и в августе 1939 г., когда на них приехали не имевшие никаких полномочий на подписание документов лица. И понятно почему: Запад проводил политику умиротворения агрессора и подталкивал его к нападению на нашу страну. Эти страницы истории и не хочется нашим сегодняшним западным партнерам вспоминать, вот и измышляют неслыханное.

Что же касается советско-германского договора, то он выполнил главную задачу, поставленную Москвой: устранил опасность войны на два фронта и отодвинул начало войны против СССР.

Фальсификаторам истории следовало бы знать и документы Нюрнбергского трибунала. В приговоре Трибунала от 1 октября 1946 г., в частности, говорилось: «22 июня 1941 г. без объявления войны Германия вторглась на советскую территорию в соответствии с заранее подготовленными планами. Доказательства, представленные Трибуналу, подтверждают, что Германия имела тщательно разработанные планы сокрушить СССР как политическую и военную силу, чтобы расчислить путь для экспансии Германии на Восток в соответствии с ее стремлениями... От имени подсудимых выдвигалось утверждение о том, что нападение на СССР было оправдано, потому что Советский Союз намеревался напасть на Германию и готовился к этому. Невозможно поверить, что эта точка зрения когда-либо являлась искренним убеждением. Планы экономической эксплуатации СССР, массового угона населения, убийства комиссаров и политических руководителей были частью тщательно разработанного плана, выполнение которого началось 22 июня без какого-либо предупреждения и без тени законного оправдания. Это была явная агрессия» [17]. Под текстом приговора стоят подписи членов Международного трибунала и их заместителей: председательствующего Дж. Лоренса и Н. Биркетта (от Великобритании), И. Никитченко и А. Волчкова (от СССР), Ф. Биддла и Дж. Паркера (от США), Д. де Вабра и Р. Фалько (от Франции).

Таким образом, ставить СССР и гитлеровский Третий рейх на одну доску могут только нездоровые либо невежественные люди.

Умолчание – тоже ложь

Когда говорят о жертвах войны, упоминают прежде всего евреев, цыган, в новой Европе все чаще упоминают даже гомосексуалистов, но, как правило, ничего не говорят о русских и вообще о славянах. Посмотрим статистику.

Военные потери СССР, которые следует выделять из общих безвозвратных потерь, составляющих по современным

17 Приговор Международного военного трибунала от 1 октября 1946 г. // **Нюрнбергский процесс: Сб. материалов. В 8 т. Т. 8. – М.: Юрид. лит., 1999. – С. 601.**

данным 26,6 млн чел, историки оценивают в 11 млн 444 тыс. человек [18]. Боевые потери Германии составили 8 876 300., а вместе с союзниками – 10 344 500 человек [19]. Таким образом соотношение безвозвратных потерь военнослужащих Советского Союза и нацистского интернационала составляет 1:1,3. Однако данное соотношение в пользу фашистов объясняется не столько смертями на поле боя, сколько варварским отношением к советским военнопленным.

Посмотрим на цифры. Пленные: советские – 4 млн 559 тыс.; немцы и коллаборанты – 3 486 206 человек [20]. И вот здесь важно подчеркнуть, что собственно граждан Германии в советском плену оказалось 2 млн 388 443, остальные – представители стран, которые всеми силами сегодня стремятся замолчать свое участие в войне против СССР, скрыть, что и они были оккупантами. Приведу эти показательные данные.

Статистика НКВД-ГУПВИ по военнопленным в советских лагерях и тюрьмах²¹

<i>Национальность</i>	<i>Общие цифры</i>	<i>Количество генералов</i>
Немцы	2 388 443	376
Венгры	513 766	49
Румыны	187 367	6
Австрийцы	156 681	12
Чехословаки	69 977	2
Поляки	60 272	5
Итальянцы	48 957	3
Французы	23 136	--
Хорваты	21 830	2

Далее в таблице идут голландцы, финны, бельгийцы, датчане, испанцы и остальные представители Евросоюза. И сегодня уже не важно – в отдельных формированиях, в армейских или эсесовских частях – служили все эти европейцы, насильно они были призваны или пошли добровольцами на

18 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – С. 43, 376.

19 Великая Отечественная без грифа секретности...С. 376; Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне // Знание. Понимание. Умение. – 2015. – № 1. – С. 7.

20 Великая Отечественная без грифа секретности... С. 373; РГВА. Ф.1 п, оп. 32-6, д. 2, л. 8-9.

21 Карнер С. Архипелаг ГУПВИ. Военный плен и интернирование в СССР 1941-1956. –Вена-Мюнхен, 1995. Цит. по Куняев С.Ю. Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – С. 188.

Восточный фронт. Важно, что все они встали под знамена нацизма и фашизма и пришли грабить и убивать.

В целях усиления вермахта после покорения Европы были мобилизованы свыше 1 млн 800 тыс. человек. Из них было сформировано 59 дивизий, 23 бригады, несколько отдельных полков, легионов и батальонов. При этом в войсках СС было 26 добровольческих дивизий, в которых служили албанцы, голландцы, датчане, венгры, бельгийцы, французы, латыши, литовцы, эстонцы, украинцы и др. Все эти соединения входили в состав вермахта, и их потери учитывались, но историки все еще сомневаются в их точности [22]. Очевидно, что фальсификацией по умолчанию является сокрытие того факта, что с первых дней Великой Отечественной Германия имела в составе своих войск десятки дивизий своих союзников, а СССР все 1418 дней противостоял им в одиночку. И не удивительно, что военные потери самих немецких войск за весь период войны составляют 85,5% командного состава, а 14,2% (1 млн 468,2 тыс.) – хоть и не вполне точные, но потери союзников. Потери же СССР – 99,3%, на союзников приходится – 0,7%.

Современная Европа и в особенности ее отдельные наиболее агрессивные «младоевропейцы» боятся, что правду о той Великой войне узнают их внуки и правнуки. Образ захватчика-итальянца (хотя итальянцы составляли не самую большую часть оккупантов) прекрасно выведен в стихах советского поэта-фронтовика М.А. Светлова, но относятся эти строки ко всем, посягнувшим на русские земли:

Молодой уроженец Неаполя!
Что в России оставил ты на поле?
Почему ты не мог быть счастливым
Над родным знаменитым заливом?
.....
Разве среднего Дона излучина
Иностраннным ученым изучена?
Нашу землю – Россию, Расею –
Разве ты запахал и засеял?

Нет! Тебя привезли в эшелоне
Для захвата далеких колоний,
Чтобы крест из ларца из фамильного

22 Ильинский И.М. Великая Отечественная: правда и факты против мифов. – М.: МосГУ, 2014. – С. 61.

Вырастал до размеров могильного...

Я не дам свою родину вывезти
За простор чужеземных морей!
Я стреляю – и нет справедливости
Справедливее пули моей!.. (1943)

Что же касается потерь среди военнопленных, то они – суровые и молчаливые судьи истинного отношения к людям, к правам человека т. н. «цивилизованной» Европы и «варварской», как любят называть нашу Родину многие западники, России. Количество советских военнопленных, погибших и умерших в лагерях из-за нечеловеческих условий содержания и питания, из-за бесчеловечного и жестокого обращения» превышает общее число немецких военнопленных – 2 млн 722 400 человек. Эта цифра в пять с лишним раз выше количества военнослужащих, умерших в советском плену – 579 900 человек [23]. Оправдания такому отношению нет, но есть объяснение. Советские военнопленные уничтожались сознательно и целенаправленно! Ибо война против Советского Союза в понимании ее идеологов и исполнителей была войной на физическое уничтожение советских людей, львиную долю которых составляли русские. Именно о таком подходе говорят и потери среди мирного населения.

Итак, цифры. Потери мирного советского населения составили 14 млн 700 тыс. человек. В это число входят умершие от ран и болезней военнослужащие, умершие от голода, погибшие во время бомбежек, артобстрелов и карательных акций мирные граждане, замученные в концентрационных лагерях, а также угнанные на работы в Германию и другие страны и не вернувшиеся домой. Важно знать и помнить, что 7 млн 420 390 советских людей (преимущественно славян) были истреблены Третьим Рейхом сознательно, на принудительных работах в Германии погибли 2 млн 164 тыс. 333 человек. От жестоких условий оккупационного режима (голод, болезни, отсутствие медицинской помощи и т. д.) умерло 4

23 Великая Отечественная без грифа секретности... С. 373. По данным РГВА, потери среди военнопленных вермахта были еще ниже – 518 520 чел. или 14,9 % от общей численности. Остальные – 85,1 % – были освобождены и репатриированы (РГВА. Ф.1 п, оп. 32-6, д. 2, л. 8-9); Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне ...С. 8.

млн 100 тысяч. Просто умерло во время войны – около трех млн человек [24].

За этими цифрами стоит человеконенавистническая философия и звериная жестокость. Вспомним знаменитую Памятку немецкому солдату, ставшую одним из документов обвинения на Нюрнбергском процессе. Приведу лишь небольшие цитаты: «Помни и выполняй! 1)...нет нервов, сердца, жалости – ты сделан из немецкого железа...2) уничтожь в себе жалость и сострадание, убивай всякого русского, не останавливайся, если перед тобой старик или женщина, девочка или мальчик...3)... мы поставим на колени весь мир...Германец – абсолютный хозяин мира. Ты будешь решать судьбы Англии, России, Америки...уничтожай все живое, сопротивляющееся на твоём пути...Завтра перед тобой на коленях будет стоять весь мир» [25]. И ослепленные такой ненавистью фашисты уничтожали «все сопротивляющееся». Таким образом, Гитлер и его последователи впервые за всю историю нашей страны открыто поставили цель физического уничтожения народов России и прежде всего русских.

Советское руководство – напротив – никогда, даже в самые трудные месяцы войны, не ставило перед своей армией такого рода задачи. Можно говорить лишь о единичных (особенно по сравнению с действиями нацистского интернационала) нарушениях правил ведения войны. Причем «все эти явления были стихийными, а не продуманными, идеологически обоснованными и организованными и со всей строгостью пресекались советским армейским командованием» [26]. Более того, советского воина отличало не только «любовь к родной земле, способность к самопожертвованию, решительность в трудную минуту, но и... великодушные» [27]. Именно поэтому потери среди гражданского населения Германии в разы меньше, чем у СССР и оцениваются в 3 млн 124 тыс. человек

24 Россия и СССР в войнах XX века. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – С. 224; Великая Отечественная война 1941-1945. В 12 т. Т. 12. – М.: Кучково поле, 2015. – С. 24; Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь...С. 48.

25 Война и общество в XX веке. Кн. 3. – М.: Наука, 2008. – С. 514; Ильинский И.М. Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне... С. 8.

26 Ильинский И.М. Великая Отечественная: правда и факты против мифов...С. 60.

27 Фролов В.А. Спецзадание. Записки войскового разведчика. – М.: Альфа-Браво, 2015. – С. 90.

[²⁸]. Важно помнить, что по разным оценкам – от 500 тыс. до 2,5 млн из этого числа – это погибшие в результате стратегических бомбардировок союзной авиации, а 300 тыс. граждан Германии (антифашисты, евреи и цыгане) – это погибшие в концлагерях или казненные нацистами [²⁹].

Западные историки и политики сознательно замалчивают тот факт, что не Советский Союз, а сегодняшние кураторы Евросоюза – американцы и англичане – уничтожали, причем сознательно, гражданское население Германии. Делали они это в соответствии с программой, разработанной К. Левиным и Г. Моргентгау, с единственной целью – нанести максимальный урон немцам в психологических и демографических целях. Стоит также сравнить отношение к Германии и немцам советского руководства и, например, британского.

Вот что писал У. Черчилль: «... эта война ведется не против национал-социализма, но против силы германского народа, которая должна быть сокрушена раз и навсегда, независимо от того, в чьих руках она находится: в руках Гитлера или в руках священника-иезуита». Напомню и более откровенные слова британского премьера: «Мы воюем не с Гитлером, – говорит Черчилль, – а с немецким духом, духом Шиллера, чтобы этот дух не возродился» [³⁰]. А вот слова Сталина в самый разгар войны – в феврале 1941 года: «... было бы смешно отождествлять клику Гитлера с германским народом, с германским государством. Опыт истории говорит, что гитлеры приходят и уходят, а народ германский, а государство германское остается» [³¹]. Как говорится, почувствуйте разницу.

В европейских и американских учебниках не стесняясь пишут, что решающую роль в разгроме нацистской Германии и милитаристской Японии сыграли победы англо-американских войск в таких операциях, как «Маркет Гарден» в Голландии, высадка в Нормандии 6 июня 1944 года и битва за атолл Мидуэй на Тихоокеанском театре военных действий. При этом Сталинградская битва, которая послужила началом

28 Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь... С. 47.

29 Урланис Б.Ц. Войны и народонаселение Европы. – М.: Соцэргиз, 1960. – С. 205; Итоги Второй мировой войны. – М.: Издат. иностран. лит-ры, 1957. – С. 598.

30 Цит. по Фурсов А.И. Тайны Второй мировой // Завтра. – 25 октября 2012.

31 Приказ Народного Комиссара Обороны СССР № 55 от 25 февраля 1942 г. URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>

коренному перелому в ходе всей Второй мировой войны, битва на Курской дуге, победа в которой дала Советскому Союзу стратегическое превосходство на всех фронтах, операция «Багратион», в ходе которой Красная Армия окончательно очистила советскую землю от неприятеля и начала освобождение Европы от нацизма, описываются как бои местного значения, если вообще описываются.

Фальсификации по умолчанию – чудовищная вещь. Например, более 30 % японских школьников считают, что атомные бомбы на Хиросиму и Нагасаки сбросили советские, а не американские самолеты. Значительная часть молодых европейцев уверена в том, что Гитлера победили США, а сейчас можно встретить даже утверждение о том, что Европу освободила... Украина. Фальсификации деформировали сознание не только молодежи, но и тех, кто несет ответственность за принятие политических решений. И это крайне опасно.

Монтень был прав: «В противоположность истине ложь обладает сотней тысяч обличей и не имеет пределов». Увы: сегодня ложь «в сотне тысяч обличей» стала не только интегральной частью политического мировоззрения Запада, но мощным когнитивным оружием, меняющим сознание. Единственным способом противодействия ему является только историческая правда и прежде всего правда о Великой Отечественной войне.

Недавно я получила очень дорогой и ценный для меня подарок – книгу воспоминаний участника Великой Отечественной войны, полковника запаса Владимира Арсентьевича Фролова – «Спецзадание. Записки военного разведчика» [32]. На войну он был призван в октябре 1941 г., а в январе 1944 г. после ранения и окончания курсов младших лейтенантов в возрасте 22 лет был направлен на должность командира взвода пешей разведки. Вместе со своим взводом участвовал в освобождении Украины, Румынии, Болгарии. Книга, подготовленная сыном ветерана А.В. Фроловым и вышедшая в свет уже после смерти Владимира Арсентьевича – он скончал-

32 Фролов В.А. Спецзадание. Записки войскового разведчика. – М.: Альфа-Браво, 2015. – 96 с.

ся в Ярославле в 2014 году – воссоздает правдивые, без ретуши картины фронтового быта и боевых будней, рисует очень разные характеры людей, оказавшихся в жестких условиях борьбы за жизнь – свою и своей Родины. Особо ценными являются размышления о вопросах нравственности на войне, о ценности человеческой жизни, об ответственности и товарищеской взаимовыручке, о верности долгу и человеческой совести, о чувстве справедливости.

Эта книга, как и многие другие, написанные ветеранами, лучшее лекарство от фальсификаций. Долг же настоящих ученых, не знающих ничего более ценного, чем ценность исторической правды и научной истины, донести до настоящих и будущих поколений правду о тех великих и трагических событиях. Однако процессы по фальсификации в том числе и в нашей стране приобрели настолько чудовищные масштабы, что честные исследователи, журналисты, писатели, киносценаристы и режиссеры не справятся с валом лжи. Настоятельно нужна поддержка государства и проявленная в виде конкретных законодательных актов политическая воля. Фальсификация истории Великой Отечественной войны должна быть признана противоправным деянием. Мы не можем допустить, чтобы лжеисторики и их заказчики изменили прошлое.

Библиография

- Великая Отечественная война 1941-1945. В 12 т. Т. 12. – М.: Кучково поле, 2015. – 864 с.
- [Velikaia Otechestvennaia voina 1941-1945. V 12 t. T. 12. – М.: Kuchkovo pole, 2015. – 864 s.]
- Великая Отечественная без грифа секретности. Книга потерь. М.: Вече, 2010. – 388 с.
- [Velikaia Otechestvennaia bez grifa sekretnosti. Kniga poter'. – М.: Veche, 2010. – 388 s.]
- Война и общество в XX веке: в 3-х кн. Кн. 3. – М.: Наука, 2008. – 558 с.
- [Voina i obshchestvo v KhKh veke: v 3-kh kn. Kn. 3. – М.: Nauka, 2008. – 558 s.]
- Грамши А. Тюремные тетради (избранное). URL: http://royallib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html

- [Gramshi A. Tiuremnye tetradi (izbrannoe). URL: http://royal-lib.com/book/gramshi_antonio/tyuremnie_tetradi_izbrannoe.html]
- *Ильинский И.М.* Великая Отечественная: правда и факты против мифов. – М.: МосГУ, 2014. – 180 с.
- [Il'inskii I.M. Velikaia Otechestvennaia: pravda i fakty protiv mifov. – M.: MosGU, 2014. – 180 s.]
- *Ильинский И.М.* Миф о безмерных потерях СССР в Великой Отечественной войне // Знание. Понимание. Умение. – 2015. – № 1. – С. 5-17.
- [Il'inskii I.M. Mif o bezmerykh poteriakh SSSR v Velikoi Otechestvennoi voine // Znanie. Ponimanie. Umenie. – 2015. – 1. – S. 5-17.]
- Итоги Второй мировой войны. – М.: Издат. иностран. лит-ры, 1957. – 641 с.
- [Itogi Vtoroi mirovoi voiny. – M.: Izdat. inostran. lit-ry, 1957. – 641 s.]
- *Ларина Е.С., Овчинский В.С.* Кибервойны XXI века. О чем умолчал Эдвард Сноуден. – М.: Книжный мир, 2014. – 352 с.
- [Larina E.S., Ovchinskii V.S. Kibervoiny XXI veka. O chem umolchal Edvard Snouden. – M.: Knizhnyi mir, 2014. – 352 s.]
- *Карнер С.* Архипелаг ГУПВИ. Военный плен и интернирование в СССР 1941-1956. – Вена-Мюнхен, 1995. – 303 с.
- [Karner S. Arkhipelag GUPVI. Voennyi plen i internirovanie v SSSR 1941-1956. – Vena-Miunkhen, 1995. – 303 s.]
- *Куняев С.Ю.* Шляхта и мы. – М.: Алгоритм, 2014. – 336 с.
- [Kuniaev S.Iu. Shliakhta i my. – M.: Algoritm, 2014. – 336 s.]
- **Нюрнбергский процесс: Сб. материалов. В 8 т. Т. 8. – М.: Юрид. лит., 1999. – 792 с.**
- [Niurnbergskskii protsess: Sb. materialov. V 8 t. T. 8. – M.: Iurid. lit., 1999. – 792 s.]
- Оруэлл Дж. 1984. Скотный двор. – М.: АСТ, 2004. – с.
- [Oruell Dzh. 1984. Skotnyi dvor. – M.: AST, 2004. – 361 s.]
- *Пономарева Е.Г., Никифорова А.Э.* Инновации как научная и политическая проблема // Свободная мысль. – 2011. – № 1. – С. 29-44.
- [Ponomareva E.G., Nikiforova A.E. Innovatsii kak nauchnaia i politicheskaia problema // Svobodnaia mysl'. – 2011. – № 1. – S. 29-44]
- *Пономарева Е.Г., Рудов Г.А.* «Принцип домино»: мировая политика на рубеже веков. – М.: Канон+, 2016. – 312 с.
- [Ponomareva E.G., Rudov G.A. «Printsip domino»: mirovaia politika na rubezhe vekov. – M.: Kanon+, 2016. – 312 s.]
- *Пономарева Е.Г., Рябинин Е.В.* «Цветные революции» в контексте стратегии «управляемого хаоса» // Обозреватель. – 2015. – № 12. – С. 38-51.
- [Ponomareva E.G., Riabinin E.V. «Tsvetnye revoliutsii» v kontekste strategii «upravliaemogo khaosa» // Obozrevatel'. – 2015. – № 12. – S. 38-51.]

- Приказ Народного Комиссара Обороны СССР № 55 от 25 февраля 1942 г. URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>
- [Приказ Народного Комиссара Обороны СССР № 55 от 25 февраля 1942 г. URL: <http://petroleks.ru/stalin/15-64.php>]
- РГВА (Российский государственный военный архив). Ф.1 п, оп. 32-6, д. 2, л. 8-9
- [RGVA (Rossiiskii gosudarstvennyi voennyi arkhiv). F.1 p, op. 32-6, d. 2, l. 8-9]
- Россия и СССР в войнах XX века. Книга потерь. – М.: Вече, 2010. – 624 с.
- [Rossiia i SSSR v voynakh KhKh veka. Kniga poter'. – М.: Veche, 2010. – 624 s.]
- Урланис Б.Ц. Войны и народонаселение Европы. – М.: Соцэжгиз, 1960. – 564 с.
- [Urlanis B.Ts. Voyny i narodonaselenie Evropy. – М.: Sotsekgiz, 1960. – 564 s.]
- Фролов В.А. Спецзадание. Записки войскового разведчика. – М.: Альфа-Браво, 2015. – 96 с.
- [Frolov V.A. Spetszadanie. Zapiski voiskovogo razvedchika. – М.: Al'fa-Bravo, 2015. – 96 s.]
- Фурсов А.И. Тайны Второй мировой // Завтра. – 25 октября 2012.
- [Fursov A.I. Tainy Vtoroi mirovoi // Zavtra. – 25 oktiabria 2012.]
- Штоль В.В. Армия «Нового мирового порядка». – М.: ОГИ, 2010. – 384 с.
- [Shtol' V.V. Armiiia «Novogo mirovogo poriadka». – М.: OGI, 2010. – 384 s.]
- Э. Зурофф: «Они помогали убивать». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>
- [E. Zuroff: «Oni pomogali ubivat'». URL: <http://lenta.ru/articles/2015/05/29/zuroff/>]
- Craik K.J.W. The Nature of Explanation. Cambridge: Camb. Univ. Press, 1967. 136 p.
- Comunisti e nazisti uguali? Significa dimenticare la Shoah. URL: <http://www.ilgiornale.it/news/mondo/comunisti-e-nazisti-uguali-significa-dimenticare-shoah-1114919.html>
- Hayes C.J.H. The Novelty of Totalitarianism in the History of Western Civilization // Proceedings of the American Philosophical Society. – 1940. – Vol. 82. – №. 1 (Symposium on the Totalitarian State). – P. 91-102.
- Kennedy P. The Rise and the Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000. – Vintage, 1989. – 677 p.
- New York Times. – 1941. – 24 April.

Сведения об авторе

Пономарева Елена Георгиевна – профессор, доктор политических наук, профессор кафедры сравнительной политологии МГИМО (У) МИД России. Адрес: 119454, Россия, Москва, пр. Вернадского, д. 76, каб. 3026. Тел. +7 (495) 433-34-95, моб. +7 (903) 755-46-31. E-mail: nastya304@mail.ru

Ponomareva Elena Georgievna, Doctor of Political Science, professor, professor of Comparative Politics Department of Moscow State Institute of International Relations (University) of the Ministry of Foreign Relations of the Russian Federation. SPIN-код 9664-7471

Postal address: 76 Prospect Vernadskogo, room 3026, Moscow, Russian Federation, 119454. Tel. +7 (495) 433-34-95, mob. +7 (903) 755-46-31. E-mail: nastya304@mail.ru

Srđa Trifković¹

USTAŠTVO, FAŠIZAM I NACIZAM: PRIVID IDENTITETA

Ustaški pokret često se u literaturi apriori tretira kao „fašistički“. Sama činjenica da je on nastao pod patronatom fašističke Italije, da je posle okupacije Kraljevine Jugoslavije doveden na vlast u svojevrsnom kondominijumu Rima sa nacionalsocijalističkom Nemačkom, kao i da je počivao na kultu vođe, rasizmu i krvavom nasilju, implicitno se uzima kao dokaz da je reč o pojavi koja sa punim pravom nosi fašistički predznak. Ovaj članak ima za cilj da ispita valjanost navedene pretpostavke, sa distance od 75 godina posle sloma NDH.

Ključne reči: ustaše, rasizam, Starčević, Pavelić, fašizam, nacizam, Srbi.

Temelji kako srpskog tako i hrvatskog identiteta u ranom modernom periodu počivali su na snažnim sponama kolektivnog sećanja pripadnika dveju zajednica. Pravoslavni graničari hlaburške Vojne krajine posedovali su visoko razvijenu usmenu istoriju i herojsku epiku, duhovnost i kulturnu tradiciju već u vreme utemeljenja sa-

Ustaški pokret često se u literaturi apriori tretira kao „fašistički“.

¹ Fakultet političkih nauka Univerziteta u Banja Luci
Trifkovic@netzero.com

vremenog međunarodnog sistema Vestfalskim mirom 1648. Uočljiva je sklonost dela hrvatske historiografije, međutim, da primenjuje „modernističku“ teoriju nacija kao skorašnjih *konstrukcija* na

Za magnate, nosioce hrvatskog državnog prava, Srbi su od početka bili nedobrodošli uljezi.

zapadne Srbe, uz tvrdnju da su „posrbljeni“ posredstvom Pravoslavne crkve pre manje od dva veka, dok za Hrvate primenjuje „primordijalistički“ standard.² Tvrdnja da je amorfna pravoslavna masa „vlaškog“ i hrvatskog porekla *posrbljena* pod uticajem Srpske pravoslavne crkve i njenih škola u XIX veku i dalje se iznosi i u studijama hrvatskih autora u periodici na stranim jezicima.³

Vojna krajina, izuzeta od političkog, pravnog i upravnog sistema civilne Hrvatske, od početka je bila trn u oku hrvatsko-ugarskom plemstvu. Njeni staleži sebe su videli kao legalne i legitimne baštinike svih zemalja koje su navodno bile pod vlašću kralja Tomislava: *Regna Dalmatiae, Croatiae et Slavoniae*. Za magnate, nosioce hrvatskog državnog prava, Srbi su od početka bili nedobrodošli uljezi. Podjednako im je bilo neprihvatljivo da su Srbi ostali van jurisdikcije civilne Hrvatske i da su zadržali svoju veru. Netrpeljivost hrvatsko-ugarskih magnata prema graničarskim povlasticama prenošena je sa generacije na generaciju, da bi se “demokratizovala” posle kraha feudalizma 1848.

SRBOFOBIJA U HRVATSKOJ POLITIČKOJ TRADICIJI

Istorijski koreni ustaštva nalaze se u vekovnim težnjama hrvatske feudalne i klerikalne elite da Srbima nametne pravnu i

Istorijski koreni ustaštva nalaze se u vekovnim težnjama hrvatske feudalne i klerikalne elite da Srbima nametne pravnu i versku homogenost i političku pokornost.

versku homogenost i političku pokornost.⁴ Nadzornik zemljišnih poseda zagrebačke biskupije Ambroz Kuzmić, u izveštaju od 13. novembra 1700, tako piše da je bolje “Vlahe” pobiti nego im dopustiti da se nasele.⁵ Ovo je prvi poznati

2 Izraziti primer pružaju: Mile Bogović, *Katolička crkva i pravoslavlje u Dalmaciji za vrijeme mletačke vladavine*. Zagreb: Kršćanska sadašnjost-Školska knjiga, 1993.

3 Tomislav Markus, “The Serbian Question in Croatian Politics, 1848-1918”. *Review of Croatian History*, VI/1 (2011): “The Orthodox population was not strictly Serbian in terms of ethnicity, for they were largely Vlachs who were only gradually incorporated in the process of Serbian national integration.” (str. 178).

4 E. A. Hammel: “Demography and the Origins of the Yugoslav Civil War.” *Anthropology Today*, 9 (1), 1993.

5 “Na veksu szu skodu plemenitomu orszagu u czeszarovoi szvetloszti nego haszan... niti czeszarova szvetloszt niti plemeniti orszag snimi nigdar ne bude ztalan niti miran.” Vojin S. Dabić, *Banska Krajina, 1688-1751*. Beograd-Zagreb, 1984, str. 27.

primer predloga radikalnog konačnog rešenja „srpskog pitanja“ u Hrvatskoj; svakako ne i poslednji.

Tokom dve decenije koje su prethodile 1848, pritisak agresivnog političkog i jezičkog hungarizma podstakao je u delu hrvatske elite težnju da se hrvatski identitet zaštiti pod plaštom južnoslovenskog jedinstva, zasnovanog na tezi o zajedničkom jeziku i poreklu. Ta težnja je artikulisana pod imenom *ilirizma*, u duhu devetnaestovekovne sklonosti da se savremenim narodima i grupama daju klasična imena. (Tako su npr. Vlasi i Moldavci postali “Rumuni”!) Pobornici ilirske ideje 1830-tih su prihvatili štokavski dijalekt, kodifikovan Vukovom reformom. Ljudevit Gaj je odlučno odbacivao ideju da su srpski i hrvatski dva jezika: „nama još niti izdaleka nije na um palo ikada tvrditi, srpski, već ilirski jezik.”⁶

Đakovački biskup Josip Juraj Štrosmajer izrazio je 1849. nadu u okupljanje svih “Jugoslavena”, ali je pod *okupljanjem* podrazumevao približavanje Srba i Hrvata fokusirano na Zagreb. Ilirstvo je za njega imalo karakter kulturno-ideološke nadgradnje na hrvatskom temelju. Ono nije težilo da hrvatstvo *zameni* novim okvirom, niti da ga apsorbuje u južnoslovenski kontekst. Ilirska varijanta “jugoslavenstva” imala je karakter strateške odbrane hrvatskih interesa u otporu naletima snažnijih nacionalizama sa severa i zapada. Ilirizam i pre njega stasalo pravaštvo nisu bili nepomirljivo razdvojeni.⁷ Predstavljali su dva taktički različito uobličena pristupa istom strateškom cilju: odbrani i zaštiti hrvatskih interesa.

Štrosmajerovi politički stavovi bili su vazda utemeljeni u tradiciji hrvatskog državnog prava. Narodna stranka, koju je predvodio 13 godina, isprva je težila da tu tradiciju pomiri sa tezama o jezičkom i kulturnom jedinstvu Srba i Hrvata. Posle okupacije Bosne i Hercegovine 1878, međutim, politička strana jednačine više nije bila sravnjiva sa kulturnom. Tapija nad Bosnom bila je preveliki izazov. On se potom iskazao kao dosledni sledbenik pravaškog koncepta.

Đakovački biskup Josip Juraj Štrosmajer izrazio je 1849. nadu u okupljanje svih “Jugoslavena”, ali je pod *okupljanjem* podrazumevao približavanje Srba i Hrvata fokusirano na Zagreb.

Štrosmajerovi politički stavovi bili su vazda utemeljeni u tradiciji hrvatskog državnog prava.

6 „Danica” br. 31 za 1846. godinu.

7 Videti: Vasilije Đ. Krestić, *Biskup Štrosmajer u svetlu novih izvora*. Novi Sad: Prometej, 2002.

Ilirske reforme su Hrvatima pružile jezičku osnovu za sopstvenu kulturnu integraciju koja nije bila moguća sve dok primorski čakavci, dinarski štokavci i zagorski kajkavci nisu mogli

Posle 1848. počinje nagli uspon ideje hrvatskog "političkog naroda".

da se međusobno razumeju pa ni da dele osećaj zajedničke sudbine. U kasnijim decenijama one su omogućile hrvatskim nacionalistima da istupe sa smelim teritorijalnim pretenzijama i da na jezičkoj osnovi svojataju izrazito nehrvatske kulturne tradicije, poput dubrovačke. Prihvatanje srpske štokavice pisane latinicom kao hrvatskog jezičkog standarda stvorilo je formulu po kojoj su svi Sloveni katoličke vere, do tada poznati i sebi i drugima kao Slavonci, Dalmatinci, Bosanci, Hercegovci, Bunjevci itd, rapidno postajali Hrvati.

Posle 1848. počinje nagli uspon ideje hrvatskog "političkog naroda", kao kopije mađarskih pretenzija. Svodi se na tezu da svi žitelji Trojednice (Hrvatske, Slavonije i Dalmacije), bez obzira na percepciju svog identiteta, čine jedinstvenu hrvatsku političku naciju. Niko na hrvatskim zemljama nije mogao da pripada drugoj naciji. Modernizacija je iziskivala kulturnu i političku homogenizaciju.

Unutar Hrvatske – izrazito multietničke, multikonfesionalne, poluautonome i daleko od državnosti, sa spornim granicama – konstrukcija „političkog naroda“ predstavljala je agresivni ratni poklič. Srbi u Hrvatskoj su posle 1848. dobili građanska prava, ali je njihovo pravo na nacionalnu individualnost – pravo da budu i ostanu *Srbi* – bivalo sve oštrije osporavano.

Mađarima je *Ausglajhom* 1867. prepušteno da pitanje odnosa sa svojim brojnim manjinama rešavaju po sopstvenom nahođenju. Oni su sa Hrvatima 1868. sklopili *Nagodbu* kojom su regulisani odnosi Pešte i njene autonomne pokrajine. Hrvatska-Slavonija

Usledila je demilitarizacija Vojne Krajine 1871. i njeno konačno ukidanje, tri godine posle austrougarske okupacije Bosne i Hercegovine.

priznata je kao politički entitet, ali i neraskidivi deo zemalja Krune sv. Ištvana. Subjektivitet je imala samo unutar Ugarske, a ne u odnosu na Beč i spoljni svet. Sledbenici državnog prava, međutim, smatrali su utešnim član 59. kojim je Hrvatima priznat status "političkog naroda". Izvedena je tvrdnja da u Hrvatskoj nema Srba kao naroda, jer su utopljeni u integralni korpus hrvatskog političkog naroda. U godinama koje su sledile u zvaničnim dokumentima Srbi nisu bili identifikovani

član 59. kojim je Hrvatima priznat status "političkog naroda". Izvedena je tvrdnja da u Hrvatskoj nema Srba kao naroda, jer su utopljeni u integralni korpus hrvatskog političkog naroda. U godinama koje su sledile u zvaničnim dokumentima Srbi nisu bili identifikovani

ni po svom nacionalnom imenu već po svojoj veroispovesti, kao "Grko-istočnjaci". Srpska pravoslavna crkva je uvredljivo nazivana "grčko-nesjedinjenom crkvom", sa implikacijom da unijaćenje tek predstoji.

Usledila je demilitarizacija Vojne Krajine 1871. i njeno konačno ukidanje, tri godine posle austrougarske okupacije Bosne i Hercegovine. Integracija Krajine dovela je do naglog porasta broja Srba u Hrvatskoj-Slavoniji, što je ubrzalo artikulisanje njihovih političkih i kulturnih interesa. Istovremeno je cilj priznanja njihove nacionalne posebnosti, verske jednakosti i obrazovne autonomije naišao na nove prepreke. Izazovi srpskom imenu i identitetu nisu dolazili iz Beča ili Pešte, već iz Zagreba. Kulturno i politički homogena, upravno centralizovana nacionalna država ne može biti stvorena od raznolikog nacionalnog materijala bez promene identitetâ. Liberalni koncept države težio je da ovo reši garantovanjem *individualnih* prava, pri čemu bi *grupna* asimilacija vodila homogenizaciji.⁸

Toj tradiciji suprodstavljena teorija o rasno i duhovno distinktnoj hrvatskoj nacionalnoj zajednici, genetski uslovljenoj, koja ima isključivo pravo na "svoju" zemlju, bila je temelj radikalnog projekta političke, pravne, verske i kulturne homogenizacije Hrvatske. Taj je projekat artikulisan nedugo posle 1848 sa Srbinom kao definišućim "Drugim" u svom temelju. Stara netrpeljivost staleža prema "Vlahu" krenula je ka nižim stepenicima društvene lestvice. Ovaj se proces odigrao relativno brzo, za manje od jedne generacije koja je delila poraz Košutove revolucije 1849. od hrvatsko-ugarske *Nagodbe* 1868.

STARČEVIĆ, PRETEČA USTAŠTVA

Na temeljima hrvatskog državnog prava nastala je nacionalistička i rasistička ideologija koju je 1860-tih artikulisao publicista i politički aktivista Ante Starčević (1823-1896). Njega na čelo ustaškog rodoslovlja stavlja opsesivna mržnja prema Srbima. On ni postojanje drugih naroda na tzv. Zapadnom Balkanu nije pri-

Na temeljima hrvatskog državnog prava nastala je nacionalistička i rasistička ideologija koju je 1860-tih artikulisao publicista i politički aktivista Ante Starčević (1823-1896).

Njega na čelo ustaškog rodoslovlja stavlja opsesivna mržnja prema Srbima.

8 Ova se "teorija sudarala sa praksom evropskih postimperijalnih država, u kojima je vladala napetost, netrpeljivost i sumnjičavost između etničkih grupa". Mark Mazower, *The Balkans: From the End of Byzantium to the Present Day*. London: Phoenix Press, 2000, str. 109.

znao: svi su oni Hrvati, uključujući Slovence (“planinske Hrvatete”) i bosanske muslimane (rasno čisti Hrvati, „najčistija braća”).

Starčević je zamišljao Hrvatsku kao civilizacijsku i rasnu branu pretećem, varvarskom slovenskom Istoku.

“Od Triglava do Soluna živi samo jedan narod – narod Hrvatski”. Oni koji se *nazivaju Srbima* ne postoje ni zapadno ni istočno od Drine: reč je o geografskom terminu, ne i narodu.

Ove su teze pale na plodno tle i vremenom dobile znatnu političku težinu.⁹ Činile su idejnu osnovu *Stranke prava* koju je Starčević sa Eugenom Kvaternikom osnovao 1861. godine, sa sloganom *Ni pod Beč, ni pod Peštu* i programskim zahtevom za suverenom državnošću “slobodne i samostalne” Hrvatske od Jadrana do Drine.

Starčević je suštinu hrvatstva smatrao utkanom u sveukupnost istorijskog iskustva, tla i krvi nacije, *bića* koje ima karakter „ličnosti sa biografijom”.¹⁰ Srednjevekovna *prava*, tretirana kao neporeciva i dekontekstualizovana datost, bila su „Starome” politički kamen-temelj. Od strane iliraca reformisani jezik, tek kodifikovan kao *hrvatski*, pružio mu je kulturnu i emotivnu osnovu. Tako sveže konstruisana nacija predstavljala je po Starčeviću jednu distinktnu, homogenu, organski strukturisanu celinu. Njeni pripadnici bili su dužni da sebe poimaju kao integralni deo tog korporativnog tela. Neslaganje sa ovim modelom on je smatrao deformacijom, lažnom svešću uslovljenom dugotrajnom tuđinskom vlašću, ili pak čistom izdajom. Starčevićovo mesijanstvo urodilo je megalomanskom tvrdnjom da je sam Svevišnji voditelj hrvatske nacije na putu koji joj je on zacrtao: *Bog i Hrvati!*

Starčević je zamišljao Hrvatsku kao civilizacijsku i rasnu branu pretećem, varvarskom slovenskom Istoku. Srbi, “dvostruko ropska” (*slavoserbska, slavus-servus*), podljudska, *vlaško-ciganska*

Srbi, “dvostruko ropska” (*slavoserbska, slavus-servus*), podljudska, *vlaško-ciganska pasmina*, pripadnici “vlašskog nakota” koji zlo čine i koji su za zlo rođeni, vazda su neprijatelj broj jedan.

pasmina, pripadnici “vlašskog nakota” koji zlo čine i koji su za zlo rođeni, vazda su neprijatelj broj jedan. Negirajući Srbima ne samo identitet i pravo na ime nego i ljudskost, Starčević je postavio jedno od temeljnih načela hrvatskog nacionalizma HH veka, kao i potonjeg milenijuma.

9 Ferdo Šišić, “O stogodišnjici Ilirskog pokreta”; *Ljetopis Jugoslavenske akademije*, sv. 49, Zagreb 1936.

10 Mirjana Gross, *Povijest pravaške ideologije*. Sveučilište u Zagrebu: Institut za hrvatsku povijest, 1973, str.10.

Srbi su remetilački opstruktivni faktor, oni „uopće nisu Slaveni“ nego „potiču od varvarskog plemena Tribala“. „Slavo-Serbi su smeće naroda... po svojoj naravi bez uma i poštenja, proti slobodi i proti svakom dobru“. Starčević veli da „Srbe treba staviti van zakona... ta pasmina treba da bude iz naroda istrebljena“.

Srbi nemaju ideju zemljišnog poseda i stoga ne poseduju ljudsko dostojanstvo, ljubav prema domu i zakonu. Oni nemaju svest niti savest, ne mogu da čitaju kao ljudi i ne mogu da uče. Neki zovu mnoštvo žitelja Hrvatske „Srbima“ i komad hrvatske zemlje „Srbijom“, sve zasnovano na lažnom imenu koje ne razumeju.¹¹

Starčevićev rasni determinizam je imao svoje preteče u diskursu saborske i kaptolske elite prethodnih stoleća, ali je bio bez presedana po tonu, emotivnom naboju i otvoreno genocidnim namerama. Njegov je diskurs bio „moderan“ u svojim dehumanizujućim implikacijama.¹² Reč „genocid“ nastala je sedam decenija nakon što je Eugen Kvaternik pisao da treba uništiti „nakot vjere pravoslavne“ a sam Starčević ponavljao da „Srbe valja sje kirom utući“. Takav jezik predstavljao je novinu u javnom diskursu ne samo Balkana već i Evrope tog vremena. Starčevićovo zagovaranje „konačnog rešenja“ srpskog pitanja masovnim ubistvima i *Rasenkampf* nagoveštavaju jedan novi jezik; njega nema čak ni kod Gobinoa, ali ga pola veka kasnije svakodnevno koristi Štrajherov *Felkišer Beobachter*.¹³

Sa Starčevićem, tribalni atavizam je iracionalnom snagom grunuo u svet političkih formula.¹⁴ Njegovi spisi *Ime Serb* (1868) i *Pasmina Slavoserbska po Hervatskoj* (1876), nastali su nedugo posle objavljivanja četvorotomnog Gobinoovog *Eseja o nejednakosti ljudskih rasa* (1853-1855). S obzirom na приметno raniji izlazak Gobinoovih spisa, nema sumnje da je Starčević direktno od njega preuzeo

Reč „genocid“ nastala je sedam decenija nakon što je Eugen Kvaternik pisao da treba uništiti „nakot vjere pravoslavne“ a sam Starčević ponavljao da „Srbe valja sje kirom utući“.

Mladen Lorković, vodeći ideolog ustaštva, krajem tridesetih godina XX veka u Starčeviću je video ne samo oca nacije nego i jednog od preteča „naučnog“ rasizma.

11 Isti izvor, str. 213.

12 Videti: Mirjana Gross, *Izorno pravaštvo – ideologija, agitacija, pokret*. Zagreb: Golden marketing, 2000.

13 Starčevićovo herenfolk-hrvatstvo, opsesivna srbofobija, bizarne rasne i istorijske tvrdnje, nonsekvituri i ponavljanja, stilom podsećaju na opus autora *Moje borbe* (*Mein Kampf*). Zajednička im je mržnja koja je u oba slučaja naišla na plodno tle. Razlika je da su po Starčeviću imenovane ulice, škole i državna odlikovanja u današnjoj Republici Hrvatskoj. Njega je Eugen Kumičić pre više od vekazvao „ocem domovine“; deznacija je još na snazi.

14 Vladimir Dvorniković. *Karakterologija Jugoslavena*. Beograd: Gregorić, 1939, str. 894.

i svojim potrebama prilagodio teze o nejednakosti ljudskih rasa, o borbi viših i nižih rasa, kao i o naciji koja navodno ne nastaje posredstvom jezičko-kulturnog zajedništva (Herder, Šafarik, Kopitar, Vuk Karadžić) nego "venčanjem nejednakih rasa" (Gobino).

Rasna teorija Ante Starčevića čini ga duhovnim ocem ustaštva.

Mladen Lorković, vodeći ideolog ustaštva, krajem tridesetih godina XX veka u Starčeviću je video ne samo oca nacije nego i jednog od preteča „naučnog“ rasizma.¹⁵ Lorkovićeva pohvala nije imala u vidu antropološko ili etnografsko učenje o rasama, već teorije o hijerarhiji viših i nižih rasa. Na isti način, u omažu Anti Starčeviću iz 1936. godine, predsednik Matice Hrvatske od 1928. do 1945, dr Filip Lukas, odaje mu priznanje na „ranjoj spoznaji suštine nacionalne zajednice“:

Narod je po svome duhu i mitsko biće, u kojemu je biološko s metafizičkim tako povezano, da je na tome izgrađeno duhovno i biološko jedinstvo. Onako, kako narod predstavlja etnobiološku vrstu, onako on predstavlja i duhovnu vrstu. Na taj način narod postaje zajednica krvna, dakle zajednica nužde, ali i zajednica duha, dakle i zajednica slobode... U Starčeviću je narod video ne samo oca nacije nego i jednog od preteča rasizma.¹⁶

Lukas zaključuje da je „Starčević kao baštinik naše rase primio sve etno-biološke i psihičke osobine, koje su s njome vezane... Starčević je ličnost koja je znala sažeti iz biologije naše rase najbitnije uvjete našega opstanka.“

Rasna teorija Ante Starčevića čini ga duhovnim ocem ustaštva. On mu je dao etno-istorijski narativ, radikalni odgovor na pitanje identiteta i još radikalniji program njegovog stvaranja i očuvanja. Apologeti tvrde da je Starčević tobože bio „pacifista nesklon nasilju“.¹⁷ On je presudno doprineo usvajanju rasističkih ideja i ideoloških stavova koji su kasnije ustaške postupke učinili mogućim.¹⁸

Apologeti tvrde da je Starčević tobože bio „pacifista nesklon nasilju“.

15 Dr. Mladen Lorković. *Hrvatska u borbi proti boljševizmu*. Zagreb: Velebit, 1944, str. 39.

16 Filip Lukas, „Starčević“, u zborniku: *Dr. Ante Starčević, o 40. godišnjici smrti*, Zagreb: Naklada Pragmatica KD, 1936, str. 7.

17 Nevenko Bartulin. „The ideology of nation and race: the Croatian Ustasha regime and its policies toward minorities in the independent state of Croatia, 1941-1945.“ PhD Thesis: University of New South Wales, School of History, 11-2006.

18 Kao ideologija, ustaštvo mnogo duguje Starčeviću. Kao teroristička organizacija, pak, ustaštvo ima nagoveštaj u *steklištvu* („stekliš“, besan pas). Stekliši, naziv za Starčevićeve pristalice, on sam je rado prihvatio. Ime su dobili zbog žestine fizičkih napada na protivnike.

Sedam decenija pre nego što je Pavelić formulisao *Načela ustaškog pokreta*, Starčević je uspostavio devet ključnih elemenata ustaške kasnije naracije:

1. Tvrđnju o etničkoj, kulturnoj, jezičkoj i rasnoj jedinstvenosti hrvatskog naroda u izrazitoj kontradistinkciji prema drugim narodima, a pre svega Srbima;
2. Ideal suverene hrvatske države i uzdizanje tog ideala na nivo kulta;
3. Enormne teritorijalne pretenzije za tu buduću državu, minimalno od Drine do Jadrana i od Drave do Sandžaka, zasnovane na navodnim etnoistorijskim pravima;
4. Bespogovorno svojatanje Bosne i Hercegovine, uz tvrđnju da su Bošnjaci-muslimani zapravo Hrvati islamske veroispovesti čiste hrvatske krvi;
5. Stav da samo Hrvati po krvi, rođenjem pripadnici organske celine hrvatske nacije, svesni pripadništva i ponosni njime, mogu biti zakoniti građani Hrvatske;
6. Demonizaciju i dehumanizaciju Srba kao kao genetski uslovljenog kontra-modela Hrvatima i kao smrtne pretnje hrvatskom opstanku i samoostvarenju;¹⁹
7. Zalaganje za asimilaciju i/ili fizičku eliminaciju rasno i moralno inferiornih "Slavoserba", kao konačno rešenje etničko-verske heterogenosti;
8. Antisemitizam;
9. Stav da radikalni postupci počinjeni u ostvarenju navedenih ciljeva ne treba da budu podložni konvencionalnim moralnim standardima.

Starčevićanstvo je urodilo plodovima širenjem njegovog učenja i ulaskom u diskurs širokih slojeva hrvatskog društva. Genocidnost nije bolest naroda u celini ali može biti bolest u narodu, kao što ukazuje ubistvo preko milion Jermena 1915-18, poricano u Turskoj i posle više od jednog veka.

OD FRANKOVACA DO USTAŠA

Starčevićevi sledbenici sledili su stav da je u Hrvatskoj svako rođen kao Hrvat bez obzira koje je vere, kojim imenom sebe zove, i da li sebe oseća pripadnikom nekog drugog

Starčevićanstvo je urodilo plodovima širenjem njegovog učenja i ulaskom u diskurs širokih slojeva hrvatskog društva.

Starčevićevi sledbenici sledili su stav da je u Hrvatskoj svako rođen kao Hrvat bez obzira koje je vere, kojim imenom sebe zove, i da li sebe oseća pripadnikom nekog drugog naroda.

¹⁹ Ante Pavelić je priznavao Starčevića za neposrednog i najdragocenijeg preteču: „Ja vam kažem, da nije bilo Ante Starčevića, ne bi bilo danas hrvatske države“ (Ivo Bogdan, *Otac Domovine Ante Starčević*, Zagreb: Izdanje Glavnog ustaškog stana, 1942).

naroda.²⁰ U Hrvatskoj-Slavoniji i Dalmaciji ima ljudi koji sebe *nazivaju* Srbima, ali koji to nisu, već su pravoslavni Hrvati.²¹ Vjekoslav Klaić, vodeći historičar, tvrdio je da od Istre do Bugarske postoji samo jedno istinsko *nacionalno* ime, tojest hrvatsko, dok je srpska

Svaki je Srbin po Klaiću Hrvat.

deziignacija samo *plemenska*: svaki je Srbin po Klaiću Hrvat, ali jedan istinski Hrvat nikada nije Srbin.²² Frano Supilo pak, pravaš koji je kasnije postao pobornik jugoslovenstva, dopuštao je 1890-tih mogućnost da Srbi postoje, "ali ne u našim zemljama".

Koje su te "zemlje" definisalo je već 1871. godine glasilo pravaša *Hervatska*. Hrvatske se zemlje protežu od Nemačke (tj. Austrije) do Makedonije, od Dunava do Jadrana, a konkretno obuhvataju južnu Štajersku, Kranjsku, Goricu, Istru, Hrvatsku, Slavoniju, Krajinu, Dalmaciju, gornju Albaniju, Crnu Goru, Hercegovinu, Bosnu, Rašku i samu Srbiju!²³ Posebno je bilo gorljivo pravaško insistiranje na hrvatstvu Bosne i Hercegovine, motivisano geopolitički utemeljenim argumentom da, bez BiH, hrvatska „dobro raskrečena kobasica“ (Vjekoslav Klaić) nema uslova za opstanak.

Ti su stavovi našli novu, hipertrofiranu formu u poslednjim godinama 19. veka, kada je Starčevićev sledbenik Josip Frank – smatrajući da je stranka napustila izvorno učenje posle smrti „oca nacije“ – osnovao novu stranku. Frank je morbidnu srbofobiju uzdigao u ključnu odrednicu hrvatstva u svojoj *Stranci čistog prava*. Za razliku od Starčevića, Frank (pohrvaćeni nemačko-mađarski Jevrej) bio je ubeđeni austrofil.²⁴ On je vezao svoju varijantu hrvatskog ultrašovinizma za crno-žuti steg Habzburga. Njegovi sledbenici, „frankovci“, regrutovani pretežno iz redova niže

Za razliku od Starčevića, Frank bio je ubeđeni austrofil.

srednje klase, iz trgovačkog sloja Vlaške ulice i među siromašnim studentima iz dinaritskog krša, atavističku su srbofobiju uzdigli na nivo bitne odrednice svog identiteta i čitavog jednog pogleda na svet.²⁵ Za Franka i njegove sledbenike svi su Srbi, uključujući i one istočno

20 Mihovil Pavlinović: *Misao hrvatska i misao srbska u Dalmaciji, od godine 1848 do godine 1882*. Zadar, 1882.

21 *Crvena Hrvatska* (Dubrovnik), V-26, 29. maj 1895.

22 Vjekoslav Klaić: "Hrvati i Srbi", *Vienac*, 1893, str. 25.

23 *Hervatska*, br. 6, 1871.

24 Miroslav Krleža, urednik. "FRANK, Josip." *Enciklopedija Jugoslavije*, III. Zagreb: Leksikografski zavod FNRJ, 1958, str. 387.

25 Njihov usklik tokom antisrpskih demonstracija u Zagrebu 1902. verno je odražavao frankovačko stanje duha: *Udri, udri in der štat, Slavo-Srbom štrik za vrat!*

od Drine, bili prezrena i bezvredna ali opasna masa bivših Cincara, Cigana, Albanaca i Vlaha, pretežno semitskog porekla.

Za frankovce i pravaše, ujedinjenje 1918. predstavljalo je katastrofu. Da je sprovedeno u vreme Kavura i Bizmarka, projekat bi možda

Za frankovce i pravaše, ujedinjenje 1918. predstavljalo je katastrofu.

imao šanse. Pola veka kasnije, međutim, proces odvojenog političkog razvoja i formiranja različitih, pa i nekompatibilnih identiteta, bio je otišao predaleko. Mit o etničkoj (ili pak krvnoj ili dinaritskoj, "rasnoj") srodnosti bio je uveliko anahron i prevaziđen u vreme kada je posle Velikog rata bio primenjen. Jugoslavija je bila tipična "imaginarna zajednica". Hrvatski narod nije bio konsultovan, kao što ni Srbi nisu bili pitani. Njihovi vođi, predvođeni regentom Aleksandrom Karađorđevićem, bez legitimnog mandata gurnuli su ih u jugoslovenski eksperiment koji se pokazao dugoročno fatalnim za srpske interese.

Hrvatski separatizam rođen je kada i nova država. Već 2. decembra 1918. frankovci su izdali proglas kojom pozivaju Hrvate u akciju protiv ujedinjenja. Usledile su demonstracije u Zagrebu i ulični sukobi sa snagama Narodnog vijeća. U tim sukobima, na Jelačićevom trgu je 5. decembra poginulo 13 demobilisanih vojnika i civila u sukobima sa snagama Narodnog vijeća; u njima srpska vojska nije učestvovala. Taj je dan potom postao jedan od svetih datuma ustaškog kalendara, državni praznik u NDH. Već u deceniji koja je usledila, radikalne su se grupe pozivale na njega kao na žrtveni spomenik svetom hrvatskom imenu.²⁶ Tako je međusobni hrvatski sukob prerastao u mit o prvom masovnom narodnom otporu Srbima i hrvatskim izdajnicima, „krvavo krštenje“ koje je ugušeno u krvi ali je zasadilo seme otpora koje je kasnije izraslo u herojsku i mučeničku ustašku borbu.²⁷

Od decembra 1918. do januara 1929. nosilac programa tvrdog odbacivanja svake jugoslovenske države bila je *Hrvatska stranka prava* (HSP), naslednica ČSP. U programu HSP naglašeno je da će "raditi i dalje svim zakonitim sredstvima, da se na temelju hrvatskoga državnoga prava i prava narodnoga samoodređenja sve hrvatske ze-

Hrvatski separatizam rođen je kada i nova država. Već 2. decembra 1918. frankovci su izdali proglas.

26 „Nad grobovima žrtava 5. prosinca 1918.“ *Hrvatski domobran*, 13. decembar 1928.

27 Mijo Bzik: „Četrnaest godina ustaške borbe“. *Ustaški godišnjak* (II), 1943, str. 102-108.

mlje... sjedine u jednu samostalnu neodvisnu hrvatsku državu”.²⁸
Pada u oči isticanje “zakonitih sredstava”: ranih 1920-ih HSP nije se bila opredelila za nasilna sredstva delovanja, što je u izrazitoj

Od decembra 1918. do januara 1929. nosilac programa tvrdog odbacivanja svake jugoslovenske države bila je *Hrvatska stranka prava*.

suprotnosti sa kasnijim akcentom na nasilnim i terorističkim metodama ustaškog pokreta.

HSP je neometano funkcionisala u okvirima ustavnih institucija Kraljevine SHS. Sekretar stranke bio je Ante Pavelić, koji joj je pristupio kao advokatski pripravnik 1916. godine. On je izabran 1922. za zastupnika u gradskom veću Zagreba, a na izborima 1927. za jedinog poslanika HSP u Narodnoj skupštini i jednog od dvojice poslanika “Hrvatskog bloka” (drugi je bio Ante Trumbić). Pavelić je delovao u okviru ustavnih institucija Kraljevine, istovremeno odbacujući legalitet postojećeg državno-pravnog stanja. Pavelićev zaokret sa legalnog delovanja na zaverenički rad počeo je daleko pre krvoprolića u Skupštini juna 1928, međutim, što pokazuju njegove veze sa Italijanima koje su uspostavljene nedugo potom.

Posle atentata u Narodnoj skupštini 20. juna 1928. nastupa politička kriza koja je kulminisala zavođenjem ličnog režima kralja Aleksandra 6. januara 1929. Nastanak radikalno nasilnog hrvatskog pokreta u tom periodu plod je dva skupa okolnosti. Složena unutrašnja i spoljna situacija Jugoslavije pružala je plodan teren za subverzivne programe, dok je uspon političkog radikalizma u Evropi bio podstaknut previranjima proizišlim iz ekonomske krize. Već sredinom 1929. Pavelić je uspostavio kontakt sa Mussolinijevim bratom Arnaldom koji je izdavao fašistički list *Popolo d'Italia*. Ključna ličnost u uspostavi veze bio je generalni inspektor

HSP je neometano funkcionisala u okvirima ustavnih institucija Kraljevine SHS. Sekretar stranke bio je Ante Pavelić, koji joj je pristupio kao advokatski pripravnik 1916. godine.

ministarstva unutrašnjih poslova Erkole Konti, koji je u godinama koje su usledile predstavljao trajnu sponu između Pavelića i vlasti. On je iz Italije počeo propagandnu akciju u prilog nezavisne Hrvatske.

KODIFIKOVANA USTAŠKA NAČELA I FAŠIZAM

Rođen iz Velikog rata, fašizam je svoje prve jurišnike, na obe strane Alpa, našao u razočaranim veteranima koji su hteli da

²⁸ Mario Jareb, *Ustaško-domobranski pokret od nastanka do travnja 1941*. Zagreb: Hrvatski institut za povijest - Školska knjiga, 2006, str. 33.

nastave odbranu ideala koje je navodno izdala buržoazija, na obe strane Alpa. Primer protofašističkog duha pretočenog u direktnu akciju jeste uloga Frajkora u gušenju revolucije u Minhenu i Dancunijeva riječka avantura.

Mala grupa hrvatskih bivših oficira i habzburških lojalista, dobrovoljnih emigranata i preteča ustaškog pokreta, nije se uklapala u takav milje. Okupljeni oko Stjepana Sarkotića u Beču, sa par istomišljenika u Budimpešti, oni su odbili da se pomire sa ujedinjenjem. Za razliku od ardita i frajkora, oni nisu bili revolucionari već *reakcionari*, u bukvalnom smislu želje za povratkom na prethodno stanje. Iako je ova grupa obezbedila prvobitne kanale komuniciranja Pavelića sa Italijanima, njen uticaj unutar ustaškog pokreta bio je ograničen i pre i posle aprila 1941.²⁹ Bila je poistovećena sa svetom od pre 1914, i deo tog sveta u idejnom smislu.

U odnosu na stare buržuje poput Sarkotića, fašizam je bio u protivurečnom položaju.³⁰ Italijanski građanski establišment ranih dvadesetih godina – kao i nemački tridesetih – bio je spreman da podnese diktatora koji pribegava neprijatnim metodama, pod uslovom da on pritom ostvaruje željene nacionalne ciljeve. Na sličan način, mnogi Hrvati iz građanskog staleža koji su podržavali HSS i imali odbojnost prema ustašama pasivno su prihvatili Pavelićev režim kao sredstvo ostvarenja nacionalnih ciljeva, uz istovremenu težnju da ostanu neukaljani primenjenim metodama. Vladimir Dvorniković je ovo primetio još 1939, kada je upozorio da “nikada ranije nije jedan plemenski, atavistički instinkt sa takvom snagom grunuo u svet političkih formula kao što je to učinilo Starčevićovo besmisleno i iracionalno svehrvatstvo”.³¹

Krah parlamentarnog sistema u Jugoslaviji 1929. podudarao se sa rastom političkog ekstremizma širom Evrope i sa početkom svetske privredne krize. Obe okolnosti predstavljale su potreban (premda ne i dovoljan) uslov za pojavu hrvatskog separatističkog pokreta

Rođen iz Velikog rata, fašizam je svoje prve jurišnike, na obe strane Alpa, našao u razočaranim veteranima koji su hteli da nastave odbranu ideala.

Krah parlamentarnog sistema u Jugoslaviji 1929. podudarao se sa rastom političkog ekstremizma širom Evrope i sa početkom svetske privredne krize.

29 O aktivnostima ove grupe u godinama posle Prvog svetskog rata, videti izjavu Ive Perčevića jugoslovenskim istražnim organima od 3 januara 1947. A-VII, NDH, I.O.9/5, 1-82.

30 Videti Ernest Nolte, *Die Faschistische Bewegungen*. Munchen: Deutscher Taschenbuch Verlag, 1966.

31 Vladimir Dvorniković. *Karakterologija Jugoslavena*. Zagreb, 1939, str. 894.

usklađenog sa duhom svoga vremena: pokreta koji je bio antide-mokratski, organsko-nacionalistički, rasistički, zasnovan na kultu nadahnutog vođe i razuzdanog nasilja.

Ustaški pokret nastao je 1930. godine kao revolucionarno-teroristička tajna organizacija posvećena izdvajanju Hrvatske iz Jugoslavije.

Ustaški pokret nastao je 1930. godine kao revolucionarno-teroristička tajna organizacija posvećena izdvajanju Hrvatske iz Jugoslavije, obnovi hrvatske suverene državnosti i etničko-kul-

turnoj homogenizaciji te države kroz nasilje, uključujući genocid i etničko čišćenje. Istovremeni i nerazdvojni cilj bio je učvršćenje hrvatske samosvesti kroz uspostavljanje novih rasno-etničkih, jezičkih, pa i estetskih parametara na putu ka zamišljenoj integralnoj zajednici. Međutim, prvom polovinom XX veka hrvatska sredina nije bila dovoljno razvijena u političkom, kulturnom i nacionalnom smislu da bi pružila uslove za razvoj jednog autentično fašističkog pokreta. Ustaše su se trudile da imitiraju spoljne efekte svojih fašističkih pokrovitelja i kasnijih nacističkih saveznika.

Ustaštvo se uslovno može svrstati u grupu političkih pojava u istočnoj i centralnoj Evropi između dva rata poznatih kao „urođenički fašizam“ (*native fascism*). Te pojave su posedovale izvesne zajedničke karakteristike. Tu je tvrdnja o izuzetnosti svog naroda u odnosu na druge; veličanje njegove slavne prošlosti i najava njegove ništa manje slavne budućnosti, zasnovane na njegovim navodnim posebnim kvalitetima i misiji koju mu je odredilo Proviđenje ili „gvozdena logika prirode“. Tu je radikalno suprotstavljanje marksizmu, ali i temperamentalna bliskost sa njim, što je omogućavalo prelasku iz crvenog u crni tabor i obrnuto.

U članku „Uspostava Hrvatske države – trajni mir na Balkanu“ iz jula 1929. godine nazire se rana, kasnije revidirana teoretska osnova Pavelićevog programa.³² U njemu Pavelić stavlja akcenat

Namera Italijana bila je da koriste ustaše striktno kao oruđe svoje politike, pa je njihova autonomija delovanja bila minimalna.

na kulturne, ali ne i na rasne karakteristike Srba. On ih opisuje kao istočni narod, vizantijski vaspitane pravoslavce i zaklete neprijatelje zapadnjaštva i katoličanstva, narod necivilizovan bez duhovne i materijalne kulture. Dve godine kasnije, pak, tvrdnje o vlaško-ciganskom poreklu i biološkoj inferiornosti Srba postaju bitni deo njegovog diskursa. On zaoštrava retoriku

32 A. Pavelić: „Uspostava hrvatske države, trajni mir na Balkanu“; Petar Požar (urednik). *Ustaša: Dokumenti o ustaškom pokretu*. (reprint) Zagreb: Zagrebačka stvarnost, 1995.

stavom da u predstojećoj borbi Hrvata “u prirodnom nagonu za samoodržanje prestaju obziri bilo kakove naravi”.³³ U tom periodu počinju i Pavelićeva razmišljanja o oblicima rešenja srpskog pitanja putem fizičkog uništenja.³⁴

Ubrzo potom u stavu Italije i Mađarske prema ustašama nastaju razlike. U Italiji su Pavelić i njegova grupa snabdevani i kontrolisani zvaničnim kanalima, od inspektora Ettore Kontija do vrha državne vlasti. Namera Italijana bila je da koriste ustaše striktno kao oruđe svoje politike, pa je njihova autonomija delovanja bila minimalna. U Mađarskoj podrška hrvatskim emigrantima, koju je obezbeđivala vojnoobaveštajna služba, bila je manje podložna kontroli državnog vrha. Veze ustaša sa Mađarima izbile su na videlo, međutim, posle ubistva kralja Aleksandra u jesen 1934. Usledila je zabrana ustaške aktivnosti na mađarskoj teritoriji i likvidacija logora Janja-Pusta pod pritiskom međunarodne javnosti.

Mađari su i pre toga, krajem 1933. i početkom 1934, prestali da računaju na ustaše kao eventualne saveznike. Pavelićevo odbacivanje eventualne buduće unije Hrvatske i Mađarske postalo je očigledno juna 1933, kada je izdao *Načela hrvatskog ustaškog pokreta* u kojima se izričito izjasnio protiv institucionalnog povezivanja buduće nezavisne Hrvatske sa ma kojom drugom državom ili narodom. On je izrazio spremnost da se odrekne Međimurja i Baranje da bi sebi obezbedio podršku Budimpešte, ali povratak tih teritorija predstavljao bi slabu utehu mađarskim revizionistima koji su sanjali o ponovnom izlasku na Jadran i o povratku sve 64 županije zemalja Krune svetog Ištvana pod jedan državni krov.

Tokom prve dve godine emigracije Pavelićeva aktivnost nije imala jasno definisan idejni i organizacioni okvir. Tek 1931, napokon bezbedan i stabilizovan u Italiji, on osniva ustašku organizaciju i kodifikuje njena načela sa lajtmotivom:

„U borbi za svete ciljeve sva sredstva su dopuštena, pa i ona najstrašnija... nož, revolver, strojna puška i pakleni stroj, to su idoli, to su zvona, koja će navijestiti osvit zore i uskrsnuće Nezavisne Države Hrvatske”.

Mađari su i pre toga, krajem 1933. i početkom 1934, prestali da računaju na ustaše kao eventualne saveznike.

Tokom prve dve godine emigracije Pavelićeva aktivnost nije imala jasno definisan idejni i organizacioni okvir.

33 Jareb, 2006, str. 108-109.

34 Slavko Goldstein, *Holokaust u Zagrebu* (Suautor Ivo Goldstein), Zagreb: Novi Liber i Židovska općina Zagreb, 2001, str. 580 i 588-9.

U prvom logoru vojnog tipa za sledbenike, u pokrajini Breša, Pavelić je krajem 1931. osnovao *Glavni ustaški stan* (GUS), gde od februara 1932. redovno izlazi mesečni bilten *Ustaša* koji je upuću-

Hrvatski se narod, po *Načelima*, prava na državu nikada nije odrekao.

van simpatizerima u hrvatskoj dijaspori. U njemu je Pavelić je u leto 1932. sastavio statut "Ustaše – hrvatske revolucionarne organizacije" (UHRO), da bi juna 1933. izdao *Načela hrvatskog ustaškog*

pokreta.³⁵ Time je Pavelićev pokret dobio ideološku osnovu.

Načela u 17 tačaka polazila su od stava da su Hrvati "samo-svojna narodna jedinica", "narod sam po sebi" koji nije deo niti "pleme" ma kog drugog naroda. Hrvatski narod pod svojim imenom navodno je došao u svoju domovinu pre 1.400 godina kao "potpuno slobodan narod" i izgrađen narod, odmah je stvorio "svoju vlastitu državu sa svima obilježjima državnosti", nazvao je "Hrvatska" i to ime ne može biti zamenjeno drugim. Razne pokrajine nastanjene Hrvatima kroz istoriju su se nazivale različitim imenima, ali sve one čine deo jedne, nedeljive Hrvatske koju je hrvatski narod učinio svojom zauvek.

Hrvatski se narod, po *Načelima*, prava na državu nikada nije odrekao. Premda je tuđinskom silom i nezakonito 1918. prekinut hrvatske državnosti, hrvatski narod na nju ima pravo u svim etničkim i istorijskim oblastima Hrvatske. On se ne obazire ni na kakve postojeće ili prošle pravne i druge obaveze ako su one u suprotnosti sa ovim principom.

Sreća hrvatskog naroda ostvariva je samo u nezavisnoj hrvatskoj državi i samo on može vladati svojom državom, čiju uspostavu "imade pravo izvršiti svim sredstvima, pa i silom oružja". U toj državi u poslovima od narodnog interesa ne može da odlučuje niko ko nije *Hrvat po krvi i koljenima*.

Sreća hrvatskog naroda ostvariva je samo u nezavisnoj hrvatskoj državi i samo on može vladati svojom državom.

Seljaštvo je temelj i izvor hrvatskog naroda, ali svi društveni slojevi čine jednu nacionalnu celinu ukoliko su njihovi pripadnici hrvatske krvi. Sva materijalna, duhovna i prirodna dobra

Hrvatske su u vlasništvu hrvatskog naroda, koji jedini ima pravo da ih koristi. Rad je izvor svake vrednosti, a izvor svih prava je dužnost, pa će u budućoj državi svi nosioci javnih funkcija odgovarati životom i imovinom. Dužnost i odgovornost prema celini

³⁵ *Hrvatska pošta*, br. 1, u: A-VII, NDH, Kut. 85f i Kut. 290.

časopis za društvena/politička pitanja

osnov su svih delatnosti i u privatnom životu. Buduća država će obezbediti dobar život za pošten rad, a ne bogaćenje za kapitaliste, jer cilj države je harmoničan rast svih delova nacije.

Načela spajaju kvaziistoriju, antimodernizam, antiurbanizam, patrijarhalni kolektivism, rasizam i organski nacionalizam, uz primese levo-radikalne retorike ranog fašizma. Pavelićevo

Seljaštvo je temelj i izvor hrvatskog naroda, ali svi društveni slojevi čine jednu nacionalnu celinu ukoliko su njihovi pripadnici hrvatske krvi.

sumiranje istorije Hrvata svodi se na apsurdnu tvrdnju da su njihove teritorije i identitet već bili fiksirani u vreme njihovog doseljavanja u ranom srednjem veku i da se tokom više od milenijuma ni nacionalna svest ni genetika nisu menjali. Romantizovana vizija hrvatskog sela sa koga vuče poreklo sve šta je autentično hrvatsko implicitno je i urbane Hrvate „po krvi i kolenu“, koji nisu sačuvali veze sa selom, isključila iz pripadništva nacionalnoj zajednici.

Pavelićevo isticanje hrvatske “krvi” i insistiranje ne samo na političkoj, istorijskoj, jezičkoj i kulturnoj, već i na genetskoj posebnosti Hrvata, čini značajan aspekt *Načela* koji je bliži nacizmu nego italijanskom fašizmu i koji je značajno obrađivan u kasnijim godinama. Ona su ostala nepromenjena do aprila 1941, kada je – posle nekih manjih izmena – Pavelić na njima položio zakletvu. Time su *Načela* dobila karakter ustavnog dokumenta NDH. On je 1933. Sastavio i tekst *Ustaške zakletve* i *Službovnik ustaške vojske*, čime je kodifikacija zaokružena. Zakletva je zahtevala potpunu i безусловnu poslušnost Poglavniku. Princip vođe predstavljao je ključno organizaciono načelo. Navedeni dokumenti predstavljali su normativnu osnovu ustaškog pokreta i Pavelićev pokušaj stvaranja kodifikovane ideologije.

Fašizam između dva svetska rata bio je pojava uglavnom ekonomski i kulturno razvijenih, nacionalno konsolidovanih zemalja, u kojima su nastajali autoritarni pokreti zasnovani na osećaju nacionalne misije. Obavezno versko obrazovanje u zemljama-naslednicama Austro-Ugarske u mladima je razvijalo prihvatanje sistema dogmatskih vrednosti i kada prvobitni religijski sadržaj više nije bio prisutan: „Vera u apsolutnu istinu, nepogrešivost vođe, vera u autoritet i neizmenjivi poredak, vera

Fašizam između dva svetska rata bio je pojava uglavnom ekonomski i kulturno razvijenih, nacionalno konsolidovanih zemalja.

da društvena i politička aktivnost treba da bude regulisana odozgo, težnja hijerarhijskoj organizaciji, zahtev da otkrovenje bude prihvaćeno kao istina bez pitanja ili sumnje... učinilo je mogućim,

nakon gubitka vere u transcendentnu istinu, nastanak nove, sekularne religije na sličnim osnovama“.³⁶

Spoj nacionalnog i verskog osećaja između dva svetska rata postao je značajan faktor radikalnog hrvatskog nacionalizma.

Spoj nacionalnog i verskog osećaja između dva svetska rata postao je značajan faktor radikalnog hrvatskog nacionalizma i Pavelićeve aktivnosti su uživale podršku dela katoličkog klera u Kraljevini Jugoslaviji, ali ustaški pokret po sebi nije imao ideološko utemeljenje u političkom katolicizmu 1930-tih. Prevashodni cilj ustaša – a pre njih i antiklerikaliste Starčevića – bio je stvaranje etnički i kulturno homogene države, cilj sekularan u svojim ključnim postavkama.³⁷ Ovo je bilo u suprotnosti npr. sa ideologijom *Gvozdeno garde* u Rumuniji, čiji je lider Korneliju Kodreanu insistirao na transcendentnim ciljevima iskupljenja i vaskrsenja Nacije.

Pripadnost specifičnom ne samo srbomrzačkom nego i pravoslavofobnom miljeu svejedno je predstavljala ključnu odrednicu identiteta većine članova ustaškog pokreta i njihove motivacije od samog njegovog začetka. Ta je motivacija sadržavala snažnu notu specifično katoličkog misticizma u svojoj apokaliptičnoj, nasilnoj, hilijastičkoj i ekstremno manihejskoj viziji sveta. Ovo je došlo do izražaja u njihovoj potonjoj spremnosti na genocidno nasilje, uz pozivanje na mističnu religioznost kojom je to nasilje pravdano.³⁸

USTAŠKA RASNA TEORIJA

Ideologija zasnovana na utopijskom idealu nacionalne homogenosti zahteva spoljnu antigrupu i rasne „dokaze“ u cilju dehumanizacije *drugog*, čime su slabljene moralne inhibicije za

Pripadnost specifičnom ne samo srbomrzačkom nego i pravoslavofobnom miljeu svejedno je predstavljala ključnu odrednicu identiteta većine članova ustaškog pokreta.

kasnija konačna rešenja. Pritom je za nacistu „Jevrejin“ predstavljao važan psihološki i politički koncept. Za ustašu, pak, „Srbin“ je bio integralni deo njegovog hrvatstva. Nacista nije morao da sebi i svetu dokazuje autentičnost nemačke naci-

36 Fritz Fellner. "The Background of Austrian Fascism"; Peter F. Sugar (Ed.). *Native Fascism in the Successor States 1918-1945*. Santa Barbara, California: ABC-Clio Inc., 1971, str. 17-18

37 Videti: Mark Biondich, "Religion and Nation in Wartime Croatia: Reflections on the Ustaša Policy of Forced Religious Conversions, 1941-1942". *Slavonic and East European Review*, Vol. 83, No. 1, 2005.

38 Rory Yeomans: "Militant Women, Warrior Men and Revolutionary Personae: The New Ustasha Man and Woman in the Independent State of Croatia, 1941-1945". *Slavonic and East European Review*, Vol. 83-4, 2005.

je, ali za ustašu dokaze o punoj autohtonosti hrvatske nacije tek je trebalo izvesti na istorijskom, jezičkom, kulturnom i pre svega "rasnom" planu, kao antitezu svakom jugoslovenstvu, "velikoserpstvu" i panslavizmu. Tvrdnja o potpunoj i neporecivoj etnojezičkoj individualnosti Hrvata u odnosu na Srbe iziskivala je temelj rasne teorije o njihovom poreklu i karakteristikama. Ta je teorija poprimila svoj zreli oblik tek u ustaškoj obradi tokom rata, ali je imala svoje preteče u završnici Velikog rata i godinama koje su mu usledile.

Nacista nije morao da sebi i svetu dokazuje autentičnost nemačke nacije, ali za ustašu dokaze o punoj autohtonosti hrvatske nacije tek je trebalo izvesti.

Starčević nije ponudio sistematski odgovor na pitanje koje su etničke i rasne razlike između Hrvata i Srba, premda je postojanje tih razlika tretirao kao datost. Prvi je tom problemu još pre Velikog rata pažnju posvetio Ćiro Truhelka (1865-1942), hrvatski arheolog češkog porekla, pravaš i dugogodišnji kustos KuK Zemaljskog muzeja Bosne i Hercegovine. Truhelkina osnovna tvrdnja je da Srba u Bosni i Hercegovini nije bilo pre „srbizacije“ vlašskog elementa pod uticajem pravoslavne crkve koja je okončana u XIX veku. U cilju desrbizacije bosanske istorije, Truhelka je izmislio ime „bosančica“ za srpsku srednjevekovnu ćirilicu kojom se i posle dolaska Turaka pisalo širom Bosne i Hercegovine.

Truhelka je prvi među Hrvatima još 1907. počeo da koristi terminologiju rasne antropologije, ističući navodnu prevalentnost „nordijsko-dinarskog tipa“ u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini za razliku od tamnog, vlašskog koji dominira u Srbiji. Iz toga je izvuкао zaključak da Bosna pripada Hrvatskoj ne samo na osnovu istorijskih prava i geografskih argumenata već i po rasnoj pripadnosti.³⁹ Granica Bosne i Srbije deli zapad od istoka. Ona nije samo granica *bizantinstva i evropske prosvjete*, već i granica između dve ne samo bitno različite već i egzistencijalno sukobljene rase, plavokosih *Slovjena* [sic!] i crnomanjastih Vlaha, kulturno aktivne i pasivne pasmine, Hrvata i Srba, napretka i stagnacije, života i smrti: „Samo Hrvatstvo, bilo ono

Starčević nije ponudio sistematski odgovor na pitanje koje su etničke i rasne razlike između Hrvata i Srba.

39 Ćiro Truhelka, *Hrvatska Bosna. Mi i "oni tamo"*. Preštampano iz *Hrvatskog dnevnika*. Sarajevo: Tiskara Vogler i drugovi, 1907. Truhelka tvrdi da se primećuju „već u kameno doba (!) silne razlike u kulturnim pojavama Bosne i recimo susjedne Srbije, izmegju zapada i istoka Balkana“.

stove ili Islamske vjere, predstavlja onaj elemenat, koji je zvan, da zajazi onaj jaz, što postoji izmedju Evrope i Balkana...

Samo Hrvatsvo, bilo ono Hristove ili Islamske vjere, predstavlja onaj elemenat, koji je zvan, da zajazi onaj jaz, što postoji izmedju Evrope i Balkana.

eto nas odavna u vječnoj borbi protiv onih elemenata, koji gravitiraju s onu stranu opisanog fatalnog jaza.⁴⁰

Truhelka „Vlasima“ naziva Srbe ma odate bili, iz „Šumadije, Banata, Like, Srema, Bosne i Hercegovine... Isto vrijedi za druge manje ili više prononsirane pasmine“.⁴¹ „Takozvani Srbi“ su po njemu „pravoslavni živalj“ tesnih grudi, niskog indeksa razvijenosti lobanje, „crnomanjasti, pretežno tamni, fizično slabije razvijeni tipus“, potomci manje vrednih rumunskih Vlaha koji su se razmiledi Balkanom uoči i u vreme turskih osvajanja do Jadrana, „zadnji mračni refugium izdušućeg, sterilnog, ali stereotipnog bizantinstva“. Oni su pripadnici jedne *Dauerrasse*, a ta je rasa „antropološki ukočena, te svoje fizičke vanjštine više ne mijenja... Zato uprav ostaje Jevrej, Jermen pa i Vlah, kuda ga god baci subina, uvijek jedan te isti.“ Degenerisani su, karakteriše ih „endemičnost tuberkuloze i sterilnosti, pa onda mlitavost fizičke i psihičke konstitucije“, a njihovi potomci postaju kulturni paraziti koji su se još od srednjeg veka nametnuli kao gospodari prvobitnim, slovenskim Srbima u samoj Srbiji, i stvorili inferiornu pasminu „Vlahosrba“. Truhelka je zaključke o hrvatsvu Bosne po sve tri osnove (istorijskoj, geografskoj, a pogotovu rasnoj) sažeo jezikom koji nagoveštava ustaški diskurs:

Srbi su etnički tuđi rasni elemenat, koji po geopolitičkom svom položaju pripadaju različitim kulturnim područjima, te nikada nisu imali zajedničke kulturne povijesti, vjere i kulturnog života, a ta borba koja se vodi pred našim očima jest borba vlaških došljaka protiv autohtonog žiteljstva Bosne, koje je oduvijek samo hrvatsko.⁴²

Prvi hrvatski autor koji je svesno pokušao da teze o Srbima uzdigne na nivo „naučne“ rasne teorije – i koji je pritom priznavao Anti Starčeviću zasluge i za samo pokretanje „vlašskog pitanja“ – bio je pravnik Ivo Pilar.

Prvi hrvatski autor koji je svesno pokušao da teze o Srbima uzdigne na nivo „naučne“ rasne teorije – i koji je pritom priznavao Anti Starčeviću zasluge i za samo pokretanje „vlašskog pitanja“ – bio je pravnik Ivo Pilar (1874-1933.). Pred kraj Prvog svetskog rata, na nemačkom jeziku i pod

40 Isti izvor, str. 4-5.

41 Isti izvor, str. 12.

42 *Uspomene jednog pionira*, Zagreb: Izdanje Hrvatskog izdavačkog bibliografskog zavoda, 1942, str. 135.

nemačkim pseudonimom, on je objavio obimnu studiju pod naslovom *Južnoslovensko pitanje i svetski rat: sveobuhvatni prikaz celokupnog problema*.⁴³

Pored geopolitičkih razmatranja značaja i buduće uloge prostora jugoistočne Evrope i hrvatskog mesta u njemu, Pilar se detaljno bavi etnogenetskim aspektima "srpskog bića", njegove "rasne supstance" i "nacionalnog karaktera". On sledi Starčevićeve stavove o rasno uslovljenoj posebnosti Srba, ali je dograđuje i širi sredstvima komparativne antropologije. Kao što u brutalnim postupcima Engleza (neprijatelja Centralnih sila u vreme izlaska knjige) nailazimo na nasleđe gusarskog karaktera Normana, tako po Pilaru u ponašanju Srba kroz istoriju treba tražiti "nomadski i razbojnički" arhetip "gorskih pastira". Ti "barbarski nomadi-pastiri" decenijama pa i vekovima su pustošili hrvatsku zemlju i civilizaciju, vukući se za turskom vojskom kao maroderi i masovno kolonizujući hrvatski etnički prostor.

Pilar u Srbima i srpskoj državi, i srednjovekovnoj i savremenoj, vidi ključni faktor koji na Balkanu sprovodi duhovna i politička načela Vizantije. Po njemu pravoslavna država uopšte, a srpska posebno, vazda sledi istu matricu: prvo osvaja tuđe zemlje, a potom crkva u njima širi svoju veru tako da je „vjerski momenat taj, koji djeluje u pravoslavnoj državi kao stalan poticaj za ekspanzivnu politiku“. Urođeni apetit za grabežom tuđih zemalja, antidruštvene sklonosti i strast za uništenjem, u spoju sa pravoslavljem, pretvorili su Srbe u pretnju za okolne narode i države.

Kao takvi, Srbi su zlo ne samo Balkana nego i Evrope pa i sveta, zlo kome treba stati na put: "Nisam se bez razloga trudio prikazati kako je današnje Srbstvo opasno po svojim mislima i po svome rasnom sastavu, kako je u njemu krvlju uvjetovano raspoloženje za zavjere, revolucije i prevrate".⁴⁴ U njemu je manifestovan „snažan oblik kojim pravoslavni čovjek mrzi katolicizam, katolike i sve što je katoličko“. Nije ta mržnja obeležje samo pravoslavnih Srba. Ona se po Pilaru pojavljuje „kod svih pravoslavnih

Ti "barbarski nomadi-pastiri" decenijama pa i vekovima su pustošili hrvatsku zemlju i civilizaciju.

Kao takvi, Srbi su zlo ne samo Balkana nego i Evrope pa i sveta, zlo kome treba stati na put.

43 L. von Südland. *Die südslawische Frage und der Weltkrieg: übersichtliche Darstellung des Gesamt-Problems*. Beč: sopstveno izdanje, 1918.

44 L. von Südland (Ivo Pilar). *Južnoslavensko pitanje - prikaz cjelokupnog pitanja*. Zagreb: Matica Hrvatska, 1943, str. 306.

vjernika čak i onda kad za to nema nikakva vidljiva povoda".⁴⁵ Istočni je hrišćanin „neskrupulozan i lišen svih moralnih temelja“, veli on, ističući da prihvata teoriju o „absolutnoj zloći pravoslavnog kršćanina“.⁴⁶ Pravoslavna država i pravoslavni pojedinac su, insistira Pilar, „zauvijek moralno i kulturno malovredni, i to tako, da će uvijek ostati jedna strahota“.

Srbi su, iako nevelik narod, neizlečivo zlo.

Srbi su, iako nevelik narod, neizlečivo zlo. To zlo ne umanjuje činjenica da su Srbi mali narod: „Najmanje zmije su i najotrovnije“, veli Pilar, a kod Srba se zlokobno duhovno nasleđe (pravoslavlje) spaja sa zlokobnim biološkim materijalom. Rasna supstanca Srba definiše se uočljivim razbojničkim nagonom koji potiskuje sve ostalo. „Želimo li razbojničke nagone sasvim rasno upoznati,“ naglašava Pilar, „dovoljno je sastaviti Srbiju i Rumunjsku, taj *nobile fratrum*; odmah ćemo prepoznati razbojnički nagon zajedničkog praroditelja, balkanskog pastirskog nomada“. (Srbija i Rumunija bile su pritom neprijatelji Centralnih sila.) Po Pilaru ništa nisu bolji ni Italijani, čiji su se srodnici u dalmatinskim gradovima u poznom srednjem veku i potom udruživali sa Vlasima protiv Hrvata.

Ti Hrvati su, po Pilaru, bili „slavensko-arijski narod čistog arijskog tipa: svetlokos, plavook, visokog uzrasta i dolihokefalne glave“.⁴⁷ Nasuprot njima imamo srpski rasni tip: „dolazi kod Srba mnogo više do izražaja balkansko-nomadski element od slavenskoga, element crnih Latina (*Latini nigri*), koji se pokazuje u 64 odsto tamnih tipova kod Srba i u licima, koja nalikuju na ptice grabilice i u tamnim sievajućim očima“.⁴⁸ Oni su mešavina Bugara, pravoslavnih Albanaca, Grka, Cigana, mnogo Vlaha, pastoralnih Aromuna i tek izvesnog procenta raških Srba:

Ti Hrvati su, po Pilaru, bili „slavensko-arijski narod čistog arijskog tipa.“

Balkanski nomadski narod, alias Srbi u postkosovskom periodu, u nekom trenutku svog razvoja križao se s nekim narodom tamne puti, vjerovatno s Ciganima, koji su takođe nomadi.

⁴⁵ Isto, str. 152-153.

⁴⁶ Isto, str.145.

⁴⁷ Isto, str.19-20. „Kefalni indeks“, odnos između dužine i širine lobanje, predstavljao je osnovnu meru za utvrđivanje rase koji je ustanovio švedski profesor anatomije Anders Recijus 1842. Iz tog je indeksa sledila podela na brahikefalne (široke, u celini rasno manje kvalitetne) i dolihokefalne (izdužene, superiorne) lobanje koje karakterišu pojedine rasne grupe.

⁴⁸ Isto, str. 316. Izvor tako precizne statistike nije naveden.

Odatle potječe taj uvijek sasvim tamni sloj i ime Nigri Latini, Karavlasii, Morovlasii. (Kara znači turski crn, mauros znači grčki crn; izporedi talijanski moro – crnac).
To je posve sigurno.⁴⁹

Da bi se problem rešio treba zadati odlučne udarce Srbima .

Plod mešavine su neizlečivi razbojnici koji “bolećivo hlepte, da si prisvoje tuđe na osnovu svoje romanske krvne baštine”.⁵⁰ “Lice Srba jest lice pravoslavlja”, upozorava Pilar, “a lice Hrvata je lice katoličanstva, islama i bogumilstva”.⁵¹ Kao Jevreji Hitleru (*Mein Kampf*), Srbi Pilaru smrde: oni su “grkoslovensko-romanska mješavina jaka mirisa, mutne boje i otrovnog, razjedajućeg dejstva”, dok nasuprot njima stari Hrvati behu slovensko-arijevski narod čistog arijevskeg tipa, svetle kose, plavih očiju, visoki i dolihokefalnih lobanja, a savremeni “katolici i muslimani u Bosni pripadaju istom plemenu, i to plemenu, koje još danas ima pretežno nordijsko obilježje, dok se Srbi od njih mnogo razlikuju, te su većinom nekog drugog, tamnog, predarijskeg tipa.” Njihov inferiorni mentalno-psihološki sklop formiran je nakon što su im Turci skinuli okove da bi ih učinili rajom, a oni krenuše u svet trbuhom za kruhom, kao turska pomoćna vojska i radna snaga.

Da bi se problem rešio treba zadati odlučne udarce Srbima koji su “u sva vremena obilno sisali na bujnim grudima sveslovenske misli, pa bi ih sada kompromitiralo ustavljanje, da zapravo uobće nisu Slaveni, nego pretežno Vlasi, tj. balkanski Romani. Srbi se nađoše u položaju kao Novogrci, kojima dokazaše usred najjače filohelenske agitacije, da zapravo uobće nisu potomci klasičnih Helena nego Slavena i Arbanasa”.⁵² Grci, još od rane Vizantije, po Pilaru su jednako bezvredan narod mešane krvi, predbalkanske, slovenske, a posebno bliskoistočne (sirijsko-semitske), koji nije imao materijalnu niti moralnu snagu da nasledi Rimsku imperiju. Pravoslavna crkva je bila moralno korumpirana podređenošću konstantinopoljskim carevima, dok je na Zapadu borba između papa i svetih rimskih careva razdvojila crkvu od države i spojena sa nemačkim individualizmom obezbedila razvoj slobode. Hrvatima nije trebao vizantijski misticizam da ra-

Pravoslavna crkva je bila moralno korumpirana podređenošću konstantinopoljskim carevima.

49 Isto, str. 108. „Posve sigurno“ treba Pilaru uzeti na reč, jer dokaze ne izvodi.

50 Isto, str. 186.

51 Isto, str. 316.

52 Ibid, str. 183.

zviju državu i društvo, dok su pod uticajem svojih vizantijskih gospodara Srbi razvili duboku mržnju prema latinogermanskom

Pilarov opus je krajem 1929. zado- bio komplimente tada tek nedavno emigriralog Ante Pavelića.

Zapadu i katoličkoj crkvi.

Zakoni prirodnog odabiranja u Srba, po Pilaru, nisu izbacivali na površinu bolje, već gore primerke – i taj proces negativne selekcije odvija se u vremenu stalnih istorijskih napetosti ka potpunom biopsihičkom sunovratu srpskoga roda: „Bijahu istrebljeni svi slabiji, nježniji i manje sposobni elementi i ostadoše samo oni, u kojima bejahu najjače razvijeni razorni, nesocijalni i zlikovački nagoni. Tom činjenicom može se razjasniti rijedka razorna snaga, talent za razaranja i neprijateljsko raspoloženje ovog elementa prema državi“ (tj. Dvojnjoj monarhiji).⁵³

Pilarov opus je krajem 1929. zadobio komplimente tada tek nedavno emigriralog Ante Pavelića. On je njegovo *Južnoslovensko pitanje* nazvao neophodnim tekstom za razumevanje Srba, zahvaljujući kome čitalac dolazi do zaključka da je nemoguće živeti u zajedničkoj državi sa njima.⁵⁴ Dvanaest godina kasnije, u prvom intervjuu jednom stranom listu po povratku u Hrvatsku, Pavelić u istom duhu insistira ne samo na kulturnim nego i na biološkim hrvatsko-srpskim razlikama: „Panslavistički pokret je proširio u cijelom svijetu vjerovanje da smo mi i Srbi jedan narod. To nije istina, budući da Hrvati po rasi nisu Slaveni nego su porijeklom Hrvati i ništa više“.⁵⁵

Pavelić je delio i Pilarovo uverenje da su Bosna i Hercegovina izvorno hrvatske zemlje i da su njihovi srednjovekovni žitelji bili čisti Hrvati, dok je srpsko-vlaški element počeo da prodi- re tek sa turskim osvajanjima. U doktrinarnom smislu, ustaški pokret je od Pilara mogao da preuzme – spremne za upotrebu ili dalju doradu – četiri ključne teze:

Hrvati po rasi nisu Slaveni nego su porijeklom Hrvati i ništa više“.

Ivo Pilar je prvi jasno ocrtao granice buduće NDH, doduše bez nekih pokrajina i

53 Ibid, str. 187.U proleće 1918. u Pilarovom antipanteonu rasnih tipova nalaze se Englezi, Srbi, Rumuni, Italijani i Grci – žitelji sila i saveznica Antante – ali ne i Nemci, Bugari, Mađari ili Turci, koji bi po njegovim sopstvenim kriterijumima bili vredni iste antropološke pažnje.

54 A. Pavelić: „Uzpostava hrvatske države, trajni mir na Balkanu“; Petar Požar (urednik). *Ustaša: Dokumenti o ustaškom pokretu*. (reprint) Zagreb: Zagrebačka stvarnost, 1995.

55 Pavelićev intervju u *Il Giornale d'Italia*, 15.4.1941; citirano u Fikreta Jelić-Butić, *Ustaše i NDH 1941-1945*, Zagreb 1977, str. 140.

gradova. Drugo, ustaški pokret je prihvatio Pilarovu tezu, da Srbi nisu autohton narod zapadno od reke Drine, već sa turskim osvajanjem pridošli etnički element. Treće, ustaše su takođe usvojile njegovu kulturno-geografsku distinkciju koja podrazumeva, da su Hrvati kulturni narod, koji je oduvek težio Zapadu, a Srbi polukulturni narod sa prirodnom tendencijom oslanjanja na navodno nazadni Istok. Četvrto, ustaški pokret je sasvim delio Pilarovo uverenje, da su bosansko-hercegovački muslimani potomci starosedelačkog hrvatskog življa.⁵⁶

Hrvatstvo je tu sinonim za sve, što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad“.

Dvadesetih godina XX. veka zagrebački istoričar, publicista i ideolog Hrvatske stranke prava Milan Šufraj (1879-1931.) daje značajan doprinos hrvatskom rasnom teoretisanju u duhu evropske misli toga vremena.⁵⁷ Kao i Pilaru, Šufrajeva glavna teza bila je da nema trajnog mira između Hrvata i Srba usled nepremostivih rasnih i bioloških razlika među njima.⁵⁸ On je kulturološke i verske razlike smatrao plodom genetskih razlika između Hrvata, koji su pretežno dinarskog tipa sa snažnim nordijskim primesama, i Srba koji su plod mešavine daleko manje vrednih rasnih komponenti.

Šufraj je verovao u uzvišenu istorijsku misiju Hrvata, jer oni stoje na granici između Evrope i Azije. On je stoga hrvatski nacionalizam smatrao apsolutno pozitivnom pojavom, doprinos Hrvata celokupnom “bijelom” Zapadu koji ne brane samo sopstveni narod već celu zapadnu civilizaciju.⁵⁹ Distinkcija je po njemu neophodna u odnosu na “negranične nacionalizme” evropskog jezgra. Mozak i „najprosvjetljenijeg Hrvata“ mora, iz etičkih motiva viših nego što je to nacionalizam, slušati glas svoje hrvatske krvi: „Jer na rubu Balkana, na granici Zapada i Istoka, katoličanstva i pravoslavlja, evropske kulture i barbarstva, ime hrvatsko, krv hrvatska ne znači samo naciju! Hrvatska krv tu znači civilizaciju. Hrvatstvo je tu sinonim za sve, što je lijepo i dobro stvorio europski Zapad“.

Granicu Zapada i Istoka, “granicu svetova”, “prirodnu” granicu buduće hrvatske države, i po Šufraju predstavlja reka Drina.

56 Nebojša Vuković: „Srpsko-hrvatski rivalitet u geopolitičkoj koncepciji Ive Pilara“. *Politeia* (časopis Fakulteta političkih nauka u Banjoj Luci), godina III, br. 5 (2013), str. 162.

57 U suprotnosti sa većinom sunarodnika zabrinutih zbog Musolinijevih namera na Jadranu, Šufraj je bio izraziti simpatizer italijanskog fašizma. „Benito Musolini najveća je pojava koja je na evropskom kontinentu izronila iz kaotičnog stanja nakon svjetskog rata“, napisao je Šufraj 1927.

58 M. Šufflay, „Značajke Hrvatske nacije“, u: Dr. Milan Šufflay, *Hrvatska u svijetlu svojstvene historije i politike: Dvanaest eseja*. Zagreb: Novija hrvatska povjesnica, 1999.

59 Bartulin, 2006, str. 183.

Granicu Zapada i Istoka, "granicu svetova", "prirodnu" granicu buduće hrvatske države, i po Šuflaju predstavlja reka Drina. Ovaj je mitologem prisutan i kod Pilara, a za nastajući ustaški

Hrvati, pak, kao zapadnjaci i katolici, moraju da se oslobode "pravoslavnog Balkana" u kome im pretila opasnost da izgube osećaj za zapadnu civilizaciju i za humanost.

pokret nedugo potom od geografskog prerasta u metafizički pojam.⁶⁰ Nosioci evropske kulture nasuprot varvarstva, Hrvati su po Šuflaju sedelački život svojih slovenskih predaka razvili u vernost tlu domovine, a težaštvo u upornu lojalnost koja je našla izraza u vekovima borbe protiv Turaka.

Vlaška, tamna, pastoralna krv, potpuno strana slovenskom elementu, prisutna je kod Srba. Zanimljivo je da Šuflaj u uobičajeni rasni melanz koji se pripisuje Srbima uvodi novi element: Cincare, Vlahe grčkog jezika, čijom su krvlju Srbi navodno prožeti posle viševekovnog vizantijsko-turskog gospodarstva. Hrvati, pak, kao zapadnjaci i katolici, moraju da se oslobode "pravoslavnog Balkana" u kome im pretila opasnost da izgube osećaj za zapadnu civilizaciju i za humanost.

Šuflaj je uporedo sa rasnim tvrdnjama o srpskoj inferiornosti zastupao tezu o navodnom hrvatskom poreklu većine Srba u staroj Vojnoj krajini i isticao da treba težiti njihovom povratku u okrilje hrvatske nacionalne svesti. Ovo je bila protivrečnost kasnije ustaške rasne teorije koju je 1939. pokušao da artikuliše Mladen Lorković.⁶¹ Za njega Srbi su "ostaci balkansko-romanskih i ciganskih mješanaca, koji su se izmičući pred Turcima sklonili u hrvatske zemlje i tako spasli od uništenja".⁶² Direktno preuzimajući Pilarovu terminologiju, on konstatuje: "Hrvatski se narod mora očistiti od svih elemenata, koji su za taj narod nesreća, koji su tome narodu tuđi i strani, koji u tom narodu rastvaraju njegove zdrave snage, koji su taj narod kroz desetljeća i stoljeća gurali iz jednog zla u drugo. To su naši Srbi i naši Židovi".⁶³

Što se Hrvata tiče, njihovi su preci po Lorkoviću bili elita kavkasko-iranskog porekla koja je organizovala sebi podređene slovenske mase.

Što se Hrvata tiče, njihovi su preci po Lorkoviću bili elita kavkasko-iranskog porekla koja

60 U NDH je u himni *Lijepa naša domovino* promjenjen stih „Teci Savo, Dravo teci, nit ti Dunav silu gubi“ u „Dravo, Savo, Drino teci, nit ti, Dunav, silu gubi“.

61 Mladen Lorković, *Narod i zemlja Hrvata*. Zagreb: DoNeHa, 1996.

62 *Neue Ordnung* (zagrebački nedeljnik na nemačkom jeziku), 7. septembar 1941. Tvrdnja o potomcima begunaca u suprotnosti je sa Pilarovom tezom da su Srbi u Hrvatsku došli kao turski pomagači, nakon što su im Turci „skinuli okove“.

63 *Hrvatski narod*, 28. VI 1941

je organizovala sebi podređene slovenske mase.⁶⁴ Mešajući se sa brojnijim Slovenima, iranski Hrvati su prihvatili njihov jezik ali ne i etos: "Čitava stara hrvatska povijest shvatljiva je samo uz pretpostavku, da su vladajući Hrvati bili neslavenska naslaga, koja je prekrila i organizirala slavenske mase". Savremeni geografski obim Hrvatske, po Lorkoviću, spaja istorijsko i etničko pravo na teritoriji cele hrvatske "narodne zajednice" (*Volksgemeinschaft*): stara Trojednica do Budve, Bosna i Hercegovina proširena ka jugoistoku na Novopazarski sandžak, Istra sa Rijekom i Kvarnerom.

Lorković je potom i kao ministar NDH ponavljao tezu da su Srbi u Hrvatskoj ostaci balkansko-ciganskih mešanaca.

Shodno Pilarovim tezama, Lorković tvrdi da su Srbi u Hrvatskoj poreklom sastavljeni od tri glavna elementa: od pravoslavnih Vlaha koji su bili sluge Turcima, od pravih Srba koji su iz Raške u savremenu severnu Srbiju stigli velikom seobom krajem 17. veka i od katoličkih Hrvata koji su prihvatili pravoslavlje pod turskim pritiskom. Te tri grupe jedino je povezala pravoslavna vera, koja je tek u 19. veku zloupotrebljena da ih sve posrbi. Lorkovićeva postavka iz 1939. otvorila je prostor za model rešavanja srpskog pitanja koji je Mile Budak formulisao dve godine kasnije: jednu trećinu proterati ("pravi Srbi"), jednu trećinu pokatoličiti ("popravljeni Hrvati") i jednu trećinu pobiti ("Vlasi"). Lorković je potom i kao ministar NDH ponavljao tezu da su Srbi u Hrvatskoj ostaci balkansko-ciganskih mešanaca, nestabilni element podložan stranim uticajima koji je usled pripadništva Srpskoj pravoslavnoj crkvi podlegao srbizaciji.⁶⁵

U prvim mesecima postojanja NDH, dr Filip Lukas, čelnik Matice Hrvatske od 1928. do 1945, dao je svoj doprinos ustaškim rasnim teorijama zaključkom da se „razlike između Hrvata sa zapadnom orijentacijom i Srba s istočnom“ razumljive, ali „treba genetički zahvatiti u početke tog psihičnog diferenciranja među njima“ –u vreme nastajanja granice na Drini kao međe dveju nekompatibilnih civilizacija.⁶⁶ Po Lukasu takav „genetički zahvat“ ukazuje da je

Po Lukasu takav „genetički zahvat“ ukazuje da je jaz između Hrvata i Srba ontološki nepremostiv.

64 U gimnazijskom udžbeniku istorije za školsku 1941-42. godinu zastupljena je got-ska teorija. Već sledeće, školske 1942-43. godine, ministarstvo obrazovanja i vera NDH izdaje novi udžbenik, u kome se po pitanju porekla Hrvata zastupa Lorkovićeva, iransko-kavkaska teorija.

65 Mladen Lorković, "O Srbima I četničkim bandama", *Vihor*, 7. septembar 1941)

66 Članak F. Lukasa u zborniku *Poviest hrvatskih zemalja Bosne i Hercegovine*, Sarajevo: Napredak, 1942.

jaz između Hrvata i Srba ontološki nepremostiv: „Razlike u geopsihi jednih i drugih ne mogu ukloniti nikakove jezične srodnosti, već su oni stajali za sve doba svoga razvoja u psihičnom pogledu leđima okrenuti jedni prama drugima“. Lukas koristi termin „genetički“ proizvoljno, jer on na prvo mesto hrvatsko-srpskih razlika ne stavlja antropološke fizičke osobine već nasleđene karakteristike „psihičnog“ razvoja, što označava naciju a ne rasu.

Dorada hrvatskih rasnih teorija nije prestala ni posle Drugog svetskog rata.

Dorada hrvatskih rasnih teorija nije prestala ni posle Drugog svetskog rata. O. Dominik Mandić 1950-tih tvrdnju o učestalosti tamne puti kod većine Srba i navodnu njihovu „poluobojenost“ tumači tezom da su oni velikim delom potomci severnoafričkih negroida.⁶⁷ Po Mandiću, „crnomrki Vlasi“ (npr. Svetozar Pribičević) „ne mogu potjecati od starih balkanskih naroda Ilira i Tračana jer su ti imali bijelu boju lica. Postanak pak Vlaha valja tražiti u nekoj potpuno ili napola crnoj rasi“. Mandić tvrdi da „Vlasi potječu od vojničkih veterana iz Mauritanije, koje su Rimljani naselili uz svoje državne granice“, pre svega u Gornjoj Meziji, današnjoj Srbiji. Početkom V. veka tih afro-negroidnih pridošlica, prema Mandićevoj proceni (za koju ne navodi izvore), bilo je čak nekoliko stotina hiljada, a u srednjovekovnoj Srbiji bilo je „Maurovlaha dobra četvrtina svega pučanstva“. Njihovi potomci generacijama pate od neizlečivog kompleksa inferiornosti zbog „crnačkih tjelesnih osobina, koje su kod mnogih još uvijek primjetljive... Otuda naklonost na prolijevanje ljudske krvi, ubistva i zavjere... Tim nam postaje razumljiv pokolj muslimana na početku Prvoga srpskoga ustanka... te pokolji Hrvata katolika i muslimana za Drugoga svjetskoga rata i neposredno iza njega“.

NACIZAM I USTAŠTVO

Veliki je značaj Truhelke, Pilara, Šuflaja, Lorkovića, Lukasa i drugih za razvoj ustaške ideologije i racionalizaciju njenog genocidnog naboja.

Veliki je značaj Truhelke, Pilara, Šuflaja, Lorkovića, Lukasa i drugih za razvoj ustaške ideologije i racionalizaciju njenog genocidnog naboja. Njihov rad jasno ukazuje da su ideje i stremljenja evropskog fašizma 1930-tih ustašama bile sekundarne. Hrvatski rasni teoretičari daleko su bliži opsesivnoj težnji nemač-

⁶⁷ Dr o. Dominik Mandić. *Hrvati i Srbi dva stara različita naroda*. Barcelona: Knjižnica Hrvatske Revije, 1971.

kih nacionalsocijalista da kroz rasnu teoriju utemelje i omoguću genocidni etnički inženjering neslučenih razmera. Pokušaji navedenih autora da sintetizuju kulturne, istorijske, političke, društvene, rasne i verske argumente svejedno nisu stvorili jednu sveobuhvatnu teoriju hrvatske etnogeneze: premise i zaključci o poreklu Hrvata ponekad su im upadljivo različiti. Oni su razvili platformu hrvatske izuzetnosti i rasne nadmoći u odnosu na Srbe, međutim, koja je bila srodna nacističkoj.

Pavelić je ustaški pokret poimao kao elitnu formaciju revolucionarnih boraca spremnih na ekstremno nasilje u ostvarenju cilja etnički homogene hrvatske države, uključujući genocid.

Pavelić je ustaški pokret poimao kao elitnu formaciju revolucionarnih boraca spremnih na ekstremno nasilje u ostvarenju cilja etnički homogene hrvatske države, uključujući genocid. Od početka je *Ustaška vojnica* bila zamišljena kao oružana sila pokreta namenjena sprovođenju "čišćenja" NDH, pre svega od Srba, potom od Jevreja, a od leta 1942. i Roma. Posle dolaska na vlast u novoproglašenoj NDH, cilj Pavelića i njegovih sledbenika postaje *utopijski zamišljena nacionalna zajednica, etnički, moralno i idejno homogena*. Stoga je ustaška vlast poklanjala veliku pažnju kulturnoj politici, u cilju indoktrinacije masa u duhu tog ideala i zarad sveopšteg prihvatanja ustaškog programa i metoda rasnog i nacionalnog pročišćenja. Masovni zločini koji su usledili imali su karakter "genocida sa svrhom": pokolj Srba bio je bitni element socijalnog inženjeringa u realizaciji utopijskog projekta savršenog hrvatskog društva.⁶⁸ Ustaška *nacionalna revolucija* iziskivala je njihovo fizičko uklanjanje kao preduslov svog ostvarenja.

Za razliku od država centralne i istočne Evrope gde su na vlasti bili pokreti ili ličnosti sa manje ili više razvijenom fašističkom ideologijom (Hlinkin pokret u Slovačkoj, Gvozdena garda u Rumuniji, Strelasti krstovi u Mađarskoj itd), ustaška Hrvatska bila je netipična kvislinška tvorevina. U četiri važna aspekta razlikovala se od ostalih saveznica Rajha:

1. NDH je bila jedina satelitska država koja je sama, na licu mesta, sprovođila „konačno rešenje jevrejskog pitanja“, čak i pre nego što su nacisti razvili na Istoku svoju industriju smrti poznatu kao Holokaust.

Ustaška Hrvatska bila je netipična kvislinška tvorevina.

⁶⁸ Za koncept „genocida sa svrhom“ videti: Zygmunt Bauman, *Modernity and the Holocaust*. Cornell University Press 1989, str. 91-92.

2. Usled paralelnog pokolja Srba, NDH je bila *jedina* zemlja u okupiranoj Evropi u kojoj je ubijeno više nejevrejskih civila nego Jevreja.

3. Ustaše imaju i distinkciju da su započeli prvi genocidni projekat u Drugom svetskom ratu: prvi talas terora zadesio je Srbe i Jevreje u NDH već u leto 1941, pola godine pre nego što su ključne ustanove Rajha usaglasile konačnu odluku o masovnom ubistvu Jevreja na sastanku na jezeru Vanze januara 1942.

Ustaški genocidni *intencionalizam* nesumnjiv je, kao i nacistički.

4. Ustaški kult nasilja i neobuzdane mržnje bio je nesravnjivo žešći od sličnih pojava u drugim državama u stroju Nove Evrope, npr. u odnosu na Hortijevu Mađarsku, Tisoovu Slovačku, ili Antoneskuovu Rumuniju.

Ustaški genocidni *intencionalizam* nesumnjiv je, kao i nacistički. Svejedno je potrebno da se naglase i značajne razlike između hrvatske i nemačke varijante *konačnog rešenja* srpskog i jevrejskog pitanja.

Nacistički genocid je oličavao tehnologiju i duh razvijene industrijske države. Raspolagao je složenom opremom za masovno ubijanje i uklanjanje tela (gasne komore, krematorijumi), efikasnom birokratijom i transportnom mrežom. Nasuprot tome, ustaški aparat smrti funkcionisao je bez sistematskog odabira žrtava, bez standardizacije sredstava ubijanja i bez uhodanog metoda uklanjanja tela. Za razliku od nemačkog, depersonalizovanog metoda ubijanja, ustaški teror bio je praćen sadističkim orgijama krvavog nasilja. Razlikovao se od nacističkog genocida kako u tehnici ubijanja tako i u načinu uklanjanja leševa.

Ustaški prvaci smatrali su genocid svojim prevashodnim zadatkom, ciljem čije ostvarenje je imalo prvenstvo čak i nad samom pobedom u ratu. Ustaštvo je stoga uporedivo sa fenomenom nacizma i Trećeg rajha u pet bitnih tačaka:

1. Genocid je bio implicitan u ideološkim postavkama oba pokreta.

2. U oba slučaja, režim je posvetio ogromne resurse masovnim ubistvima u cilju ostvarenja utopijske vizije homogene nacionalne zajednice, nezavisno od toga da li su time ugrožavani vojno-strateški i bezbednosni interesi države.

Nacistički genocid je oličavao tehnologiju i duh razvijene industrijske države.

3. U oba slučaja, većina „običnih građana“ nije direktno služila režimu, ali je pasivno prihvatila „normalizaciju“ jednog morbidno nenormalnog stanja.
4. U oba slučaja broj direktnih izvršilaca zločina bio je srazmerno mali, ali su oni (ne bez osnova) smatrali da obični građani prećutno prihvataju projekat koji samo elita odabranih ima odlučnost i snagu živaca da sprovede do kraja.
5. U oba slučaja nalogodavci i izvršiocci su „znali“ zašto mora da se uradi to šta su radili: masovno ubistvo je i za ustaše i za naciste bilo svrsishodno.

Ustaški prvaci smatrali su genocid svojim prevashodnim zadatkom.

Postoji, međutim, jedna značajna razlika između NDH i Trećeg Rajha. Po dolasku na vlast januara 1933, nacisti su smatrali za shodno da podvrgnu Nemce sistematskoj antisemitskoj indoktrinaciji u trajanju od čitavih devet godina pre nego što je pala odluka da se pristupi genocidnom *konačnom rešenju jevrejskog pitanja*. Sa druge strane, posle proglašenja NDH antisrpska i antijevrejska haranga ustaških prvaka trajala je samo nekoliko sedmica pre nego što su počela masovna ubistva. Budak je čuvenu izjavu u Gospiću o trodelnoj sudbini Srba izrekao jula 1941, *nakon* što su hiljade Srba već bile ubijene. Hrvatsko tle pokazalo se daleko plodnijim od nemačkog za ubrzano sađenje, zalivanje i klijanje semena genocidnog zla.

Ne samo surovost nego i masovnost počinitelaca činili su ustaške pokolje drukčijim od nemačkih. Dok je preliminarna faza „konačnog rešenja“ jevrejskog pitanja tokom leta i jeseni 1941. sprovedena daleko na Istoku, od strane manjeg broja specijalno obučениh vojno-policijskih jedinica (*Einsatzgruppen*), ustaški teror je od početka bio sračunat da što veći broj Hrvata i Muslimana pretvori u saučesnike u ubistvima i u raspodeli opljačkane imovine. Nemci su tragove svojih masakra težili da uklone zatrpavanjem a potom i spaljivanjem tela, dok su ih ustaše ostavljale nesahranjene da trunu na mestu zločina (što je privlačilo pse lugalice i divlje životinje) ili bacale u reke i kraške vrtače.

Ustaštvo je stoga uporedivo sa fenomenom nacizma i Trećeg rajha.

ZAKLJUČAK

Ustaški pokret ima poreklo u ideologiji hrvatskog državnog prava i u vekovnim težnjama hrvatske feudalne i crkvene elite da nametne pravnu, versku i političku homogenost srpskim

grencerima Vojne krajine. Feudalni animozitet prema Srbima je „demokratizovan“ posle revolucionarne 1848, kada utopijsku viziju etnički homogene i kulturno integrisane hrvatske nacionalne

Ustaški pokret ima poreklo u ideologiji hrvatskog državnog prava i u vekovnim težnjama hrvatske feudalne i crkvene elite.

zajednice, očišćene od Srba i sa isključivim pravom na sve zemlje od Drine do Jadrana, artikuliše Ante Starčević. Ona dobija zrelu formu u opusu Ante Pavelića u italijanskoj emigraciji.

Pavelićeva preokupiranost isticanjem hrvatske nacionalne posebnosti i stvaranjem nacionalne države, uz maglovit nagoveštaj njenog kasnijeg ustrojstva, njegovu ideologiju stavlja van matice evropskog fašizma. Glavni cilj Pavelića bila je *država kao takva*, za razliku od fašizma (u ma kom obliku) koji je postojanje konkretne države u kojoj deluje tretirao kao datost. Pavelićeve rane teze stoga imaju više srodnosti sa tajnim udruženjima npr. italijanskih nacionalista 19. veka: one su usmerene ka stvaranju i homogenizaciji hrvatske nacionalne države, a ne ka “spasavanju” već postojeće nacionalne države od boljševizma, plutokratije itd.

Drugim rečima, Pavelić je u stvaranju države video svoj osnovni cilj, dok je fašista svoju već postojeću nacionalnu državu poimao kao instrument volje za moć, kao postojeći projekat koji tek treba na prvi način ustrojiti. Nameravani genocid predstavljao je novinu i za onovremene fašiste: još u emigraciji vodeći Pavelićevi sledbenici su isticali da će ustaški pokret krenuti u krvavu i brutalnu borbu u kojoj će *krv hrvatskih neprijatelja* teći potocima, što je veliki i sveti cilj svih ustaša. Za ustaše je od ranih dana krvoproliće koje prati uklanjanje neželjenih elemenata – revolucija krvi – bila nužni preduslov za neku buduću fazu u kojoj će doći do političke i kulturne transformacije društva u celini. Stoga je izrazito utopijski okvir društvenih i kulturnih okvira ustaškog pokreta od najranijih dana bio izražen jezikom pročišćenja i uništenja.

Osim toga, antisemitizam nije bio u prvom planu Pavelića i ranih osnivača pokreta, a u ranim redovima frankovačko-ustaške

Pavelić je u stvaranju države video svoj osnovni cilj.

omladine bilo je i pripadnika jevrejske zajednice (Vlado Singer i dr.), što ustaštvo dodatno razdvaja od centralnoevropskog fašizma 1930-tih. Po jevrejskom pitanju i kod Pavelića i kod pripadnika domovinskog pokreta došlo je do nagle promene tek 1936-37, pod uticajem želje da dobiju podršku nemačkog nacionalsocijalizma.

Ustaše se dodatno razlikuju od drugih fašističkih pokreta činjenicom da je rukovodstvo delovalo iz inostranstva i uz inostranu podršku, dok su aktivisti pokreta u zemlji bili malobrojni i delovali ilegalno ili prikriveno. Nasuprot tome, fašizam se oslanja na publicitet, na javno delovanje i ulične akcije kakvih je bilo zanemarivo malo u Zagrebu pre aprila 1941. Klasni kontekst bio je takođe različit. Ustaštvu je nedostajala široka baza, pogotovu u višim slojevima društva, tako da pokret po dolasku na vlast aprila 1941. nije bio sposoban da izvrši sveobuhvatnu "nacionalnu revoluciju" putem sporazuma sa tradicionalnim građanskim snagama čiju su podršku i Musolini i Hitler pridobili u godinama pre i neposredno nakon dolaska na vlast. Tek pošto su intervencijom spoljnih faktora ustaše dovedene na vlast dolazi do fašizacije i ideološke dogradnje pokreta.

Tek pošto su intervencijom spoljnih faktora ustaše dovedene na vlast dolazi do fašizacije i ideološke dogradnje pokreta.

U diskursu novonastale NDH, dolazak ustaša na vlast mistifikovan je kao početak sveobuhvatne nacionalne revolucije: ne samo dan oslobođenja od velikosrpske tiranije već i početak nove epohe u kojoj će hrvatski narod da izgradi homogenu nacionalnu državu dvostrukim pročišćenjem, od neprijateljskih uljeza (Srba i Jevreja) i od moralnog, jezičkog i biološkog zagađenja koje su oni doneli. Na temelju dekonstrukcije njihovog zagađujućeg nasleđa i (pre svega) njihovog fizičkog uništenja, građena je utopijska vizija monolitne nacionalne zajednice, nove Hrvatske zarad čijeg je stvaranja *i potrebno i dobro* pobiti stotine hiljada ljudi. U viziji svojih tvoraca, ustaški genocid je imao jasan politički i moralni smisao.

Moralna i politička pitanja koja poteže fenomen ustaškog pokreta i režima koji je on uspostavio stvaranjem NDH uporediva su pre sa problemom nacizma i Trećeg Rajha nego italijanskog fašizma. U oba slučaja, hrvatskom i nemačkom, genocid je bio implicitan u osnovnim ideološkim i vrednosnim postavkama političkog pokreta koji se sticajem okolnosti dokopao vlasti. U oba slučaja, vladajući režim je posvetio ogromne resurse masovnim ubistvima u cilju ostvarenja utopijske vizije homogene nacionalne zajednice. U oba slučaja, broj direktnih izvršilaca zločina bio je srazmerno mali – pri čemu su izvršiocima (ne bez razloga) verovali da „obični građani“ prećutno prihvata-

U diskursu novonastale NDH, dolazak ustaša na vlast mistifikovan je kao početak sveobuhvatne nacionalne revolucije.

ju projekat koji samo elita odabranih ima odlučnost i čvrstinu živaca da sprovede do kraja.

Prošlo je 75 godina od pobeđe nad fašizmom, ali mutirana, hrvatska varijanta tog zla – premda bez kostimografije prvobitnog modela – jača je nego ikada.

Upadljiva je razlika između NDH i Trećeg Rajha da su nacisti po dolasku na vlast januara 1933. smatrali za shodno da podvrgnu Nemce sistematskoj antisemitskoj indoktrinaciji u trajanju od čitavih devet godina pre nego što je pala odluka da se pristupi genocidnom „konačnom rešenju jevrejskog pitanja“. Posle proglašenja NDH, antisrpska i antijevrejska haranga ustaških prvaka trajala je samo nekoliko sedmica pre nego što su počele masovne likvidacije. Budak je svoju čuvenu izjavu u Gospiću jula 1941, sa podelom Srba na uništenju namenjene trećine, izgovorio *nakon* što su hiljade Srba već bile zverski ubijene. Hrvatsko tle bilo je daleko prijemčivije od nemačkog za ubrzano sađenje, zalivanje i klijanje semena genocidnog zla.

Prošlo je 75 godina od pobeđe nad fašizmom, ali mutirana, hrvatska varijanta tog zla – premda bez kostimografije prvobitnog modela – jača je nego ikada. Na pragu treće decenije XXI veka ustaško nasleđe je vidljivo u činjenici da Srba u Hrvatskoj ima samo u tragovima. Morbidna srbofobija svejedno je sveprisutna na hrvatskim TV ekranima i fudbalskim stadionima, rok koncertima i kaptolskim komemoracijama, u školama i sveučilišnimaulama, na stranicama dnevne štampe, internet portalima, uredima gradskih čelnika i provincijskim krčmama. Institucionalizovana je i normalizovana u hrvatskom javnom i kulturnom diskursu do tačke neupitnosti. Na rubu sopstvenog kolapsa, briselska „Evropa“ uporno propoveda neke druge, „tolerantne“ i „multikulturne“ vrednosti. Njena nomenklatura pritom ne primećuje – ili svesno ne haje – da na Balkanu autentično *ustaško* srce tame i dalje nije

Na pragu treće decenije XXI veka ustaško nasleđe je vidljivo u činjenici da Srba u Hrvatskoj ima samo u tragovima.

punom snagom. Neokajani gresi prošlosti vraćaju se kao aveti današnjice, u mutiranom ali ništa manje zlokobnom obliku.

KORIŠĆENI IZVORI

- **Assmann, Aleida**, *Duga senka prošlosti: kultura sećanja i politika povesti*. Beograd: Biblioteka XX vek, Knjižara Krug, 2011.
- **Antic, Ana**. "Fascism under Pressure: Influence of Marxist Discourse on the Ideological Redefinition of the Croatian Fascist Mo-

- vement 1941–1944”, *East European Politics and Societies*, Volume 24, 1 (2010), str. 116–158.
- **Bakić-Hayden, Milica.** “Nesting Orientalisms: The Case of the Former Yugoslavia.” *Slavic Review*, Vol. 54, No. 4 (1995).
 - **Banac, Ivo.** *The National Question in Yugoslavia: Origins, History, Politics*. Ithaca/London: Cornell University Press, 1984.
 - **Bartulin, Nevenko.** *The Racial Idea in the Independent State of Croatia: Origins and Theory*. Leiden and Boston: Brill Academic Publishers, 2013.
 - **Bataković, Dušan T.** “The National Integration of the Serbs and Croats: A Comparative Analysis.” *Dialogue*, Paris, No. 7-8 (September 1994).
 - **Bzik, Mijo.** *Ustaška pobjeda: u danima ustanka i oslobodjenja*. Zagreb: GUS 1942.
 - **Črljen, Danijel.** *Načela Hrvatskog ustaškog pokreta*. Zagreb: Velebit, 1943.
 - **Dabić, Vojin S.** *Banska Krajina, 1688–1751*. Beograd-Zagreb, 1984
 - **Dvorniković, Vladimir.** *Karakterologija Jugoslavena*. Beograd: Gregorić, 1939.
 - **Goldstein, Slavko.** *Holokaust u Zagrebu*. Zagreb: Novi Liber i Židovska općina Zagreb, 2001.
 - **Gross, Mirjana.** *Izorno pravaštvo – ideologija, agitacija, pokret*. Zagreb: Goldenmarketing, 2000.
 - **Hammel, E.A.**: “Demography and the Origins of the Yugoslav Civil War.” *Anthropology Today*, 9 (1), 1993.
 - **Jonjić, Tomislav.** *Hrvatska vanjska politika 1939.–1942*. Zagreb: Libar, 2000.
 - **Krestić, Vasilije Đ.** *Biskup Štrosmajer u svetlu novih izvora*. Novi Sad: Prometej, 2002.
 - **Krizman, Bogdan.** *Ante Pavelić i ustaše*. Zagreb: Globus, 1978.
 - **Lorković, Mladen.** *Narod i zemlja Hrvata*. (prvo izdanje 1939.) Zagreb: DoNeHa, 1996.
 - **Mandić, Dr o. Dominik.** *Hrvati i Srbi dva stara različita naroda*. Barcelona: Knjižnica Hrvatske Revije, 1971.
 - **Mazower, Mark.** *The Balkans: From the End of Byzantium to the Present Day*. London: Phoenix Press, 2000
 - **Pavelić, dr Ante.** *Članci, Govori, Izjave 1918–1929*. Madrid: Domo-vina, 1977.
 - - „Uzpostava hrvatske države, trajni mir na Balkanu”, u Petar Požar (urednik). *Ustaša: Dokumenti o ustaškom pokretu*. (reprint) Zagreb: Zagrebačka stvarnost, 1995.
 - **Starčević, Ante.** *Politički spisi*. Zagreb: Znanje, 1972.
 - **Südland, L. v.** (Ivo Pilar) *Die Südslavische Frage und der Weltkrieg*. I-II. Zagreb: Matica Hrvatska, 1944. U hrvatskom prevodu: *Južnoslavensko pitanje – prikaz cjelokupnog pitanja*. Zagreb: Matica Hrvatska, 1943.
 - **Sugar, Peter F.** (ed). *Native Fascism in the Successor States, 1918–1945*. Santa Barbara: ABC-Clio Inc, 1971.
 - **Sufflay, Milan.** „Značajke hrvatske nacije”. Esej u zborniku *Hrvatska u svjetlu svjetske historije i politike*. Zagreb, 1928. Savremeni

reprint: Dr. Milan Šufflay, *Hrvatska u svijetlu sojetske historije i politike: Dvanaest eseja*. Zagreb: Novija hrvatska povjesnica, 1999.

- **Šišić, Ferdo.** "O stogodišnjici Ilirskog pokreta"; *Ljetopis Jugoslavenske akademije*, sv. 49, Zagreb 1936.
- **Trifković, Srdja.** *The Krajina Chronicle: A History of the Serbs in Croatia, Slavonia and Dalmatia*. London-Ottawa-Chicago: The Lord Byron Foundation, 2010.
- **Vuković, Nebojša:** „Srpsko-hrvatski rivalitet u geopolitičkoj koncepciji Ive Pilara“. *Politeia*, Banja Luka: Fakultet političkih nauka, III, br. 5 (2013).
- **Yeomans, Rory.** *Visions of Annihilation: The Ustasha Regime and the Cultural Politics of Fascism 1941-1945*. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press, 2013.

Viktor Saulkin¹

FALSIFIKATORI ISTORIJE I TREĆI SVETSKI RAT

Deo 4. Rat za istinu o našoj Pobedi RUSIJA PRELAZI U OFANZIVU U BORBI PROTIV LAŽI

Prošle godine su objavljena tri članka pod zajedničkim nazivom „Falsifikatori istorije i Treći svetski rat“.

U ovim materijalima je bilo reči o tome da započinjanju borbenih dejstava uvek prethodi obavljanje informativno-psiholoških operacija u cilju podrivanja borbenog duha protivnika i gušenja njegove volje za otpor.

„Žestoki informacioni rat protiv naše zemlje, koji Zapad vodi koristeći svoju kontrolu nad većinom svetskih medija, s punim pravom se može smatrati istinskim borbenim informaciono-psihološkim operacijama Trećeg svetskog rata.

Posebno mesto u informacionom ratu zauzima izvrtnje uloge Sovjetskog Saveza u Drugom svetskom ratu.

I posebno mesto u informacionom ratu zauzima izortanje uloge Sovjetskog Saveza u Drugom svetskom ratu. Zbog toga falsifikovanje

¹ Rukovodilac informativno-analitičkog centra društvene organizacije „Moskovski suvorovci“

istorije Drugog svetskog rata predstavlja pripremu za započinjanje Trećeg svetskog rata velikih razmera.“

Zahvaljujući sovjetsko-nemačkom sporazumu o nenapadanju rat je započet u okvirima koji su strateški bili povoljniji po SSSR i stanovništvo na ovim teritorijama.

U prethodnom, trećem delu članka „Falsifikatori...“ označeni su pravci kojima treba prelaziti u napad u ovom informacionom ratu, aktivno i odlučno razobličavajući laž falsifikatora istorije.

Između ostalog, treba imati u vidu da nas „od Gorbačovljevog vremena primoravaju da se kajemo zbog sporazuma Molotova-Ribentropa. Svaki učenik treba da zna da je SSSR bio poslednja zemlja koja je s Nemačkom sklopila sporazum o nenapadanju.

U udžbenicima treba da bude data ocena Minhenskog sporazuma kao događaja koji je gurnuo svet u Drugi svetski rat.

Napokon, treba dati objektivnu ocenu pakta o nenapadanju s Nemačkom kao uspeha sovjetske diplomatije koji nije dozvolio da se SSSR u rat s Nemačkom uvuče još 1939. godine.“

I prvi koraci u ovom informacionom sukobu su već učinjeni. MIP Rusije je dao ocenu sporazuma o nenapadanju s Nemačkom. I to se desilo u vreme kad su sećajući se 80. godišnjice pakta Molotova-Ribentropa, naši zakleti prijatelji već po navici optuživali Sovjetski Savez za dogovor s nacističkom Nemačkom i započinjanje Drugog svetskog rata.

Predstavnici MIP-a su istakli da SSSR nikad nije bio saveznik Nemačke i da je potpisivanje sporazuma o nenapadanju predstavljalo iznuđeni potez. Dokument je omogućio odlaganje rata za skoro dve godine. Ovo vreme je sovjetsko rukovodstvo iskoristilo za jačanje odbrambene sposobnosti zemlje.

„Zahvaljujući sovjetsko-nemačkom sporazumu o nenapadanju rat je započet u okvirima koji su strateški bili povoljniji po SSSR i stanovništvo na ovim teritorijama je nacističkom teroru podvrgnuto dve godine kasnije. Samim tim su spasene stotine hiljada života,“ – kaže

Smatram da je pakt Molotova-Ribentropa dostignuće sovjetske diplomatije kojim se treba ponositi.

se u saopštenju MIP-a.

U toku plenarne sednice međunarodne naučne konferencije „Strategija SSSR za sprečavanje Drugog svetskog rata u Evropi i Aziji“ stalni član u Savetu bezbednosti Ruske Federacije Sergej Borisovič Ivanov je izjavio:

„Smatram da je pakt Molotova-Ribentropa dostignuće sovjetske diplomatije kojim se treba ponositi.“

Sergej Ivanov je istakao da zahvaljujući ovom dokumentu, ne samo da je u velikoj mери ulevo na karti pomerena zapadna granica SSSR-a, već je izbegnut i rat na dva fronta – s Nemačkom i Japanom.

Dana 16. septembra Sergej Ivanov je izjavio da je sporazum o nenapadanju zaključen uz uzimanje u obzir nacionalnih interesa sovjetske države.

Dana 16. septembra Sergej Ivanov je izjavio da je sporazum o nenapadanju zaključen uz uzimanje u obzir nacionalnih interesa sovjetske države. Po njegovim rečima, dokument je predstavljao dostignuće sovjetske diplomatije kojim treba da se ponosimo.

A zatim su se u Sankt Peterburgu na neformalnom susretu šefova država ZND prilikom razmatranja pripreme za proslavu 75. godišnjice Pobeде nad nacizmom, začule vrlo važne reči predsednika ruske države. Vladimir Putin je oštro odgovorio na propagandističku rezoluciju Evropskog parlamenta „o važnosti čuvanja istorijskog sećanja za budućnost Evrope“.

Pritom je odgovorio imajući u rukama neoboriva dokumenta u kojima se govori o ne baš najlepšoj ulozi Poljske u započinjanju Drugog svetskog rata, o saradnji sa Hitlerom 30-ih godina HH veka. I obećao je da će u velikom članku navesti mnoge činjenice iz predratne istorije i istorije Drugog svetskog rata koje neki na Zapadu ne bi želeli da pominju.

Međutim, poljske političare, kao i mnoge druge predstavnike „mladih demokratija“ u Evropskom parlamentu, uplašile su reči Vladimira Putina o tome da će Rusija otvoriti sve arhive i da će dostaviti dokumenta koja otkrivaju istinu o mnogim događajima iz Drugog svetskog rata.

Poljsko rukovodstvo je odmah palo u histeriju koju su podržali predstavnici Evropskog parlamenta izjavivši da „ne mogu da prihvate Putinov pokušaj prekrajanja istorije“.

Vrlo je značajno to što se ispostavlja da su istorijska dokumenta i neoboriva svedočanstva koja Rusija navodi „prekranje istorije“!

Vrlo je značajno to što se ispostavlja da su istorijska dokumenta i neoboriva svedočanstva koja Rusija navodi „prekranje istorije“!

Razume se, jer je Zapad u toku poslednjih decenija tako uspešno napisao svoju istoriju Drugog svetskog rata.

U ovoj istoriji su dva totalitarna režima – Hitlerov i Staljinov, stupivši u borbu za svetsku prevlast, gurnula miroljubive, demokratske i civilizovane evropske zemlje u krvavu klanicu.

Dokumenti će pokazati ko je doveo Hitlera na vlast, kako su mirni evropski narodi i saveznici Nemačke učestvovali u pohodu na Istok.

Nemačka se pokajala za zločine nacizma, a Rusija uporno ne želi da prizna svoju krivicu i da se kaje pred svetom za zločine komunističkog režima. I zadatak „civilizovanog sveta“ je da primora Rusiju da napokon odgovori za zločine

Sovjetskog Saveza.

Međutim, Putin je obećao da će otvoriti arhive Drugog svet-skog rata koji su se našli u Sovjetskom Savezu posle 1945. godine.

Dokumenti će pokazati ko je doveo Hitlera na vlast, kako su mirni evropski narodi i saveznici Nemačke učestvovali u pohodu na Istok, uništavali i palili našu zemlju i ubijali naše ljude. Ili kako su udarničkim radom disciplinovano jačali vojnu moć Trećeg rajha.

I ispostavlja se da je u pohodu na Istok, u ratu sa Sovjetskim Savezom u istrebljivanju miliona sovjetskih građana učestvovala cela današnja Evropska unija!

O TOME KAKO SU JUNACI UP A I ARMIJA KRAJOVA SPASILI EVROPU

Nije čudo što od početka 2020. godine informacioni sukob i borba za istinu o ulozi SSSR u Drugom svetskom ratu prelaze u novu fazu.

U godini 75. godišnjice Pobede postaje jasno da Zapad već otvoreno želi da ponovo razmotri odluku Nirnberškog tribunala i da konačno sahrani sporazum postignut na Jalti.

I ispostavlja se da je u pohodu na Istok, u ratu sa Sovjetskim Savezom u istrebljivanju miliona sovjetskih građana učestvovala cela današnja Evropska unija!

U svom govoru u Aušvicu poljski predsednik Duda i ukrajinski predsednik, a ujedno i lakrdijaš-šoumen Zelenski, složno su Sovjetski Savez naveli kao zemlju koja je započela Drugi svetski rat.

Poljsku su proglasili zemljom koja je prva postradala zbog „zavere dva totalitarna režima“. A Sovjetski Savez, po njihovim

rečima, 1944-45. godine nije oslobodio Poljsku od nacističke okupacije, već je počinio akt agresije protiv poljske države.

Najviše rukovodstvo Rusije, napokon postavši svesno opasnosti, odgovara na ovu klevetu, objavljuju se dokumenta o tome ko je oslobodio Aušvic i kako se to odvijalo.

Predsednik Rusije obećava da će činjenicama „zapušiti podla usta“ klevetnika.

Vladimir Vladimirovič Putin, koji je obično uzdržan i odmeren u odgovorima zapadnim partnerima, ovoga puta uzvraća oštro i emotivno, nazivajući laž i podlost klevetnika svojim imenima. Predsednik Rusije obećava da će činjenicama „zapušiti podla usta“ klevetnika.

Mi se još uvek nalazimo u stanju šoka, pošto ne možemo da shvatimo kako je moguće da neko tako drsko i bezočno menja istoriju.

Jer čak ni u jeku „hladnog rata“ našim protivnicima na Zapadu nije padalo na pamet da tako otvoreno lažu. U svakom slučaju, niko nije dovodio u sumnju činjenicu da je Aušvic oslobodila Crvena armija.

U to vreme su samo pokušavali da preuveličaju doprinos saveznika pobedi nad nacizmom i da smanje ulogu Crvene armije, a SSSR su optuživali za strahote gulaga i okupaciju Istočne Evrope.

Međutim, čak je i tih godina Bert Lankaster zajedno s Romanom Karmenom snimao seriju o velikom Otadžbinskom ratu „Nepoznati rat“ govoreći zapadnim gledaocima o podvigu sovjetskog naroda koji je slomio kičmu nacističkom Trećem rajhu.

Danas se to ne može ni zamisliti. Zato Zelenski izjavljuje da su Aušvic oslobodili Ukrajinci: Lavovska divizija Ukrajinskog fronta. O tome da su to bile jedinice Crvene armije – nema ni reči.

Naravno, moguće je da Zelenski ne zna da je Stota streljačka divizija bila formirana od stanovnika Arhangeljske i Murmanske oblasti, kao i od žitelja Komi ASSR, kao ni to da je Prvi ukrajinski front bio novi naziv bivšeg Voronješkog fronta.

U svakom slučaju, niko nije dovodio u sumnju činjenicu da je Aušvic oslobodila Crvena armija.

Očigledno, Zelenski ne zna da frontovi Crvene armije nisu bili formirani i nisu dobijali nazive po nacionalnim kriterijumima, već po strateškom pravcu u kojem je data vojna grupacija de-

lovala. Prvi ukrajinski front je delovao u jugozapadnom pravcu oslobađajući Ukrajinu. A Prvi beloruski je delovao u zapadnom pravcu oslobađajući Belorusiju i Poljsku.

Zelenski je u svom govoru u Aušvicu praktično optužio SSSR za holokaust.

Prvim ukrajinskim frontom je komandovao maršal Ivan Pavlovič Konjev, rođen u Vologodskoj guberniji. A pre njega su frontom komandovali Nikolaj Fjodorovič Vatutin iz Voronješke gubernije i Georgij Konstantinovič Žukov koji je rođen u Kaluškoj guberniji.

I razume se, u svim delovima i jedinicama Crvene armije u sastavu Prve ukrajinske jedinice rame uz rame su se borili Rusi i Ukrajinci, Belorusi i Kazasi, Gruzijci, Jevreji, Tatari i Jermeni.

Očigledno, Zelenski ne zna ni to da je počasni naziv Lavovska Stota streljačka divizija dobila za oslobođenje Lavova od fašista i banderovskih zlikovaca. Borci divizije nisu potukli samo jedinice Vermahta, već i one dželate iz Babjeg Jara i Hatinja, egzekutore i policajce koje danas proslavlja gospodin predsednik Zelenski.

Maršal Semjon Konstantinovič Timošenko, Sidor Artemjevič Kovpak i Ivan Nikitovič Kožedub, i milioni Ukrajinaca, koji su se junački borili na svim frontovima Velikog otadžbinskog rata, danas nisu heroji „nezavisne“. Za razliku od Bandere i Šuheviča.

Ako se stvari budu odvijale u tom pravcu na sledećoj godišnjici oslobođenja Aušvica Zelenski ili naredni gospodin predsednik će objaviti da su Aušvic oslobodili junaci UPA pod „žuto-plavom zastavom s trozupcem“.

Reći će kako su se u to vreme heroji UPA rame uz rame s borcima Armije Krajove borili protiv komunističkih hordi spasavajući Evropu od toga da je ne porobi tiranin Staljin. Isto tako kao što se, po rečima ukrajinskih političara, danas naslednici heroja UPA, „kiborzi“ iz VSU junački bore u Donbasu, sprečavajući najezdu na Evropu moskovske vojske tiranina Putina.

Poljska država i poljski narod su prvi osetili dogovor totalitarnih režima.

Zelenski je u svom govoru u Aušvicu praktično optužio SSSR za holokaust. Kako drugačije shvatiti njegove reči da je dogovor dva režima pokrenuo zamajac holokausta?

„Poljska država i poljski narod su prvi osetili dogovor totalitarnih režima. To je dovelo do početka Drugog svetskog rata

i omogućilo nacistima da pokrenu smrtonosni zamajac holokau-
sta,“ – izjavio je Zelenski.

Reči Zelenskog o tome da je Sovjetski Sa-
vez odgovoran za holokauast nisu bile slučajne.
Slične izjave se sve češće čuju iz usta predstavnika
Evropske unije.

Zbog nečega se čini da će proći vrlo
malo vremena, pa će tvrdnja da je
SSSR kriv za istrebljivanje Jevreja u
Drugom svetskom ratu biti zabe-
ležena u nizu antiruskih rezolucija
Evropskog parlamenta.

Zbog nečega se čini da će proći vrlo malo vremena, pa će
tvrdnja da je SSSR kriv za istrebljivanje Jevreja u Drugom svet-
skom ratu biti zabeležena u nizu antiruskih rezolucija Evropskog
parlamenta.

LAŽ PERESTROJKE

Da bismo se danas uspešno borili za istinu o ulozi Sovjet-
skog Saveza u Drugom svetskom ratu treba da priznamo svoju
krivicu za ono što se dešava.

Dugi niz godina smo se previše ravnodušno odnosili pre-
ma ovoj kleveti. Sami smo krivi za to što smo lažljivcima i kle-
vetnicima dozvolili da zemlji nameću laž pod maskom istine o
sovetskoj prošlosti.

Sve današnje teze optužbi, gnusne laži i klevete koje se upu-
ćuju našoj zemlji, krajem 80-ih su bile odobrene u SSSR-u na naj-
višem državnom nivou od strane generalnog sekretara KPSS M.
S. Gorbačova i glavnog ideologa CK KPSS A. N. Jakovljeva.

I ovu laž su našem narodu sistematski počeli da serviraju
disciplinovani sovjetski mediji. Dovoljno je setiti se Korotičevih
podataka časopisu „Ogonjok“ kako bismo shvatili da su pod ma-
skom istine o zločinima Staljinovog režima u svest našeg naroda
počeli da usađuju propagandističke stereotipe stvorene u odelje-
njima za propagandu CIA i Mi-6 u godinama hladnog rata.

Upravo u to vreme je sporazum o nenapadanju između SSSR
i Nemačke u našoj zemlji proglašen za zločinač-
ki pakt Molotova-Ribentropa i svečano je osuđen
1989. godine na Kongresu narodnih poslanika.

Dugi niz godina smo se previše rav-
nodušno odnosili prema ovoj kle-
veti.

Sporazum je postao meta kritike svih pro-
tivnika SSSR-a, kako odmah nakon potpisivanja 1939. godine,
tako i posle Drugog svetskog rata.

To je bila pobjeda sovjetske diplomatije koja je uništila planove Velike Britanije za uvlačenje SSSR-a u rat s Nemačkom 1939. godine i koja je odložila početak rata za godinu i po dana koji su

To je bila pobjeda sovjetske diplomatije koja je uništila planove Velike Britanije za uvlačenje SSSR-a u rat s Nemačkom 1939.

našoj zemlji bili toliko potrebni.

Upravo zato sećanje na to kako je Staljin nadmudrio Engleze i kako je uništio zamisli Velike Britanije o uvlačenju SSSR-a u rat protiv Trećeg rajha 1939. godine na Zapadu i danas izaziva neskrivenu zlobu i ljutnju.

I vidimo da ni onda, ni danas glavni uzrok njihove mržnje nije bio komunistički SSSR. Oni svojim glavnim neprijateljem smatraju istorijsku Rusiju.

Ni dan-danas ne mogu da se pomire s tim da zajedno s Hitlerom u tom ratu nisu uspjeli da potuku i unište našu zemlju.

Zbog toga u Evropskom parlamentu tako uporno viču o dogovoru totalitarnih režima.

Ali ko je prvi pomenuo zaveru totalitarnih režima?

Setimo se da je član Politbiroa CK KPSS A. N. Jakovljevič predlagao da se datumom početka Drugog svetskog rata smatra 23. avgust 1939. godine, a ne 1. septembar. Članovi Evropskog parlamenta danas zahtevaju da se prizna upravo ovaj podatak.

Zašto je to bilo potrebno Jakovljeviču? Imao je zadatak da sruši Sovjetski Savez.

Na osnovu proglašavanja zločinačkim pakta Molotova-Ribentropa u to vreme su se postavljali zahtevi za ponovno razmatranje granica između Poljske i Rumunije i za otepljenje baltičkih zemalja.

I vidimo da ni onda, ni danas glavni uzrok njihove mržnje nije bio komunistički SSSR. Oni svojim glavnim neprijateljem smatraju istorijsku Rusiju.

Zanimljivo je da originali zapisnika nisu pronađeni ni u sovjetskim, ni u inostranim arhivima. Međutim, kongres je izjavio da su sporazumi s Nemačkom „predstavljali odstupanje od lenjinističkih principa sovjetske spoljne politike. Razgraničenja „sfere interesa“ SSSR i Nemačke i druga dejstva koja su preduzeta u skladu s njim s pravne tačke gledišta su protivorečili suverenitetu i nezavisnosti niza trećih zemalja“.

Zašto se sada čudimo?

Uz gred rečeno, zanimljivo je pogledati ko je bio u sastavu komisije koja je pakt proglasila zločinačkim.

Osim Jakovljeva i ministra inostranih poslova SSSR-a Ševardnadzea, koji će uskoro vrlo otvoreno govoriti o tome da su rušili Sovjetski Savez, vidimo još neka dobro poznata imena.

Ni dan-danas ne mogu da se pomire s tim da zajedno s Hitlerom u tom ratu nisu uspeli da potuku i unište našu zemlju.

Na primer, Korotič Vitalij, glavni glasnogovornik perestrojke u časopisu „Ogonjok“ koji se odmah posle raspada SSSR-a preselio u SAD i Landsbergis Vitautas, budući predsednik nezavisne Litvanije.

Od 26 članova komisije 11 je predstavljalo baltičke zemlje koje su zahtevale izlazak iz SSSR, trojica Moldaviju u kojoj su se takođe čuli slični zahtevi. Skoro svi ostali su predstavljali međuregionalnu grupu poslanika na čelu s akademikom Andrejem Saharovom, Anatolijem Sobčakom i Gavrilom Popovom – to je rasadnik onih koji su došli na vlast u toku „svetih devedesetih“.

Nakon raspada SSSR i Jakovljev i Ševardnadze su u mnogim intervjuima otvoreno govorili o tome koliko su mrzeli totalitarni režim, kako su svesno radili na uništenju Sovjetske vlasti i raspadu SSSR-a. I smatrali su da je njihova zasluga to što im je ovo pošlo za rukom 1991. godine.

Upravo u to vreme su se baltičke republike proglasile „okupiranima od strane Staljinovog SSSR-a“, što je predstavljalo početak raspada Sovjetskog Saveza – „geopolitičke katastrofe“, kako je ove događaje tačno okarakterisao Putin.

Upravo tada je u našoj zemlji Staljin proglašen za „krvavog tiranina“, koji je zbog osvete streljao nevine poljske oficire u Katinju.

Upravo tada je u našoj zemlji bilo proglašeno da su se u Drugom svetskom ratu međusobno borila dva totalitarna režima – komunistički SSSR i nacistička Nemačka.

I slobodne demokratske SAD i Engleska su morale da stanu na stranu „manjeg zla“.

Zbog toga u Evropskom parlamentu tako uporno viču o dogovoru totalitarnih režima.

Staljin je proglašen za „krvavog tiranina“ koji je s manijakalnom svirepošću uništavao i sopstveni narod. Istovremeno su poredeći dvojicu najstrašnijih tirana govorili da

je „Hilter uništavao tuđe narode, dakle, Staljin je još gori, jer je uništavao sopstveni narod“.

Upravo tada je u našoj zemlji bilo proglašeno da su se u Drugom svetskom ratu međusobno borila dva totalitarna režima – komunistički SSSR i nacistička Nemačka.

Upravo u to vreme smo počeli da se kajemo zbog toga što je totalitarni SSSR nametnuo socijalizam narodima Istočne Evrope. Dakle, Sovjetski savez je okupirao ove zemlje.

I kako je moguće uspešno voditi informacioni rat s onima koji prekravaju istoriju na Zapadu ako laž perestrojke još uvek živi u našem društvu?

Jer sve što u Evropskom parlamentu govore naši javni neprijatelji, ruskim đacima na ekskurzijama sugerišu u Jeljcin-centru. Ova laž perestrojke se redovno može čuti u programima „Eho Moskve“ i objavljuje se u časopisu „Diletant“.

Neki pokušavaju da uvrste u školski program „Arhipelag Gulag“ u kojem su vlasovci i banderovci prikazani kao junaci, izdajnik Vlasov kao idejni borac za oslobođenje Rusije od sovjetskog režima, a Staljin kao najstrašniji tiranin u istoriji čovečanstva. Uzgred rečeno, Solženjicin je u „Ahripelagu“ prvi napisao da su Prag oslobodili vlasovci. Danas u Pragu skidaju spomenik mašralu Konjevu i postavljaju spomenik „oslobodiocima“-vlasovcima.

HITLEROVI SAVEZNICI POTUČENI 1945. GODINE „POBEĐUJU“ SSSR U REZOLUCIJAMA

Zašto se onda čudimo optužbama Poljske za sovjetsku okupaciju?

Šta je čudno u tome što se danas zemlje koje su se borile na strani Trećeg rajha, čije su vojske gazile našu zemlju – Mađarska, Rumunija i Hrvatska, takođe proglašavaju zemljama koje u nastradale usled okupacije od strane Sovjetskog Saveza.

Pogledajmo ko u Evropskom parlamentu danas najžešće optužuje SSSR za započinjanje Drugog svetskog rata? Upravo one zemlje čije su vojske zajedno s armijama Trećeg rajha išle u osvajanje „životnog prostora“ na Istoku za nove gospodare Evrope.

Pogledajmo ko u Evropskom parlamentu danas najžešće optužuje SSSR za započinjanje Drugog svetskog rata? Upravo one zemlje čije su vojske zajedno s armijama Trećeg rajha išle u osvajanje „životnog prostora“ na Istoku za nove gospodare Evrope – nemački „herenfolk“, narod gospodara. One su se nadale da će

dobiti svoje parče kolača od Rusije koju Hitler potuče. Ili pak zemlje koje su se 1941. godine po navici pokorile starom gospodarstvu i uputile dobrovoljce u kaznene bataljone. Jer u Letoniji i Estoniji je reč „Nemac“ godinama značila „gospodar“.

Ove zemlje bi trebalo podsetiti na to šta su njihovi vojnici činili na okupiranoj teritoriji Sovjetskog Saveza. Rumune bi trebalo podsetiti na desetine vešala na Kulikovom polju u Odesi, okupiranoj od strane „postradalih“ Rumuna i Nemaca, i trebalo bi ih upitati šta su 1942. godine zaboravili u stepama oko Volge kod Staljingrada.

A Mađarsku bi trebalo podsetiti na masovna i strašna zverstva Mađara nad mirnim stanovništvom i zarobljenim crvenoarmejcima kod Voronježa, kad su spaljivali čitava sela, a žene, decu i starce istrebljivali sa srednjovekovnom okrutnošću. Saznavši za ove zličine general-poručnik Nikolaj Fjodorovič Vatutin je dozvolio da se mađarski vojnici ne uzimaju zarobljeništvo.

Informacioni rat se razvija tako da uskoro nećemo čuti samo da se SSSR dogovorio s Nemačkom i da je započeo Drugi svetski rat. Proći će vrlo malo vremena i optužice nas za ceo strašni rat.

Jer Gebels je 1941. godine objasnio da je Nemačka bila primorana da preventivno započne rat kako bi sprečila napad SSSR-a koji je iz dana u dan mogao započeti.

A osamdesetih godina je u našoj zemlji ovu laž narodu u svojim knjigama sugerisao prebeglica Rezun, koji nije krio da je saradnik britanskog MI-6.

Setimo se u kojim tiražima se u to vreme izdavao ovaj „pseudo-Suvorov“ koji je dokazivao da je Hitler bukvalno za nekoliko dana preduhitrio Staljina.

Vrlo brzo će Evropski parlament objasniti da je Staljin, sanjajući o tome da učvrsti svoju vlast nad Evropom, primorao Hitlera da brani evropske zemlje od najezde komunističkih hordi.

Iako će možda priznati da je SSSR ipak imao određenog prava da boreći se s Nemačkom dođe do svojih granica. (Ali će na insistiranje Poljske obavezno dodati da je Crvena armija imala prava da dođe samo do granica iz 1939. godine.)

Gebels je 1941. godine objasnio da je Nemačka bila primorana da preventivno započne rat kako bi sprečila napad SSSR-a koji je iz dana u dan mogao započeti.

U Evropskom parlamentu će biti doneta još jedna rezolucija u kojoj će biti zapisano da je 1944-45. godine upavši na teritoriju Poljske, Rumunije, Mađarske i Bugarske SSSR izvršio agresiju protiv demokratskih evropskih zemalja.

I u Evropskom parlamentu će biti doneta još jedna rezolucija u kojoj će biti zapisano da je 1944-45. godine upavši na teritoriju Poljske, Rumunije, Mađarske i Bugarske SSSR izvršio agresiju protiv demokratskih evropskih zemalja.

Posle izvesnog vremena zapadnom građaninu će neki ispričati kako su 1945. godine Rusi upali u Nemačku, zaposeli Istočnu Prusku, a zatim uništili i okupirali Berlin.

Zašto se čudimo što danas MIP Bugarske upućuje proteste ambasadi Rusije zbog otvaranja izložbe koja je posvećena oslobođenju zemlje od nacista od strane Crvene armije.

Bugarske diplomate demantujući nesumnjivu tezu o tome da je SSSR oslobodio Istočnu Evropu od nacizma izjavljuju:

„Ne negirajući doprinos SSSR-a pobedi nad nacizmom, znamo da je Sovjetska armija donela narodima Istočne Evrope represije, deformisani razvoj i odvojenost od procesa koji su se odvijali u razvijenim zemljama.“

Naročito je zanimljivo ovo čuti ako znamo da je zvanična Bugarska za vreme Drugog svetskog rata bila saveznik Trećeg rajha. I da je bugarska vojska okupirala deo Jugoslavije, pritom oslobađajući od borbe s jugoslovenskim partizanima jedinice Vermahta koje su se zatim prebacivale na Istočni front.

Posle izvesnog vremena zapadnom građaninu će neki ispričati kako su 1945. godine Rusi upali u Nemačku, zaposeli Istočnu Prusku, a zatim uništili i okupirali Berlin. Dok su ruski osvajači istovremeno upali u Mađarsku i okupirali Budimpeštu. Da li je to fantastika? Ali i danas čujemo kako se ispostavlja da Crvena armija nije oslobodila, već je okupirala Varšavu.

Zato što Crvena armija, kako tvrde propagandisti na Zapadu i naši liberalni mediji, po definiciji nikoga nije mogla da oslobodi. Jer to je bila vojska „krvavog tiranina“ Staljina koji je sanjao o tome da osvoji celu Evropu kako bi slobodne narode uterao u

Da li je to fantastika?

jedan ogromni Gulag.

O TOME KAKO JE ARMIIJA KRAJOVA SPASILA EVROPU OD STALJINA

Čujmo reči ministra narodne odbrane Poljske Antona Mačereviča koji tvrdi da je Varšavski ustanak, kako se ispostavlja, spasio slobodni svet. Nije ga spasio od nacizma, već od sovjetske agresije:

„Mora nam biti jasno šta je bio Varšavski ustanak. To je bila najveća bitka koja je odlučila sudbinu Evrope, zato što je samo zahvaljujući tome zadržan front, samo zahvaljujući tome su mnoge zemlje uspele da sačuvaju nezavisnost, samo zahvaljujući tome sovjetska vojska nije prodrla dalje na Zapad.“

Avantura londonske vlade je za posledicu imala ogromne žrtve među mirnim stanovništvom, a Nemci su poljsku prestonicu pretvorili u ruševine.

Stiče se utisak da poljski ministar odbrane ili bunca ili prepričava neki fantastični roman iz žanra alternativne istorije.

U vreme ustanka u Varšavi Armija Krajova se nije borila protiv nemačke vojske, već je „zadržavala front“ ne puštajući Crvenu armiju na zapad? I ova „najveća bitka“ je odredila sudbinu Evrope? Kičmu Trećem rajhu nisu slomili Staljingrad, Kurska duga, operacija „Bagration“, iskrcavanje saveznika u Normandiji i bitka za Berlin, već je to učinio ustanak Poljaka u Varšavi?

Posle ustanka u Varšavi koji su Nemci ubrzo ugušili, Crvena armija nije krenula na Zapad, nije bilo Vislo-Oderske operacije, Pomeranske operacije, osvajanja najveće Breslavske tvrđave, osvajanja Kenigsberga, nije bila podignuta Zastava Pobede na Rajhstagu, nisu oslobođeni Prag i Beč?

Želeli bismo da pitamo da li je gospodin Mačerevič pri zdravoj pameti ili mu je mesto u sobi duševne bolnice pored još jednog Napoleona u ludačkoj košulji?

Međutim, gospodin Mačerevič ne bunca, već precizno prepričava ono o čemu su sanjali rukovodstvo Armije Krajove i vlada Mikolajčika u Londonu kad su naredili da se podigne ustanak u Varšavi.

U vreme kad je sovjetska vojska kročila na teritoriju Poljske, u krvavim bitkama pomerajući na zapad liniju fronta i postepeno se približavajući Visli, Armija Krajova je iznenada podigla ustanak u Varšavi. Nema ničeg čudnog u tome što rukovodstvo Armije Krajove nije čak ni pokušalo da stupi u vezu s komandom Crvene armije kako bi je upozorilo na ustanak i dogovorilo se o zajedničkom delovanju.

Mit o tome da je „Staljin izdao Varšavski ustanak“ na Zapadu se utvrđuje kao nepobitna istorijska istina. Ali isti lažni mit su ruski „demokratski“ mediji propagirali u našoj zemlji 1990-ih godina.

Iz Londona je dobilo naredbu da podigne ustanak upravo zato da ne bi dozvolila Rusima da uđu u Varšavu.

Avantura londonske vlade je za posledicu imala ogromne žrtve među mirnim stanovništvom, a Nemci su poljsku prestonicu pretvorili u ruševine.

Poljaci tvrde da SSSR nije oslobodio Poljsku, već ju je okupirao, i da je isto koliko i Nemačka kriv za početak Drugog svetskog rata.

Međutim, zločinačka avantura londonskih Poljaka koji su odlučno odbili da koordiniraju svoje delovanje s komandom Crvene armije predstavlja još jedan povod za optuživanje „Staljinovog režima“.

Čujmo šta danas kaže zamenik ministra inostranih poslova Poljske Pavel Jablonski: „Crvena armija je stajala i gledala s druge obale Visle kako fašisti uništavaju Varšavu. To nije bilo oslobođenje, to je bilo donošenje novog komunističkog ropstva, i to treba da imamo na umu, naravno, poštujući pojedine vojnike.“

Isto kaže i predsednik SAD: „Sovjetske oružane snage su se zaustavile, gledale su i čekale kako nacisti uništavaju sve živo i pokušavaju da uguše i samu želju za životom.“

Mit o tome da je „Staljin izdao Varšavski ustanak“ na Zapadu se utvrđuje kao nepobitna istorijska istina. Ali isti lažni mit su ruski „demokratski“ mediji propagirali u našoj zemlji 1990-ih godina.

POLJSKA ZAHTEVA OD RUSIJE ODŠTETU ZA SVOJE OSLOBOĐENJE

Poljaci tvrde da SSSR nije oslobodio Poljsku, već ju je okupirao, i da je isto koliko i Nemačka kriv za početak Drugog svetskog rata.

Zato ne treba da nas čudi to što je 25. januara lider vladajuće poljske stranke „Pravo i pravda“ Jaroslav Kačinski izjavio da Rusija, kao i Nemačka, treba da plati kompenzaciju za štetu koja je njegovoj zemlji naneta u toku rata.

Zato ne treba da nas čudi to što je 25. januara lider vladajuće poljske stranke „Pravo i pravda“ Jaroslav Kačinski izjavio da Rusija, kao i Nemačka, treba da plati kompenzaciju za štetu koja je njegovoj zemlji naneta u toku rata.

I zamenik ministra inostranih poslova Poljske Pavel Jablonski potvrđuje da zvanična poljska vlast podržava ovaj zahtev: „Varšava ima puno pravo da zahteva od Rusije nadoknadu za pretrpljenu štetu u Drugom svetskom ratu.“

Odgovarajući na pitanje da li Rusija treba da plati odštetu Jablonski je rekao: „Nesumnjivo da. Ovo pitanje je nedvosmisleno.“ Po njegovim rečima Rusija je kriva za ratne zločine i ubistvo stotina hiljada ljudi i višedecenijsku okupaciju Poljske.

Današnje poljsko rukovodstvo je odredilo zadatke za dugi niz godina. „U sadašnjoj političkoj situaciji pokušaji dogovora s Rusijom nailaze na čitav niz prepreka, ali ovu temu treba stalno pokretati, jer ona ne zastareva,“ – izjavio je Jablonski.

Sasvim nedavno smo se smejali neukosti Obame koji je izjavio da je njegov deda oslobađao Aušvic. Pitali smo se da li je Obamin deda služio u Crvenoj armiji?

Poljska je još sredinom maja prošle godine insistirala na tome da po završetku obračuna štete koja je državi naneta u toku Drugog svetskog rata Nemačka treba da joj isplati oko 1 triliona američkih dolara.

Poljska vlada se nada da će od Rusije dobiti nešto manje. U Seimu su 2018. godine obračunata finansijska potraživanja od savremene Ruske Federacije u iznosu od 850 milijardi evra. Pritom su tu uključene i „poljske kulturne vrednosti postradale u toku rata“. Verovatno imaju u vidu Varšavu koja je uništena u toku ustanka. Ali „prokleti Sovjeti“ nisu spasili grad?

„AUŠVIC SU OSLOBODILI AMERIKANCI“ – DA LI SU TO SLUČAJNE GREŠKE ILI SE RADI O NOVOJ ISTORIJI DRUGOG SVETSKOG RATA?

Sasvim nedavno smo se smejali neukosti Obame koji je izjavio da je njegov deda oslobađao Aušvic. Pitali smo se da li je Obamin deda služio u Crvenoj armiji?

Međutim, u 75. godišnjici oslobođenja Aušvica nemački časopis *Der Spiegel* saopštava da je koncentracioni logor Aušvic oslobodila vojska SAD-a!

Nemački čitaoci su ukazali izdanju na grešku i ona je bila ispravljena: u ispravljenoj varijanti logor smrti je oslobodila Crvena armija.

Međutim, u 75. godišnjici oslobođenja Aušvica nemački časopis *Der Spiegel* saopštava da je koncentracioni logor Aušvic oslobodila vojska SAD-a!

Međutim, ambasada Danske u SAD-u je takođe izjavila da su Aušvic oslobodili američki vojnici. Istina, posle komentara ambasade Rusije u Vašingtonu takođe se izvinila zbog greške.

Da li ćemo smatrati da je to slučajnost?

Vidimo kako se postepeno, korak po korak, sistematski prekraja istorija Drugog svetskog rata. Iz verzije Vikipedije povodom 75. godišnjice oslobođenja Aušvica sklonjene su sve fotografije na

Bitka za istorijsku istinu poprima sve žešći karakter.

kojima su snimljeni sovjetski vojnici s oslobođenim sužnjima iz koncentracionog logora. Da li je i to slučajnost?

Sasvim je očigledno da će posle izvesnog vremena u Evropskoj uniji zvanično biti odobrena nova verzija Drugog svetskog rata. U ovoj novoj istoriji biće objavljeno da ne samo da je komunistički SSSR, a ne Treći rajh, započeo svetski rat, već je bio uzročnik holokausta. Tiranin Staljin je pokušao da osvoji Evropu i totalitarni SSSR je uspeo da zaposedne i okupira zemlje Istočne Evrope. A ostale zemlje Evropske unije na čelu s SAD i Velikom Britanijom ne samo da su pobedile nacizam, već su uspele da potisnu sovjetsku agresiju.

Istina, nemački predsednik Frank-Valter Štajnmajer je izjavio da je prekranje istorije nedopustivo priznajući krivicu Nemačke za započinjanje Drugog svetskog rata i nacističke zločine.

Bitka za istorijsku istinu poprima sve žešći karakter.

Na glavnu ulogu razobličitelja SSSR u započinjanju Drugog svetskog rata pretenduju zemlje čije su vojske zajedno s nacističkom Nemačkom upale u našu zemlju, palile, ubijale, pljačkale i donele nebrojene nevolje našem narodu. Kao i zemlje u kojima je bilo najviše kolaboracionista, koji nacistima nisu služili zbog straha, već zbog svoje spaljene savesti.

U nekim zemljama su lokalni kolaboracionisti najaktivniji ubijali Jevreje hitajući da obaveste rukovodstvo nacističke Nemačke o tome da su samostalno rešili „jevrejsko pitanje“. I danas se upravo u ovim zemljama donose zakoni kojima se zabranjuje pominjanje krivice lokalnog stanovništva u holokaustu.

Na strani hitlerovske Nemačke 1941. godine protiv nas je u rat stupila cela današnja Evropska unija. I nije čudo što se Evropski parlament boji istine i obećava da će se boriti protiv „Putinovog prekranja istorije“

Na strani hitlerovske Nemačke 1941. godine protiv nas je u rat stupila cela današnja Evropska unija. I nije čudo što se Evropski parlament boji istine i obećava da će se boriti protiv „Putinovog prekranja istorije“

U članku „Falsifikatori istorije i Treći svetski rat piše: „Poljska je preuzela ulogu glavnog tužioca SSSR-a za za-

počinjanje Drugog svetskog rata. Posebna informaciona kampanja treba da bude posvećena istoriji rusko-poljskih odnosa i odnosima Poljske pred početak Drugog svetskog rata s SSSR-om i nacističke Nemačke.“

Zato će sledeći članci biti posvećeni Poljskoj koju je Vinston Čerčil vrlo precizno nazvao „*hijenom Evrope*“.

Reći ćemo nešto o tome kako se „nevina žrtva dva totalitarna režima“ družila s Trećim rajhom sanjajući o tome kako će zajedno s nemačkom vojskom krenuti na Moskvu. Kako se ona s pohlepom hijene bacila na Čehoslovačku posle Minhenskog sporazuma. Istinu o tome kako je Andersova vojska koju je SSSR osnovao i naoružao odbila da ratuje i kako je dezertirala u Iran tragične 1942. godine, kad je nemačka vojska nadirala prema Volgi i kad se rasplamsavala bitka u Staljingradu. Istinu o pretenzijama avanturista koji su sedeli u Londonu, Armiji Krajovoj i Varšavskom ustanku. I istinu o tome da je Crvena armija oslobodila Poljsku.

Evropski parlament ističe da je Drugi svetski rat, najrazorniji rat u istoriji Evrope, započeo kao direktna posledica po zlu poznatog nacističko-sovjetskog sporazuma o nenapadanju od 23. avgusta 1939. godine.

FALSIFIKATORI ISTORIJE I TREĆI SVETSKI RAT

Deo 5. O tome kako Evropski parlament stvara lažne mitove, a „politički nekorektna“ Rusija se usuđuje da ih razobličiti.

U novoj verziji istorije Drugog svetskog rata koja se aktivno stvara na Zapadu Sovjetski Savez se naziva zemljom koja je zajedno s nacističkom Nemačkom započela najstrašnji rat u istoriji čovečanstva. U ovoj novoj istoriji su se dva totalitarna monstuma, SSSR i Treći rajh dogovorila da podelu svet i uvukli su mirnu Evropu u krvavi rat.

U rezoluciji Evropskog parlamenta se kaže:

„Evropski parlament ističe da je Drugi svetski rat, najrazorniji rat u istoriji Evrope, započeo kao direktna posledica po zlu poznatog nacističko-sovjetskog sporazuma o nenapadanju od 23. avgusta 1939. godine, koji je takođe poznat kao pakt Molotova-Ribentropa, i njegovih tajnih protokola u skladu s kojima su dva totalitarna režima, koja su imala zajednički cilj da osvoje svet, podelila Evropu na dve zone uticaja.“

I po ovoj novoj verziji istorije, kao prva žrtva zavere i saveza dvojice tirana, Hitlera i Staljina, pala je nesrećna Poljska.

I po ovoj novoj verziji istorije, kao prva žrtva zavere i saveza dvojice tirana, Hitlera i Staljina, pala je nesrećna Poljska.

Poljaci su vrlo kratko uživali u radosti mirnog rada na rodnoj grudi.

Od XVIII veka su pohlepni i agresivni susedi, Nemačka, Austrija i Rusija, tri puta lišavali nesrećnu Poljsku slobode i delili njene zemlje među sobom. I napokon, u toku prvog svetskog rata Ruska, Austrougarska i Nemačka imperija su pale. Mnogostradalna Poljska je uspjela da obnovi svoju državnost.

Međutim, Poljaci su vrlo kratko uživali u radosti mirnog rada na rodnoj grudi. Većiti neprijatelji Poljske, Nemačka i Rusija, verolomno su napali miroljubivu i demokratsku poljsku državu. Staljin i Hitler su 1939. godine zaključili savez i izvršili četvrtu podjelu Poljske. Upravo ovaj zločin je, po istoriji koja se danas piše u Evropskom savezu, predstavljao početak Drugog svetskog rata.

Poljska se u ovoj istoriji XX veka proglašava za nevinu žrtvu, zemlju koja je najviše postradala od dva totalitarna režima. I zato Poljska ima prava da poziva na odgovornost Nemačku i Rusiju. I da zahteva odštetu od dva naroda-agresora, koji su upali na poljsku zemlju. Po ovoj verziji Crvena armija nije oslobodila Poljsku. Prosto, 1945. godine nemačka okupacija je zamenjena sovjetskom, od koje je nesrećna žrtva totalitarnih režima patila sve do raspada SSSR-a.

Ali Nemačka je barem priznala svoju krivicu pred civilizovanim svetom i mnogostradalnom Poljskom. A Rusija, pravna sledbenica SSSR-a, uporno ne želi da se kaje i da moli za oprostaj za to što je 1945. godine okupirala zemlje Istočne Evrope. Zadatak cele „civilizovane svetske zajednice“ je da primora Rusiju da prizna svoju krivicu i da plati nastradalim zemljama za grehove Sovjetskog Saveza.

Po ovoj verziji početka Drugog svetskog rata sve je bilo vrlo skladno: nevin, miroljubiv Poljska i dva totalitarna monstruma.

U principu, Poljaci tvrde da je SSSR bio gori od Nemačke, zato što je 1939. godine verolomno zario Poljskoj nož u leđa. Udario je u vreme kad Poljska samo što nije preokrenula tok borbenih dejstava i kad bi poljska vojska za neko vreme ušla u Berlin.

Po ovoj verziji početka Drugog svetskog rata sve je bilo vrlo skladno: nevin, miroljubiv Poljska i dva totalitarna monstruma.

I izgledalo je da se za vreme Gorbačova i Jeljcina Rusija u potpunosti složila s istorijom HH veka napisanom na Zapadu, pa je čak uvela takvo tumačenje istorije u svoje udžbenike koji su napisani o trošku „dobročinitelja“ Soroša.

Međutim, na užas autora zapadnog mitotvorstva o Drugom svetskom ratu, još jedan u nizu „ruskih diktatora“, Putin, kako oni navode, odlučio je da „prekroji istoriju“ i Rusija potpuno politički nekorrektno i neuljudno počinje da otvara arhive i da objavljuje vrlo nezgodna dokumenta!

A u sadašnjoj istoriji Drugog svetskog rata po svim već davno otvorenim i istoričarima svih zemalja dobro poznatim nepobitnim dokumentima Poljska izgleda kao zemlja koja nipošto nije nevinna žrtva. Ali je upravo sama Poljska nadajući se da će imati koristi od suseda, pre svega od Rusije, učinila sve kako bi bio započet rat u Evropi. Nemoguće je negirati i to da Nemačka Adolfa Hitlera 30-ih godina nije imala vernijeg saveznika nego što je bila Poljska Jozefa Pilsudskog.

Najtačniju sliku druge Reči Pospolite, ovog „nakaznog versajskog čeda“ dao je Vinston Čerčil: „Hijena Evrope“.

DRUGA REČ POSPOLITA. „HIJENA EVROPE“.

Stekavši državnost 1918. godine, poljsko plemstvo je odmah počelo da obnavlja Reč Pospolitu od mora do mora – od Baltičkog do Crnog. Sve susedne zemlje koje su ulazile u sastav poljske državu u periodu njenog procvata u XVII veku, gorda poljska gospoda su odmah odlučila da „povrate mačem“.

U oktobru 1920. godine Poljaci su zaposeli Viljnos i oko jedne trećine teritorije Litvanske Republike, čije su granice takođe određene u Versaju, kao i granice Republike Poljske.

Međutim, Poljska je tvrdila da zemlja kao što je Litvanija nikad nije postojala. Poljsko plemstvo je zaboravilo na to da su se 1569. godine po aktu Lublinske unije dobrovoljno ujedinile Poljska kraljevina i Velika litvanska kneževina. Zajednički seim je sazvan u Poljskoj, ali su pritom sačuvani zasebna administracija Velike litvanske kneževine, kao i sopstvena prava i zakoni, za-

Nemoguće je negirati i to da Nemačka Adolfa Hitlera 30-ih godina nije imala vernijeg saveznika nego što je bila Poljska Jozefa Pilsudskog.

Najtačniju sliku druge Reči Pospolite, ovog „nakaznog versajskog čeda“ dao je Vinston Čerčil: „Hijena Evrope“.

sebna vojska i državna blagajna. Polovinu Velike litvanske kneževine u to vreme su činile zapadnoruske kneževine i državni jezik je bio ruski.

Usled Lublinske unije Poljska je u to vreme dobila teritorije današnje Ukrajine i Belorusije.

Usled Lublinske unije Poljska je u to vreme dobila teritorije današnje Ukrajine i Belorusije. Vilnius koji su Poljaci zaposeli 1918. godine bio je prestonica Velike litvansko-ruske kneževine od vremena Olgerda i Gedimina.

Moguće je da moćna i velika evropska država Reč Pospolita ne bi propala da poljsko plemstvo nije težilo ka tome da nasilno pokatoliči zapadnoruske teritorije i da stanovništvo Male Rusije pretvori u bespravnu feudalnu „raju“.

Podsetićemo da su borba pravoslavnog naroda Zapadne i Južne Rusije za svoja prava, mnogobrojni kozački ratovi, kako su ih zvali u Poljskoj, podrili moć Reči Pospolite. A prva podela Poljske se desila nakon što su nadmeni Poljaci odbacili jedini zahtev carice Katarine II da pravoslavnim podanicima kraljevine daju ista prava kao katolicima. Videvši da se s Poljacima ne može dogovoriti milom, ruska carica je kao pokroviteljka pravoslavlja, pripojila Ruskom carstvu teritorije Ukrajine i Belorusije naseljene pravoslavnim ruskim narodom.

Poljsko plemstvo se 1918. godine setilo da je Kijev nekada ulazio u sastav Ruske vojvodine Reči Pospolite. Sredinom XVII veka Moskovsko carstvo je od Reči Pospolite povratilo drevnu prestonicu Rusije Kijev i drevni ruski grad Smolensk – „svoju očevinu i dedovinu“ – iskonski ruske zemlje. Poljaci su 1919. godine, iskoristivši građanski rat u Rusiji krenuli da povrate „istočne krajeve“. Između ostalog, i Kijev (o sovjetsko-poljskom ratu v. u prethodnom delu „Falsifikatori...“).

Poljsko plemstvo se 1918. godine setilo da je Kijev nekada ulazio u sastav Ruske vojvodine Reči Pospolite.

Iz Kijeva i Minska koje su zaposeli Poljaci ratoborna šljahta je isterana i oterana do Varšave. Međutim, avanturizam dvojice fanatika svetske revolucije, „demoni revolucije“ Trockog i „crvenog Bonaparte“ Tuhačevskog, omogućio je Poljacima da pomoću zemalja Antante učine „čudo na Visli“.

Sovjetska Rusija je u to vreme vodila upornu borbu protiv Vrangela, Daleki istok su okupirale japanska i nemačka vojska,

na celoj teritoriji bivšeg Ruskog carstva se vodio bratoubilački rat. S Poljskom je morao biti sklopljen Riški mir po kojem su Poljaci dobili Zapadnu Ukrajinu i Belorusiju.

Ipak, Poljska se nije zadovoljila pripajanjem teritorije na istoku za račun Litvanije i Sovjetske Rusije.

Iz Kijeve i Minska koje su zaposeli Poljaci ratoborna šljahta je isterana i oterana do Varšave.

Na Pariskoj mirovnoj konferenciji predstavnici Poljske su zahtevali da im se da deo Nemačke. Argumenti poljske strane su se zasnivali na tome da su u daleka vremena poljski kraljevi vladali ovim prostorima. Na primer, Poljska je do 1335. godine vladala nemačkom Šleskom.

Vladari druge Reči Pospolite marljivo su se prisećali koje su se zemlje i koji narodi bar kratko vreme nalazili pod vlašću poljske krune. I bili su uvereni u to da sve ove zemlje s ne-poljskim stanovništvom velesile Antante obavezno treba da vrate Poljskoj.

Na Pariskoj konferenciji je predstavnik Poljske gospodin Dmovski pozvao da se „radi definisanja teritorije Poljske vratimo na 1772. godinu, na period pre prve podele“. Ali je zatim precizirao: „Prilikom određivanja granica Poljske nipošto se ne može polaziti od toga da u njen sastav budu uključene samo one teritorije na kojima Poljaci čine značajnu većinu“. Poljska je zahtevala da joj se vrate nemačke zemlje: „Poljska se na zapadu ne bi zadovoljila istorijskim granicama iz 1772. godine.“

Nemačka je pristala da preda sve oblasti s poljskim stanovništvom. Poljska je dobila provinciju Poznanj. Nemačka je pristala da „Poljskoj na osnovu međunarodnih garancija da slobodan i obezbeđen pristup moru ustupanjem slobodnih luka u Dancingu, Kenigsbergu i Memeli i putem specijalnog sporazuma kojim se reguliše plovidba Vislom, i specijalnih konvencija za železnički saobraćaj“.

Poljska je dobila provinciju Poznanj.

Istaći ćemo da nemačko stanovništvo Dancinga nije želelo da živi pod poljskom vlašću. Osim toga, Nemačka je u tom slučaju gubila mogućnost kopnenog saobraćaja s Istočnom Pruskom. (Proći će malo vremena, pa će nadmeno odbijanje Poljaka 1939. godine da Nemačkoj daju pravo na takozvani „Dancinški koridor“ radi održavanja veze s Istočnom Pruskom

predstavljati poslednju kap posle koje će Hitler doneti čvrstu odluku o napadu na Poljsku.“

Poljska je imala teritorijalne pretenzije i na Čehoslovačku.

Poljaci su zahtevali da im se da i deo Istočne Pruske i Memelski kraj koji je bio naseljen Litvancima.

Poljska je imala teritorijalne pretenzije i na Čehoslovačku.

Nije bilo suseda od kojeg „hijena Evrope“ nije htela da se okoristi.

Na Pariskoj konferenciji je pohlepna poljska hijena odlučila da se pridruži moćnim grabljivicama Engleskoj, Francuskoj i SAD, koje su pobedile u Prvom svetkom ratu kako bi se okoristila na račun Nemačke i Austrougarske koje su pretrpele poraz.

Međutim, ambicije druge Reči Pospolite su se prostirale i van granica Evrope.

„ZAHTEVAMO POLJSKU KOLONIJU“

Poljaci su zbog nečega smatrali da za razliku od nekakvih Čeha, Slovaka, Litvanaca i dr. imaju puno pravo da zajedno sa zemljama Antante učestvuju u preuređenju posleratnog sveta.

Tim pre što, na veliku radost poljskog plemstva, Rusije nije bilo među zemljama-pobednicama u svetskom ratu. Rusko carstvo više nije postojalo, Rusi su se žestoko borili u bratoubilačkom ratu na svim prostorima donedavno velike države. U to vreme se mnogima činilo da je istorijskoj Rusiji zauvek došao kraj.

Poljskoj nije bilo tesno samo u granicama iz 1772. godine, nego i na Evropskom kontinentu. Jer sve velike zemlje imaju prekomorske kolonije, samo nesrećna Poljska, krivicom svojih neprijatelja koji su ugnjetavali poljski narod, Rusije, Nemačke i Austrije,

Nije bilo suseda od kojeg „hijena Evrope“ nije htela da se okoristi.

je, nije stigla na vreme da obezbedi prekomorske kolonije. Ispostavilo se da su Poljskoj zakinite kolonije koje naseljavaju poslušni domoroci!

U Poljskoj je osnovana Morska i Kolonijalna liga koja je trebalo da vaspita i pripremi Poljake za ulogu „belih sahiba“ u budućim kolonijama. Godine 1935. usledila je izjava:

„Mi Poljaci, kao i Italijani, suočavamo se s velikim problemima smeštaja i korišćenja stanovništva čiji se broj brzo povećava. Mi, Poljaci, kao i Italijani, imamo prava da zahtevamo da nam budu otvorena tržišta za izvoz u regione za naseljavanje, kako bismo mogli dobijati sirovine potrebne za nacionalnu ekonomiju pod uslovima pod kojima to čine druge kolonijalne velesile.“

Mi Poljaci, kao i Italijani, suočavamo se s velikim problemima smeštaja i korišćenja stanovništva čiji se broj brzo povećava.

Od kraja 1936. godine često je isticana ideja da „Poljska treba da izađe van granica Evrope“, da Poljaci nisu ništa gori od Nemaca, Italijana i Japanaca koji zahtevaju kolonije.

U septembru 1936. godine na zasedanju Lige naroda ministar inostranih poslova Poljske Juzef Bek je pročitao obraćanje u vezi s projektom za širenje članstva u komisiji za pitanja kolonija koje su oduzete Nemačkoj i Otomanskom carstvu, kako bi sve nacije koje su zainteresovane za kolonije mogle da dobiju svoj udeo.

Na sednici komiteta inostranih poslova poljskog Senata razmatrani su potreba Poljske za kolonijama i načini za njihovo sticanje. Pripremano je obraćanje Ligi naroda s predlogom da se Poljskoj preda deo bivših nemačkih kolonija Toga i Kameruna koje navodno nikome nisu bile potrebne (jer je Poljska delimično „naslednica“ Nemačke u smislu teritorija). Kao rezultat sve ove kampanje u toku leta 1937. godine MIP Poljske je izdao „Kolonijalne teze Poljske“.

Od ove godine Poljska je počela redovno da obeležava „nedelju mora“ pod devizom „Potrebni su nam snažna flota i kolonije“. Godine 1938. doneta je odluka da se održavaju takozvani „Dani kolonija“.

U toku „Dana kolonija“ održavale su se masovne demonstracije, u crkvama su obavljana svečana bogoslužjenja. U obraćanjima Morske i kolonijalne lige pisalo je: „Neka niko ne ostane ravnodušan, neka se glas svakoga pretvori u jak i snažan usklik: Zahtevamo slobodan pristup resursima! Zahtevamo kolonije za Poljsku!“

Od kraja 1936. godine često je isticana ideja da „Poljska treba da izađe van granica Evrope“.

Poljaci su se vredno pripremali za ulogu belih vlasnika plantaža koji će poput engleskih kolonizatora vešto upravljati lokalnim stanovništvom u Africi. Nabavljali su šlemove od plute i ostale atribute „belog gospodara“.

Treba istaći da poljsko plemstvo nikad nije patilo od nedostatka apetita. Osim na bivše nemačke kolonije Togo i Kamerun Poljska je pretendovala na Madagaskar, Angolu i Liberiju. Neki

Treba istaći da poljsko plemstvo nikad nije patilo od nedostatka apetita.

su se nadali da će dobiti deonice zemlje za poljske koloniste u Brazilu i Argentini. Čak su pretendovali na to da za Poljsku bude izdvojena deonica na Antarktidi.

Poljaci su hteli da oduzmu Portugaliji Angolu i Mozambik, kao i da nastane poljske iseljenike u Francuskoj Gvineji i Francuskoj Ekvatorijalnoj Africi. Takođe je razmatrana Rodezija.

Preduzet je čak i pokušaj da iskaže svoje pretendovanje na Trinidad i Tobago, kao i Zambiju.

Ali razume se, engleska i francuska kolonijalna imperija nisu uništile Nemačko i Tursko carstvo kako bi delile svoj plen s nekim Poljacima. Nemačko nasleđe su između sebe podelile Francuska, Velika Britanija, Japan, Belgija i Portugalija. Poljska je dobila samo one teritorije koje je uspela da oduzme svojim susedima. Predstavnici Ujedinjene kraljevine, Francuske i SAD nisu hteli ni da razgovaraju s Poljacima o tome da im daju prekomorske kolonije. Odgovorili su prezrivo ćutanjem.

Međutim, poljsko plemstvo nije gubilo nadu, već je čekalo bolja vremena. Jer, ako se velesile ponovo uhvate u koštac, i hije na će moći da odgrize svoj deo plena.

POLJSKA I TREĆI RAJH. „GLAVNI CILJ JE DA SE OSLABI I UNIŠTI RUSIJA“.

Uvredivši se zbog pohlepe Engleske i Francuske koje nisu htele da podele s Poljskom prekomorske kolonije, Poljska je odlučila da se prijatelji s Nemačkom.

Uvredivši se zbog pohlepe Engleske i Francuske koje nisu htele da podele s Poljskom prekomorske kolonije, Poljska je odlučila da se prijatelji s Nemačkom.

I naravno, ispoljila je osećanje vapijuće nezahvalnosti u odnosima s Francuskom kojoj Poljaci nisu dugovali samo obnavljanje svoje državnosti, već i to što su uspeli da zaustave ofanzivu Tuhačevskog na Varšavu 1920. godine.

Pilsudski je 1932. godine isterao iz Poljske francusku vojnu misiju. U toku 1934. godine Poljska je potpuno prekinula vojnu saradnju sa Francuskom.

Poljski ambasador u Francuskoj Lipski je izjavio: „*Poljskoj od danas Francuska nije potrebna. Ona takođe žali zbog toga što je svojevremeno pristala da prihvati francusku pomoć, zbog cene koju je za nju morala da plati.*“

Fotografija ove ceremonije u tadašnjim novinama je nosila sledeći natpis: „*Ožalošćeni Hitler pokraj kovčega maršala Pilsudskog*“.

Odnosno, pomoć ste nam dali, a kolonije ne želite da delite s nama!

Ovakva promena prioriteta se objašnjavala time što je Poljska Juzefa Pilsudskog imala vrlo mnogo zajedničkog s Nemačkom u kojoj je na vlast doveden Adolf Hitler. „Hijena Evrope“ je osetila da na mestu nestale kajzerovske Nemačke raste i jača novi mladi krvožedni grabljivac.

Nije slučajno to što je Hitler za vreme sahrane Juzefa Pilsudskog u Krakovu priredio simboličan oproštaj sa svojim drugom i istomišljenikom u glavnom gradu Nemačke. Firer je lično prisustvovao žalosnoj ceremoniji u hramu svete Jadvige u Berlinu, odajući poslednju počast pred simboličnim kovčegom poljskog diktatora pokrivenog zastavom Reči Pospolite.

Fotografija ove ceremonije u tadašnjim novinama je nosila sledeći natpis: „*Ožalošćeni Hitler pokraj kovčega maršala Pilsudskog*“.

Gering je u Poljskoj bio u prvom redu na ispraćaju tela preminulog poljskog diktatora. Svi najveći nemački listovi su izašli sa izrazima saučešća na prvim stranicama. Na primer, *Völkischer Beobachter*, je pisao: „*Nova Nemačka spušta na pola koplja svoje zastave i barjake pred kovčegom ovog velikog državnog poslednika koji je prvi imao hrabrosti da pokaže otvoreno poverenje i potpuni savez s nacional-socijalističkim Rajhom.*“

Gering je u Poljskoj bio u prvom redu na ispraćaju tela preminulog poljskog diktatora. Svi najveći nemački listovi su izašli sa izrazima saučešća na prvim stranicama.

Adolf Hitler je proglasio opštenarodnu žalost u Rajhu. A posle razaranja Poljske je u okupiranom Krakovu pokraj groba Pilsudskog postavio nemačku počasnu stražu.

Zanimljivo je kako se posle toga neko u Poljskoj usuđuje da prekoreva Staljina zbog toga što je SSSR 1939. godine zaključio

sporazum o nenapadanju? Ako znamo da je od svih evropskih zemalja upravo Poljska prva zaključila sporazum s Nemačkom još 1934. godine?

Poljska je zaista bila veran prijatelj Hitlerove Nemačke.

Poljska je zaista bila veran prijatelj Hitlerove Nemačke. Kad su Nemačka, Italija i Japan istupili iz Lige naroda Poljska je postala njihov advokat. Poljaci u Ligi naroda zastupaju interese hitlerovske Nemačke, opravdavaju osvajanje Etiopije od strane Italije i napad Japana na Kinu. Brane pravo Nemačke na uvođenje sveopšte vojne obaveze, ukidanje ratnih ograničenja, ulazak Hitlerove vojske u demilitarizovanu Rajnsku zonu 1936. godine i anšlus Austrije.

Čime je izazvano takvo prijateljstvo druge Reči Pospolite s Nemačkom od koje su tako pohlepno sasvim nedavno u Versaju pokušavali da otmu što više nemačke zemlje? Razume se, Hitlerovim planovima izraženim u knjizi „Majn kampf“. Hitler je objavio da je nemačkom nerodu potreban „životni prostor“ i da namerava da ga osvoji na istoku. A Poljska upravo o tome sanja još od 1920. godine!

Poljski poslanik u Iranu Karšo-Selevski je pisao Varšavi:

„Politička perspektiva evropskog Istoka je jasna. Za nekoliko godina Nemačka će ratovati sa Sovjetskim Savezom, a Poljska će dobrovoljno ili prinudno u ovom ratu podržati Nemačku. Za Poljsku je bolje da pre konflikta apsolutno jasno stane na stranu Nemačke, jer teritorijalni interesi Poljske na Zapadu i politički ciljevi Poljske na Istoku, pre svega u Ukrajini, mogu biti obezbeđeni samo tako što će unapred biti postignut poljsko-nemački sporazum.“

Karšo-Sedlevski obećava da će uložiti sve napore da „i Perzijance i Avganistance ubedi da igraju aktivnu ulogu u budućem ratu protiv Sovjeta“.

U decembru 1938. godine u referatu 2. odeljenja (obaveštajno odeljenje) glavnog štaba Poljske vojske je rečeno: „*Raspad Rusije*

Poljaci u Ligi naroda zastupaju interese hitlerovske Nemačke.

predstavlja osnovu poljske politike na Istoku... Zato će se naš eventualni stav svoditi na sledeću formulu: ko će učestvovati u podeli. Poljska u ovom izvanrednom istorijskom trenutku ne sme ostati pasivna. Zadatak se sastoji u tome da se blagovremeno dobro pripremimo fizički i duhovno... Glavni cilj je slabljenje i uništenje Rusije.“

Posle Minhenskog sporazuma, rasparčavši zajedno s Nemačkom Čehoslovačku, Poljska je napokon uspela da dobije Tešinsku oblast na koju je pretendovala još od 1918. godine.

Upravo zbog toga će Čerčil kasnije reći da je Poljska „s pohlepom hijene učestvovala u pljačkanju i uništavanju čehoslovačke države“.

Upravo zbog toga će Čerčil kasnije reći da je Poljska „s pohlepom hijene učestvovala u pljačkanju i uništavanju čehoslovačke države“.

Poljaci su se do poslednjeg trenutka nadali da će zajedno s vojskom Hitlerove Nemačke krenuti na Moskvu.

Čak i u januaru 1939. godine kad je ostalo samo 6 meseci do napada nacističke Nemačke na Poljsku ministar inostranih poslova Poljske Juzef Bek će saopštiti šefu nemačke diplomatije Joahimu Ribentropu da će Poljska pretendovati na Sovjetsku Ukrajinu i na izlaz na Crno more. A poljska vojna komanda će praviti plan rata sa SSSR – „Istok“ („Vshud“).

POLJSKA ZA VREME MINHENSKOG SPORAZUMA

U prethodnim materijalima „Falsifikatori istorije i Treći svetski rat“ predlagali smo da se početkom Drugog svetskog rata ne smatra 1. septembar 1939. godine kad je nemačka vojska upala na teritoriju Poljske, već Minhenski sporazum. Upravo tada je Treći rajh uništio prvu nezavisnu evropsku državu čiji suverenitet su na Pariskoj konferenciji garantovale Velika Britanija, Francuska i SAD.

Recimo, neka se anšlus Austrije mogao smatrati „ponovnim spajanjem dve grane nemačkog naroda“. Ali kako nazvati pripajanje Nemačkoj, prvo Sudetske oblasti, a zatim upad nemačke vojske na teritoriju Čehoslovačke, podelu zemlje, okupaciju i pretvaranje nezavisne Češke u „protektorat Bohemija i Moravija“ nacističke Nemačke?

Postoje sve osnove za to da se okupacija Čehoslovačke smatra prvim korakom koji je Nemačka učinila na putu ka započinjanju svetskog rata.

Poljaci su se do poslednjeg trenutka nadali da će zajedno s vojskom Hitlerove Nemačke krenuti na Moskvu.

A Japan, saveznik nacističke Nemačke u antikominternovskom paktu, već je od jula 1937. godine vodio borbena dejstva velikih razmera u Kini.

Za Kineze koji su u ratu s Japanskim carstvom izgubili 35 miliona Drugi svetski rat je počeo upravo tad. I upravo se kapitulacija militarističkog Japana smatra zvaničnim završetkom Drugog svetskog rata.

Međutim, kad su svetske velesile u avgustu 1938. godine okupivši se u Minhenu dozvolile Hitleru da proguta Čehoslovačku, veliki rat u Evropi je postao neizbežan.

Međutim, kad su svetske velesile u avgustu 1938. godine okupivši se u Minhenu dozvolile Hitleru da proguta Čehoslovačku, veliki rat u Evropi je postao neizbežan.

Nacistička Nemačka je apsolutno jasno usmeravana, pa čak i podsticana na pohod na Istok.

Svi pokušaji Moskve da sklopi sporazum s Velikom Britanijom i Francuskom kako bi se sprečila agresija nacističke Nemačke protiv Čehoslovačke nailazili su na otvorenu sabotazu engleske i francuske delegacije. Bilo je očigledno da zapravo ni Engleska, ni Francuska, nemaju nameru da zajedno sa Sovjetskim Savezom zaštite Čehoslovačku.

I ovo se dešavalo bez obzira na to što su još 1924. godine Čehoslovačka i Francuska sklopile sporazum o međusobnoj pomoći. Pariz se obavezao da se u slučaju napada na Čehoslovačku zastupi za nju. Čehoslovačka je 1935. godine potpisala sporazum o međusobnoj pomoći i sa Sovjetskim Savezom. Međutim, SSSR i Čehoslovačka nisu imali zajedničke granice. Zbog toga je sve zavisilo od toga da li će Poljska pristati da propusti sovjetsku vojsku da pomogne Čehoslovačkoj.

Sovjetski Savez je odlučno osudio anšlus Austrije. Narodni komesar inostranih poslova Maksim Litvinov je u ime sovjetske vlade izjavio da je SSSR „spreman da učestvuje u kolektivnim dejstvima o kojima bi se donela odluka zajedno s njim i koja bi imala za cilj da se obustavi dalji razvoj agresije i otkloni sve veća opasnost od nove svetske klanice“.

Nacistička Nemačka je apsolutno jasno usmeravana, pa čak i podsticana na pohod na Istok.

Ali zar se od Engleske i Francuske mogla očekivati želja da iskreno sarađuju s SSSR-om u obuzdavanju Nemačke? Jer Hitler je doveden na vlast i dobio je pomoć da u najkraćem roku stvori vojnu mašinu Trećeg rajha upravo zato da bi uz njegovu pomoć bio uništen Sovjetski Savez.

I najmanje ih je bilo briga za sudbinu Čehoslovačke. Ambasador Velike Britanije u Berlinu Nevil Henderson je nezvanično obavestio nemački MIP o tome da „Engleska neće rizikovati nijednog mornara ili pilota zbog Čehoslovačke“.

A i sam engleski premijer Čemberlen je u intervjuu koji je dao kanadskim i američkim novinarima otvoreno rekao da je „u svom današnjem obliku Čehoslovačka nesposobna za život... Česi treba da pristanu na nemačke zahteve“.

Moskva je, pak, izjavila da je SSSR spreman da ispuni svoje obaveze prema Čehoslovačkoj.

Istovremeno, zahtevajući od Čeha da nađu kompromis sa sudetskim Nemcima, London im je nametao svoje posredništvo.

Moskva je, pak, izjavila da je SSSR spreman da ispuni svoje obaveze prema Čehoslovačkoj. Sovjetski Savez je pozvao francusku vladu da sazove savet predstavnika tri generalna štaba i da se donese zajednička deklaracija Velike Britanije, Francuske i SSSR u zaštitu Čehoslovačke.

Međutim, Englezi i Francuzi nisu imali nameru da štite Čeha i Slovače. U Londonu i Parizu su već doneli odluku da ispolje „mirotvorstvo“ davši Čehoslovačku Hitleru. Nemačku su gurali na istok, jasno ukazujući put kojim treba da krene vojna mašina Trećeg rajha.

POLJSKA I NEMAČKA SLOŽNO DELE ČEHOSLOVAČKU

Poljska je u to vreme radosno trljala ruke. Jer Hitler je obećao poljskom ambasadoru Lipskom da će u slučaju ratnog sukoba između Poljske i Čehoslovačke zbog Tešinske Šleske Rajh stati na stranu Poljaka.

Poljaci su još 1918. godine pokušali da oduzmu od Čehoslovačke Tešinsku oblast. Jufef Pilsudski je otvoreno izjavljivao da „veštački i nakazno stvorena Čehoslovačka Republika ne samo da ne predstavlja osnovu evropske ravnoteže, već je, naprotiv, njena slaba karika“.

Kad je Hitler namislio da oduzme Sudete od Praga, Poljaci su odmah podržali firera.

Kad je Hitler namislio da oduzme Sudete od Praga, Poljaci su odmah podržali firera. Dana 14. januara 1938. godine Hitlera je posetio šef poljske diplomatije Jufef Bek i zapo-

čete su nemačko-poljske konsultacije o Čehoslovačkoj. Berlin je istakao zahteve za obezbeđenje prava sudetskih Nemaca, a Varšava slične zahteve u pogledu tešinskih Poljaka.

Na oproštajnom sastanku s poslanicima parlamenta Beneš je rekao: „Mi smo iznevereni i izdati. To su kukavice... Plaše se rata i smatraju da ga Čehoslovačka može izazvati.“

Poljska koncentriše vojsku u rejonu Tešina. Poljski ambasador u Nemačkoj Lipski obavestava Hitlera o mišljenju poljske vlade da Čehoslovačka predstavlja veštačku tvorevinu i da Poljska podržava mađarske pretenzije prema teritoriji

Prikarpatske Rusije.

Kad je Sovjetski Savez 12. maja izrazio spremnost da pruži Čehoslovačkoj vojnu pomoć u sukobu s Nemačkom pod uslovom da Crvena armija dobije dozvolu da pređe preko teritorije Rumunije i Poljske, ove države su izjavile da neće dozvoliti prelazak sovjetske vojske. Varšava je kategorično odbila da podrži Prag protiv Nemačke. Poljska je zabranila i eventualno preletanje sovjetskih vazduhoplovnih snaga radi pružanja pomoći čehoslovačkoj armiji. Izjavila je da će sovjetski avioni, ako se pojave iznad Poljske na putu do Čehoslovačke, odmah biti napadnuti od strane poljske avijacije.

Istovremeno, Varšava je održavala najtoplije odnose s Berlinom. Poljska je potvrdila obećanje da neće propustiti snage Crvene armije preko svoje teritorije, 24. avgusta je predložila Berlinu i svoj plan podele Čehoslovačke. Po njemu je Tešinska Šleska trebalo da pripadne Poljskoj, Slovačka i Zakarpatska Rusija bi pripale Mađarskoj, a ostale zemlje – Nemačkoj. Na kraju su se Čemberlen i Daladje dogovorili s Hitlerom. Češkom predsedniku čak nije bilo dozvoljeno da prisustvuje pregovorima i ostavili su ga da čeka u hodniku. Posle toga su Benešu postavili ultimatum sa zahtevom da prihvati zahteve Nemačke pripreivši mu da će u slučaju da to odbije London i Pariz ostaviti Prag jedan na jedan sa Berlinom.

Na oproštajnom sastanku s poslanicima parlamenta Beneš

Stanje zapadne demokratije je žalosno. Na nju se ne možemo osloniti.

je rekao: „Mi smo iznevereni i izdati. To su kukavice... Plaše se rata i smatraju da ga Čehoslovačka može izazvati. To je bila teška odluka – prihvatiti uslove i

spasiti narod ili stupiti u borbu i dozvoliti istrebljenje. Istorija će rasuditi šta je bilo ispravno... Stanje zapadne demokratije je žalosno. Na nju se ne možemo osloniti.“

Treba istaći da su u to vreme oružane snage Čehoslovačke i Nemačke u to vreme bile uporedive, ako ne i jednake. A imajući u vidu utvrđene rejone u Sudetskim planinama Česi su u potpunosti mogli računati na uspeh u borbi protiv agresora, samo što nisu imali hrabrosti i odlučnosti da brane slobodu.

Kad je na Nirnberškom procesu general-feldmaršalu Kejtlu postavljeno pitanje: „Da li bi Nemačka napala Čehoslovačku 1938. godine da su zapadne velesile podržale Prag?“ on je odgovorio:

„Naravno da ne bi. Nismo bili dovoljno jaki s vojne tačke gledišta. Cilj Minhena je bio da potisne Rusiju iz Evrope, da dobije na vremenu i da završi naoružavanje Nemačke.“ Kasnije je francuski ambasador u Varšavi Leon Noel priznao: „Minhenski sporazum i izdaja Čehoslovačke koja iz njega proističe predstavljaju jednu od najžalosnijih, najsrमतnijih i najponižavajućih epizoda u politici koja je sprovedena u ime Francuske između dva svetska rata i koja je dovela do najpogubnije katastrofe u našoj istoriji.“

Kao što vidimo, mnogi su u to vreme shvatali ko je zaista gurao svet u rat. I šta god da pišu mitotvorci iz Evropske unije, to nije bio SSSR.

U noći između 29. i 30. septembra potpisan je poznati Minhenski sporazum. A već 30. septembra Varšava je postavila čehoslovačkoj vladi novi ultimatum kojim je zahtevala da njeni zahtevi budu odmah ispunjeni. Nemačka vojska je počela da ulazi u Sudetsku oblast. Poljska vojska zauzima Tešinsku oblast u Čehoslovačkoj.

U Poljskoj vlada euforija. Poljaci su spremni da zajedno sa Hitlerom krenu u dugo očekivani „krstaški pohod“ na Moskvu. Poljski ambasador u Francuskoj je pre Minhenskog sporazuma američkom ambasadoru saopštio sledeće: „Počinje verski rat između fašizma i boljševizma, i u slučaju da Sovjetski Savez pruži pomoć Čehoslovačkoj, Poljska je spremna na rat protiv SSSR-a rame uz rame s Nemačkom. Poljska vlada je uverena u to da će ruska vojska za tri meseca biti potpuno uništena i da Rusija neće čak ni ličiti na državu.“

Kad je na Nirnberškom procesu general-feldmaršalu Kejtlu postavljeno pitanje: „Da li bi Nemačka napala Čehoslovačku 1938. godine da su zapadne velesile podržale Prag?“ on je odgovorio: „Naravno da ne bi. Nismo bili dovoljno jaki s vojne tačke gledišta.“

Poljaci su spremni da zajedno sa Hitlerom krenu u dugo očekivani „krstaški pohod“ na Moskvu.

Poljaci, stalno se žaleći na pakt Molotova-Ribentropa, vole da pričaju o zajedničkoj paradi jedinica Crvene armije i Vermah-ta u Brestu 1939. godine.

Posle Minhena Treći rajh je dobio mogućnost da ogromnom brzinom poveća svoju vojnu moć.

Ali sačuvala su se svedočanstva o prijateljskim susretima nemačkih i poljskih vojnika na teritoriji okupirane Čehoslovačke za vreme demarkacije novih granica.

Poljski maršal Edvard Riđ-Smigla je zabeležen na fotografiji u trenutku vrlo toplog i prijateljskog susreta s nemačkim atašekom general-majorom fon Študnica na paradi Dana nezavisnosti u Varšavi 11. novembra 1938. godine. Svečana parada u Varšavi bila je posvećena zaposedanju Tešinske Šleske.

Međutim, glavni dobitak je predstavljao industrijski potencijal osvojene teritorije. Preduzeća koja su tamo locirana davala su krajem 1938. godine skoro 41% livenog gvožđa koje se proizvodilo u Poljskoj, i skoro 47% čelika.

Što se kaže, istorija nema kondicional. Ali svakom istoričaru bez predrasuda je jasno da bi sve bilo drugačije da su se Engleska i Francuska tada složile da zajedno sa Sovjetskim Savezom stvore sistem kolektivne bezbednosti u Evropi. Da su ove vodeće svetske velesile ispunile svoje obaveze prema Čehoslovačkoj Republici i da Poljska nije pokušavala to da osujeti, najverovatnije ne bi bilo tako strašnog Drugog svetskog rata.

Upravo je ponašanje Čemberlena i Daladjea u Minhenu učvrstilo Hitlera u mišljenju da je sudbina fireru nemačkog naroda dodelila zadatak da uspostavi Novi svetski poredak u Evropi i da za nemački „herenfolk“ - „narod gospodara“ osvoji životni prostor na Istoku.

Posle Minhena Treći rajh je dobio mogućnost da ogromnom brzinom poveća svoju vojnu moć. Nemci su takođe dobili sve naoružanje i vojnu tehniku čehoslovačke armije. Vojna industrija Če-

Češka je nazivana „vojnom fabrikom Evrope“.

hoslovačke Republike je u to vreme bila najmoćnija u Evropi posle francuske i nemačke. Češka je nazivana „vojnom fabrikom Evrope“.

Okupiravši prvo Sudetsku oblast, a zatim i celu Čehoslovačku, nacisti su dobili na raspolaganje industrijski potencijal jedne

od najrazvijenijih evropskih zemalja, što im je omogućilo da naglo povećaju proizvodnju naoružanja.

Hitler je snage svoje vojske povećao za nekoliko puta. Odlučnost firera da započne rat je rasla. Učvrstio se i njegov prezir, ne samo prema Engleskoj i Francuskoj, već i prema svoj bezvoljnoj, samouverenoj i kukavičkoj evropskoj demokratiji. Hitler ne samo da se nadao savezu sa fašističkom Musolinijevom Italijom i militarističkim Japanom, već je privukao kao saveznike nacističke Nemačke fašističke diktatorske režime Hortija u Mađarskoj i Antoneskua u Rumuniji.

Međutim, nije slučajno to što narodna mudrost glasi: „Ko drugome jamu kopa, sam u nju upada“.

A Čemberlen i Daladje su, vrativši se iz Minhena u Englesku i Francusku, svečano tvrdili svojim narodima da su doneli mir. Bili su čvrsto uvereni da će Hitler krenuti na Istok. Francuzi i Englezi su se radovali i veselili. I Poljaci su likovali.

Međutim, nije slučajno to što narodna mudrost glasi: „Ko drugome jamu kopa, sam u nju upada“.

O tome kako je započet Drugi svetski rat i o sudbini Poljske koja je sanjala o „krstaškom pohodu“ na Moskvu zajedno s Nemačkom, nešto ćemo reći u sledećem materijalu.

Виктор Саулкин¹

ФАЛЬСИФИКАТОРЫ ИСТОРИИ И ТРЕТЬЯ МИ- РОВАЯ

Часть 4. Война за правду о нашей Победе РОССИЯ ПЕРЕХОДИТ В НАСТУПЛЕНИЕ В БОРЬБЕ С ЛОЖЬЮ

В прошлом году были опубликованы три статьи под общим названием «Фальсификаторы истории и Третья мировая война».

В этих материалах говорилось о том, что развязыванию боевых действий всегда предшествует проведение информационно-психологических операций с целью подорвать боевой дух противника, подавить его волю к сопротивлению.

«Ожесточенную информационную войну против нашей страны, которую ведет Запад, используя свой контроль над большинством мировых СМИ, можно с полным правом считать полноценными боевыми информационно-психологическими операциями Третьей мировой.»

¹ Руководитель информационно-аналитического центра общественной организации «Московские суворовцы»

И особое место в информационной войне занимает искажение роли Советского Союза во Второй мировой войне. Поэтому фальсификация истории Второй мировой войны является подготовкой к развязыванию полномасштабной Третьей мировой».

В предыдущей, третьей части статьи «Фальсификаторы...» были обозначены направления, по которым необходимо переходить в наступление в этой информационной войне, активно и решительно разоблачая ложь фальсификаторов истории.

В частности, о том, что «с горбачевских времен нас заставляют каяться за договор Молотова-Риббентропа. Каждый школьник должен знать о том, что СССР был самой последней страной, заключившей договор с Германией о ненападении.

Должна быть в учебниках дана оценка Мюнхенского сговора как события, которое подтолкнуло мир ко Второй мировой войне.

Пора, наконец, дать объективную оценку пакту о ненападении с Германией, как успеху советской дипломатии, не позволившему втянуть СССР в войну с Германией еще в 1939-м».

И первые шаги в этом информационном противостоянии были сделаны. МИД России дал оценку договору о ненападении с Германией. И произошло это в то время, когда вспоминая 80-летие т.н. пакта Молотова-Риббентропа, наши заклятые друзья уже привычно обвинили Советский Союз в сговоре с нацистской Германией и развязывании Второй мировой войны.

В МИД отметили, что СССР никогда не был союзником Германии, а подписание договора о ненападении было вынужденным шагом. Документ позволил отсрочить начало войны почти на два года. Это время советское руководство использовало для укрепления обороноспособности страны.

«Благодаря советско-германскому договору о ненападении война началась на стратегически более выгодных для СССР рубежах, и население этих территорий подверглось нацистскому террору на два года позже. Тем самым были спасены сотни тысяч жизней», — говорится в сообщении МИД.

В ходе пленарного заседания международной научной конференции «Стратегия СССР по предотвращению Вто-

рой мировой войны в Европе и Азии» постоянный член Совета Безопасности Российской Федерации Сергей Борисович Иванов заявил:

«Я считаю пакт Молотова – Риббентропа достижением советской дипломатии, которым надо гордиться».

Сергей Иванов подчеркнул, что благодаря данному документу удалось не только значительно отодвинуть влево по карте западную границу СССР, но и избежать войны на два фронта – с Германией и Японией.

16 сентября Сергей Иванов заявил, что договор о ненападении был заключен с учетом национальных интересов советского государства. По его словам, документ стал достижением советской дипломатии, которым надо гордиться.

А затем в Санкт-Петербурге на неформальной встрече глав государств СНГ, обсуждая подготовку к празднованию 75-летия Победы над нацизмом, прозвучали очень важные слова главы российского государства. Владимир Путин очень резко ответил на пропагандистскую резолюцию Европейского парламента «о важности сохранения исторической памяти для будущего Европы».

Причем ответил, имея на руках неопровержимые документы, рассказывающие о неблагоприятной роли Польши в развязывании Второй мировой войны, о сотрудничестве с Гитлером в 30-е годы. И пообещал в большой статье рассказать о многих фактах предвоенной истории и истории Второй мировой войны, которые на Западе не хотели бы вспоминать

Но больше всего польских политиков, как и многих других представителей «молодых демократий» в Европарламенте, испугали слова Владимира Путина о том, что Россия откроет все архивы и предоставит документы, раскрывающие правду о многих событиях Второй мировой войны.

Польское руководство немедленно закатило истерику, которую поддержали в Европарламенте, заявив, что «не могут принять попытку Путина переписать историю».

Весьма знаменательно, исторические документы и неопровержимые свидетельства, которые сообщает Россия, это, оказывается, «переписывание истории»!

Разумеется, ведь за последние десятилетия на Западе так удачно написали свою историю Второй мировой войны.

В этой истории два тоталитарных режима Гитлера и Сталина, вступив в борьбу за мировое господство, ввергли миролюбивые, демократические, цивилизованные европейские страны в кровавую бойню.

Германия покаялась за преступления нацизма. А Россия упорно не желает признавать свою вину и каяться перед миром за преступления коммунистического режима. И задача «цивилизованного мира» заставить Россию наконец-то ответить за преступления Советского Союза.

Но Путин пообещал открыть архивы Второй мировой, оказавшиеся в Советском Союзе после 1945 г.

Документы расскажут о том, кто привел Гитлера к власти, как мирные европейские народы и союзники Германии участвовали в походе на Восток, разоряли и жгли нашу землю, убивали наших людей. Или же ударным трудом дисциплинированно крепили военную мощь Третьего рейха.

И выяснится, что в походе на Восток, в войне с Советским Союзом, в истреблении миллионов советских людей участвовал весь нынешний Евросоюз!

О ТОМ, КАК «ГЕРОИ» УПА И АРМИИ КРАЙОВА СПАСЛИ ЕВРОПУ

Не удивительно, что с началом 2020 г. информационное противостояние, борьба за правду о роли СССР во Второй мировой войне переходит в новую стадию.

В год 75-летия Победы становится ясным, что Запад уже откровенно желает пересмотреть решение Нюрнбергского трибунала и окончательно похоронить Ялтинский мир.

В своем выступлении в Освенциме польский президент Дуда и украинский президент, а по совместительству шуточному, Зеленский дружно назвали Советский Союз страной, развязавшей Вторую мировую войну.

Польшу объявили страной, которая первой пострадала от «сговора двух тоталитарных режимов». А Советский Союз, časopis za društvena/politička pitanja

по их словам, в 1944-45 гг. не освободил Польшу от нацистской оккупации, а совершил акт агрессии против польского государства.

Высшее руководство России, наконец-то осознав опасность, отвечает на эту клевету, публикуются документы о том, кто освобождал Освенцим и как это происходило.

Владимир Владимирович Путин, обычно сдержанный и выверенный в ответах западным партнерам, на этот раз отвечает резко и эмоционально, называя ложь и подлость клеветников своими именами. Президент России обещает фактами «заткнуть подлые рты» клеветников.

Мы с вами до сих пор находимся в состоянии шока, не в силах понять, как можно так нагло и бессовестно переписывать историю.

Ведь даже в разгар «холодной войны» нашим противникам на Западе не приходило в голову лгать так откровенно. Во всяком случае, то, что Освенцим освободила Красная армия, никто в мире не ставил под сомнение.

В то время всего лишь пытались преувеличить вклад союзников в победу над нацизмом, преуменьшить роль Красной армии, а СССР обвиняли в ужасах гулага и оккупации Восточной Европы.

Но даже в те годы Берт Ланкастер вместе с Романом Карменом снимал многосерийный фильм о великой Отечественной войне «Неизвестная война», рассказывая западному зрителю о подвиге советского народа, сломавшего хребет нацистскому Третьему рейху.

Сегодня такое представить невозможно. Зато Зеленский заявляет, что Освенцим освободили украинцы: Львовская дивизия Украинского фронта. О том, что это были части Красной армии – ни слова.

О том, что 100-я стрелковая дивизия была сформирована из уроженцев Архангельской и Мурманской областей и жителей Коми АССР, конечно же, Зеленский может не знать, как и того, что 1-й Украинский фронт – это переименованный бывший Воронежский фронт.

Видимо, Зеленский не знает, что фронты Красной армии формировались и получали названия не по национальному признаку, а по стратегическому направлению, на котором действует эта группировка войск. 1-й Украинский фронт действовал на юго-западном направлении, освобождая Украину. А 1-й Белорусский действовал на западном направлении, освобождая Белоруссию и Польшу.

Командовал 1-м Украинским фронтом маршал Иван Павлович Конев, уроженец Вологодской губернии. А до него фронтом командовали уроженец воронежской губернии Николай Федорович Ватутин и уроженец Калужской губернии Георгий Константинович Жуков.

И, разумеется, во всех частях и подразделениях Красной армии в составе частей 1-го Украинского сражались плечом к плечу русские и украинцы, белорусы и казахи, грузины, евреи, татары, армяне.

Не знает, по-видимому, Зеленский и того, что почетное наименование Львовской 100-я стрелковая дивизия получила за освобождение Львова от фашистов и бандеровской нечисти. Бойцы дивизии громили не только части вермахта, но и тех самых палачей Бабьего Яра, Хатыни, карателей и полицаяв, которых прославляет сегодня пан президент Зеленский.

Маршал Семен Константинович Тимошенко, Сидор Артемьевич Ковпак и Иван Никитович Кожедуб, и миллионы украинцев, героически сражавшихся на всех фронтах Великой Отечественной, на «нэзалэжной» героями сегодня не являются. В отличие от Бандеры и Шухевича.

Если так дальше пойдет, то на следующей годовщине освобождения Освенцима, Зеленский или очередной пан президент, объявят, что Освенцим освобождали герои УПА под «жовто-блакытным прапором с тризубом».

Расскажет, как в то время герои УПА плечом к плечу с бойцами Армии Крайова сражались с коммунистическими ордами, спасая Европу от порабощения тираном Сталиным. Точно также как, по словам украинских политиков, сегодня наследники героев УПА, «киборги» из ВСУ героически сра-

жаются на Донбассе, сдерживая нашествие на Европу московских полчищ тирана Путина.

Зеленский в своем выступлении в Освенциме фактически обвинил СССР в холокосте. Как иначе понимать его слова, что сговор двух режимов развязал маховик холокоста?

«Польша и польский народ первыми почувствовали на себе сговор тоталитарных режимов. Это привело к началу Второй мировой войны и позволило нацистам запустить смертоносный маховик Холокоста», - заявил Зеленский.

Слова Зеленского о том, что на Советском Союзе лежит ответственность за Холокост, не были случайными. Заявление подобного рода из уст представителей Евросоюза звучат все чаще.

Почему-то кажется, что пройдет совсем немного времени, когда утверждение, что СССР виноват в истреблении евреев во Второй мировой войне будет записано в очередных антироссийских резолюциях Европарламента.

ПЕРЕСТРОЕЧНАЯ ЛОЖЬ

Чтобы сегодня успешно бороться за правду о роли Советского Союза во Второй мировой войне, нам необходимо признать свою вину в том, что происходит.

Много лет мы слишком равнодушно относились к этой клевете. Мы сами виноваты в том, что позволили лжецам и клеветникам навязывать стране ложь под видом правды о советском прошлом.

Все нынешние тезисы обвинений, гнусной лжи и клеветы, которую сегодня выливают на нашу страну, в конце 80-х были утверждены в СССР на самом высоком государственном уровне генсексом КПСС М.С.Горбачевым и главным идеологом ЦК КПСС А.Н.Яковлевым.

И эту ложь методично стали внушать нашему народу дисциплинированные советские СМИ. Достаточно поднять подшивки журнала «Огонек» Коротича, чтобы понять, как под видом правды о преступлениях сталинского режима стали вбивать в сознание нашего народа все пропагандистские

штампы, разработанные в отделах пропаганды ЦРУ и Ми-6 в годы холодной войны.

Именно в то время договор о ненападении между СССР и Германией в нашей стране был объявлен преступным пактом Молотова-Риббентропа и торжественно осужден в 1989 г. на Съезде народных депутатов.

Договор стал объектом критики всех противников СССР как сразу после подписания в 1939 г., так и после Второй мировой войны.

Победа советской дипломатии, которая разрушила планы Великобритании по втягиванию СССР в войну с Германией в 1939 г., и отодвинула начало войны на так необходимые нашей стране полтора года.

Именно поэтому воспоминание о том, как Сталин переиграл англичан и разрушил замыслы Великобритании по втягиванию СССР в войну с Третьим рейхом в 1939-м, до сих пор вызывает на Западе нескрываемую злобу и раздражение.

И мы видим, что не коммунистический СССР как тогда, так и сегодня является причиной их ненависти. Главным врагом они считают историческую Россию.

И до сих пор не могут смириться с тем, что не смогли вместе с Гитлером сокрушить и уничтожить нашу страну в той войне.

Поэтому в Европарламенте так упорно кричат о сговоре тоталитарных режимов.

Но кто первый заявил о сговоре тоталитарных режимов?

Вспомним, как член Политбюро ЦК КПСС А.Н.Яковлев даже предлагал считать датой начала Второй мировой войны 23 августа 1939 года, а не 1 сентября. Именно это сегодня требуют признать в Европарламенте.

Зачем это надо было Яковлеву? Стояла задача развалить Советский Союз.

На основании признания преступным пакта Молотова-Риббентропа в то время раздавались требования пересмотра границ Польши и Румынии, отделения Прибалтики.

Интересно, что подлинники протокола не обнаружены ни в советских, ни в зарубежных архивах. Однако съезд заявил, что соглашения с Германией *«являлись отходом от ленинских принципов советской внешней политики. Предпринятые в них разграничение «сфер интересов» СССР и Германии и другие действия находились с юридической точки зрения в противоречии с суверенитетом и независимостью ряда третьих стран».*

Чему же мы теперь удивляемся?

Кстати, интересно посмотреть, кто входил в комиссию, которая признала преступным пакт?

Кроме Яковлева и министра иностранных дел СССР Шеварднадзе, которые очень скоро открыто будут говорить о том, что сознательно разваливали Советский Союз, мы видим хорошо знакомые имена.

Например, Коротич Виталий, главный редактор рупора перестройки журнала «Огонек», сразу после развала СССР перебравшийся в США, Ландсбергис Витаутас, будущий президент независимой Литвы.

Из 26 членов комиссии 11 представляли Прибалтику, требовавшую выхода из СССР, трое Молдавию, в которой также раздавались подобные требования. Почти все остальные представляли межрегиональную группу депутатов во главе с академиком Андреем Сахаровым, Анатолием Собчаком и Гавриилом Поповым - питомник тех, кто пришел к власти в «святые 90-е».

После развала СССР и Яковлев и Шеварднадзе во многих интервью откровенно говорили о том, как ненавидели тоталитарный режим, как сознательно трудились, чтобы сокрушить Советскую власть и разрушить СССР. И ставили себе в заслугу, что в 1991 г. им удалось это сделать.

Именно в то время прибалтийские республики признали «оккупированными сталинским СССР», что послужило началом развала Советского Союза - «геополитической катастрофы», как справедливо назвал эти события Путин.

Именно тогда в нашей стране Сталин был объявлен «кровавым тираном», из чувства мести расстрелявшим невинных польских офицеров в Катыни.

Именно тогда в нашей стране было объявлено, что во Второй мировой войне друг с другом сражались два тоталитарных режима - коммунистический СССР и нацистская Германия.

И свободным демократическим США и Англии пришлось стать на сторону «меньшего зла».

Сталин был объявлен «кровавым тираном», с маниакальной жестокостью уничтожившим и собственный народ. В то же время, сравнивая двух самых страшных тиранов говорили, что «Гитлер уничтожал чужие народы, а значит Сталин еще хуже, т.к. уничтожал свой собственный народ».

Именно в то время мы начали каяться за то, что тоталитарный СССР навязал народам Восточной Европы социализм. А следовательно, Советский Союз оккупировал эти страны.

И как же возможно успешно вести информационную войну с теми, кто переписывает историю на Западе, если перестроечная ложь до сих пор живет в нашем обществе?

Ведь все, что говорят в Европарламенте наши откровенные враги, российским школьникам внушают на экскурсиях в Ельцин-центре. Эта перестроечная ложь регулярно звучит в эфире «Эха Москвы», публикуется в журнале «Дилетант».

В школьную программу пытаются ввести «Архипелаг Гулаг», в котором власовцы и бандеровцы представлены героями, предатель Власов идейным борцом за освобождение России от советского режима, а Сталин самым страшным тираном в истории человечества. Кстати, именно в «Архипелаге» Солженицын первый написал о том, что Прагу освободили власовцы. Сегодня в Праге убирают памятник маршалу Коневу и устанавливают памятник «освободителям»-власовцам.

РАЗБИТЫЕ В 45-М СОЮЗНИКИ ГИТЛЕРА «ПОБЕЖДАЮТ» СССР В РЕЗОЛЮЦИЯХ

Что же теперь удивляться обвинениям со стороны Польши в советской оккупации?

Что удивительного в том, что сегодня страны, воевавшие на стороне Третьего рейха, чьи войска топтали нашу землю –

Венгрия, Румыния, Хорватия – сегодня объявляют себя также пострадавшими от оккупации Советским Союзом.

Посмотрим, кто сегодня в Европарламенте с наибольшей яростью обвиняет СССР в развязывании Второй мировой войны? Именно те страны, чьи войска шли вместе армиями Третьего рейха завоевывать «жизненное пространство» на востоке для новых хозяев Европы – германского «геренфолька», народа господ. Они надеялись получить свою долю добычи в разгромленной Гитлером России. Или же страны, которые в 1941 г. привычно покорились старому хозяину и направили добровольцев в карательные батальоны. Ведь в Латвии и Эстонии веками слово «немец» означало «господин».

Напомнить бы этим странам о том, что их солдаты творили на оккупированных территориях Советского союза. Румынии о десятках виселиц на площади Куликово поле в оккупированной «пострадавшими» румынами и немцами Одессе, спросить у румын, что они забыли в 1942 году в приволжских степях под Сталинградом.

А Венгрии напомнить о тех массовых страшных зверствах венгров над мирным населением и пленными красноармейцами под Воронежем, когда сжигались целые села, а женщины, дети и старики истреблялись со средневековой жестокостью. Узнав об этих преступлениях, генерал-лейтенант Николай Федорович Ватугин разрешил венгерских солдат не брать в плен.

Информационная война развивается таким образом, что скоро мы услышим не только о том, что СССР, сговорившись с Германией, развязал Вторую мировую войну. Пройдет немного времени и всю вину за эту страшную войну возложат на нас.

Ведь Геббельс объяснял в 1941 г., что Германия вынуждена была начать превентивную войну, чтобы предотвратить нападение СССР, которое должно было начаться со дня на день.

А в 80-е у нас в стране эту ложь внушал народу в своих книгах перебежчик Резун, не скрывавший, что является сотрудником британской МИ-6.

Вспомним, какими тиражами в то время издавали этого «псевдо-Суворова», который доказывал, что Гитлер буквально на считанные дни опередил Сталина.

Очень скоро в Европарламенте объяснят, что это Сталин, мечта установив свою власть над Европой, вынудил Гитлера защищать европейские страны от нашествия коммунистических орд.

Хотя, возможно, признают, что СССР все же имел определенное право, сражаясь с Германией, дойти до своих границ. (Но, по настоянию Польши, обязательно добавят, что Красная армия имела право дойти только до границ 1939 г.)

И примут в Европарламенте очередную резолюцию, в которой запишут, что в 1944-45 гг., вторгшись на территорию Польши, Румынии, Венгрии, Болгарии, СССР совершил агрессию против демократических европейских стран.

Что же удивляться, что сегодня МИД Болгарии выражает протест посольству России в связи с открытием выставки, посвященной освобождению страны от нацистов Красной армией.

Болгарские дипломаты, опровергая сомнительный тезис о том, что СССР освободил Восточную Европу от нацизма, заявляют:

«Не отрицая вклада СССР в разгром нацизма, мы знаем, что Советская армия принесла народам Восточной Европы репрессии, деформированное развитие и оторванность от процессов в развитых странах».

Особенно любопытно это слышать, зная, что официально Болгария во время Второй мировой войны была союзником Третьего рейха. И болгарские войска оккупировали часть Югославии, при этом освобождая от борьбы с югославскими партизанами части вермахта, которые затем перебрасывались на Восточный фронт.

Через некоторое время западному обывателю расскажут о том, как в 45-м русские вторглись в Германию, захватили Восточную Пруссию, а затем разрушили и оккупировали Берлин. В это же время русские захватчики вторглись в Венгрию и оккупировали Будапешт. Фантастика? Ну мы же

сегодня слышим, что Варшаву Красная армия, оказывается, не освободила, а оккупировала.

Потому что Красная армия, как утверждают пропагандисты на Западе и наши собственные либеральные СМИ, по определению не могла никого освободить. Ведь это были войска «кровавого тирана» Сталина, который мечтал захватить всю Европу, чтобы загнать свободные народы в один огромный Гулаг.

О ТОМ, КАК АРМИЯ КРАЙОВА СПАСЛА ЕВРОПУ ОТ СТАЛИНА

Послушаем слова министра национальной обороны Польши Антона Мачеревича, который утверждает, что Варшавское восстание, оказывается, спасло свободный мир. Спасло не от нацизма, а от советской агрессии:

«Нужно отдавать себе отчет в том, чем было Варшавское восстание. Это была крупнейшая битва, которая предрешила судьбы Европы, потому что только благодаря этому фронт был удержан, только благодаря этому многие страны могли сохранить независимость, только благодаря этому советская армия не пошла дальше на запад».

Впечатление, что министр обороны Польши либо бредит, либо пересказывает некий фантастический роман из жанра альтернативной истории.

Во время восстания в Варшаве Армия Крайова сражалась не с германскими войсками, а «удерживала фронт», не пуская Красную армию на запад? И эта «крупнейшая битва» определила судьбу Европы? Не Сталинград, Курская дуга, операция «Багратион», высадка союзников в Нормандии, битва за Берлин, а восстание поляков в Варшаве сломало хребет Третьему рейху?

После восстания в Варшаве, вскоре подавленного немцами, Красная армия не двинулась на запад, не было Висло-Одерской операции, Померанской операции, взятия крупнейшей крепости Бреслау, взятия Кенигсберга, не было водружено Знамя Победы над рейхстагом, освобождены Прага и Вена?

Хочется спросить, пан Мачеревич в своем уме или ему место в палате психбольницы рядом с очередным Наполеоном в смиренной рубашке?

Но пан Мачеревич не бредит, а точно пересказывает то, о чем мечтали руководство Армии Крайова и правительство Миколайчика в Лондоне, приказывая поднять восстание в Варшаве.

В то время, когда советские войска вступили на территорию Польши, в ожесточенных боях отодвигая на запад линию фронта и постепенно подходя к Висле, внезапно в Варшаве Армия Крайова подняла восстание. Нет ничего удивительного в том, что руководство Армии Крайова даже не пытались связаться с командованием Красной армии, чтобы предупредить о восстании, договориться о совместных действиях.

Из Лондона им приказали поднять восстание именно для того, чтобы не пустить русских в Варшаву.

Авантюра лондонского правительства привела к огромным жертвам мирного населения, немцы превратили в руины польскую столицу.

Но преступная авантюра лондонских поляков, которые наотрез отказались координировать свои действия с командованием Красной армии, стала еще одним поводом обвинить «сталинский режим».

Послушаем, что говорит сегодня заместитель министра иностранных дел Польши Павел Яблонский: *«Красная армия стояла и смотрела с другого берега Вислы, как Варшава уничтожается фашистами. Это было не освобождение, это было принесение нового коммунистического плена, и об этом мы должны помнить, уважая, конечно, отдельных солдат».*

Об этом же говорит и президент США: *«Советские вооружённые силы остановились и ждали, смотрели, как нацисты уничтожали всё живое и пытались подавить саму волю к жизни».*

Миф о «предательстве Варшавского восстания Сталиным» утверждается на Западе, как непреложная историческая правда. Но, ведь этот же лживый миф утверждался российскими «демократическими» СМИ у нас в стране все 90-е годы.

ПОЛЬША ТРЕБУЕТ ОТ РОССИИ РЕПАРАЦИЙ ЗА СВОЕ ОСВОБОЖДЕНИЕ

Поляки утверждают, что СССР не освобождал Польшу, а оккупировал и не менее Германии виноват в развязывании Второй мировой войны.

Поэтому не приходится удивляться тому, что 25 января лидер правящей польской партии «Право и справедливость» Ярослав Качиньский заявил, что Россия, как и Германия, обязана выплатить компенсацию за ущерб его стране в ходе войны.

И замглавы МИД Польши Павел Яблонский подтверждает, что это требование поддерживается официальной польской властью: *«Варшава имеет полное право требовать с России репарации за понесенный ущерб во Второй мировой войне».*

Отвечая на вопрос о том, должны ли идти репарации от России, Яблонский сказал: *«Безусловно, да. Это вопрос абсолютно однозначный».* По его словам, Россия виновна в военных преступлениях, уничтожении сотен тысяч человек и оккупации Польши на протяжении десятилетий.

Задачи нынешним польским руководством определены на многие годы вперед. *«В нынешней политической ситуации попытки договориться с Россией сталкиваются с целым рядом препятствий, но эту тему нужно постоянно поднимать, так как она не имеет сроков давности»*, — заявил Яблонский.

Польша еще в середине мая прошлого года настаивала, что по завершении подсчета ущерба, нанесенного государству во время Второй мировой войны, Германия должна будет выплатить ей около \$1 трлн.

С России польское правительство надеется получить немногим меньше. В Сейме в 2018 году насчитали финансовых претензий к современной Российской Федерации на 850 миллиардов евро. При этом в счет включают и «польские культурные ценности, пострадавшие во время войны». Наверное, имеют в виду и разрушенную во время восстания Варшаву. Ведь не спасли же город «проклятые Советы»?

«ОСВЕНЦИМ ОСВОБОДИЛИ АМЕРИКАНЦЫ» – ЭТО СЛУЧАЙНЫЕ ОШИБКИ ИЛИ НОВАЯ ИСТОРИЯ ВТОРОЙ МИРОВОЙ ВОЙНЫ?

Мы совсем недавно смеялись над неграмотностью Обамы, заявившего, что его дедушка освобождал Освенцим. Удивлялись, неужели дедушка Обамы служил в Красной армии?

Но вот уже в год 75-летия освобождения Освенцима немецкий журнал *Der Spiegel* сообщает о том, что концлагерь Освенцим освободила армия США!

На ошибку изданию указали немецкие читатели, после чего ее исправили: в исправленном варианте лагерь смерти освободила Красная армия.

Но посольство США в Дании также заявило о том, что Освенцим освобождали американские солдаты. Правда, после комментария посольства России в Вашингтоне также принесли извинения за ошибку.

Будем считать случайностью?

Мы видим, как постепенно, шаг за шагом, методично переписывается история Второй мировой войны. Из англоязычной версии Википедии к 75-летию освобождения Освенцима убрали все фотографии, на которых запечатлены советские бойцы с освобожденными узниками концлагеря. Тоже случайность?

Совершенно очевидно, что через некоторое время в Евросоюзе будет официально утверждена новая версия Второй мировой войны. В этой новой истории будет объявлено, что коммунистический СССР, а не Третий рейх не только развязал мировую войну, но и был виновником Холокоста. Тиран Сталин пытался завоевать Европу и тоталитарный СССР сумел захватить и оккупировать страны Восточной Европы. Но остальные страны Евросоюза во главе с США и Великобританией не только победили нацизм, но сумели отразить советскую агрессию.

Правда, президент Германии Франк-Вальтер Штайнмайер заявил о недопустимости переписывания истории, при-

зная вину Германии за развязывание Второй мировой войны и преступления нацизма.

Битва за правду истории принимает все более ожесточенный характер.

На главную роль обличителей СССР в развязывании Второй мировой войны претендуют страны, чьи войска вместе с нацистской Германией вторглись на нашу землю, жгли, убивали, грабили, принесли неисчислимые бедствия нашему народу. А также страны, где оказалось больше всего коллаборационистов, не за страх, а за свою сожженную совесть служивших нацистам.

В некоторых странах местные коллаборационисты наиболее активно уничтожали евреев, спеша доложить руководству нацистской Германии о том, что самостоятельно решили «еврейский вопрос». И сегодня именно в этих странах принимаются законы, запрещающие упоминать о вине местного населения в Холокосте.

В 1941 г. на стороне гитлеровской Германией против нас вступил в войну весь нынешний Евросоюз. И неудивительно, что Европарламент боится правды, и обещает бороться с «переписыванием истории Путиным».

В статье «Фальсификаторы истории и Третья мировая война» написано: *«Польша взяла на себя роль главного обвинителя СССР в развязывании Второй мировой войны. Отдельная информационная кампания должна быть посвящена истории российско-польских отношений и взаимоотношениям Польши перед началом Второй мировой войны с СССР и нацистской Германией».*

Поэтому следующие статьи будут посвящены Польше, которую Уинстон Черчилль очень точно назвал *«гиеной Европы».*

Мы расскажем о том, как «невинная жертва двух тоталитарных режимов» дружила с Третьим рейхом, мечтая вместе с германскими войсками двинуться на Москву. Как с жадностью гиены набросилась на Чехословакию после Мюнхенского сговора. Правду о том, как созданная и вооруженная в СССР армия Андерса отказалась воевать и дезертировала в Иран в трагическом 1942 г., когда германские войска рвались

к Волге и разгоралась битва в Сталинграде. Правду о притязаниях авантюристов, сидевших в Лондоне, Армии Крайова и Варшавском восстании. И правду об освобождении Польши Красной армией.

ФАЛЬСИФИКАТОРЫ ИСТОРИИ И ТРЕТЬЯ МИРОВАЯ

Часть 5. О том, как Европарламент создает лживые мифы, а «неполиткорректная» Россия смеет их разоблачать.

В новой версии истории Второй мировой войны, которую активно создают на Западе, Советский Союз называют страной, которая вместе с нацистской Германией развязала самую страшную войну в истории человечества. В этой новой истории два тоталитарных монстра, СССР и Третий рейх, сговорившись между собой поделить мир, ввергли в кровопролитную войну мирную Европу.

Как сказано в резолюции Европарламента:

«Европейский парламент подчёркивает, что Вторая мировая война, самая разрушительная война в истории Европы, началась как непосредственный результат печально известного нацистско-советского договора о ненападении от 23 августа 1939 года, известного также как пакт Молотова – Риббентропа, и его секретных протоколов, в соответствии с которыми два тоталитарных режима, имеющих общую цель по завоеванию мира, разделили Европу на две зоны влияния».

И, согласно этой новой версии истории, первой жертвой сговора и союза двух тиранов Гитлера и Сталина пала несчастная Польша.

С XVIII века жадные и агрессивные соседи, Германия, Австрия и Россия, трижды лишали несчастную Польшу свободы и делили между собой ее земли. И наконец в ходе Первой мировой войны Российская, Австро-Венгерская и Германская империи рухнули. Многострадальная Польша смогла восстановить свою государственность.

Но совсем недолго поляки наслаждались радостью мирного труда на родной земле. Извечные враги Польши Герма-

ния и Россия вероломно напали на миролюбивое демократическое Польское государство. В 1939 году Сталин и Гитлер, заключив между собой союз, совершили четвертый раздел Польши. Именно это преступление, согласно истории, которую сегодня пишут в Евросоюзе, и стало началом Второй мировой войны.

Польша в этой истории XX века, объявляется невинной жертвой, самой пострадавшей от двух тоталитарных режимов страной. И поэтому Польша имеет право призывать к ответственности Германию и Россию. И требовать репараций с двух народов-агрессоров, которые вторглись на польскую землю. В этой версии истории Польшу Красная армия не освобождала. Просто в 1945 году германскую оккупацию сменила оккупация советская, от которой несчастной жертва тоталитарных режимов страдала вплоть до крушения СССР.

Но Германия хотя бы признала свою вину перед цивилизованным миром и многострадальной Польшей. А Россия, правопреемница СССР, упорно не желает каяться и просить прощение за то, что в 1945 г. оккупировала страны Восточной Европы. Задача всего «цивилизованного мирового сообщества» заставить Россию признать свою вину и заплатить пострадавшим странам за грехи Советского Союза.

Да и вообще, как утверждают поляки, СССР был хуже Германии, потому что в 1939-м вероломно ударил в спину Польше. Ударил в то время, когда Польша вот-вот могла переломить ход боевых действий и польская армия через некоторое время вошла бы в Берлин.

Все так стройно выстраивалось в этой версии начала Второй мировой войны невинная миролюбивая Польша и два тоталитарных монстра.

И, вроде бы, при Горбачеве и Ельцине Россия полностью согласилась с историей XX века, написанной на Западе, и даже ввела такую трактовку истории в свои учебники, написанные на деньги «благодетеля» Сороса.

Но к ужасу авторов западного мифотворчества о Второй мировой войне очередной «русский диктатор» Путин, как они заявляют, решил «переписать историю», и Россия совсем

неполиткорректно и невежливо начинает открывать архивы и публиковать очень неудобные документы!

А в настоящей истории Второй мировой войны по всем уже давно открытым и хорошо известным историкам всех стран неопровержимым документам Польша предстает страной, которая никаким образом не является невинной жертвой. Но именно сама Польша, надеясь поживиться за счет соседей, прежде всего России, сделала все, чтобы война в Европе разгорелась. Невозможно отрицать и то, что в 30-е годы не было у Германии Адольфа Гитлера более верного союзника, чем Польша Юзефа Пилсудского.

Наиболее точный образ второй Речи Посполитой, этого «уродливого детища Версаля» дал Уинстон Черчилль: «Гиена Европы».

ВТОРАЯ РЕЧЬ ПОСПОЛИТА. «ГИЕНА ЕВРОПЫ».

Получив государственность в 1918 году, польская шляхта немедленно принялась восстанавливать Речь Посполиту от моря до моря – от Балтийского до Чёрного. Все соседние земли, которые входили в польское государство в период его расцвета в XVII веке, гордые польские паны немедленно решили «вернуть мечом».

В октябре 1920 года поляки захватили Вильнюс и около трети территории Литовской Республики, границы которой были так же определены в Версале, как и границы Польской Республики.

Но Польша утверждала, что такой страны, как Литва никогда не было. Польская шляхта забыла о том, что в 1569 году по акту Люблинской унии добровольно объединились Польское королевство и Великое княжество Литовское. Общий сейм созывался в Польше, но при этом сохранялась отдельная администрация Великого княжества Литовского, а также собственные права и законы, отдельное войско и казна. Великое княжество Литовское состояло в то время наполовину из западнорусских княжеств, государственным языком был русский.

В результате Люблинской унии Польше и достались в то время земли нынешней Украины и Белоруссии. Вильнюс, захваченный в 1918 г. поляками, был столицей Великого княжества Литовско-Русского со времен Ольгерда и Гедимина.

Возможно, не погибло бы могущественное и обширное государство Европы Речь Посполита, если бы польская шляхта не стремилась насильно окатоличить западнорусские земли и превратить население Малой Руси в бесправное крепостное «быдло».

Напомним, что борьба православного народа Западной и Южной Руси за свои права, многочисленные казацкие войны, как называли их в Польше, подорвали мощь Речи Посполитой. А первый раздел Польши произошел после того, как заносчивые поляки отвергли требование императрицы Екатерины II всего лишь предоставить православным подданным королевства равные права с католиками. Русская Царица как покровительница Православия, увидев, что с поляками не договориться добром, присоединила к Российской империи земли Украины и Белоруссии, населенные православным русским народом.

В 1918 г. польская шляхта вспомнила, что когда-то Киев входил в состав Русского воеводства Речи Посполитой. В середине XVII века Московское царство отвоевало у Речи Посполитой древнюю столицу Руси Киев и древний русский город Смоленск - «свои отчины и дедины» - исконные русские земли. В 1919 г. поляки, воспользовавшись гражданской войной в России, двинулись возвращать «Восточные Крессы». В том числе и Киев (о советско-польской войне см. в предыдущей части «Фальсификаторы...»).

Из захваченных поляками Киева и Минска воинственную шляхту выбили и гнали до Варшавы. Но авантюризм двух фанатов мировой революции «демона революции» Троцкого и «красного Бонапарта» Тухачевского позволил полякам с помощью стран Антанты сотворить «чудо на Висле».

Советская Россия в то время вела упорную борьбу с Врангелем, Дальний Восток был оккупирован японскими и американскими войсками, по всей территории бывшей Российской империи шла братоубийственная война. С Польшей

пришлось заключить Рижский мир, по которому поляки получили Западную Украину и Белоруссию.

Но Польша не удовлетворилась приращением территорий на востоке за счет Литвы и Советской России.

На Парижской мирной конференции представители Польши требовали отдать им часть Германии. Аргументы польской стороны были основаны на том, что когда-то в далекой древности польские короли владели этими землями. Например, до 1335 года Польша владела немецкой Силезией.

Правители второй Речи Посполитой старательно вспоминали о том, какие земли и какие народы хоть недолгое время находились под властью польской короны. И были уверены, что все эти земли с непольским населением державы Антанты обязаны непременно вернуть Польше.

На Парижской конференции представитель Польши пан Дмовский призвал «для определения территории Польши обратиться к 1772 г., к периоду до первого раздела». Но затем уточнил: «Устанавливая границы Польши, никак нельзя исходить из включения в ее состав только тех территорий, где поляки имеют значительное большинство». Польша потребовала отдать ей и немецкие земли: «На западе Польша не удовлетворилась бы историческими границами 1772 г.».

Германия согласилась отдать все области с польским населением. Польше отдали провинцию Познань. Германия соглашалась «предоставить Польше на основе международных гарантий свободный и обеспеченный доступ к морю путем уступки вольных гаваней в Данциге, Кенигсберге и Мемеле и путем специального соглашения, регулирующего навигацию по Висле, и особых конвенций по железнодорожному сообщению».

Заметим, что немецкое население Данцига не желало жить под польской властью. К тому же Германия в этом случае теряла возможность сухопутного сообщения с Восточной Пруссией. (Пройдет немного времени, и высокомерный отказ поляков в 1939 г. предоставить Германии право на т.н. «Данцигский коридор» для сообщения с Восточной Пруссией

ей станет той последней каплей, после которой Гитлер примет твердое решение напасть на Польшу).

Требовали поляки отдать им и часть Восточной Пруссии и Мемельский край, который был населен литовцами.

Предъявляла Польша территориальные претензии и к Чехословакии.

Не было соседей, за счет которых не хотела бы поживиться «гиена Европы».

На Парижской конференции прозорливая польская гиена решила присоединиться к мощным хищникам Англии, Франции и США, победившим в Первой мировой войне, чтобы поживиться добычей за счет потерпевших поражения Германии и Австро-Венгрии.

Но амбиции второй Речи Посполитой простирались и за пределы Европы.

«ТРЕБУЕМ КОЛОНИЙ ДЛЯ ПОЛЬШИ!»

Поляки почему-то решили, что они в отличие от каких-то чехов, словаков, литовцев и пр. имеют полное право участвовать вместе со странами Антанты в переустройстве послевоенного мира.

Тем более что к великой радости польской шляхты, России не было среди стран-победительниц в мировой войне. Российская империя прекратила свое существование, русские ожесточенно сражались в братоубийственной войне на всем пространстве еще недавно великой державы. В то время многим казалось, что с исторической Россией покончено навсегда.

Польше показалось тесно не только в границах 1772 г., но и вообще на Европейском континенте. Ведь у всех великих стран существуют заморские колонии, одна несчастная Польша, по вине своих врагов, угнетавших польский народ России, Германии и Австрии, не успела вовремя обзавестись заморскими колониями. Польша оказалась обделенной колониями, населенными послушными туземцами!

В Польше была создана Морская и Колониальная Лига, которая должна была воспитать и подготовить поляков к роли «белых сахибов» в будущих колониях. В 1935 г. было заявлено:

«Мы, поляки, как и итальянцы, стоим перед большой проблемой размещения и использования быстро увеличивающегося населения. Мы, поляки, как и итальянцы, имеем право требовать, чтобы для нас были открыты рынки экспорта и регионы для поселения, чтобы мы могли получать сырье, необходимое для национальной экономики на условиях, на которых это делают иные колониальные державы».

С конца 1936 года стала муссироваться идея о том, что Польша «должна выйти из европейских границ», что поляки ничем не хуже немцев, итальянцев и японцев, требующих колоний.

В сентябре 1936 года на заседании Лиги Наций министр иностранных дел Польши Юзеф Бек зачитал обращение относительно проекта по расширению членства в комиссии по вопросам отобранных у Германии и Оттоманской империи колоний, для того, чтобы все заинтересованные в колониях нации могли получить свою долю.

На заседании комитета по иностранным делам польского Сената обсуждали необходимость Польши в колониях и способы их приобретения. Готовилось обращения в Лигу Наций с предложением передать Польше часть бывших германских колоний Того и Камеруна, которые будто бы и так никому не нужны (ибо Польша частично является «наследницей» Германии в плане территорий). Результатом всей этой кампании стали изданные летом 1937 года МИД Польши «Колониальные тезисы Польши».

С этого года Польша стала регулярно проводить «неделю моря» под девизом «Нам нужны сильный флот и колонии». В 1938 году было решено проводить так называемые «Дни колоний».

Во время «Дней колоний» проводились массовые демонстрации, в костелах совершались торжественные богослужения. В обращениях Морской и Колониальной Лиги писалось: «Пусть никто не останется равнодушным, пусть голос каждо-

го превратится в сильный крик: Требуем свободного доступа к ресурсам! Требуем колоний для Польши!».

Поляки старательно готовились к роли белых плантаторов, которые подобно английским колонизаторам умело управляют туземным населением в Африке. Закупали пробковые шлемы и прочие атрибуты «белого господина».

Надо заметить, что отсутствием аппетита польская шляхта никогда не страдала. Кроме бывших германских колоний Того и Камеруна, Польша претендовала на Мадагаскар, Анголу, Либерию. Надеялись получить участки земли для польских колонистов в Бразилии, Аргентине. И даже претендовали на то, чтобы Польше отдали свой участок в Антарктиде.

Поляки хотели отобрать у Португалии Анголу и Мозамбик, а также разместить польских поселенцев во Французской Гвинее и Французской Экваториальной Африке. Обсуждалась также Родезия.

Была даже предпринята попытка заявить свои претензии на Тринидад и Тобаго, а также Гамбию.

Но, естественно, не для того Английская и Французская колониальные империи уничтожали Германскую и Турецкие империи, чтобы делиться своей добычей с какими-то поляками. Немецкое наследие разделили между собой Франция, Великобритания, Япония, Бельгия и Португалия. Польше достались лишь те земли, которые она успела отобрать у своих соседей. С поляками о предоставлении им заморских колоний представители Соединенного королевства, Франции и США даже разговаривать не стали. Ответили презрительным молчанием.

Но польская шляхта не унывала, но дожидалась лучших времен. Ведь если крупные державы вновь сойдутся в схватке, можно будет урвать кусок своей добычи и гиене.

ПОЛЬША И ТРЕТИЙ РЕЙХ. «ГЛАВНАЯ ЦЕЛЬ – ОСЛАБЛЕНИЕ И РАЗГРОМ РОССИИ».

Обидевшись на жадность Англии и Франции, не желавших делиться с Польшей заморскими колониями, Польша решила подружиться с Германией.

И, конечно же, проявила чувство вопиющей неблагодарности в отношениях с Францией, которой поляки были обязаны не только восстановлением своей государственности, но и тем, что смогли остановить наступление Тухачевского на Варшаву в 1920 году.

В 1932 г. Пилсудский выпроводил из Польши французскую военную миссию. В течение 1934 года Польша полностью прекратила военное сотрудничество с Францией.

Польский посол во Франции Липский заявлял: *«Отныне Польша не нуждается во Франции. Она также сожалеет о том, что в свое время согласилась принять французскую помощь, ввиду цены, которую будет вынуждена платить за нее».*

Т.е., помощь дали, а колониями поделиться не желаете!

Такая смена приоритетов объяснялась тем, что у Польши Юзефа Пилсудского оказалось очень много общего с Германией, в которой к власти привели Адольфа Гитлера. «Гиена Европы» почувствовала, что на месте исчезнувшей кайзеровской Германии растет и набирается сил новый молодой кровожадный хищник.

Не случайно Гитлер во время похорон Юзефа Пилсудского в Кракове устроил символическое прощание со своим другом и единомышленником в столице Германии. Фюрер лично присутствовал на траурной церемонии в храме святой Ядвиги в Берлине, отдавая последние почести перед символическим гробом польского диктатора, покрытого флагом Речи Посполитой.

Фотография с этого мероприятия в газетах того времени так и подписана: «Скорбящий Гитлер у гроба маршала Пилсудского».

Геринг шел в Польше за телом почившего польского диктатора в первом ряду. Все самые большие немецкие газеты

вышли с соболезнованиями на первых страницах. *Völkischer Beobachter*, например, писал: «Новая Германия склоняет свои флаги и штандарты перед гробом этого великого государственного деятеля, который впервые имел мужество открытого доверия и полного союза с национал-социалистическим Рейхом».

Адольф Гитлер объявил в Рейхе всенародный траур. А после разгрома Польши в оккупированном Кракове поставил у гроба Пилсудского немецкий почетный караул.

Интересно, как после этого в Польше смеют упрекать Сталина в том, что СССР заключил с Германией в 1939 г. договор о ненападении? Зная, что из всех европейских стран именно Польша первой заключила договор с Германией еще в 1934 году.

Польша действительно была верным другом гитлеровской Германии. После того, как Германия, Италия и Япония вышли из Лиги Наций, Польша становится их адвокатом. Поляки в Лиге Наций представляют интересы гитлеровской Германии, оправдывают захват Италией Эфиопии, нападение Японии на Китай. Защищают право Германии на введение всеобщей воинской повинности, отмену военных ограничений, вступление гитлеровских войск в демилитаризованную Рейнскую зону в 1936 г., аншлюс Австрии.

Чем же была вызвана такая дружба второй Речи Посполитой с Германией, от которой они с такой жадностью совсем недавно в Версале старались оторвать побольше немецкой земли? Естественно планами Гитлера, заявленными в книге «Майн Кампф». Гитлер объявил, что немецкому народу необходимо «жизненное пространство» и завоевывать его он собирается на востоке. Но ведь и Польша мечтает ровно о том же с 1920 года!

Посланник Польши в Иране Каршо-Седлевский писал в Варшаву:

«Политическая перспектива для европейского Востока ясна. Через несколько лет Германия будет воевать с Советским Союзом, а Польша поддержит, добровольно или вынужденно, в этой войне Германию. Для Польши лучше до конфликта совершенно определенно

стать на сторону Германии, так как территориальные интересы Польши на западе и политические цели Польши на востоке, прежде всего на Украине, могут быть обеспечены лишь путем заранее достигнутого польско-германского соглашения».

Каршо-Седлевский обещает приложить все усилия, чтобы «убедить и побудить также персов и афганцев играть активную роль в будущей войне против Советов».

В декабре 1938 г. в докладе 2-го отдела (разведывательный отдел) главного штаба Войска Польского ясно сказано: *«Расчленение России лежит в основе польской политики на Востоке... Поэтому наша возможная позиция будет сводиться к следующей формуле: кто будет принимать участие в разделе. Польша не должна остаться пассивной в этот замечательный исторический момент. Задача состоит в том, чтобы заблаговременно хорошо подготовиться физически и духовно... Главная цель - ослабление и разгром России».*

После Мюнхенского сговора, растерзав вместе с Германией Чехословакию, Польша наконец-то смогла заполучить Тешинскую область, на которую зарилась еще с 1918 г.

Именно об этом Черчилль скажет потом, что Польша «с жадностью гиены приняла участие в ограблении и уничтожении чехословацкого государства».

Поляки до последнего надеялись пойти вместе с войсками гитлеровской Германии на Москву.

Даже в январе 1939 г., когда оставалось всего 6 месяцев до нападения нацистской Германии на Польшу, министр иностранных дел Польши Юзеф Бек сообщит главе МИД Германии Иоахиму Риббентропу, что Польша будет претендовать на Советскую Украину и на выход в Чёрное море. А польское военное командование будет готовить план войны с СССР – «Восток» («Всхуд»).

ПОЛЬША ВО ВРЕМЯ МЮНХЕНСКОГО СГОВОРА

В прошлых материалах «Фальсификаторы истории и Третья мировая» предлагалось считать началом Второй мировой войны не 1 сентября 1939 г., когда германские войска

вторглись на территорию Польши, а Мюнхенский договор. Именно тогда Третий рейх уничтожил первое независимое европейское государство, суверенитет которого гарантировали Великобритания, Франция и США на Парижской конференции.

Допустим, аншлюс Австрии можно было считать «восоединением двух ветвей немецкого народа». Но как назвать присоединение к Германии сначала Судетской области, а затем вторжение германских войск на территорию Чехословакии, раздел страны, оккупацию и превращение независимой Чехии в «протекторат Богемия и Моравия» нацистской Германии?

Есть все основания считать оккупацию Чехословакии первым шагом, который сделала Германия на пути к развязыванию мировой войны.

А Япония, союзник нацистской Германии по антикоминтерновскому пакту, уже вела с июля 1937 г. полномасштабные боевые действия в Китае.

Для китайцев, потерявших в войне с Японской империей 35 млн., именно тогда и началась Вторая мировая война. А ведь именно капитуляция милитаристской Японии и считается официальным окончанием Второй мировой войны.

Но после того, как ведущие мировые державы в августе 1938 г. собравшись в Мюнхене отдали Гитлеру на съедение Чехословакию, большая война в Европе стала неизбежна.

Нацистскую Германию совершенно определенно направляли и даже подталкивали к походу на Восток.

Все попытки Москвы заключить соглашение с Великобританией и Францией, чтобы предотвратить агрессию нацистской Германии против Чехословакии, наталкивались на откровенный саботаж английской и французской делегаций. Было очевидно, что на самом деле ни Англия, ни Франция не собираются вместе с Советским Союзом защищать Чехословакию.

И это несмотря на то, что еще в 1924 году Чехословакия и Франция заключили договор о взаимопомощи. Париж обязался в случае нападения на Чехословакию выступить в ее

защиту. В 1935 году Чехословакия подписала договор о взаимопомощи и с Советским Союзом. Но у СССР и Чехословакии не было общей границы. Поэтому все зависело от того, согласится ли Польша пропустить советские войска на помощь Чехословакии.

Советский Союз решительно осудил аншлюс Австрии. Нарком иностранных дел Максим Литвинов от имени советского правительства заявил о готовности СССР «участвовать в коллективных действиях, которые были бы решены совместно с ним и которые имели бы целью приостановить дальнейшее развитие агрессии и устранить усилившуюся опасность новой мировой бойни».

Но разве можно было ожидать от Англии и Франции желание искренне сотрудничать с СССР в сдерживании Германии? Ведь Гитлера привели к власти и помогли в кратчайшие сроки создать военную машину Третьего рейха именно для того, чтобы с его помощью сокрушить Советский Союз.

И судьбой Чехословакии они были озабочены меньше всего. Посол Великобритании в Берлине Невилл Гендерсон неофициально проинформировал германский МИД о том, что «Англия не станет рисковать ни единым моряком или летчиком из-за Чехословакии».

Да и сам премьер-министр Англии Чемберлен в интервью канадским и американским журналистам открыто говорил, что «в своем нынешнем виде Чехословакия нежизнеспособна... чехи должны согласиться с немецкими требованиями».

В то же время, требуя от чехов найти компромисс с судетскими немцами, Лондон навязал ей свое посредничество.

Москва же заявила, что СССР готов выполнить свои обязательства перед Чехословакией. Советский Союз призвал французское правительство созвать совещание представителей трех генштабов и принять совместную декларацию Великобритании, Франции и СССР в защиту Чехословакии.

Но защищать чехов и словаков англичане и французы не собирались. В Лондоне и Париже уже решили проявить «миротворчество», отдав Чехословакию Гитлеру. Германию

подталкивали на восток, ясно указывая путь, по которому должна двинуться военная машина Третьего рейха.

ПОЛЬША И ГЕРМАНИЯ ДРУЖНО ДЕЛЯТ ЧЕХОСЛОВАКИЮ

Польша в это время радостно потирала руки. Ведь Гитлер обещал польскому послу Липскому, что в случае военного конфликта Польши с Чехословакией из-за Тешинской Силезии Рейх встанет на сторону поляков.

Поляки ещё в 1918 году пытались оторвать от Чехословакии Тешинскую область. Юзеф Пилсудский откровенно заявлял, что «искусственно и уродливо созданная Чехословацкая Республика не только не является основой европейского равновесия, но, наоборот, является его слабым звеном».

Когда Гитлер задумал отобрать у Праги Судеты, поляки тут же поддержали фюрера. 14 января 1938 года Гитлера посетил глава МИД Польши Юзеф Бек, начались германопольские консультации по поводу Чехословакии. Берлин выступил с требованиями обеспечить права судетских немцев, Варшава с аналогичными требованиями по поводу тешинских поляков.

Польша сосредоточивает в районе Тешина войска. Посол Польши в Германии Липский доводит до сведения Гитлера мнение польского правительства, что Чехословакия является искусственным образованием и Польша поддерживает венгерские претензии в отношении территории Прикарпатской Руси.

Когда Советский Союз 12 мая выразил готовность оказать Чехословакии военную помощь в противостоянии с Германией, при условии пропуска Красной Армии по территории Румынии и Польши, эти государства заявили, что не допустят прохода советских войск. Варшава категорически отказалась поддерживать Прагу против Германии. Польша запретила и возможный пролёт советских ВВС для помощи чехословацкой армии. Заявляли, что если советские самолеты появятся над Польшей по пути в Чехословакию, они тотчас же будут атакованы польской авиацией.

С Берлином же у Варшавы были самые теплые отношения. Польша подтвердила обещание не пропускать силы Красной армии через свою территорию, 24 августа предложила Берлину и свой план раздела Чехословакии. По нему Тешинская Силезия отходила Польше, Словакия и Закарпатская Русь – Венгрии, остальные земли – Германии.

В конце концов Чемберлен и Даладье договорились с Гитлером. Президента Чехословакии даже не пустили на переговоры, заставив ждать в коридоре. После этого выдвинули Бенешу ультиматум с требованием принять требования Германии, пригрозив, что в случае отказа Лондон и Париж оставят Прагу один на один с Берлином.

Чехословакия капитулировала.

На прощальной встрече с депутатами парламента Бенеш произнес: *«Нас покинули и предали. Это трусливые люди... Они боятся войны и считают, что Чехословакия может быть ее причиной. Это было трудное решение – принять условия и спасти народ или вступить в борьбу и дать себя истребить. История рассудит, что было правильным... Состояние западных демократий безотрадное. На них нельзя положиться».*

Необходимо заметить, что вооруженные силы Чехословакии и Германии в то время были сравнимы, если даже не равны. А учитывая укрепленные районы в Судетских горах, чехи могли вполне рассчитывать на успех в борьбе с агрессором. Но мужества и решимости отстаивать свободу не хватило.

Когда на Нюрнбергском процессе генералу-фельдмаршалу Кейтелю задали вопрос: «Напала бы Германия на Чехословакию в 1938 году, если бы западные державы поддерживали Прагу?», он ответил:

«Конечно, нет. Мы не были достаточно сильны с военной точки зрения. Целью Мюнхена было вытеснить Россию из Европы, выиграть время и завершить вооружение Германии».

Позже посол Франции в Варшаве Леон Ноэль признал: «Мюнхенские соглашения и вытекавшее из них предательство Чехословакии представляют собой один из самых жалких, постыдных и унижительных эпизодов проводимой от имени

Франции в период между двумя мировыми войнами политики, которая привела к наиболее губительной катастрофе в нашей истории».

Как видим, многие и в то время понимали, кто действительно подталкивал мир к войне. И, чтобы ни писали мифотворцы из Евросоюза, это был не СССР.

В ночь с 29 на 30 сентября 1938 года было подписано знаменитое Мюнхенское соглашение. А уже 30 сентября Варшава предъявила чехословацкому правительству новый ультиматум, где требовала немедленного удовлетворения своих требований. Германские войска входят в Судетскую область. Польские войска занимают Тешинскую область Чехословакии.

В Польше царит эйфория. Поляки готовы вместе с Гитлером двинуться в долгожданный «крестовый поход» на Москву. Польский посол во Франции еще перед Мюнхенским сговором сообщил американскому послу следующее: *«Начинается религиозная война между фашизмом и большевизмом, и в случае оказания Советским Союзом помощи Чехословакии Польша готова к войне с СССР плечом к плечу с Германией. Польское правительство уверено в том, что в течение трех месяцев русские войска будут полностью разгромлены и Россия не будет более представлять собой даже подобия государства».*

Поляки, постоянно жалуясь на пакт Молотова – Риббентропа любят рассказывать о совместном параде частей Красной армии и вермахта в Бресте в 1939 г.

Но сохранились свидетельства дружеских встреч германских и польских военных на земле оккупированной Чехословакии во время демаркации новых границ.

Польский маршал Эдвард Рыдз-Смигла запечатлен на фотографии в момент очень теплой и дружеской встречи с немецким атташе генерал-майором фон Штудница на параде Дня независимости в Варшаве 11 ноября 1938 года. Торжественный парад в Варшаве был посвящен захвату Тешинской Силезии.

Однако главным приобретением становится промышленный потенциал захваченной территории. Расположенные

там предприятия давали в конце 1938 года почти 41% выплавляемого в Польше чугуна и почти 47% стали.

Как говорят, история не имеет сослагательного наклонения. Но любому непредвзятому историку ясно, что если бы в то время Англия и Франция согласились бы вместе с Советским Союзом создать систему коллективной безопасности в Европе, то все сложилось бы по-другому. Если бы эти ведущие мировые державы выполнили свои обязательства перед Чехословацкой республикой, а Польша не пыталась этому препятствовать, то такой страшной Второй мировой войны скорее всего не было.

Именно поведение Чемберлена и Даладье в Мюнхене укрепило Гитлера в мысли, что фюреру германского народа судьбой предназначено установить Новый порядок в Европе и завоевать для германского «геренфолька» - «народа господ» жизненное пространство на Востоке.

После Мюнхена Третий рейх получил возможность стремительно нарастить свою военную мощь. Немцы не только получили все вооружение и боевую технику чехословацкой армии. Военная промышленность Чехословацкой республики в то время была самой мощной в Европе, после Франции и Германии. Чехию называли «военным заводом Европы».

Оккупировав сначала Судетскую область, а затем и всю Чехословакию, нацисты получили в свое распоряжение промышленный потенциал одной из наиболее развитых стран Европы, что позволило им резко увеличить производство вооружения.

Гитлер в разы усилил свою армию. Решимость фюрера развязать войну укрепилась. укрепились и его презрение не только к Англии и Франции, но и ко всей безвольной, самонадеянной и трусливой европейской демократии. Гитлер не только надеялся на союз с фашистской Италией Муссолини и милитаристской Японией, но привлек в союзники нацистской Германии фашистские диктаторские режимы Хорти в Венгрии и Антонеску в Румынии.

Ну а Чемберлен и Даладье, возвратившись из Мюнхена в Англию и Францию, торжественно заявляли своим наро-

дам, что привезли мир. Они были твердо уверены, что Гитлер двинется на Восток. Французы и англичане радовались и веселились. Ликовали и поляки.

Но не случайно народная мудрость гласит «Не рой яму другому».

О том, как разгоралась Вторая мировая война, и участи Польши, которая мечтала о «крестовом походе» вместе с Германией на Москву, мы расскажем в следующем материале.

Branimir Kuljanin¹

POBJEDA I NOVA ISKUŠENJA 1945-2020

*Vuk na ovcu svoje pravo ima
ka i tirjan na slaba čovjeka,
al tirjanstvu stati nogom za vrat,
privesti ga k poznaniju prava,
to je ljudska dužnost najsvetija.*

Njegoš

Sažetak: Krivotvorenje istorije - izjednačavanje fašizma i komunizma, kao navodno dva slična totalitarna sistema, optuživanje SSSR za izazivanje i početak Drugog svjetskog rata kao da je on napao Njemačku a ne ona njega, rušenje spomenika ljudima koji su svoje mlade živote žrtvovali za oslobođenje Evrope i svijeta, svakojake laži koje današnji fašisti šire na sve strane, upućuju nas da odgovor na pitanje koje i kakvo je zlo pobijedeno potražimo na njegovom izvoru. To su u prvom redu programska knjiga njemačkog nacionalsocijalizma „Moja borba“ Adolfa Hitlera, objavljena u dva dijela 1925/27., znatno prije rata, i djela koja su u njemu počinili njemački nacisti i njihovi saveznici.

Krivotvorenje istorije - izjednačavanje fašizma i komunizma, kao navodno dva slična totalitarna sistema.

1 Prof dr Branimir Kuljanin, profesor Filozofskog fakulteta Univerziteta u Banja Luci

Ključne riječi: rasizam, fašizam, nacizam, autoritarnost, autoritet, sloboda, komunizam, humanizam.

Da li je fašizam konačno pobijeđen 1945? Ili je to bila samo privremena pobjeda nad Njemačkom i njenim saveznicima – Italijom, Japanom i drugima?

Da li je fašizam konačno pobijeđen 1945? Ili je to bila samo privremena pobjeda nad Njemačkom i njenim saveznicima – Italijom, Japanom i drugima? Ratovi i ljudska stradanja za proteklih

75 godina, bezobzirnost i nečovječnost kojom se ostvaruju politički i drugi ciljevi govore da je skupo plaćena pobjeda bila samo privremena. Fašizam i nacizam su je preživjeli i danas nabiraju novu snagu. Šta su korijeni ovog virusa zla i zašto se on uporno održava i obnavlja? Riječ fašizam je u Evropi zabranjena za označavanje današnjih političkih pojava. U evropskom navodno demokratskom društvu postoje „desničarski ekstremizam, radikalna desnica, populizam, desničarski populizam“², ali ne i fašizam. Ne treba vrijeđati ljude i širiti paniku! Ali, epidemija fašizma se od sloma SSSR krajem 1991. i stvaranja „Novog svjetskog poretka“ širi kao požar, stvari se moraju nazvati svojim pravim imenima prije nego što bude prekasno. Svijet već jedan vijek živi u razdoblje fašizma uprkos vojnoj pobjedi nad njim 1945.

Rasizam i nacizam

Osnova političke ideologije, pokreta i konačno pohoda fašizma na Evropu i svijet je bio rasizam. On je na Zapadu, u Evropi i Americi od njegovih modernih izvora do Hitlerovog „konačnog rješenja“ jevrejskog pitanja bio jedna posebna, osobena ideologija, kao i liberalizam, konzervativizam i socijalizam³. Njegov uticaj se znatno smanjio u Evropi, u kojoj je nastao, nakon poraza nacista u Drugom svjetskom ratu. Ali, u SAD i drugim državama u kojima je bio povezan s imperijalizmom, mada oslabio, bio je otporniji.

Osnova političke ideologije, pokreta i konačno pohoda fašizma na Evropu i svijet je bio rasizam.

Evropski rasizam se raširio po svijetu uz znatna i raznovrsna prilagođavanja mjesnim okolnostima. Dok su Evropljani 18. vijeka čak i utopijski gledali na druge zemlje i narode, njihova rasistička slika

nastaje u 19. vijeku u ime navodne vlastite rasne i kulturne nadmoći. Put od uočavanja rasnih razlika do rasizma, granica je pre-

2 Rob Rimen, Večno vraćanje fašizma, Dereta, Beograd, 2019., s. 8

3 Džordž L. Mos, Istorija rasizma u Evropi, Службени гласник, Beograd, 2005, s. 7

đena kada su imperijalni gospodari počeli da prvenstveno njom opravdavaju svoju vlast nad porobljenim narodima.

Evropski rasizam je, mada je imperijalizam s kolonijalnim ratovima i osvajanjima imao važnu ulogu u njegovom nastanku i razvoju, bio

Korijeni rasističke ideologije su u 18. vijeku.

usmjeren prvenstveno na uništenje Jevreja kao naroda. Ono je bilo smišljeni program, koji je ostvarivala moderna država. Rasizam je u početku bio usmjeren prvenstveno protiv crnaca, ali se vremenom slio s antisemitizmom. Evropski rasizam i antisemitizam u 20. vijeku idu zajedno.

Stav o prirodnoj, biološkoj nejednakosti ljudskih rasa, koja je osnova više kulturne vrijednosti i istorijskog značaja jednih naroda i beznačajnosti drugih je osnova rasizma. Ideja čiste rase se pojavila u Španiji u drugoj polovini 15. vijeka, u vrijeme vladavine Ferdinanda Drugog Katoličkog (1452-1516)⁴. On je zabranio sve vjere osim rimokatoličanstva. Španska inkvizicija počinje da djeluje 1478., a progon Jevreja je izvršen 1492. Te godine je oslobođena Granada od vlasti Mavara, koji su protjerani iz Španije. Ferdinand je ujedinio španske kraljevine, plaćao Kolumbova putovanja i započeo španska imperijalistička osvajanja

Korijeni rasističke ideologije su u 18. vijeku. Uspon antropologije, frenologije („nauke“ o lobanji) i fiziognomike („nauke“ o ljudskom licu) je, uz vrijednosno razvrstavanje ljudi prema klasičnom obrascu ljepote, doveo do stvaranja rasističke ideologije zasnovane na estetskim klišeima i stereotipima, na uvjerenju da se vrijednost čovjeka može jednoznačno odrediti na osnovu spoljašnjeg izgleda. U njenom nastanku su veliku ulogu odigrali i romantizam i moderni nacionalizam, koji jačaju u vrijeme Francuske revolucije. Jevreji su i ranije zatvarani u geta kao nevjernici, ali bi krštenjem postajali članovi hrišćanske zajednice. Međutim, prosvjetiteljstvo i moderni nacionalizam daju svjetovnu osnovu rasizmu da bi navodno nižu rasu zadržao u tom položaju, bez mogućnosti hrišćanskog preobraćenja. Kasnije se i hrišćanstvo zarazilo rasizmom. Nacionalizam je u težnji za jedinstvom zajednice sve drugačije ljude smatrao opasnim i odbacivao ih, ali je i podsticao na poštovanje načela, vrijednosti i normi građanskog

Nacionalizam je u težnji za jedinstvom zajednice sve drugačije ljude smatrao opasnim i odbacivao ih.

4 Енциклопедија Британика, том 9, Народна књига . Политика, Београд, 2005, с. 161

društva neprestano ugroženog brzim promjenama. Jevreji i crnci su optuživani da ne poštuju i narušavaju uzoran način života, odnosno priznati obrazac građanskog društva. Glavni zastupnik neprijateljskog stava prema Kinezima i žutoj rasi bio je francuski

Zdravlje je izjednačeno s „višom rasom“, a bolest pripisana „nižim“.

diplomata i teoretičar društva Jozef-Artur Gobinno, čiji je *Ogled o nejednakosti ljudskih rasa* 1853/55.

odigrao veliku ulogu u nastanku rasističke ideologije. Zapadni rasisti afričke Pigmeje, australijske aboridžine i američke Indijance nisu smatrali za ljude, a i Slovene su smjestili niže od bijele rase, koju su smatrali za vrhunac stvaralaštva prirode. Tim ljudima su pripisivana i određena tjelesna i duhovna obilježja (ružnoća, nemoralnost, požuda, lijenost). Jevreji su optuživani za podrivanje „arijevskog“ morala, porodice i običajā, a Vajninger ih (*Pol i karakter* 1903.) optužuje da imaju više ženskih nego muških odlika. Zdravlje je izjednačeno s „višom rasom“, a bolest pripisana „nižim“. Rasistički obrazac ljepote (bijele rase) i morala je primjenjivan na sve narode. Rasisti su na sve načine nastojali da spriječe miješanje rāsā da bi svoju sačuvali od „kvarenja“.

Rasizam je polagao isključivo pravo, monopol vlastite rase na najviše vrline (tijelom i duhom zdravi ljudi i narod). Pri tom su rasisti imali svoja mjerila kako tjelesnog tako i duševnog i duhovnog zdravlja. Najviše su cijenili mladalačku snagu. Himlerovi esesovci (SS – Schutzstaffel) su im bili uzor. Slabi i bolesni Nijemci, i djeca, su istrebljivani eutanazijom da ne bi upropaštavali rasu. Ubijani su svi koje su smatrali nedostojnim da pripadaju „arijevskoj rasi“. To je bila samo priprema za uništenje „nižih rasa“ - Jevreja, koje su smatrali za najveće neprijatelje, Slovena i Roma. Rasizam je bio glavni činilac nacionalsocijalizma. Istorija rasizma je središte evropske istorije. Njegov vrhunac je istrebljenje desetina miliona ljudi u Drugom svjetskom ratu. Evropa se danas vraća nacizmu, priprema novo zlo.

Rasisti su na sve načine nastojali da spriječe miješanje rāsā da bi svoju sačuvali od „kvarenja“.

Glavni sastavni činoci rasizma su privid naučnosti, puritanska životna filosofija, moral uspjeha srednjeg sloja, rasistički protumačena hrišćanska vjera i rasistički ideal ljepote⁵. Klasični obrazac ljepote, navodno svojstven samo bijelcima, rad, umjerenost i čast su ideali srednjeg sloja, kojima su se nadahnjivali rasisti. Ali, to je bio samo mit, svijet stereotipa, ne i stvarnost. Ra-

ni obrazac ljepote, navodno svojstven samo bijelcima, rad, umjerenost i čast su ideali srednjeg sloja, kojima su se nadahnjivali rasisti. Ali, to je bio samo mit, svijet stereotipa, ne i stvarnost. Ra-

5 Džordž L. Mos, Istorija rasizma u Evropi, c. 21

časopis za društvena/politička pitanja

sistička utopija mogućnost ostvarivanja svojih ideala vidi samo u pročišćavanju od neprijatelja i očuvanju čiste rase. U njemu je nacionalistički mit igrao veoma važnu ulogu. Ipak, čak su i nacisti uviđali nedosljednost rasističke ideje, jer se rasa mogla shvatiti i kao slučajni rezultat dejstva okoline na nasljeđe. Rasisti su crnce smatrali za najnižu rasu.

Dok su vjere čovjeku obećavale raj nakon smrti, rasizam kao pseudo-religija ga obećava na ovom svijetu, za života.

Dok su vjere čovjeku obećavale raj nakon smrti, rasizam kao pseudoreligija ga obećava na ovom svijetu, za života. On je pretvarao mit u stvarnost, stvarao je novi svijet uništenjem drugih i drugačijih. Kulturne, a ne rase razlike su odigrale odlučujuću ulogu. Politička ideologija se pretvorila u političku praksu sa osvajanjem vlasti 1920/30-ih godina. Bajka o rasnoj vrlini se okončala ubijanjem miliona ljudi širom Evrope. Rasistički genocid nije ispad ludila ili sporedan, već ključni pravac evropske istorije. Nationalsocijalizam je bio zasnovan na rasizmu, koji se u modernom smislu javlja u Španiji 16. vijeka. U njoj je koncept „čistote krvi“ opravdavao progon Jevreja. Španski preobraćenici (conversos), Jevreji-hrišćani su bili prve žrtve evropskog rasizma. Ipak, njegova intelektualna osnova je postavljena u 18. v., u svjetovnom pokretu u Zapadnoj i Srednjoj Evropi za stvaranje uspješne, „čiste rase“.

Evropljani su, suočeni sa raznolikošću ljudske vrste, stvorili antropologiju, koja se od samog početka interesovala za porijeklo i istoriju čovjeka. Razvrstavanje rasa i naroda je tražilo odgovor na pitanje kolika je uloga nasljeđa, a šta je rezultat dejstva okoline. Time bi se dobio odgovor na pitanje da li su i koliko razlike između rasa i naroda nepromjenljive ili su rezultat istorije. Američki, australijski i drugi divljaci su posmatrani na nenaučan način, bez oslonca na iskustvena istraživanja. Primjena evropskih estetskih mjerila klasične ljepote je imala presudan uticaj, kog se rasizam ni do danas nije oslobodio. Evropske hrišćanske države su stalno progonile i ubijale Jevreje. Oni su iz Engleske iseljeni još 1020. po naređenju kralja Kanuta, a iz Španije i Portugalije 1492. Od 16. vijeka proganjaju ih u skoro svim zemljama. Po naređenju pape Pavla Četvrtog 1555. Jevreji u Italiji su nosili žutu Davidovu zvijezdu i živjeli u getima.

Englezi su već krajem 12. i tokom 13. vijeka kolonizovali Irsku, a prve masovne pokolje su izvršili u vrijeme Kromvela.

Englezi su već krajem 12. i tokom 13. vijeka kolonizovali Irsku, a prve masovne pokolje su izvršili u vrijeme Kromvela.

Silom su nametali engleski jezik umjesto narodnog irskog jezika gelik i protestantizam umjesto katoličanstva. Irska je bila i ostala prva engleska kolonija, mučionica naroda. U njoj su isprobali razne

Kasnije su crnci iz Afrike, u drugom talasu kolonizacije, dovoženi kao robovi i pokrštavani, što je bio jedan od načina njihovog držanja u pokornosti.

načine ugnjetavanja, koje su kasnije primjenjivali na svim kontinentima. Prekomorska kolonijalna osvajanja su započele Španija i Portugalija. Španci su, uporedo sa genocidom nad drugim narodima u Španiji, u prekomorskim zemljama težili

kulturnom genocidu (katoličenje, uz uništenje mjesne vjere i kulture). Englezi su u kolonizaciji Amerike, čim su se doselili, počeli s istrebljenjem Indijanaca. Protestantska crkva je bila glavni tumač ideologije engleske buržoazije⁶, zalagala se za ubijanje mjesnog stanovništva na čiju su zemlju naseljavani Englezi. Kasnije su crnci iz Afrike, u drugom talasu kolonizacije, dovoženi kao robovi i pokrštavani, što je bio jedan od načina njihovog držanja u pokornosti. Ta praksa genocida je uveliko uticala na nastanak ideologije rasizma evropskog kapitalizma u cjelini.

Prosvjetiteljstvo je bilo materijalistički usmjereno, oslanjalo se na posmatranja i oglede. Bifon (*Prirodna istorija čovjeka* 1778.) je razvijao teoriju okoline, a Lamark (*Zoološka filozofija* 1809.) zastupao stav da sitne promjene (mutacije) nastale usljed dejstva okoline, mijenjanja životne sredine dovode do promjene i samog genetskog nasljeđa. „Lamarkizam“ je postao uticajan pravac početkom 19. vijeka. Lamark je vjerovao da se ne samo tijelo već i duh, svijest i saznanje, mijenjaju. Po njemu, razne rase su nastale usljed različitih uslova života na Zemlji. Nije moglo biti urođene razlike i nadmoći jednih nad drugim. Prosvjetiteljstvo je postepeno potiskivalo njemu krajem 17. vijeka suprotstavljenu pijetiističku, pretvornu protestantsku pobožnost - vjeru u osjećajnost i moralno usavršavanje, kao i anglikansku metodističku težnju ka „posvećenju“ kroz strogu metodiku obreda.

Nastanak fašizma

Otrovni plod ove struje, usmjeren na pokretanje masa, je nacionalistički antisemitizam.

Ideološki veo imperijalizma je građen od misli Herdera i romantičarā do muzike Wagnera, teorijā Gobinoa i Ničea. Volja za moći je sraz-

6 Ристо Тубић, Злочин геноцида – посебан облик моралног зла, у: «Огледи из моралне и политичке филозофије», Глас Српски, Бањалука, 2003., с. 256

mjerno dugo izrastala u rasni mit. Otrovni plod ove struje, usmjeren na pokretanje masa, je nacionalistički antisemitizam. On je ne samo u Njemačkoj, već i u drugim zemljama imao isti cilj - da za nevolje naroda i države okrivi nekoga drugog, a ne stvarne krivce - feudalce, buržuje i državne činovnike. Janje za klanje su uvijek bili drugi (nacija, rasa, vjerska zajednica). U Njemačkoj su pažnju māsā usmjeravali na samo jednog, krupnog i upadljivog nosioca kapitalizma - Jevreje, da bi taj društveno-ekonomski poredak i imperijalizam ostali van rasprave. Tako su i u Francuskoj u vrijeme Drajfusove afere optužbe Jevrejä služile militarizmu i klerikalizmu da bi spriječili pretvaranje države u građansku demokratsku republiku. Antisemitizam je kao rasna teorija Čembrlena i drugih rasista bio i ostao huškačka propaganda, koja nema nikakvu naučnu osnovu. S druge strane, on je pobudio jevrejski nacionalizam i cionizam, koji je nastao kao književni pokret (Herclova „Jevrejska država“ 1896.) i vremenom prerastao u politički program māsā.

U drugoj polovini 19. vijeka nastaju krajnje nacionalistički pokreti i ideologije, čiji je cilj potpuno nacionalno ujedinjenje i vladavina nad drugima. U njima su sadržani osnovni činiooci fašizma - rasizam, nacionalizam, autoritarni etatizam, ideologija čiste nacije i njenog etničkog prostora, krvi i tla. Nacionalisti razvijaju iracionalni fanatizam građana, posebno vojnika i omladine. Suprotstavljali su se - socijalizmu zato što zagovara klasnu borbu između radnika, na jednoj, i kapitalista (industrijalaca i zemljoposjednika), na drugoj strani, - demokratiji zato što dijeli naciju na političke stranke, a prosvjetiteljstvo i racionalizam optužuju za sva zla. Umjesto misaone rasprave i zajedničkog traženja rješenja nude kult moći, sile, vojnog uređenja društva i države, zapovjedanja i pokornosti. Fašisti veličaju „volju za moć“, borba za vlast dobija podsticaj ne samo u nacionalnim političkim već i metafizičkim razmjerama. Mnogi ideolozi smatraju da je sukob rasa i nacija pokretačka snaga istorijskog napretka. Dio ovih ideologija postaje i geopolitika, koja obećava ujedinjenje i širenje vlastitim nacijama. Eriko Koradini je prvi upotrijebio izraz „proleterske nacije“, koje suprotstavlja „buržoaskim“, „plutokatskim“; italijansku francuskoj i engleskoj.

U drugoj polovini 19. vijeka nastaju krajnje nacionalistički pokreti i ideologije, čiji je cilj potpuno nacionalno ujedinjenje i vladavina nad drugima.

Mnogi ideolozi smatraju da je sukob rasa i nacija pokretačka snaga istorijskog napretka.

Fašizam se pojavio neposredno poslije Prvog svjetskog rata⁷. Kapitalizam nije mogao da se učvrsti i obnovi zbog poremećaja koje je rat izazvao. Pokušaji izlaska iz krize na račun radnika su

Njemačka i Austrija su bile nezadovoljne porazom u Prvom svjetskom ratu i mirovnim ugovorima u Versaju i Sen Žermenu.

nailazili na otpor, vladajuće buržoaske stranke više nisu bile u stanju da rješavaju probleme na stari način. Poslije italijanskog fašizma nastaju njemački nacionalsocijalizam (nacizam), frankizam u Španiji, peronizam u Argentini, „strelasti krstovi“ u Mađarskoj, fašistički pokreti u Bugarskoj, Finskoj, Rumuniji („gvozdena garda“), Francuska akcija, Savez britanskih fašista, fašistički pokreti u Japanu i SAD.

Dublji istorijski korijen fašizma je u nedovršenoj buržoaskoj revoluciji. Nacionalno ujedinjenje je izvršeno više u saradnji sa aristokratskim nego demokratskim snagama. Buržoazija je iskoristila ovu nedovršenost nacionalnih pokreta da ih dovede do kraja u uslovima imperijalizma i borbe radničkog pokreta za osvajanje političke vlasti.

Njemačka i Austrija su bile nezadovoljne porazom u Prvom svjetskom ratu i mirovnim ugovorima u Versaju i Sen Žermenu. Osnova Evrope je postavljena u Versajskom mirovnom ugovoru⁸. Sudete, sa 90 odsto njemačkog stanovništva, su dali Čehoslovačkoj da bi Njemačku okrenuli protiv nje i Slovena. Krajnji cilj Britanije i Francuske je bio da cijelu Evropu usmjere protiv Rusije. Zato su doveli Hitlera na vlast 1933. On je odlučio da Njemačka sa industrijske i trgovačke pređe na politiku osvajanja životnog prostora „na istoku“⁹.

Njemački nacionalsocijalizam

Na njemačkom tlu rasistički spisi su u drugoj polovini 19. v. označavali Jevreje kao neprijatelje njemačke kulture i naroda.

Johan Fihte („Zatvorena trgovačka država“) još početkom 19. vijeka piše da država treba da uzme pod svoju vlast sav život u zemlji, zatvori se i za svoje podanike ostvari „umni poredak“, koji bi uključivao jednakost i solidarnost. U Njemačkoj mnogi spisi i udruženja već 1850-ih daju gotove formule za nacističku ideologiju, program, propagandu i politiku. „Nacionalni

7 Juraj Kolaković, Istorija novovjekovnih političkih teorija (od 1848. do danas), II knjiga, SNL, Zagreb, 1981, s. 360-374

8 <https://www.youtube.com/watch?v=oj4fGEJCApU>

9 Adolf Hitler, Moj poredak sveta, Metaphysica, Beograd, 2006, s. 168

socijalizam“ je srazmjerno dovršen program početkom 20. vijeka. Svastika (kukasti krst), predistorijsko znamenje više arijevske civilizacije, je 1903. uzeta za simbol nekoliko nacionalističkih društava. Crna svastika sa crvenim krugom na bijeloj podlozi je imala boje imperijalne zastave, promijenjene poslije Prvog svjetskog rata.

Uz političke ideologe, i mnogi profesori, antropolozi i psiholozi, su pisali rasprave o rasama - Fric Lanc, Valter Šajt, Verner Zimens.

Na njemačkom tlu rasistički spisi su u drugoj polovini 19. v. označavali Jevreje kao neprijatelje njemačke kulture i naroda. Time je već tada Nijemcima davano na znanje kako treba riješiti „jevrejsko pitanje“. Najuticajnije knjige koje su u vrijeme Drugog rajha razvijale Gobinove stavove su bile *Jevreji* Andrea 1911., *Rasni problemi* J. Dolšana 1881. i *Proučavanje rase* G. Krojčeka 1893. Broj knjiga nadahnutih mržnjom prema Jevrejima je jako porastao nakon Prvog svjetskog rata. Nijemci su 1922. preveli i knjigu američkog industrijalca, čuvenog proizvođača automobila Henrija Forda *Međunarodni Jevrejin*. Tih godina su se pojavile i knjige *Odlazak velike rase ili rasna osnova evropske istorije* Medisona Granta, a 1919. *Nadolazeća plima obojenih protiv svjetske nadmoći bijelaca* i 1924. *Pobuna protiv civilizacije* Lotropa Stodarda. Uz političke ideologe, i mnogi profesori, antropolozi i psiholozi, su pisali rasprave o rasama - Fric Lanc, Valter Šajt, Verner Zimens. Knjiga F. Gintera *Rasna istraživanja njemačkog naroda* 1926. je sadržala i detalje o mjerenju lobanja što je tipično za antropološke rasprave objavljene u razdoblju 1871-1933.

Nakon poraza u Prvom svjetskom ratu Njemačka je zapala u duboku privrednu i društveno-političku krizu. Srednja klasa je, kao i u Italiji, bila raspeta između buržoazije i proleterijata. Iz njenih redova su potekli nacionalsocijalističke ideje i ljudi koji su vodili taj pokret. Stare buržoaske stranke više nisu mogle voditi društvo zbog gubitka rata. Krupni kapitalisti su na socijaldemokratiju i Vajmarsku Republiku gledali kao na nužno zlo. Ona je izdala njemačku proletersku revoluciju 1919. i pomogla da se učvrsti kapitalizam. Rudolf Jung je u to vrijeme objavio knjigu „Nacionalni socijalizam“, a osnovana je i Njemačka radnička partija, koja je 1918. promijenila naziv u Njemačka nacionalsocijalistička radnička partije. Skoro isto ime je 1919. uzela Hitlerova Nacionalsocijalistička njemačka radnička partija (NSDAP). Musolini je 1919. kao jedan od ciljeva italijan-

Nakon poraza u Prvom svjetskom ratu Njemačka je zapala u duboku privrednu i društveno-političku krizu.

skog fašističkog pokreta postavio „nacionalni socijalizam“, koji postaje glavni cilj NSDAP. Nationalsocijalisti su povelili odlučnu borbu protiv radničkog pokreta, a za oslobođenje Njemačke od plaćanja ratne odštete i izmjenu Versajskog mirovnog ugovora,

Njemački nacisti su preuzeli neke misli Osvalda Špenglera.

odnosno granica države. Za siromaštvo naroda su optuživali pobjednike, koji su joj nametnuli teške uslove mira.

U Minhenu se 1918. pojavilo okultno i političko *Društvo Tule*¹⁰. Njegov puni naziv je *Grupa za izučavanje njemačke drevnosti*. Naziv Tula dolazi od mitske sjeverne zemlje iz drevnih grčkih legendi. Društvo Tule je značajno doprinijelo stvaranju Njemačke radničke partije, koja je prerasla u NSDAP. Istraživalo je porijeklo „arijske rase“. Pod Tulom su podrazumijevali Skandinaviju. Nacistički mističari su tvrdili da je ona bila prestonica drevne Hiperboreje. Članovi društva su vjerovali da su arijci bili viša rasa, koja je živjela na Atlantidi. Po mitu, žitelji Tule su bili potomci arijaca koji su preživjeli propast Atlantide. Članovi društva su Nijemce smatrali potomcima arijaca, što ih čini „rasom gospodara“. Hrišćanstvo su vidjeli kao slabi odblesak kulture Tule.

Njemački nacisti su preuzeli neke misli Osvalda Špenglera iz knjiga „Pruski socijalizam“ (1919), u kojoj dokazuje da je još otac Fridriha Velikog bio prvi svjesni nacionalni socijalista, „Propast Zapada“ 1-2 (1918-20) i „Obnova njemačkog rajha“ (1924). Špengler je poslije „noći dugih noževa“ postao protivnik nacista, ali je zadržao dobro mišljenje o italijanskom fašizmu i Musoliniju. Nacistički ideolozi su svojatali i povezivali i ideje Šopenhauera, Gobinoa i Čembrlena. Na njima su izgradili svoj „pogled na svijet“. Ideologiju i programe su pragmatično mijenjali zavisno od okolnosti radi osvajanja i držanja vlasti.

Njemačka nacistička doktrina državu tumači kao sredstvo

Njemačka nacistička doktrina državu tumači kao sredstvo ostvarivanja volje naroda „čiste krvi“.

ostvarivanja volje naroda „čiste krvi“, kojem je potreban odgovarajući „životni prostor“ radi izvršenja njegovog istorijskog pozvanja gospodara svijeta. Narodna volja se može ostvariti samo

kroz čvrstu organizaciju elite, koju predvodi vođa (firer). Ovu doktrinu je izložio Hitler u knjizi *Moja borba* (Mein Kampf 1-2, 1925/27). Alfred Rozenberg je u knjizi „Mit dvadesetog vijeka“

10 https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9E%D0%B1%D1%89%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE_%D0%A2%D1%83%D0%BB%D0%B5

1930. izložio narodnu ideologiju života zasnovanu na rasizmu. Knjiga je 1930-ih prodana u pola miliona primjeraka. Hitler i Rosenberg smatraju da ideju nacionalsocijalizma treba ostvariti vojnom silom. Država se stvara na načelu rasne čistoće i jedinstva. Nacistička „narodna država“ zahtijeva elitu i vođu: vlast vođe i odgovornost naroda. Nacistička ideologija je bila spoj loše protumačenih različitih stavova političke teorije, koji bi se teško mogli povezati u jednu dosljednu cjelinu.

Nacisti su dobili 17,2 miliona (43,9 odsto) glasova.

Naziv i programski ciljevi stranke se zasnivaju na idejama nacionalizma i nacionalnog socijalizma, nasuprot internacionalnom (marksističkom), koji optužuju za jevrejsku zavjeru protiv nacija i njihovih država. Nacisti na izborima 1920. nisu dobili ni jedan poslanički mandat, pa su pribjegli nasilju naoružanih odreda. Hitler je u novembru 1923. pokušao da izvede puč u Minhenu i 1924. je osuđen na zatvor. Međutim, stanje u Njemačkoj (okupacija Rura, glad, inflacija) je povećalo uticaj nacista i oni dobijaju 1,9 miliona glasova na izborima, a komunisti 3,7 miliona. Svjetska ekonomska kriza, koja je izbila 1929., je još više otežala stanje u zemlji i nacisti 1930. dobijaju 5,4 miliona glasova na izborima, koji su im donijeli 107 poslaničkih mandata. Pol Hindenburg, predsjednik Vajmarske Republike, je odbijao da Hitleru da mandat za sastav vlade, ali on se 1932. kandidovao kao njegov protivkandidat za predsjednika Republike. Hindenburg je pobijedio sa 19,3 : 13,4 miliona glasova. Zabranjeni su Hitlerovi jurišni (SA) i zaštitni (SS) odredi. Zabranu je ukinuo novi kancelar Franc Papen. Njemačka je u januaru 1933. imala 6 miliona nezaposlenih. Hindenburg je predložio Hitleru, kao vođi najjače stranke, da osnuje vladu. Rajhstag, skupština, je raspušten. Izbori 5. marta 1933. su provedeni uz nasilje. Nacisti su dobili 17,2 miliona (43,9 odsto) glasova. Ujedinili su se s manjim reakcionarnim grupama u „blok nacionalne koncentracije“, pa poništili 4,848 miliona glasova koje su dobili komunisti. Tako su stvorili „većinu“ u Rajhstagu. Podmetnuli su požar u njemu i za paljevinu optužili komuniste.

Fašisti su u Italiji i Njemačkoj demokratskim putem osvojili vlast uz podršku društvenih elita.

Georgij Dimitrov je na Lajpciškom procesu, koji je vođen protiv njega, optužio nacističke vlasti za to djelo. Iduće godine je, pod pritiskom svjetske javnosti, oslobođen zbog nedostatka dokaza.

Fašisti su u Italiji i Njemačkoj demokratskim putem osvojili vlast uz podršku društvenih elita; njihova oholost, kukavičluk i izdaja su im to omogućili. Građanska katolička partija i Njemački nacionalisti su dali vlast Hitleru. I socijaldemokrati su podržali

Nijedna stranka nije bila spremna da se suprotstavi nacistima.

vladu da ne bi izgubili naklonost birača. Nijedna stranka nije bila spremna da se suprotstavi nacistima.

Liberalne više nije interesovala humanistička sloboda, već samo sloboda tržišta, koja im je omogućavala da se bogate. Finansijske velesile su odmah podržale novu vlast. Dok su uništavali evropske vrijednosti fašisti su obećavali njihovu obnovu. Čitav jedan narod je iskustvo Vajmarske republike zamijenio nacističkom diktaturom, koju je slijedio do njenog vojnog poraza. Umjesto lične slobode i samoopredjeljenja Nijemci su se priklonili zlu koje je porodilo Aušvic.

Fašistička ideologija

Fašizam je politička ideologija, koja je bila u osnovi čitavog niza političkih stranki, pokreta i vlada u većem broju država u razdoblju od kraja Prvog do kraja Drugog svjetskog rata¹¹. Izvor i glavna odlika fašizma je krajnji *autoritarni nacionalizam*. Njegov cilj je bio da navodno u ime naroda i nacionalne države i u njihovom interesu uspostavi potpunu vlast nad svim oblastima društvenog života da bi sve raspoložive snage usmjerio na osvajanje i pokoravanje drugih, „nižih“ naroda i rasa. Stanovništvo je indoktrinirano beskrupuloznom propagandom, obrazovanje je ideologizovano, a „nauka“ je služila dokazivanju vlastite tjelesne i duhovne nadmoći. Mase su mobilisane putem raznih povojničenih organizacija za ratne veterane, radnike, žene, omladinu, djecu i pojedina zanimanja. Policija i drugi organi državne vlasti

Zastrašivanje građana i progoni političkih protivnika (zlostavljanje, mučenje i ubijanje u zatvorima i sabirnim logorima) su služili uspostavljanju „nacionalnog jedinstva“.

(Gestapo, OVRA) su zajedno sa paravojnim i vojničkim organizacijama (SA, SS, Fašistički odredi) činili masovne zločine nad protivnicima fašizma i prokazanim nacionalnim i drugim manjinama. Zastrašivanje građana i progoni političkih protivnika (zlostavljanje, mučenje i ubijanje u zatvo-

rima i sabirnim logorima) su služili uspostavljanju „nacionalnog jedinstva“.

11 Vojislav Stanovčić, Fašizam, u: Milan Matić (ur.), Enciklopedija političke kulture, Savremena administracija, Beograd, 1993, s. 317-331

Vođe Francuske akcije Moris Bare i Šarl Mora su na prelazu 19. u 20. vijek sa Italijanom Enrikom Koradinijem, Fon Trajčkeom i drugim njemačkim nacionalistima postavili osnove borbene nacionalističke ideologije. Fašistički pokreti su se razlikovali po izvorima i ciljevima, među njima je bilo velikih neslaganja. Italijanski fašisti i njemački nacisti su bili na ivici sukoba sredinom 1930-ih, prije nego što su postali saveznici u Antikominterna paktu. Musolini je htio da stvori međunarodni fašistički pokret, pa je pokušao da osnuje fašističku internacionalu.

Nacionalni socijalizam je bio i protiv istorijskog materijalizma.

Većina ideja fašističkih programa je bila sadržana u rasističkoj i nacionalističkoj propagandi i imperijalističkoj politici Francuske, Njemačke i Italije krajem 19. i početkom 20. vijeka. Fašistički pokreti su se suprotstavljali društvenom i političkom pluralizmu. Za italijanske fašiste država je bila iznad svega, a za njemačke nacističku naciju. Fašizam je pokušao da na autoritarni način riješi probleme s kojima se suočavaju masovna i industrijska društva. On je nova, ideologija 20. vijeka¹². Nastao je kao spoj organskog nacionalizma i nacionalnog socijalizma, pokret zasnovan na odbacivanju liberalizma, demokratije i marksizma, koji su smatrani za različite strane jednog istog materijalističkog zla. Pobuna protiv materijalizma početkom 20. vijeka je omogućila stapanje nacionalizma usmjerenog protiv liberalizma i buržoazije sa jednom vrstom socijalizma.

Nacionalni socijalizam je bio i protiv istorijskog materijalizma. Fašistički spoj je odbacivao političku kulturu 18. vijeka i Francuske revolucije. Cilj mu je bio stvaranje nove civilizacije zajedništva suprotstavljene individualizmu, sposobne da održi jedinstvo svih društvenih slojeva i klasa. Za takvu skladnu, organsku zajednicu je smatrana nacija. Nju odlikuje moralno jedinstvo, koje liberalizam i marksizam ne mogu obezbjediti jer su oni izvori razdora i rata.

Istovremeno fašistički pokret mrzi intelektualce, kosmopolite i sve koji su drugačiji. Ideologija krvi i tla ne trpi razlike. Sve će ponovo postati bolje kada se sopstveni narod očisti od svega što mu je tuđe, ljudi i njihove kulture. Put u budućnost pokazuje vođa nadahnut božijom pro-

Ideologija krvi i tla ne trpi razlike.

12 Zeev Sternhell, Fašizam, u: David Miller (ur.), Blackwellova Enciklopedija političke misli, DEMETRA, Zagreb, 2003, s. 144-48., ovde 144

mišlju i voljom. Loše stanje u privredi i društvu je uticalo na uspon fašizma, ali on je ukorijenjen mnogo dublje – u pobuni masa, koje demagozi podstiču na zavist, mržnju, klevetu i uništavanje svega uzvišenog. Nationalsocijalizam je „doktrina čistog zla“¹³.

Ciljevi italijanskih fašista i njemačkih nacista (programi stranki)

Program NSDAP su u Minhenu 1920. sastavili Anton Dreksler, bravar, osnivač stranke, Gotfrid Feder, ekonomista, i Hitler, doušnik i propagandista njemačkog Generalštaba.

Program NSDAP su u Minhenu 1920. sastavili Anton Dreksler, bravar, osnivač stranke, Gotfrid Feder, ekonomista, i Hitler, doušnik i propagandista njemačkog Generalštaba. Oni su tumačili uzroke gubitka rata i opasnosti međunarodne revolucije. Gotfrid Feder je optuživao

Jevreje za visoke kamatne stope i propadanje privrede, zahtijevao uvođenje politike čvrste ruke, ukidanje najamnog ropstva, uvođenje smrtne kazne za špekulante, oporezivanje dohodaka koji ne potiču od rada, oduzimanje ratne dobiti, nacionalizaciju trustova, učešće radnika u dobiti velikih koncerna, oduzimanje bez naknade zemljišta za opšte potrebe i slično.

Program NSDAP od 25 tačaka sadrži zadatke koji se odnose na nacionalizam, socijalizam i državu. U prvom članu se traži ujedinjenje svih Nijemaca i stvaranje „jedne Velike Njemačke“. Nacisti traže i kolonije za ishranu i iseljavanje Nijemaca (član 3). Samo Nijemci (ljudi „njemačke krvi“) mogu biti građani njemačke države, drugi mogu biti samo gosti. Jedino Nijemci mogu raditi u državnoj upravi, imati pravo učešća u izboru vođa i donošenju zakona. Nationalsocijalisti zahtijevaju da jedna od prvih dužnosti države bude obezbjeđenje rada i sredstava za život građana, koji moraju biti jednaki u pravima i dužnostima. Prva dužnost građanina je rad. Djelatnosti pojedinca moraju biti u skladu s interesima nacije, cjeline. Treba ukinuti sve dohotke koji nisu stečeni

Italijanski fašisti su usvojili dva programa stranke.

radom. Zahtijeva se i nacionalizacija svih proizvodnih preduzeća i robnih kuća, učešće radnika u dobiti. Socijalna politika obuhvata zdravstvo,

obrazovanje i druge oblasti. Ističe se briga države za zdravlje naroda, briga o majci i djetetu, potreba bavljenja sportom. Obećava se obezbjeđenje obrazovanja za sve da bi nadareni i vrijedni mo-

13 Rob Rimen, Većito vraćanje fašizma, s. 23

časopis za društvena/politička pitanja

gli ostvariti svoje mogućnosti nezavisno od porodičnih prilika. Traži se strogo centalističko uređenje države, pokrajinski domovi na osnovu profesionalnog predstavnštva, ukidanje plaćene i uvođenje narodne vojske, nadzor nad sredstvima obavještanja, čiji urednici i saradnici moraju biti Nijemci, i nad književnošću i umjetnošću, koje moraju služiti jedinstvu i napretku nacije i države. Od obrazovanja, nauke, umjetnosti i javnosti se zahtijeva da zajednički, usaglašeno djeluju na ostvarivanju moći i blagostanja njemačkog naroda i države. Ovaj program je potvrđen 1926.

Program 1919. prikazuje fašizam kao pokret za ozdravljenje italijanskog naroda i države.

Italijanski fašisti su usvojili dva programa stranke. Prvi je objavljen 6. juna 1919. u listu *Il popolo d'Italia*, koji je do 1918. imao podnaslov „socijalistički list“, a potom „list boraca i proizvođača“. Mussolini je isticao pravo fašista da uzmu vlast, jer su oni prinudili zemlju da uđe u rat i izvojuje pobjedu. Smatrao je da Italija kao proleterska nacija treba da dobije svoje mjesto u svijetu u suočenju sa bogatim, da se izbjegne prevara preko Društva naroda.

Program 1919. prikazuje fašizam kao pokret za ozdravljenje italijanskog naroda i države. Pokret hoće: - u oblasti politike, da stvori „upravljačku klasu“ da bi mogao da rješava sve druge društvene probleme od zdravstva do kolonijalne politike. Fašisti hoće da uvedu opšte pravo glasa uključujući žene, da proglase punoljetstvo sa navršenih 18 godina, ukinu senat, uvedu narodnu skupštinu, koja bi prvo trebala da odredi ustavni oblik države, osnuju nacionalne savjete za pojedine industrije i oblasti rada (kasnije korporacije); - u socijalnoj oblasti, da uvede osmosatni radni dan, zakonsko određivanje najmanjih nadnica, učešće predstavnika radnika u upravljanju industrijom, starosne i invalidske mirovine; - u vojnoj oblasti, da uvedu nacionalne policije, nacionalizuju tvornica oružja; - u oblasti finansija, da uvedu progresivni porez na kapital, koji bi bio djelimično oduzimanje bogatstva, oduzimanje imovine svih vjerskih zajednica, zapljenu ratne dobiti. Mussolini je program predstavljao kao zadatak i cilj „nacionalnog sindikalizma“ i „ekonomske demokratije“. Ovi dijelovi programa su uvršteni u Povelju rada 1927., koja je imala značaj ustavnog zakona.

Mussolini je program predstavljao kao zadatak i cilj „nacionalnog sindikalizma“ i „ekonomske demokratije“.

Fašisti su poslije ujedinjenja i stvaranja Nacionalne fašističke partije usvojili obnovljeni program objavljen u listu *Il Popolo* 27.

decembra 1921. On izlaže istoriju pokreta i osnove fašističke doktrine, ideju države i korporacije. Osuđuje liberalnu državu ističući da nacija nije prosti zbir pojedinaca već društveni organizam,

Fašistička propaganda je veličala autoritarnu i totalitarnu državu.

cjelina svih materijalnih i duhovnih vrijednosti. Država je pravno oličenje nacije, koja je vladajući oblik društva. Fašistička država treba da prene-

se svoja ovlaštenja i odgovornosti na udruženja i profesionalne korporacije. Crkva ne može umanjivati suverenost države. Lična sloboda je ograničena slobodom drugih lica i suverenim pravima nacije. Vlada treba da podiže moral u javnim poslovima u interesu nacije, a ne političkih stranki i pojedinih grupa. Proglašena je opšta vojna obaveza, koja se mora služiti u interesu „naoružane nacije“. Fašisti sumnjaju u pravednost Društva naroda, u kom vlada nejednakost, a od Italije hoće da naprave stub latinske kulture na Sredozemlju. Radnicima su obećana velika prava, a obrazovanje je dobilo zadatak da podiže moral i kulturu masa i priprema građane da postanu vojnici Italije. Zadatak stranke je da unaprijedi korporativni sklop nacije, koji je iznad interesa klasa. Kad su došli na vlast fašisti su nastavili da dorađuju svoju doktrinu, na pragmatičan način su povezivali često protivrječne ideje koristeći Makijavelija, Vikoa, Hegela, Macinija, Mosku i druge mislioce tumačeći ih na svoj način.

Organizacija stranke i države

Fašistička propaganda je veličala autoritarnu i totalitarnu državu, koja je stvarana zabranama i progonom političkih protivnika. Unutar državne vlasti izvršna je dobijala sva ovlaštenja, a zakonodavna (parlamenti) i sudska svođena na fasadu svevlašća stranačke elite. Uspostavljan je monopol stranke i države u svim oblastima života, a zemlje su pripremane za osvajanja, uz istrebljenje „nižih“ naroda i rasa. Rasistička mržnja je bila ideološko-psihološka osnova programa uništenja Jevreja, Roma i Slovena. Zarobljeni ruski vojnici i stanovništvo na zauzetim prostorima su zvjerski mučeni i ubijani.

Fašistički pokreti i vlasti se zasnivaju na hijerarhiji.

Fašistički pokreti i vlasti se zasnivaju na hijerarhiji. Nju čine narod, nacija ili država, koje predvodi elita (nacionalno-državna politička stranka), na čijem čelu je vođa. On je vođa jedine dozvoljene stranke i šef države, koji ima neograniče-

nu vlast. Musolini je bio predsjednik Fašističke nacionalne partije i predsjednik vlade, a Hitler predsjednik NSDAP, firer i kancelar Trećeg Rajha.

U Njemačkoj je u svim manjim zajednicama uspostavljen firer-princip: na čelu svih upravnih jedinica, preduzeća, podružnica NSDAP, je jedna osoba (firer) koja upravlja i istovremeno se potčinjava višem u hijerarhiji vlasti. Niko od njih nije biran, već su imenovani odozgo. Bila su 33 gaulajtera, 760 vođa nižih oblasti, 21.354 mjesnih grupa, 70.000 stranačkih ćelija i 400.000 stranačkih blokova. Svaki Nijemac je nakon preuređenja stranke 1937., bio njen član ili ne, potpadao pod vlast stranačkih dužnosnika na osnovu zakona. U cijelom društvu je uspostavljeno zapovjedništvo slično vojnom. Sav život je usmjeravan i jednoobrazno vođen s političkog vrha. Ipak, manji broj lica je imao važniju ulogu zbog svog položaja i ugleda u javnosti. Njihov spisak sa 1.600 imena je objavljen 1934.

U Njemačkoj je u svim manjim zajednicama uspostavljen firer-princip.

Franc Nojman i Hans Gert su izbjegli iz Njemačke i početkom Drugog svjetskog rata objavili studije o ustrojstvu nacističkog pokreta, stranke i njenog vođstva. Nojman je 1942. objavio knjigu, koju je po biblijskom čudovištu nazvao Behemot; fašistička organizacija ga je podsjećala na tu neman. Gert je u nacističkoj stranci vidio spoj harizmatičke i činovničke vladavine. Harizmatički vođa je bogom nadaren, za njega ne važe postojeći zakoni i običaji. On stvara novi poredak. Vođa povjerava neke poslove užem krugu svojih odabranih sljedbenika, a oni to čine dalje. Samo 6,7 odsto činovnika su bili članovi stranke do dolaska nacista na vlast, a po njenom preuzimanju 1933-36. skoro svi. Stranka je 1935. dostigla 2,5 miliona članova, u nju se moglo ući samo preko rada u omladinskoj organizaciji, a u državnu službu samo uz saglasnost njenog oblasnog vođe.

Fašističke stranke su prije dolaska na vlast osnovale svoje oružane odrede. U Njemačkoj su to bili prvo „jurišni odredi“ SA, a zatim „zaštitni odredi“ SS, u Italiji Fasci combatimenti. SA odredi su nosili smeđe, a SS crne uniforme. Oni su zlostavljali i ubijali komuniste, socijaliste, radničke vođe i sve slobodoumne građane. Jurišne odrede je osnovao Rudolf Hes, uglavnom od studenata. Njihov moto je bio „Danas Njemačka, sutra svijet“. Nakon uzimanja vlasti ove stranačke jedinice su vršile masovno nasilje. U

Fašističke stranke su prije dolaska na vlast osnovale svoje oružane odrede.

NSDAP se više struja borilo za vlast. Jaka je bila grupa Ota Štrase-
ra Savez revolucionarnih nacionalsocijalista. SA je htjela da bude
nadređena vojsci i vojni činilac u cijeloj Srednjoj Evropi. Vođe ju-
rišnih odreda su bili za trajnu nacističku revoluciju. To je odbijalo

Tajna policija je samovoljno ubija-
la političke protivnike i nepodob-
ne građane.

industrijalce, vojsku i dio stanovništva. U „noći
dugih noževa“ 30. juna 1934. izvršen je pokolj
vođa SA, među njima i šefa štaba Ernsta Rema.

U Italiji i Njemačkoj su zabranjene sve političke stranke osim
državne fašističke, sindikati su ukinuti, a umjesto njih uvedene
organizacije pod nadzorom fašističke stranke. Sve grupe stanov-
nika – radnici, žene, omladina i djeca su okupljene u posebne or-
ganizacije, preko kojih je uveden potpuni nadzor nad njihovim
životom i radom. I cijeli obrazovni sistem, izdavaštvo, kultura i
javni život (radio, novine i drugo) je stavljen pod nadzor države
i stranke. Tajna policija je samovoljno ubijala političke protivni-
ke i nepodobne građane. Fašističke vlasti su razvile bjesomučnu
propagadu i tehnike upravljanja stanovništvom preko masovnih
skupova na kojima su uzdizali kult snage i poslušnosti. U Njemač-
koj su ukinute sve ustanove pravne države, demokratije, mjesne
samouprave i federalizma. Omladina je učena da prezire čovje-
koljublje kao slabost i da cijeni surovog germanskog ratnika, kojim
vlada volja za pobjedom. Čovjek „novog poretka“ je učen da bude
dio cjeline kom su na prvom mjestu dužnosti; fašistički stranački
statuti su nalagali zavjetovanje na poslušnost. Vlasti su stvorile
totalitarna društva i države da bi objedinile sve snage za predsto-
jeća osvajanja i uspostavljanje vladavine „više rase“ nad nižim.

Musolini je već 31. januara 1926. donio zakon po kom izvrš-
na vlast ima pravo donošenja zakona, a 1928. je donijet Zakon o
reformi političkog predstavništva. Njim je obezbjeđeno da budu
„izabrani“ kandidati koje je predložio Veliki fašistički savjet, naj-
viši organ stranke. Svu stvarnu vlast je imao predsjednik vlade,
koji je ujedno bio i sekretar Fašističke stranke.

Hitlerov Rajhstag „izabran“ 5. mar-
ta 1933. je već za 19 dana, 24. marta
donio zakon da zakone može do-
nositi vlada.

Hitlerov Rajhstag „izabran“ 5. marta 1933.
je već za 19 dana, 24. marta donio zakon da za-
kone može donositi vlada. Hitler je poslije smrti
Hindenburga postao i predsjednik Rajha. Socijal-

demokratija je zabranjena u julu, a njeni poslanici su isključeni iz
Rajhstaga i zemaljskih skupština. Raspuštene su političke stranke
i istog mjeseca je donijet zakon da je NSDAP jedna jedinstvena

politička stranka u zemlji. Radnici, žene i omladina su uključeni u zasebne organizacije. Iz Rajhstaga su udaljeni poslanici koji nisu bili članovi NSDAP, a u julu 1934. je donijet zakon po kom im prestaje mandat ako nisu članovi stranke ili budu isključeni iz nje. Zamjenu imenuje firer nacionalsocijalističkog Rajhstaga. Parlamentarizam je ukidan „narodnim glasanjem“, plebiscitima i referendumima, koje je vodila vlada. Nacisti su 1934. ukinuli samoupravu federalnih država, postavili im „gaulajtere“ i raspustili njihova predstavnička tijela. Zakonom od 1. decembra 1933. su objavili da je NSDAP nosilac državne misli, a Rudolf Hes je kao Hitlerov zamjenik u stranci postao potpredsjednik vlade.

Hitler je poslije smrti Hindenburga postao i predsjednik Rajha.

Radnički sindikati su u Italiji organizovani kao dio korporativne države. Kralj je dekretom potvrđivao njihov statut, a pojedine organizacije su bile pod nadzorom mjesnih organa izvršne vlasti i ministarstva korporacija. U Njemačkoj je 1930-ih doneseno mnoštvo zakona o privredi. Cijela industrija je potčinjena ministarstvu privrede. Vlasnicima preduzeća su ukinuta ili sužena mnoga vlasnička prava, ali su ovlaštene da mogu kažnjavati radnike za nerad. Nametnuta im je obaveza da se brinu o njima, radnici su zaštićeni od nezaposlenosti i uvedene su i druge mjere socijalne i zdravstvene zaštite. Preduzeće je organizovano kao vojna jedinica ratne privrede.

Pravo je postalo izraz volje vođe. Nisu postojala nikakva jamstva za zaštitu ličnosti. Njemački nacizam je imao slobodniji oblik i proceduru suskog postupka nego italijanski fašizam. Nacisti su 1933. donijeli zakone „O zaštiti naroda i države“ i o istupima protiv vlade, a 1934. uspostavili „narodni sud“, koji je već u prvom stepenu donosio konačnu odluku u nekim političkim krivičnim djelima. Izmjenom Krivičnog zakona 1935. za krivično djelo je proglašeno sve što je „suprotno zdravom narodnom duhu“. Sve fašističke države razvijaju masovnu šijunažu i potkazivanje, tajne policije postaju države u državi. Stranački vojni odredi su oslonac vlasti.

Fašističku ideologiju sačinjavaju kult vođe, sile, rata, naroda i države, idealizovane feudalne prošlosti, velikog kulturno-istorijskog nasljeđa i pozivanje na „istorijske granice“ Rimskog i Njemačkog Carstva.

Fašističku ideologiju sačinjavaju kult vođe, sile, rata, naroda i države, idealizovane feudalne prošlosti, velikog kulturno-istorijskog nasljeđa i pozivanje na „istorijske granice“ Rimskog i Njemačkog Carstva. Propaganda je na tim ideologe-

mama podizala omladinu. Omladinske organizacije Avanguardia i Balila u Italiji i Hitlerova omladina (Hitler-Jugend) u Njemačkoj provode sletove, parade i marševe u kojima čovjek „novog poretka“ treba da pokaže svoju snagu i odlučnost. Fanfare, odliko-

Fašizam je postao pojam zvjerskog nasilja nad ljudima.

vanja i pozdravi, uniforme i takmičenja treba da pokažu odanost naciji i vođi. Novi moral tevtonskog ratnika opravdava sva sredstva za postizanje postavljenog cilja. Fašizam je postao pojam zvjerskog nasilja nad ljudima.

Spoljna politika Trećeg Rajha

U knjizi „Moja borba“ (Mein kampf), objavljenoj u dva dijela 1925-27., Adolf Hitler (1889-1945) opširno razmatra pitanja njemačke spoljne politike. U proljeće 1912. je došao u Minhenu, „metropolu nemačke umetnosti“. To vrijeme prije rata smatra najsretnijim u svom životu. Slikao je da bi mogao da studira. U njemačkom Minhenu se divno osjećao, za razliku od Beča u kom mu je bila muka i kad bi samo pomislio na „onaj Vavilon različitih rasa“.

U Minhenu ga najviše privlače spoljnopolitički događaji. Njemačku politiku Saveza, koju je zasnovao još Bizmark, je smatrao potpuno pogrešnom, zabludom Rajha. Već u Beču je mislio da je Austrija slab i nepouzdan saveznik. U Minhenu su je smatrali za „njemačku državu“, ozbiljnu silu u kojoj se moglo računati na milione vojnika, mada ona to nije bila odavno, raspadala se. Njemačka diplomatija se prema njoj odnosila kao prema zlatnom teletu, nadajući se da će ljubaznostima nadoknaditi nedostatak iskrenosti.

Dare, bliski Hitlerov saradnik, je u ljeto 1932., pet mjeseci prije preuzimanja vlasti, na jednom tajnom skupu podnio izvještaj o novoj politici istočnog prostora, u kom je iznio Hitlerov plan

U knjizi „Moja borba“ (Mein kampf), objavljenoj u dva dijela 1925-27., Adolf Hitler (1889-1945) opširno razmatra pitanja njemačke spoljne politike.

o stvaranju njemačke imperije. Po tom planu je trebalo stvoriti državni savez, u čijoj sredini bi bila središnja vlast. Češka, Moravska i Austrija bi bile dio te vlasti. Zatim dolazi vijenac malih i srednjih državnih tvorevina. Sve to zajedno čini okosnicu velike njemačke imperije. Budući državni savez, koji će počivati na njemačkoj sili, će činiti baltičke države, smanjena i od istočnog mora odvojena Poljska, povećana Mađarska, Srbija i

Hrvatska, koje će biti razdvojene, smanjena Rumunija i Ukrajina, koja će biti podijeljena na više država. Na sjeveroistoku će stub saveza biti Finska, a na jugoistoku Gruzija. Ovaj državni savez će imati zajedničku vojsku, privredu, finansije i vanjsku politiku. Da bi ta tvorevina postala stvarna, treba: prvo) provesti istrebljenje istočnoslovenskih naroda, koji su zbog svoje plodnosti najveća opasnost za bijelu nordijsku rasu. Oni, kao i svi slabi narodi nedostatak vrsnoće zamjenjuju brojnošću, sposobnošću svojih žena da rađaju, koja je porasla s agrarnom reformom. Slovenskog seljaka treba istjerati s njegove zemlje i pretvoriti u nadničara da bi se smanjio njihov broj; i drugo, te zemlje treba dati njemačkoj gospodi. Samo Nijemac može imati zemlju, ino-rodni seljak mora postati sluga na njemačkom imanju ili nestručni radnik u industriji.

Plan je bio da se na istoku i sjevero-istoku postave političke i biološke osnove za Evropu kojom će hiljadu godina vladati Nijemci.

Plan je bio da se na istoku i sjeveroistoku postave političke i biološke osnove za Evropu kojom će hiljadu godina vladati Nijemci. Hitler nije imao u vidu samo privredno ovladavanje tim zemljama, njihovo žito i željezo. On kaže da pravo gospodstvo postoji samo tamo gdje i „pravo ropstvo“, da im nije cilj da odstrane, već naprotiv da prodube nejednakost među ljudima. Tvrdi da nema jednakih prava za sve, da nikada neće drugim narodima priznati ista prava kao i Nijemcima. Cilj nacista je da podjarne druge narode, jer je njemački narod pozvan da gospodari svijetom.

Hitler je na tom sastanku tražio da on ostane u tajnosti i rekao da se neće ni tren ustručavati da za ostvarivanje plana na svoju savjest uzme dva ili tri miliona Nijemaca. Imao je u vidu njemačke vojnike, koji će poginuti u borbi. Nijemci su Slovene-katolike huškali protiv pravoslavnih (Srba i Rusa), ali su se i s njima namjeravali obračunati. Hrvatski kleronacisti, ustaše, su tvrdili da su Hrvati gotskog, a ne slovenskog porijekla i masovno ubijali Srbe, ali Herman Nojbaher, Hitlerov izaslanik na Balkanu 1943., svjedoči da je on na jednom tajnom savjetovanju rekao da će brzo završiti i sa NDH.

Širenje NATO i Evropske Unije na Istok u osnovi teku prema tom planu.

Širenje NATO i Evropske Unije na Istok u osnovi teku prema tom planu. Ujedinjenje Njemačke i nestanak tri slovenske države (SSSR, Čehoslovačke i Jugoslavije) se uveliko podudaraju s njim. Zapadni savezi su preuzeli nacističku geopolitiku Trećeg Rajha. Oni uništavaju Slovene, u prvom redu pravoslavne, ali i katolike.

Sve slovenske zemlje se prazne, narod se iseljava. Iz njih odlaze najviše mladi, zdravi i obrazovani ljudi, tako da ako se tako nastavi ove zemlje nemaju svoju budućnost. Uz to, duhovna i moralna

Zapadni savezi su preuzeli nacističku geopolitiku Trećeg Rajha.

razgradnja slovenskih društava i uništavanje ličnosti se planski provode preko masovnih medija (televizija, radio, štampa, internet), narkomanije i drugih oblika zavisnosti. Do juče zdravi i jaki slovenski narodi se pretvaraju u gomile izgubljenih ljudi, kojima više ništa nije sveto, od braka i porodice do naroda i države.

Na tajnom savjetovanju 5. septembra 1937., na kom su učestvovali ministar rata Blomberg, zapovjednici vojske Frič, ratne mornarice Redel, avijacije Gering i ministar diplomatije Nojrat, Hitler govori da je cilj njemačke politike održanje i rast njemačkog naroda, što znači pitanje prostora i tvrdi da se njemačko pitanje može riješiti samo silom. On nije ni pomišljao na vojni dogovor s Italijom, planirao je samostalni munjeviti prepad na Češku.

Hitler piše da su se Česi izrugivali s Trojnim savezom, iz kog je Italija u pogodnom trenutku iskočila i čak postala neprijatelj Njemačke i Austrije. I mogućnost da bi se Italija borila zajedno s Austrijom je bila neshvatljiva svakom ko nije bolovao od diplomatskog sljepila. Ali, ni u Austriji stanje nije bilo mnogo bolje. U njoj su nosioci ideje o savezu bili samo Habzburgovci, iz računa i prinude, i Nijemci, iz povjerenja i gluposti. Mislili su da će pomoći njemačkom Rajhu da ojača, a vezali su ga za državni leš, koji je i njega povukao u provaliju. Hitler nikada ne pominje Mađare, smetali su mu samo zahtjevi Slovena, slovenizovanje Habzburške monarhije, kako to on kaže. Da su u Njemačkoj bolje izučavali istoriju i psihologiju nacija znali bi da Kvirinal i Hofburg ne mogu stajati u jednom zajedničkom frontu, Italijani su beskarajno mrzili Habzburšku državu. Ona je vijekovima gazila italijansku

Njemačka politika saveza s Austrijom je bila besmislena i opasna naročito od kada se ona približavala ratu s Rusijom.

slobodu i samostalnost. Njemačka politika saveza s Austrijom je bila besmislena i opasna naročito od kada se ona približavala ratu s Rusijom. Savez je sklopljen da bi se uspješnije održao Rajh, što je u stvari bilo pitanje održanja njemačkog naroda.

Znači kako organizovati život u doglednoj budućnosti i osigurati mu razvoj u evropskom okruženju?

Njemačka je imala godišnji priraštaj od 900.000 stanovnika. Postojala je opasnost da zemlja nema dovoljno hrane, što se moglo

izbjeci na četiri načina. Prvi je, po francuskom uzoru, bio vještačko ograničenje rađanja. Ali, sama priroda ne ograničava razmnožavanje, već opstanak, održava samo ono što je najjače i najzdravije, pa bi miješanje u njene zakone u krajnjem rezultatu štetilo opstanku rase i same ljudske vrste. Borba za život, prirodno smanjenje broja ljudi jača ličnost i vrstu. Kada čovjek ograničava razmnožavanje grčevito se bori za opstanak svakog djeteta, pa i onog koje je nesposobno za život. Broj ljudi se ograničava, ali se smanjuje i njihova vrsnoća. Osveta prirode je neminovna prije ili kasnije. Jači narod će otjerati slabiji, jer će nagon za životom raskinuti okove lažne čovječnosti da stupi „humanost prirode, koja slabe uništava, da bi snazi poklonila zaslužno mesto“¹⁴.

Njemačka je imala godišnji priraštaj od 900.000 stanovnika.

Nacisti su ubijali bolesne ljude. U izvještaju iz Hitlerovog ureda od 1. septembra 1939. predviđeno je usmrćivanje 65 do 70 hiljada ljudi. Za izbor osoba je zadužena Radna zajednica Rajha u zdravstvenim ustanovama. Upitnik se odnosio na bolesnike od šizofrenije, epilepsije, senilnosti, sifilisa, maloumnosti, zapaljenja moždane kore i horeje (grčenja mišića), bolesnike koji su više od pet godina u bolnicama, kriminalce i bolesnike nearijevskog porijekla. O njihovim životima su na osnovu ovih prijava odlučivali posebni ljekari, članovi Radne zajednice Rajha. Odabrani su autobusima prevoženi u ustanove za usmrćivanje. To su bili Hadamar kod Limburga, Grafenek u Virtembergu, Sonnenstajn kod Pirne, Harthajm kod Linca, Brandenburga, Bernburga i Kaufbojerna. Te ustanove su izdržavane od sredstava društveno korisnih zadužbina. Djeca su usmrćivana tabletama, a odrasli gasom. Leševi su spaljivani, a urne predavane porodicama ubijenih.

Istočna politika

U istraživanju najvažnijeg spoljnopolitičkog pitanja, odnosa Njemačke prema Rusiji Hitler podsjeća da treba da ga vodi „zdrav nagon za samoodržanjem“ i stvarno zastupanje interesa njemačkog naroda, kao i da spoljna politika, „narodne“, nationalsocijalističke države treba da obezbjedi postojanje rase obuhvaćene njom „tako što između broja i porasta naroda s jedne strane i veličine i dobra tla s druge strane stvara zdrav, životno sposoban, prirodan odnos“. Zdrav odnos je

Nacisti su ubijali bolesne ljude.

14 Radomir Smiljanić, Mein Kampf Adolfa Hitlera, Ekopres, Zrenjanin, 2001, s. 93

samo stanje koje „osigurava ishranu naroda na sopstvenom tlu“, a ne tuđem. Slobodu života narodu jamči samo „dovoljno veliki prostor“. Pritom se veličina prostora ne može računati samo na osnovu zahtjeva sadašnjosti ni veličini prinosa tla na broj stanovnika,

Slobodu života narodu jamči samo „dovoljno veliki prostor“.

tojest kao izvora hrane, već i drugog, njegovog vojnopolitičkog značaja. Kada narod u veličini tla osigura svoju ishranu, onda to tlo treba i osigurati. Osiguranje je u političkoj snazi države uveliko određenoj vojnom geografijom. Njemački narod može da zastupa svoju budućnost samo kao „svetska sila“. To je uspješno radio skoro dvije hiljade godina. Gigantska borba naroda 1914-18. je bila samo borba njemačkog naroda za opstanak na Zemlji, zato je rat bio svjetski. Njemački narod je u njega ušao kao „tobožnja svetska sila“, Da je 1914. imao drugačiji odnos površine i broja stanovnika zaista bi bio svjetska sila, a rat je mogao da se „povoljno završi“. Završio bi se da su uspjeli da Rusima otmu zemlju i pobiju ih!

Njemačka nije svjetska sila zbog „žalosno“ nepovoljnog odnosa veličine zemlje i broja stanovnika. Ona to ne može biti kada neke države obuhvataju „skoro kontinente“, dok je sama ograničena na „smešnu osnovu od jedva petsto hiljada kvadratnih kilometara“. Veličina njemačkog Rajha je neznatna prema zemljama velikih sila. Engleska je samo „glavni grad britanskog svetskog Rajha“, koji se prostire skoro na četvrtini Zemlje. Ogromne države su i SAD, Rusija i Kina. To su čisto „prostorne tvorevine“ i više od deset puta veće od njemačkog Rajha. I Francuska je velika država. Ona sve više popunjava vojsku iz „obojenih ljudskih zalih“ da se i rasno može govoriti o nastanku „afričke države“ u Evropi. Uz takav razvoj za tri vijeka bi posljednji ostaci „franačke krvi“ nestali u „evropsko-afričkoj mulatskoj državi“. To je snažna, zatvorena oblast „od Rajne do Konga, ispunjena nižom rasom“, koja polako nastaje stalnim miješanjem.

Njemački narod može da zastupa svoju budućnost samo kao „svetska sila“.

U tome se razlikuje francuska od stare njemačke kolonijalne politike. Njemačka nije povećala „naseljenu oblast njemačke rase“, niti je pokušala da „primenom crne krvi“ ojača moć Rajha. Ona nije mogla u ratu dovesti „crne trupe“ na evropsko bojište, a nije ni namjeravala to uraditi.

Postoji mnoštvo država čija je moć zasnovana na znatno većoj zemlji i stanovništvu nego što je njemačko. Odnos veličine

njemačke zemlje i stanovništva prema svjetskim državama nije nikada u historiji tokom dvije hiljade godina bio tako nepovoljan kao na njenom početku i poslije svjetskog rata. Nijemci su kao mlad narod ušli u svijet velikih država, koje su propadale. Pomogli su da se obori posljedni div, Rim. Rajh postaje sve beznačajniji u svijetu velikih država koje nastaju. Prateći razvoj Rajha kroz historiju Hitler sa žaljenjem zaključuje da Njemačka „više nije svetska sila“. Nacionalsocijalistički pokret mora da okupi narod iz „skućenosti životnog prostora“ izvede „ka novom tlu“ da ne bi propao ili ropski služio drugima. Pokret je kao zaštitnik „najvišeg ljudstva“ na Zemlji obavezan da obezbjedi da se njemački narod „rasno osvesti“.

Njemačka nije svjetska sila zbog „žalosno“ nepovoljnog odnosa veličine zemlje i broja stanovnika.

Snaga Rajha se mora mjeriti poređenjem sa drugim državama, koje pokazuje da se one razvijaju ravnomjernije i brže. Njemački narod je najhrabriji na svijetu, založio je najviše krvi za svoj opstanak, a uzrok njegovog neuspjeha je samo u „promašenom načinu“ borbe. Iz „krvavog mora“ ratova vođenih više od hiljadu godina proistekla su samo tri trajna ploda:

- „ - Kolonizacija Ostmarka koju su pokrenuli uglavnom Bavarci,
- Osvajanje i prodiranje u oblasti istočno od Elbe i
- Organizacija brandenburško-pruske države koju su pokrenuli Hoencolerni, kao uzor i jezgro kristalizacije novog Rajha“¹⁵.

Poratni svijet

Fašizam nije iskorijenjen pobjedom nad Njemačkom i njenim saveznicima u Drugom svjetskom ratu. Danas širom svijeta bujaju neofašistički pokreti, stranke i ideologije. Njihovi izvori su rasizam i nacionalizam, klerikalizam, politički autoritarizam, ideološka i politička isključivost, podređivanje čovjeka i humanizma finansijsko-ekonomskim i drugim materijalnim ciljevima, ograničavanje i ukidanje ljudskih prava. Nije rijetka i praksa „crvenog fašizma“, dostizanja političkih ciljeva na krajnje nečovječan način. To se dešavalo u Kambodži i drugim zemljama.

Snaga Rajha se mora mjeriti poređenjem sa drugim državama, koje pokazuje da se one razvijaju ravnomjernije i brže.

Neki su ubrzo po završetku rata shvatili da će zarazni virus fašizma zauvijek opstati u tijelu masovne demokratije¹⁶. Njegova obnova vodi novom despotizmu i nasilju, ona je glavni problem savremenog svijeta. Nojevska politika zabijanja glave u pijesak i ne samo to, već svjesnog prikrivanja zla neće nas spasiti od njega.

Fašizam nije iskorijenjen pobjedom nad Njemačkom i njenim saveznicima u Drugom svjetskom ratu.

Zadaci koje nije uspio da dovrši fašizam nakon Drugog svjetskog rata su dati liberalizmu¹⁷. I Britanska imperija je propala 1945., a njen posljednji trzaj je bio Suecka avantura 1956., kada je morala povući svoju vojsku iz Egipta. Sa svjetske pozornice nestaje i američka imperija, kakav će biti njen posljednji trzaj? Liberalna ideologija je postavila državi zadatak da služi kompanijama protiv interesā naroda. Liberalizam se od učenja o slobodi ličnosti i odgovornosti, što je bio u vrijeme svog nastanka krajem 18. vijeka, u rukama američkih ideologa i ekonomista u Vašingtonskom sporazumu pretvorio u program ekonomske rekolonizacije svijeta, služenja vlada slabih država krupnim kompanijama Zapada. Sa uništenjem sovjetskog socijalizma 1991. taj program se sa Afrike i Latinske Amerike proširio na cijeli svijet. Zapad je razradio ideologiju promjene čovjekove prirode u svrhu njegovog služenja dobiti, ali Rusija se suprotstavila toj namjeri. Tekuća svjetska ekonomska kriza je uslovljena više geopolitičkim nego ekonomskim razlozima.

Alan Dals, osnivač i šef CIA, je na početku Hladnog rata izdao direktivu pod nazivom Doktrina američke borbe protiv Istoka¹⁸. On poziva svoje potčinjene da svoje snage usmjere na ostvarivanje plana uništenja „svih pravoslavnih Slovena“ kroz kultivisanje najnižih strasti (kult seksa, nasilja, narkomanije, sadizma, izdaje), izazivanje haosa i nereda. Direktiva Službe bezbjednosti SAD broj 20/1 od 18. avgusta 1948. godine zahtijeva da čak i moguća nekomunistička, prijateljska vlast Rusije ne raspolaže nikakvom stvarnom moći.

Poslije Drugog svjetskog rata u Evropi ništa nije učinjeno na iskorjenjivanju rasizma i nacizma. U Njemačkoj je tek deseti dio

Zadaci koje nije uspio da dovrši fašizam nakon Drugog svjetskog rata su dati liberalizmu.

16 Rob Rimen, Večito vraćanje fašizma, Dereta, Beograd, 2019, s. 9

17 <http://fakti.org/quo-vadis-orbi/deqagin-danas-liberalizam-igra-ulogu-koja-je-bila-namenjena-fasizmu>

18 <https://aleksandarmetanoja.wordpress.com/alan-dals/>

nacista suđen, a svi oficiri SS i vojnici Vermahta su do kraja života primali penzije od države. Denacifikacija je provedena jedino u Istočnoj Njemačkoj. U Zapadnoj Njemačkoj ona nije dotakla bivše naciste. Dals je uzeo u službu Gelena¹⁹, šefa ABVER-a. Postavio ga je na čelo odjeljenja za Rusiju, gdje je nastavio posao koji je radio za Hitlera²⁰. Po osnivanju njemačke poratne obavještajne službe BND bio je njen direktor. Njemački nacisti su učestvovali u stvaranju NATO i njegove strategije. Gelenova nacistička organizacija *Novi svjetski poredak* (Neue Weltordnung) je bila osnova za stvaranje međunarodne terorističke mreže u Evropi u službi NATO. Piramida sa 13 stupnjeva, sa okom na njenom vrhu, ispod koje piše *Novus ordo seclorum* na novčanici od jednog dolara se tumači kao znak zavjere za uspostavljanje novog svjetskog poretka²¹. Za CIA i druge obavještajne službe SAD tokom Hladnog rata je radilo više od hiljadu nacista²². CIA je za potrebe psihološkog rata stvorila radio Slobodna Evropa, koji se i danas bavi propagandom protiv Rusije i njoj bliskih zemalja. Nacisti su ostali na vlasti. Uz podršku SAD su postali „borci“ za mir i slobodu u Evropi.

Denacifikacije nije bilo ni u Mađarskoj, Rumuniji, Poljskoj, pa ni u Ukrajini i pribaltičkim republikama, po odluci vlasti SSSR. One su odlučile tako da ne bi zaoštravale međunacionalne odnose. Shvatali su da ni Pribaltik ni Ukrajina nisu sovjetski i da zato s njima ne treba svoditi račune. Zbog toga su svi nacisti u Ukrajini nakon 10 godina zatvora izašli na slobodu, po odluci Hruščova. Ta politika se SSSR-u vratila već 1956., kada su bivši hortijevski oficiri započeli pobunu u Budimpešti. To što se sada dešava u Rumuniji nastalo je zato što se nisu obračunali s fašistima u njoj. U toku je obnova nacizma u Rumuniji, Mađarskoj, Italiji, Poljskoj, Hrvatskoj. Armija Krajova je u Drugom svjetskom ratu ubila više sovjetskih nego njemačkih vojnika, a Poljaci više Jevreja nego Nijemaca.

Francuzi su počinili čudovišne zločine u Vijetnamu, a Holanđani u Indoneziji. Amerikan-

Poslije Drugog svjetskog rata u Evropi ništa nije učinjeno na iskorjenjivanju rasizma i nacizma.

CIA je za potrebe psihološkog rata stvorila radio Slobodna Evropa, koji se i danas bavi propagandom protiv Rusije i njoj bliskih zemalja.

19 Rajnhard Gelen, šef ABVER-a, obavještajne službe Vermahta.

20 <http://www.intermagazin.rs/nato-na-hitlerovom-putu-pokusaji-nacista-da-osvoje-rusiju/>

21 [https://de.wikipedia.org/wiki/Neue_Weltordnung_\(Verschw%C3%B6rungs_theorie\)](https://de.wikipedia.org/wiki/Neue_Weltordnung_(Verschw%C3%B6rungs_theorie))

22 <https://www.blic.rs/vesti/svet/cia-ima-bezbroy-mracnih-tajni-ali-ova-je-najmracnija/n1cm159>

ci, Englezi, Francuzi i Nijemci su 1999. bombardovali Beograd, u kom nije bilo nikakvih vojnih objekata, i ubili oko 1.500 ljudi. Američke vlasti se stalno pozivaju na narod, a rade isključivo u interesu krupnog kapitala.

Nije bilo nikakvih stvarnih razloga za raspad SSSR.

Nije bilo nikakvih stvarnih razloga za raspad SSSR²³. Stotine milijardi dolara su date za razvoj republika Pribaltika, Ukrajine, Zakavkazja i Srednje Azije. Davala je Rusija. To je bio glavni ekonomski problem, a ne nizak životni standard i vojna pomoć zemljama Afrike i Azije. Rusija je 2017. (bez Kazahstana i Ukrajine) postala prva u svijetu po proizvodnji žita sa preko sto miliona tona godišnje. To je mogao biti i SSSR, nije mu smetala velika vojna industrija, već doktrinerstvo političkog rukovodstva nesposobnog da razumno organizuje privredu zemlje.

To što su uradili od 1985. do 2000. dovodeći Rusiju i druge bivše sovjetske republike pljačkom do samog ruba potpune propasti je zločin prema skoro 300 miliona ljudi koji su živjeli u SSSR. On se raspao radi propadanja političke elite. Komunističke vlasti su umjesto interesa naroda i države počele da se brinu samo o svojim staleškim i ličnim interesima. Rasturanje savezne države je poslužilo kao sredstvo za ostvarivanje tog cilja. Da su 1991. na čelu vojske i službi bezbjednosti bili istinski rodoljubi SSSR ne bi nestao.

Iluzija i stvarnost

Berlinski zid je srušen 9. novembra 1989, zid koji se uzdigao do „istorijskog pojma“²⁴. Taj pad je označio kraj velike iluzije evropskih komunističkih vlada i socijalističkih društava nastalih iz Oktobarske revolucije, do njega je došlo usljed unutrašnjeg raspadanja.

Berlinski zid je srušen 9. novembra 1989, zid koji se uzdigao do „istorijskog pojma“.

Slom diktature proleterijata je otvorio put svom protivniku. Mjesto socijalizma su zauzeli buržoaska svojina, liberalna demokratska država, prava čojveka i sloboda preduzetništva. Da li je slom SSSR i Varšavskog saveza riješio „osnovno političko

23 <https://e.mail.ru/thread/0:15423542770000000372:0/>

24 Ристо Тубић, Пад Берлинског зида, у: На обалама историје савременог света; Свет књиге, Београд, 2011, с. 245-249, 245

pitanje savremenog sveta – odnos kapitalizma i socijalizma“²⁵? Događaji su pokazali da vjera u zvanične vrijednosti i dobre namjere Zapada nema osnova. Sovjetski građanin kosmopolitskih uvjerenja nije ni pomišljao da prezir, mržnja i neprijateljstvo mogu biti njegova vodilja prema slovenskom istoku Evrope, pa i čitavom ostalom svijetu.

Slom diktature proleterijata je otvorio put svom protivniku.

Šta se stvarno događalo u SSSR? Politička elita je uz vlast poželila i narodnu imovinu i prisvojila je, komunisti su se preko noći preobratili u liberale i demokrate, tačnije u vlasnike državnih preduzeća. Nije bilo objektivnih razloga za napuštanje socijalizma. Pitanje da li privatna ili društvena svojina je vještačko. I jedna i druga su dobre u određenom domenu. Privatni preduzetnik može raditi u sitnoj proizvodnji, trgovini, ugostiteljstvu i turizmu, ali ne može napraviti željeznicu ili autoput kroz Rusiju ili Evroaziju. To je posao države i cijelog društva, pa i velikih saveza država. Aristotel je u „Politici“ tačno naveo gdje koji oblik svojine odgovara (privatna, državna, društvena, crkvena). Pitanje da li kapitalizam ili socijalizam je slično onom da li je muškarac ili je žena čovjek? Lično i zajedničko su dva pola društvenog, privrednog i političkog života, koji se međusobno dopunjuju. Pitanje je gdje je granica jednog i drugog, gdje se završava privatno preduzetništvo, a šta je posao države i društva? Svi veliki infrastrukturni sistemi (saobraćaj, veze, energetika) trebaju biti u vlasništvu države, posebno oni koji imaju vojno-strateški značaj.

O komunizmu ne treba suditi po represijama, kao ni o hrišćanstvu po inkviziciji. Komunistička ideja nije ponikla iz ničega, na pustom mjestu. Prema njoj se ne treba odnositi na grub, uprošten način. Ona je nastala kada je čovječanstvo došlo u ćorsokak, u vrijeme kada su kapitalisti iz ljudi nemilosrdno isisavali sve životne snage. Mala djeca su radila da ne bi umrla od gladi, radile su i trudnice. To je 1842. na potresan način opisao Engels u „Položaju radničke klase u Engleskoj“.

Komunistička ideja nije ponikla iz ničega, na pustom mjestu.

U načelu pitanje se ne postavlja ili/ili, već i jedno i drugo, odnosno gdje je međusobna, unutrašnja granica kapitalizma i socijalizma? Potpuna nacionalizacija, koju su proveli u SSSR 1920/30-

25 Ристо Тубић, Тај сјајни и ужасни двадесети век, у: У лавиринту стихије савременог света, Свет књиге, Београд, 2016, с. 60-123, 83

ih se pokazala kao promašaj, ali je i neograničena privatizacija u Rusiji 1990-ih bila pogreška. Umjesto skakanja iz jedne krajnosti u drugu trebalo bi tačno odrediti šta može i treba da radi pri-

Najveći problem su vojne vlasti i tajne službe, zbog prirode njihovog posla.

vatni preduzetnik, a šta država. A ako je država preduzetnik onda je to već neki oblik socijalizma ili komunizma. „Najvažniji i najteži problemi su moralne prirode“²⁶, odnosno pitanja ljudske sa-

vjesti. I privatni preduzetnik i društveno preduzeće mogu raditi nečasno ili časno, To je njihov izbor, ali država ima zadatak da donese dobre zakone i obezbjedi njihovo sprovođenje. Singapur je tako postao uspješno društvo i država. Znači, ključno pitanje je u demokratskom nadzoru nad državnim činovnicima, prozračnosti rada državne uprave od saveznih preko pokrajinskih do opštinskih i mjesnih, gradskih vlasti. Sva vlast, od zakonodavne preko izvršne do sudske mora biti podložna demokratskom načelu izbornosti i smjenjivosti. Najveći problem su vojne vlasti i tajne službe, zbog prirode njihovog posla. Vojni budžeti su izvor bogaćenja mnogih oligarha u SAD i drugim zemljama. U krajnjem, pravno-politička kultura, dobri zakoni i običaji su ono što drži zemlje i narode. I ovdje treba naći mjeru. Zavisno od stanja u društvu, pitanje odnosa autoriteta i slobode se uvijek postavlja na sasvim određen, konkretan način. Samo zajedno vaspitanje i obrazovanje, jednom riječi prosvjećivanje građana, s jedne strane, i dobri zakoni i njihovo sprovođenje, s druge, mogu dati zdravo društvo i državu. Oslonac samo na jedno ili drugo, ljudsku savjest ili stroge zakone, je uvijek bio promašaj. Rezultat je bio anarhija ili truljenje autoritarne vladavine. Politika je „vještina mogućeg“, u datim okolnostima.

Kako u privredi, tako ni u političkom životu nije dostignut proklamovani cilj. Proglašena je liberalna demokratija, a uspostavljena partokratija; umjesto jednostranačkog zavladao

Politika je „vještina mogućeg“, u datim okolnostima.

je višestranački politički monopol raznih saveza koji se po potrebi okupljaju često samo radi ličnih interesa njihovih vođa, bez ikakve zajedničke

političke ili državne ideologije. Stranke i njihovi savezi se bore za vlast, osvajaju je i bezobzirno dijele između sebe. Ni najbolji stručnjak ne može dobiti dužnost ako nije član stranke na vlasti. Upravo stranke uništavaju profesionalizam, koji je najpotrebniji u

26 Karl Poper, *Lekcije ovog veka*, Alexandria Press . Nova srpska politička misao, Beograd, 2002, s. 95

savremenom, visoko složenom društvu. Vodeći ljudi, od ministara do opštinskih činovnika bi trebali biti sručnjaci izabrani istinski demokratskim putem, kroz ustanove na osnovu tačno utvrđenih profesionalnih mjerila, a ne samo predstavnici političkih stranki. Nije rijetkost da najviše dužnosti obavljaju ljudi koji nikada nisu radili u toj oblasti, pa zapravo i ne znaju šta se u njoj dešava.

Pitanje kontinuiteta vlasti ne može biti rješavano na račun njene kompetentnosti.

Smisao demokratije je prvenstveno u tome da napravi prohodnost za najbolje, a ne da održava bilo čiji povlašten položaj. Stvarna, a ne proklamovana politička jednakost je pretpostavka za slobodno nadmetanje i razvoj svakog pojedinca. Umjesto slobodnog nadmetanja uspostavljen je činovnički feudalizam, mnogi ljudi se i desetinama godina nalaze na poslovima koje nisu dobili svojim znanjem i radom već poslušnošću. Pitanje kontinuiteta vlasti ne može biti rješavano na račun njene kompetentnosti.

Od Trećeg Rajha do Evropske Unije

Njemačka ideja Evrope poražena u Drugom svjetskom ratu je oživila u Evropskom savezu (Evropskoj Uniji); Treći Rajh je zamijenio Četvrti. Društveni život neće promijeniti napredak nauke i tehnike, nove pravne i političke ustanove, već samo promjena duha i kulture – žive vrline ljudi i naroda. Kulturna istorija je kudikamo značajnija od pravno-političke i socijalno-ekonomske. Njeno izučavanje treba postaviti u središte pažnje. Propast vrijednosti i slom evropskog duha traju znatno duže nego istorija kapitalizma. Fašizam nije samo politički izraz „duhovnog stanja ozlojeđenog čoveka mase“²⁷, kojeg je stvorio kapitalizam, već zmijsko jaje evropskog rasizma. Pobjeda 1945. ga je privremeno prigušila, ali on je izbio s novom snagom nakon sloma ruskog komunizma i države 1991.

Iza „velikih promjena“ 1980/90-ih je stajao imperijalizam zapadne oligarhije, koji je što izvana što iznutra uspio da sruši branu svom širenju na evropski Istok. Zajedno s njim na površinu su ponovo isplivali rasizam i kleronacizam. Jezuitski „generali“ su krenuli iz Vatikana da katoliče Rusiju. Ljudi u svojoj dobroti i naivnosti nisu vidjeli zlo koje se krije iza „zapadnih vrijed-

Njemačka ideja Evrope poražena u Drugom svjetskom ratu je oživila u Evropskom savezu (Evropskoj Uniji).

27 Rob Rimen, Večito vraćanje fašizma, s. 28

nosti". Imperijalisti su objavili da su poslije komunizma na red došli pravoslavlje i Sloveni. Srbi i Rusi su divlji narodi, „varvari“ koji se ne mogu civilizovati. Ni na trenutak nas nisu ostavljali na

Prva žrtva novog pohoda Zapada na Istok (Drang nach Osten) bila je Jugoslavija, tačnije Srbi.

miru. Hladni rat završen na katolički Božić 25. decembra 1991. nestankom SSSR (zašto baš taj dan i zašto je predan na Malti?) je nastavljen novim hibridnim ratom, u kom takozvana „meka sila“

(soft power), mijenjanje svijesti igra sve jaču ulogu. Bez nacionalne svijesti novih pokoljenja slovenske zemlje će nestati u slavljanim „zapadnim integracijama“. Drobljenje Jugoslavije i uvlačenje njenih dijelova u NATO i EU je zloslutni sumrak slovenstva i hrišćanstva ne samo na Balkanu, već i u cijeloj Evropi

Prva žrtva novog pohoda Zapada na Istok (Drang nach Osten) bila je Jugoslavija, tačnije Srbi. Nad srpskim narodom je 1990-ih izvršen genocid, kojim su nastavljeni zločini počinjeni u Prvom i Drugom svjetskom ratu. Srbi su protjerani iz Hrvatske, većeg dijela Bosne i Hercegovine, pa čak i iz velikog dijela Srbije – sa Kosova i Metohije, podijeljeni u više vještačkih država i u njima pretvoreni u progonjene manjine. Nosilac tog zločina su bile zapadne zemlje, a izvršioci mjesni fašisti. Istovremeno Srbi su optuživani za sva počinjena zla, cinična zloupotreba morala i prava je dosegla do tada neviđene razmjere.

Ruska inteligencija i društvo su 1990-ih bili u potrazi za slobodom. Nju su vidjeli prvenstveno u preduzetništvu, koje daje materijalne mogućnosti za slobodno političko i duhovno djelovanje. Pokazalo se da su služili oligarhiji, koja je prigrabila narodno bogatstvo i pretvorila ga u privatni kapital. Ruski oligarsi su svoj novac prebacivali na Zapad, postali neposredno zavisni od njega i počeli da mu otvoreno služe. Ove promjene su se odigrale za 5-6 godina. Sve zakonodavstvo Rusije 1990-ih, uključujući poresko, je napisano po preporukama Zapada. U državnim usta-

Nad srpskim narodom je 1990-ih izvršen genocid, kojim su nastavljeni zločini počinjeni u Prvom i Drugom svjetskom ratu.

novama je radilo 10.000 zapadnih „savjetnika“. Uz finansijsku pomoć Soroševog fonda potpuno su izmijenjeni udžbenici istorije u ruskim školama. U njima je nestalo svako rodoljublje, dok je istovremeno razvijan podanički duh prema Za-

padu i njegovim takozvanim „vrijednostima“. Liberali su za 10 godina zemlju razorili, opljačkali i doveli je na ivicu sloma. Neprijateljski odnos Zapada prema Rusiji je početkom ovog vijeka,

2.000-ih doveo do osvješćivanja. Vlast počinje da vodi patriotsku spoljnu politiku. Ljudi su bili nezadovoljni, žalili su za državom u kojoj su živjeli. Rusiju je od daljeg raspada spasilu napuštanje prozapadne podaničke politike.

Imperijalizam je stvorio rasističku ideologiju i pokrete, kao i nacistički totalitarizam.

Mijenja li se svijet?

Da li su antisemitizam i genocidne težnje nakon pola vijeka konačno nestale u savremenom svijetu. Na žalost, ne, mnogi događaji to pokazuju. Ideologija borbe „više rase“ za „životni prostor“ porobljavanjem „nižih“ naroda i rasa nije umrla, naprotiv, i danas je živa i obnavlja se. Kukasti krst (svastika) se ponovo pojavio kao znamenje mnogih nacističkih pokreta i snaga u Evropi i svijetu. Događaji koji su se odigrali u 20. v. se danas nastavljaju. Osnovni cilj evropskih zemalja, od Njemačke, Francuske i Britanije do drugih manjih, je u oba svjetska rata bio, a i danas je prodor na Istok - prvenstveno podjela i uništenje Rusije. Dio ruskih zemalja je, sa nestankom SSSR, otet krajem 20. v., što se nastavlja i početkom ovog, 21-og. Oteli su sve što su mogli, a na tome što još nisu namjeravaju da prave vojne baze sa raketama okrenutim prema Moskvi i drugim ruskim gradovima.

Imperijalizam je stvorio rasističku ideologiju i pokrete, kao i nacistički totalitarizam. Njegov cilj nije ovladavanje samo vanjskim, već i unutrašnjim, idejnim svijetom. Kakav je misaoni i moralni odgovor današnjeg čovjeka na to zlo?

Da li mišljenje, sposobnost razlikovanja dobra i zla može spriječiti ljude da čine zlo? U ratu su posebno nasilni ljudi napsobni da saosjećaju i misle. Između znanja i djelovanja postoji volja, spremnost da se nešto čini ili ne čini. U pitanju je snaga ličnosti, ljudi često rade ono što im je lakše, udobnije; bez obzira i na vlastiti misaoni i moralni uvid, na ličnu savjest.

Nisu li često poplave zabluda i bezumlja imale strašne učinke? Nečovječnost je pokušavala da se učvrsti prvenstveno duhom nesnošljivosti i nasilništvom. Hitler je početkom ustanka u Jugoslaviji 1941.

Nisu li često poplave zabluda i bezumlja imale strašne učinke?

naredio da se za svakog poginulog njemačkog vojnika strijelja 100 Srba, a Paveliću je savjetovao da ih progoni da bi učvrstio hrvatsku državu. Sam Pavelić je govorio da će biti sretan kada Hrvat-

skim seljacima bude dijelio srpsku zemlju. Zločin su ponovili 1991. Pošto ga nisu mogli otvoreno pravdati, umanjivali su ga. Ni za 46 godina, koliko je proteklo od Drugog svjetskog do novog rata u

Savremeno zapadno društvo, evropsko i američko je u dubokoj civilizacijskoj i kulturnoj krizi.

Jugoslaviji 1991. nisu utvrđene ni popisane žrtve. Srpski mučenici su nakon 50 godina vađeni iz jama 1991., a njihove kosti paljene već iduće, 1992. godine. Ovaj put su nastojali i da potpuno zatru sjećanje na počinjeno zlo. Hrišćanski, ljudski je praštati izvršene zločine, ali se treba i pokajati. Tarkovski je zato s pravom rekao da će stid spasiti svijet. Može li se evropski čovjek ponositi 20-im vijekom, u kom su počinjeni najstrašnji zločini u istoriji? Osobenost nasilja nad Srbima, mučenja i ubijanja počinjenog u dva svjetska rata je to što je ono nastavljeno u miru «*istrebljenjem sećanja o istrebljenju*»²⁸.

Rasizam i nacizam u 21. vijeku

Savremeno zapadno društvo, evropsko i američko je u dubokoj civilizacijskoj i kulturnoj krizi. Građani više ništa ne vjeruju političkim strankama i javnoj upravi. Vaspitanje i obrazovanje ne prosvjećuju omladinu, ne nadahnjuju je visokim idealima istinskog, stvaralačkog života. Naprotiv, potrošački duh je ovladao svim porama društva. Kriza je prodrla i u brak i porodicu. Otac i majka više nisu njena osnova, već bračni drugovi 1 i 2. Zar ovo ne podsjeća na robijaše koji su bili brojevi u sabirnim logorima, bez svog imena i prezimena. Gdje su korijeni obezličjenja ljudi, naroda i cijelih kultura i civilizacija?

Sa prelazom od modernog, kolonijalnog ka imperijalnom suverenitetu mijenja se i rasizam u savremenim društvima. Sve

Sa prelazom od modernog, kolonijalnog ka imperijalnom suverenitetu mijenja se i rasizam u savremenim društvima.

je teže odrediti njegove opšte granice. Mada je ukinuto klasično rasno razdvajanje, rasizam „nije uzmakao, već naprotiv, ojačao u savremenom svetu“²⁹, i po obimu i po snazi. On je samo promijenio oblik i strategiju. Postmoderni rasizam

se od biološkog pomjera ka kulturnom. Umjesto biološke razlike među rasama ključ rasne mržnje postaju društvene i kulturne razlike. Različitost ljudi i naroda se objašnjava pripadnošću razli-

²⁸ Ристо Тубић, Злочин геноцида – посебан облик моралног зла, s. 272

²⁹ Мајкл Хард, Антонио Негри, *Империја*, ИГАМ, Београд, 2005, с. 29

časopis za društvena/politička pitanja

čitim kulturama, a ne više raznim rasama. One su rezultat društvene historije, a ne genetskog nasljeđa. U biti kulturološka obratovanja, koja su zamijenila biološka, ne mijenjaju prirodu rasizma. Kultura je preuzela ulogu koju je igrala biologija. Sada je ona kruta, nepremostiva granica koja razdvaja „civilizovani svijet“ od „varvara“. Srbi su „vizičanci“, „barbari“, a Hrvati civilizovani zapadni narod. Društvene, kulturne razlike nisu ništa manje strog osnov razdvajanja nego što su bile biološke. Sada postoje „više“ i „niže“ kulture, odnosno samo jedna istinska – zapadna, dok su sve druge lažne, u najmanju ruku zaostale za glavnim drumom historije. Imperijalni program se sada ostvaruje širenjem „istinskih“, zapadnih vrijednosti na cijeli svijet, globalizacijom. Imperijalna rasistička teorija, nasuprot modernoj biološkoj, hijerarhiju rasa utvrđuje a posteriori, na osnovu društvenih i kulturnih razlika. Ideološki osnov rasističke prakse je promijenjen, ali umjesto rasne isključivosti i hijerarhije sada se odstupanje od zapadnog kulturnog obrasca pojavljuje kao mjerilo vrijednosti čitavih kultura i civilizacija, kao i njihovih pripadnika. Umjesto biološkog ključnu ulogu preuzima ideologema kulturnog nasljeđa, koje postavlja razliku i hijerarhiju civilizacija i kultura. Hantingtonova ideja „sukoba civilizacija“ najavljuje i potpaljuje vjerske ratove, imajući u vidu da on osnovom civilizacija smatra vjeru. U svijetu u kom su filosofiju i nauku zamijenili klerikalizam i satanizam, ona kao i njemačka nacističke ideologija 1930-ih vodi u svjetski sukob sa pogubnim posljedicama. Zapadni ideolozi i političari (Bžežinski i drugi) su najavili da je poslije komunizma na redu pravoslavlje. Događaji u Ukrajini, u Crnoj Gori i drugim pravoslavnim zemljama, nas uvjeravaju da su mislili ozbiljno.

Kultura i civilizacija u najvišem smislu je izgradnja samostalne ličnosti i zdravog društva.

Evropske neofašističke stranke biračima nude ogoljeni materijalizam, krajnji nacionalizam i mržnju prema strancima, društva bez ideja i ideala. Kultura i civilizacija u najvišem smislu je izgradnja samostalne ličnosti i zdravog društva. Gubitak duhovnih vrijednosti je, uprkos materijalnom napretku, doveo do krize civilizacije. On je uzrok prijeteće ekološke katastrofe, raspada društva na međusobno ravnodušne, pa i neprijateljski suprotstavljene pojedince i grupe. Pažnju privlače još samo novac, nova tehnika i zabava. Materijalno blagostanje je potisnulo sve druge vrijednosti. Pritom

Uživanje je krajnje mjerilo vrijednosti stvari, ljudi i događaja.

lično osjećanje, mišljenje i djelovanje ne trpi nikakvo preispitivanje i osudu. Uživanje je krajnje mjerilo vrijednosti stvari, ljudi i događaja. Politika se od rasprave o dobrom društvu pretvorila u

Evropa se nimalo nije izmijenila tokom posljednjeg vijeka, u njoj nema ništa novo.

vašar osvajanja i držanja vlasti. Privreda ne služi zadovoljavanju stvarnih potreba, već sticanju dobiti. Prosvjećivanje je svedeno na stručno obrazovanje za sticanje korisnih znanja. Nauka služi svojim naručiocima, a ne otkrivanju istine. Može da postoji samo ono što je korisno i ugodno. Spoljašnjost zavodi i ujedno skriva pravo stanje, duhovnu pustoš. U bijegu od vlastite duše čovjek teži samozaboravu. Četvrti rajh je carstvo materijalnog blagostanja i duhovne bijede. Njegovi ideolozi tvrde da su opšte humanističke vrijednosti bespovratna prošlost. Umjesto vjere u smisao života i vječnog traganja za njim nude pad u ravnodušnost i sebičnost.

Evropa se nimalo nije izmijenila tokom posljednjeg vijeka³⁰, u njoj nema ništa novo. Što je radila u Prvom svjetskom ratu to radi i danas. Ona je bila, jeste i biće nacistička. Na nacizmu je postrojena, od njega živi i od te bolesti će se i raspasti. Njemačku su razoružali kada je poželila da bude iznad svih drugih. Francuska je početkom 1950-ih počela razrađivati nuklearno oružje, ali ne protiv SSSR, već protiv Njemačke. Bojali su je se i boje se i danas. Evropa na Turke gleda kao na prostu radnu snagu. Ona se nikada nije prema drugim narodima i zemljama odnosila kao jednakim sebi. Nijemci i na svoje najbliže susjede Poljake gledaju s visine. Obnova nacizma u Pribaltiku i Ukrajini teče uz podršku Evrope. Mržnju prema Rusiji i Slovenima je uvijek predvodila Britanija. Razlika je samo u tome što ranije nije bilo SAD u Evropi, koje i same vode krajnje neprijateljsku politiku prema Rusiji. Nijemci su djelovali u Sudetima 1938. isto kao i u Kijevu 2014. Čembrlen i Daladje su obećali Čehoslovačkoj da će je štititi i pustili je nje-

Evropska rasistička ideologija je u osnovi zapadnog svijeta, prenesena je u Ameriku i Australiju.

mačkim nacistima. I Janukoviču su Francuzi i Nijemci jamčili poštovanje sporazuma s majdanskim nacistima. Ali, ovaj put nisu čekali ni dan, sve je završeno 21-22. februara 2014. Kijev je novi

Minhen, a Minhen jedno neprekidno doba borbe Britanije protiv SSSR, od 1991. protiv Rusije. Ne samo pobijeđena Njemačka, i Britanija je težila izmjeni Versajskog sporazuma u pravcu jačanja Njemačke usmjerene protiv SSSR i Francuske.

30 <https://www.youtube.com/watch?v=66Rytr08P1Q>

Evropska rasistička ideologija je u osnovi zapadnog svijeta, prenesena je u Ameriku i Australiju. Hitler je vidio da je cijeli svijet prešutio turski genocid Jermena, pa je mislio da i on to može uraditi s Jevrejima. Poljske vlasti su sve do rata nastojale da se dogovore s Njemačkom protiv SSSR, a danas to rade sa SAD protiv Rusije. Britanci i Francuzi su Poljsku pustili Njemačkoj.

Litvanci i Estonci su sami pobili sve svoje Jevreje, Nijemci im nisu trebali za to. Neutralna Švedska je nacističkoj Njemačkoj isporučila 40 % ruda potrebnih za vojnu industriju. Češka je proizvela 1/3 oružja Vermahta. U Nirnbergu nisu sudili fašizmu, već samo pobijeđenim. U Drezdenu su britanska i američka avijacija u bombardovanju 13-15. februara 1945. ubile oko 25.000 civila³¹, ali on nije ni pomenut. I u Srbiji su zapadni „saveznici“ 1944-45. u bombardovanjima gradova pobili hiljade ljudi. Zašto su to radili? Moć Vermahta, Trećeg rajha se osnivala na američkom novcu. Firme Simens, Krup i druge su proizvodile oružje i gas za komore u sabirnim logorima. Rasizam je ideologija američke vojske i društva. U SAD su tek 1949. ukinuli rasno razdvajanje. Do tada su u vojsci bijelci i crnci bili fizički razdvojeni. U Australiji aboridžine nisu smatrali ljudima, u ustavu su bili utvrđeni kao dio prirode.

Sve što je Evropa 2.000 godina radila Jevrejima sada radi Rusima i Srbima, koje predstavlja kao potpuno zlo³² - krivca za sve što ne valja. To radi zato što potpuno zlo podliježe potpunom uništenju. Kada je Regan SSSR nazvao „imperijom zla“ on je to imao u vidu! Nakon sloma SSSR, kada više nisu imali za šta da optuže Rusiju Englezi i Amerikanci su izmislili rusku mafiju kao razlog za njenu demonizaciju. Sada Zapad protiv Rusije vodi sveobuhvatan ekonomski, propagandno-psihološki rat, opkoljava je bazama i stalno izvodi masovne vojne vježbe na njenim granicama. Rusija je opasana laboratorijama u kojima ispituju i stvaraju novo biološko oružje, razne bakterije i viruse. Zapadne zemlje zabranjuju rad ruskim medijima ili ga otežavaju i ujedno govore da su one nosioci demokratije i ljudskih prava umjesto da ruskim suprotstave svoje poglede.

Napad na Rusiju je počeo 2014. kloronacističkim državnim prevratom u Ukrajini, koja

Sve što je Evropa 2.000 godina radila Jevrejima sada radi Rusima i Srbima.

Napad na Rusiju je počeo 2014. kloronacističkim državnim prevratom u Ukrajini, koja je drevna postojbina ruskog naroda.

31 https://sh.wikipedia.org/wiki/Bombardiranje_Dresdena

32 <https://www.youtube.com/watch?v=mDmzPuEt1rc>

je drevna postojbina ruskog naroda. Zapad je već uzeo Pribaltik, pokušava da privuče Zakavkazje (Gruzija, Armenija, Azerbejdžan), da pridobije Kazahstan i druge zemlje Srednje Azije; NATO vojska nije u Avganistanu samo radi njega, već prvenstveno

Politika Gorbačova i Jeljcina, koji su očekivali pomoć od Zapada, je dovela zemlju na rub propasti.

radi Rusije. Politika Gorbačova i Jeljcina, koji su očekivali pomoć od Zapada, je dovela zemlju na rub propasti. Do nje je bilo ostalo samo nekoliko godina. Zapadu se ne smije vjerovati. Cilj

SAD je da unište Rusiju kao državu, jer ona ometa očuvanje i jačanje njihove vladavine svijetom. Tu se ništa nije izmijenilo od američko-španskog rata 1898., kada su SAD počele da stvaraju svoju imperiju. Neki izgovor za ekonomsko i svako drugo gušenje Rusije sankcijama će uvijek naći. To može biti Sirija, Krim, bilo šta. Zapad nastoji da sankcijama ograniči i suzbije razvoj Rusije. SAD guše i sve druge zemlje koje se tehnološki i ekonomski razvijaju (Njemačka, Južna Koreja).

Svijet je danas mnogo složeniji nego što je bio u 20. vijeku³³. Zemlje se razvijaju. Evropa tek treba da se upozna s tim novim svijetom i nađe svoje mjesto u njemu. Ona se sada vraća onom što je bila u 19. v., nacionalnoj državi. Njoj se vraćaju i drugi zato što nadnacionalne oligarhije i kapital, kao i činovnici nanose štetu nacionalnim privredama, državama, društvima i kulturama. Uprava ES je pretvorila savez katoličkih država na ekonomskoj osnovi u neki hibrid do kog joj nije stalo. Iz Brisela propisuju svima šta će i kako raditi. Tramp hoće nacionalnu, a ne nadnacionalnu državu. Zajednice stvorene u 20. vijeku su u 21-om nesposobne za život, svijet se mijenja. Do čega će te promjene dovesti za sada ne znamo. Oligarhija u SAD i Evropi ne dā novom da se pojavi i koristi isprobane metode u njegovom gušenju.

Evropi danas treba sopstvena vojska radi prijetnje koju joj predstavljaju SAD, a ne Rusija ili Kina. Zapad priprema rat protiv Rusije, a kao izgovor može iskoristiti sve – od Estonije do Gruzije. Munjeviti rat, koji je protiv Rusije početkom 20. v. pripremala Njemačka, sada, od 2005., kada su usvojile taj plan, pripremaju SAD. Amerikanci su nekoliko puta namjeravali da upotrijebe nuklearno oružje protiv SSSR, a i protiv Kine u Korejskom ratu. Britanci su htjeli da nuklearno oružje iskoriste protiv Argentine

Svijet je danas mnogo složeniji nego što je bio u 20. vijeku. Zemlje se razvijaju.

³³ <https://e.mail.ru/thread/0:15425846590000000155:0/>

u Foklandskom ratu 1982. Njim su se igrale vlasti zemalja koje sebe nazivaju demokratskim. U Evropi ne prave nuklearno oružje računajući da će ih štiti SAD. Ukoliko im otkazu, čitav niz zemalja je spreman da ga napravi, uključujući Japan.

Amerikanci ne znaju geografiju, istoriju još manje, a ne shvataju ništa. Interesuje ih samo sadašnjost, koju ne razumiju i ne mogu razumjeti

bez poznavanja istorije. Oni smatraju da njihova vojna, politička i ekonomska nadmoć i vladavina treba biti stalna u bilo kom dijelu svijeta. Sve što joj se ne pokorava, prijete njihovim „nacionalnim“ interesima. I politika i ekonomija SAD su izgrađene na potpunoj nadmoći nad svim drugim zemljama. Američke vlasti tvrde da SAD trebaju određivati svjetski poredak, što znači da je on američki. Autoritarizam se oslanja „na politički pragmatizam“³⁴, a ne na ovu ili onu univerzalnu ideologiju kao totalitarizam. Nakon sloma fašizma 1945. i komunizma 1991., pa i liberalizma posljednjih godina, jedina preostala ideologija je ideologija vlasti (ispražnjene od svakog određenog društvenog sadržaja i smisla). Putin o svjetskom poretku govori kao onom u kom se vodi računa o interesima svih zemalja, a ne o njihovoj potčinjenosti jednoj zemlji, koja hoće da upravlja svijetom.

Američke sankcije Rusiji su djelo tuposti i neznanja. One su najveće dobro za Rusiju, jer su joj pokazale da joj nije mjesto u zapadnom svijetu. Ona je svoju ekonomiju izgradila na trgovini vjerujući u suprotno, da može biti dio tog svijeta. Tako je opljačkana i uništena sva njena industrija. SAD nikada ne uvode sankcije jakim državama. Rusiji su ih uvele pretpostavljajući da je ona slaba i da će je njima slomiti.

Jedan od razloga uspjeha SAD je taj što su snage koje su pisale njihov ustav bile u ravnoteži i tako stvorile državni sistem koji je uspješan. Amerikanci su uspjeli da, uz pomoć drugih, stvore i međunarodni poredak, ali neuravnotežen, što svijet vodi u propast. A Rusija je krivac i uvijek će biti dok su SAD takve kakve su. One ne vode računa o interesima drugih zemalja, već samo o svojim. SAD su na osnovu svoje moći i međuzavsnosti u današnjem svijetu

Evropi danas treba sopstvena vojska radi prijetnje koju joj predstavljaju SAD, a ne Rusija ili Kina.

³⁴ Slobodan Divjak, Rečnik osnovnih termina filozofije politike, Albatros Plus, Beograd, 2016, s. 35

početkom ovog vijeka sebe vidjele kao u historiji prvu prestonicu svijeta³⁵. Rim, Peking i London ni na vrhuncu svoje moći nisu bili

Jedan od razloga uspjeha SAD je taj što su snage koje su pisale njihov ustav bile u ravnoteži i tako stvorile državni sistem koji je uspješan.

to. Američki ideolozi su vjerovali da globalizacija, koja podriva suverenost nacionalnih država, vodi „rađanju neformalne globalne zajednice“³⁶. Međutim, proteklih desetak godina stanje se znatno izmijenilo.

SAD OUN vide i koriste isključivo kao sredstvo. Sada kada je ta organizacija počela izražavati i interese drugih zemalja, a ne samo njihove, traže da se kao navodno zastarjela i neuspješna promijeni. Ako ne radi kako oni hoće zaobilaze je, kao što su učinili u Iraku. Rusija i Kina pokušavaju da ojačaju ulogu OUN, a SAD će na sve načine nastojati da je koriste isključivo za svoje interese, kao i do sada. Amerikanci će koristiti sankcije Rusiji sve dok budu vjerovali da je ona slaba, a počće pregovarati s njom kada vide da je jaka, kao što je to bilo u vrijeme detanta, ili s Iranom. Smisao stvaranja OUN je bio u tome da se vodi računa o interesima svih zemalja. Pokušaj njenog mijenjanja je nastojanje da se interesi svih drugih potčine interesima jednog manjeg broja zemalja koje to pokreću.

Zapad podržava sve zemlje i snage koje su protiv Rusije, imajući u vidu njihove profašističke sklonosti. Poljska je bila i ostala udarni odred Evrope protiv Rusije. Amerikanci su kada su započinjali majdanovski metež namjeravali da zauzmu Sevastopolj, Krim i cijelo Crno more, a njihova flota je sada odbačena do Napulja. Izgubili su jedan od tri moguća pravca napada na Rusiju, s juga iz Crnog mora. Sada svoju flotu drže 100-200 milja daleko od obala Sirije³⁷, čuvaju se ruskih raketa. Evropa se nadala da će pretvoriti Ukrajinu u forpost protiv Rusije. Problem Ukrajine se

Zapad podržava sve zemlje i snage koje su protiv Rusije, imajući u vidu njihove profašističke sklonosti.

mora rješavati, sadašnji ukrajinski nacisti, koji ponavljaju zlodjela starih, neće sami otići s vlasti.

Amerikanci igraju i uvijek su igrali na ivici rata, koriste ga kao prijetnju da bi iznudili to što hoće. U vrijeme Karipske krize 1962. nadmoć SAD nad SSSR je bila potpuna. Vojnici su Kenediju donijeli na potpis plan o uništenju 1.500

35 Zbigniew Brzezinski, Američki izbor, globalna dominacija ili globalno vodstvo, Politička kultura, Zagreb .CID, Podgorica, 2004, s. 93

36 Isto, s. 93

37 <https://e.mail.ru/thread/0:15425888440000000321:0/>

časopis za društvena/politička pitanja

objekata u SSSR i sovjetske vojske na Kubi. On je taj plan odbio jer mu nisu mogli jamčiti da nijedna atomska bomba neće pasti na SAD. Danas je stanje potpuno drukčije. Nema nikakvih jamstava da američki brodovi i avioni neće biti uništeni, a SAD zbrisane s lica zemlje. SAD bi bile uništene potpuno, a Rusija, koja je dva puta veća od njih, većim dijelom. U slučaju sukoba SAD i Rusije Kina bi bila pobjednik.

Amerikanci igraju i uvijek su igrali na ivici rata, koriste ga kao prijetnju da bi iznudili to što hoće.

SAD u Siriji ne ratuju protiv nje, već protiv Rusije. Ako država ne natjera kompanije da rade za njene interese, tada se pretvara u dodatak dobiti tih koji su na njihovom čelu, a većina njih je svoje kapitale stekla na prestupan način, pljačkom i krađom.

SAD nikada nisu bile sposobne da shvate ono što se događa u SSSR, ni da predvide njegova dejstva³⁸. Isto to se događa i u odnosu prema Rusiji od 1991. Tramp pokušava da protiv Kineza djeluje prijetnjama! Za Induse i Kineze SAD su varvarska zemlja, koja se još nije ni počela približavati civilizaciji. Istorije Indije i Kine su stare više hiljada godina. One su sa svojom filosofijom daleko ispred zapadnog pragmatizma. Amerikanci to svojom uproštenom, primitivnom svijesću, ne mogu da shvate. Oni su varvari i u poređenju s Evropom, tim više s Azijom. Kinezi nisu zaboravili Opijumski rat, kada je cijeli Zapad izvršio najveći genocid u istoriji i pokušao da ih pretvori u svog vazala. Odlučni su da ne dozvole njegovo ponavljanje.

Već zaboravljene 1970-te su bile godine detanta zato što su SAD uvidjele da ne mogu stvoriti vojnu nadmoć nad SSSR i izvana smijeniti vlast u njemu. Preostalo im je da se dogovaraju. Napuštanje te politike je počelo u Avganistanu 1979. i nastavljeno 1985. dolaskom na vlast Gorbačova. Nema nikakvog značaja ko je predsjednik SAD. One su 1987. postavile uslove, a SSSR i potom Rusija, Gorbačov i Jeljcin su izvršili sve što su od njih tražili. Amerikanci su 2001. raskinuli Sporazum o Protivraketnoj odbrani (PRO). Za njih bilo koji vrijedi koliko i papir na kom je potpisan. Spremni su ga raskinuti u svakom trenutku ukoliko vide da imaju mogućnost da ga ne poštuju, da su stekli neku prednost. To je pokazao i izlazak SAD iz Ugovora o raketama srednjeg i kratkog

Vanjska politika SAD je zasnovana na sili, vojska obezbjeđuje osnovu za rad diplomatije.

38 https://youtu.be/ajbWVoO_LXQ

dometa krajem 2018., zaključenog 1987. Nema nijednog koji ne bi narušili. Beskorisno je voditi neke civilizovane pregovore s njima. Svako u Evropi zna da ruska vojska nije nikakva prijetnja za nju. Rusija nema mogućnosti, ni namjeru i plan da zauzme Evropu.

Demokrata Obama je rekao da SAD određuju uslove, a cijeli svijet ih ispunjava.

Politički cilj NATO i čitave vojno-političke piramide koju je stvorila američka i sva zapadna oligarhija nije njena odbrana, već osvajanje Rusije i stvaranje svjetske imperije po njenom diktatu.

Vanjska politika SAD je zasnovana na sili, vojska obezbjeđuje osnovu za rad diplomatije. Državni sekretarijat svoju politiku provodi isključivo na osnovu snage Pentagona. Ni Rusija u odnosima sa SAD ne može uraditi ništa više od onoga što joj obezbjedi njena vojska.

Demokrata Obama je rekao da SAD određuju uslove, a cijeli svijet ih ispunjava. Isto to radi i njegov politički protivnik, republikanac Tramp - on poziva Rusiju i Kinu da rade po diktatu SAD. Imperijalistički odnos prema drugima je problem američke primitivne političke kulture i strategije, a ne pojedine ličnosti, ove ili one vlade i predsjednika. Obama, potomak crnaca koje su u Ameriku dovodili kao robove, je govorio o moralnoj nadmoći američke nacije i SAD nad cijelim ostalim svijetom. To ponavlja Tramp. O nadmoći svog naroda i zemlje posljednji je govorio Hitler. Amerikanci znaju kako se to završilo. Jedina „demokratska“ zemlja u kojoj, u ime slobode, nisu zabranjene rasističke, nacističke i fašističke stranke su SAD!

Demokratija u prvom redu podrazumijeva jednaka prava i mogućnosti za život i razvoj svih ljudi, naroda i država, kultura i civilizacija, a liberalizam trpeljivost prema različitim pogledima i načinima života. Međutim, način mišljenja i postojanja različit od zapadnog se ne dozvoljava. SAD su krajem 1990-ih očekivale da će Rusija nastaviti da propada i raspada se, ali odjednom ona vodi u pitanje najdraže nade američkih imperijalista. Ipak, vlasti SAD nisu odustale od svog glavnog cilja – brisanja Rusije s karte

SAD i ES idu u dva različita pravca.

svijeta. SAD i ES su u Ukrajini stvorili nacističku državu. „Demokratska“ Evropa je pokrovitelj otvorenog nacizma. Privredno razorena i politički sluđena Ukrajina je na njihovom povocu. SAD sankcijama sprečavaju rusku privredu da može učvrstiti bezbjednost zemlje i nastoje da životni standard obore da narod glasa protiv vlasti.

SAD i ES idu u dva različita pravca. U ES značajan je samo glas Njemačke, a Francuska pokušava da se predstavi kao država koja nešto znači. ES traži svoju novu strategiju, uviđa da se bez Rusije i Kine ne može rješavati ni jedno značajno međunarodno pitanje. Evropa se oslobađa dikta- ta SAD. Danas ne znamo do čega će dovesti po- litička kriza u SAD i kakva će biti Evropa. Od svih činjenica najveću pažnju treba obratiti na to da se američki, engleski i ponovo njemački tenkovi, brodovi i avioni nalaze oko Rusije.

S SAD ne treba razgovarati, beskorisno je, već pregovarati znajući da to čine samo kada nemaju drugi izlaz.

S SAD ne treba razgovarati, beskorisno je, već pregovarati znajući da to čine samo kada nemaju drugi izlaz. SAD nastoje da provedu potpunu blokadu Rusije, političku, ekonomsku i vojnu, igrajući na ivici rata. Japan je počeo rat sa SAD radi blokade, koju su mu one objavile. Jedino o čemu Rusija treba da pregovara sa SAD je da ukinu svoje vojne baze u Pribaltiku, Poljskoj i Rumu- niji, kao i ekonomske sankcije. Nakon izlaska SAD iz Ugovora o raketama srednjeg i kratkog dometa Rusija treba da traži novi sporazum, ali opšti, a ne o pojedinim vrstama oružja. Njime treba izdejsstvovati ukidanje svih vojnih baza SAD na svojim granicama i zabranu njihovog miješanja u odnose u Evropi.

NATO pokušava da se predstavi kao vojno-politički savez koji osigurava međunarodnu bezbjednost³⁹, dok prvenstveno ostvaruje interese svojih država-članica. SAD su dugo svojom snagom obezbjeđivale jedinstvo saveza, ali danas se njegove članice spore o utvrđivanju pravaca djelatnosti. „Obuzdavanje“ Rusije, kao glavnog geopolitičkog suparnika, i slabljenje njenog položaja u Evropi i svijetu ostaje glavni zadatak NATO, ali Zapađ u savremenim uslovima sve više koristi i druga sredstva za ostvarivanje svojih ciljeva. Pokušava da je kao i svojevremeno SSSR uvuče u novu trku u naoružanju, privredno je iscrpi i tako dostigne svoj glavni cilj - podjelu i kolonizaciju zemlje.

NATO pokušava da se predstavi kao vojno-politički savez koji osigurava međunarodnu bezbjednost, dok prvenstveno ostvaruje interese svojih država-članica.

Rast moći Kine sve više odvlači snage SAD na Daleki Istok, dok ES hoće da igra samostalnjiju ulogu u savezu i svoju pažnju usredsređuje na uticaj Rusije u Evropi i njenom okruženju. ES nastoji da vodi sopstvene vojne poduhvate i stvara „vojni Šengen“⁴⁰.

39 <http://ru.valdaiclub.com/files/23349/>

40 <http://ru.valdaiclub.com/events/posts/articles/nato-interesy-rossii-net-sveta/>

NATO se priprema za vojno zaposjedanje (okupaciju) Rusije. Godišnji troškovi saveza iznose trilion dolara, što je više od polovine svih vojnih izdataka u svijetu. Nova trka u naoružanju uvo-

Rast moći Kine sve više odvlači snage SAD na Daleki Istok.

di svijet u neizvjesnost punu krajnjih opasnosti.

NATO je u svoje članstvo primio Makedoniju kao

tridesetu zemlju i nastoji da na sve načine, milom

ili silom uvuče i preostale balkanske zemlje (Bosnu i Hercegovinu i Srbiju), Ukrajinu, Gruziju i Armeniju. Njihov prijem bi jako otežao vojno-politički i ekonomski položaj Rusije i njenih saveznika u ODKB i ŠOS.

Ukrajinska zamka

Ukrajinu su kao državu vještački stvorila dva u njoj danas najomrznutija čovjeka – Lenjin i Staljin, koji joj je obezbjedio članstvo u OUN. Danas Rusima u Ukrajini rade ono što su Jevrejima radili u Trećem rajhu. Sve što se dešava u njoj pripremano je od 1991. Kleronacistička propaganda ukrajinskih katolika i unijata, kao i nacionalista je provođena svih tih godina, nije samo od 2014., ali na nju nisu obraćali pažnju ni u Rusiji ni u Ukrajini, koja danas postoji isključivo na mržnji prema Rusiji i ruskom narodu. Ukrajinski kleronacisti mrze i Jevreje, više nego ma gdje u svijetu. Trebaće desetine godina da se provede denacifikacija. Mada je vlast u Ukrajini nacistička i antisemitska pokušava da igra sa Jevrejima u SAD i sa Izraelom. Evropa to ne vidi, oprašta svakome ko vodi neprijateljsku politiku prema Rusiji.

Rusija je svoje vojno-strateške probleme riješila povratkom Krima (američka mornarica je 2014. bila u Sevastopolju, ali su pobjegli). Time su obezvrijeđene američke baze na jugu Evrope i u Sredozemnom moru, otklonjena je glavna vojna prijetnja. Treba riješiti pitanja same Ukrajine. Problem je nacistička vlast u Kijevu, koju su ustoličili SAD, Njemačka, Francuska, Poljska i dru-

Rusija je svoje vojno-strateške probleme riješila povratkom Krima.

gi njihovi saučesnici. Svi događaji od 2014. su

pokazali da je tu fašističku huntu stvorila Evropa.

ES je omogućio zahvat vlasti. Evropa je i 1930-ih

štitila naciste. I Hitler je, kao i Porošenkova klika 2014., odmah nakon što je postao kancelar, pogazio ustav i sve zakone Vajmarske republike. Ali, glavni problem je bio što ga je sva Evropa priznala i što i sada podržava nacističku huntu u Kijevu. Njem-

ačka je bila nosilac privlačenja Ukrajine u Evropu⁴¹. Berlin je, uz Vašington, glavni krivac za državni udar. Jedino što je Njemačka uspjela je to što je kijevske vlasti okrenula protiv Rusije. Nijemci smatraju da je to veliki uspjeh. Ukrajina ostaje sredstvo pritiska Njemačke, ES i čitavog Zapada na Rusiju. To što se događa u Ukrajini je ponavljanje onoga što je bilo u građanskom ratu 1917-22., sa skoro istim učesnicima. Evropa se prema njoj ponijela kao prema jeftinom sredstvu, iskoristili su je i odbacili. SAD su se okrenule prvenstveno svojim unutrašnjim problemima. Njih je interesovala prije svega vojna baza protiv Rusije, koja je to spriječila povratkom Krima. I SAD i evropske zemlje dižu ruke od Ukrajine, njena vlast ostaje bez podrške. Francuzi se povlače, posljednja ostaje Njemačka.

Njemačka je bila nosilac privlačenja Ukrajine u Evropu.

Napad na pravoslavnu crkvu i vjeru

Konstantinopoljski patrijarhat je sredinom oktobra 2018. objavio da počinje proces davanja autokefalnosti crkvi u Ukrajini⁴². On je opozvao akt od 1686. o predaji Kijevske eparhije u nadležnost Moskovske patrijaršije i poništio anatemu koju je Ruska pravoslavna crkva (RPC) naložila na poglavara Ukrajinske Pravoslavne Crkve Kijevske patrijaršije Filareta i poglavara Ukrajinske autokefalne pravoslavne crkve Makarija. To je raskolnicima dalo priliku da otimaju hramove Ukrajinske pravoslavne crkve Moskovskog patrijarhata. Te odluke su u RPC nazvali raskolom i raskinuli euharistijsko opštenje s Konstantinopoljskom patrijaršijom na cijelom kanonskom prostoru, uključujući Ukrajinu i Bjelorusiju. Sličnu odluku je donio Arhijerejski sinod Ruske zagranične crkve.

Putin je na XXII svjetskom ruskom narodnom saboru u Moskvi 1. novembra 2018., posvećenom civilizacionom razvoju Rusije, ocijenio da RPC uspješno radi na učvršćenju kulturnih i humanitarnih veza sa sunarodnicima u cijelom svijetu, dok mnogi nastoje da te veze raskinu i podijele je po nacionalnom načelu. On je upozorio da se miješanje države u tako važnu i osjetljivu oblast uvijek vraća s teškim posljedicama, prvenstveno po oni-

Dug Rusije je da učini sve što može na očuvanju duhovno-istorijskog jedinstva crkve i naroda.

41 <https://riss.ru/events/55129/>

42 <https://strana.ua/news/169031-prezident-rf-putin-schitaet-cto-popytki-raskolot-rpts-privedut-k-tjazhelejshim-posledstvijam.html>

ma koji to rade. Dug Rusije je da učini sve što može na očuvanju duhovno-istorijskog jedinstva crkve i naroda. Pokušaj razaranja kulturno-istorijskog prostora, koji je stvārān i postoji vijekovima,

Mnogi bogati preduzetnici su plaćali liberale i boljševike da bi naškodili zvaničnoj Crkvi i carskoj vlasti.

je napad ne samo na Rusiju, već cijelu pravoslavnu civilizaciju i kulturu. Krajnji cilj je stvaranje bezlikih protektorata svjetskog hegemonu u licu zapadne oligarhije. Ona koristi pećinski nacionalizam i rusofobiju, grubo se miješa u crkveni život pravoslavnog svijeta. Jezgro današnjeg globalizma čini satanizam – krajnji izraz nihilizma i neofašizma.

Imajući u vidu naviku rukovodstva SAD i ES da vrše obnovu projekata koji su svojevremeno ostvarivani u istoriji, sada se može očekivati njihovo tumačenje raskola u Rusiji 17. vijeka. Starovjeraca ima 1,5 do 2 miliona. Oni su podijeljeni u mnoge pravce. To nisu starovjerci koji su se priključili RPC, sačuvavši svoj stari obred, već oni koji su ostali u raskolu. Značajan dio starovjeraca je već više puta stupao u savez s liberalima, boljševicima, pa i običnim razbojnicima. To je bilo posebno izraženo u vrijeme revolucionarnih potresa 1905-07. i 1917. Mnogi bogati preduzetnici su plaćali liberale i boljševike da bi naškodili zvaničnoj Crkvi i carskoj vlasti. Nesreća građanskog rata je uveliko njihovo djelo. Mnoge trgovačke porodice su plaćale teroriste. I raniji meteži Stenjke Razina i samozvanca Pugačova bi bili nemogući bez učešća i podrške starovjeraca.

Sada kada su Vartolomej, kao i Vašington i Vatikan, koji stoje iza njega, konačno krenuli putem rata protiv Rusije i RPC može se očekivati da će pokušati rasplamsati istorijske uvrede starovjeraca i potčiniti ih Konstantinopoljskom patrijarhatu. Vartolomej će vjerovatno pokušati da u svoje redove uključi i sve sveštenike koji su bilo čim nezadovoljni svojim položajem u RPC, a i raskolnike svih vrsta: od parohija „Kijevskog patrijarhata“, koje već

Nakon skoro 6 vijekova prividno vaskrsava drugi Rim.

odavno postoje u Rusiji, do „Ruske pravoslavne autonomne crkve“. Međutim, njih je višestruko manje nego starovjeraca. Sablast „drugog Rima“

se bučno pojavila 565 godina poslije njegovog pada pod udarima muslimana. On je ustvari pao prihvatanjem Firentinske unije 1438., koja ga je duhovno potčinila katoličkom Zapadu. Pohod turske vojske na Konstantinopolj 5 godina kasnije je bio samo posljedica duhovnog pada – saveza s jeretičkim Rimom.

Nakon skoro 6 vijekova prividno vaskrsava drugi Rima, nasuprot stvarnom Trećem Rimu – Moskvi. To je samo pokušaj neprijatelja istinitog, pravoslavnog hrišćanstva da daju političku snagu trulom lešu Konstantinopolja, pretvorenog u turski Istanbul i ogrezlog u blato jeresi. Taj leš Konstantinopoljskog patrijarhata vuku zapadni bankari-satanisti. Iz tog sadejstva može proizaći samo zlo za ruski i cijeli pravoslavni i hrišćanski svijet. U svjetskoj politici je vrlo teško činiti nešto potpuno novo. Ljudi su većinom konzervativni - boje se novih projekata, koje smatraju opasnim. Drukčije je ako se to novo oslanja na istorijsko nasljeđe. Zato se zapadni oligarsi-globalisti, u nastojanju da uspostave svoju vlast nad cijelim svijetom, oslanjaju na prošlo koje zloupotrebljavaju za svoje sebične ciljeve.

Široko je poznata uloga vlasti Izraela, SAD i ES u stvaranju i djelovanju „Islamske države“. Sirijski i ruski vojnici na prostorima koje su držali teroristi stalno nalaze ne samo oružje, već i „savjetnike“ iz tih zemalja. To je vaskrsela utvara svjetskog islamskog kalifata, ugašenog 1924. u Turskoj, gdje je bilo njegovo posljednje sjedište. „Islamska država“ je, kao i njen susjed „drugi Rim“, otpočetka usmjerena protiv Rusije i njenih saveznika. Priznanje „Ukrajinske pravoslavne crkve kijevskog patrijarhata“ je samo uvod u crkveno-vjerski metež koji zapadni politički tehnolozi pripremaju i nastoje da izazovu u samoj Rusiji.

Veliki trougao (SAD – Rusija – Kina)

Rusija podržava Kinu u „hladnom ratu“ s SAD. Američke vlasti su u decembru 2017. usvojile strategiju nacionalne bezbjednosti u kojoj Kinu, zajedno s Rusijom, nazivaju jednim od glavnih geopolitičkih protivnika. Oštra politika prema njoj počinje od novembra 2017., kada je na XIX Kongresu Komunističke partije usvojena politika daljeg razvoja socijalizma sa kineskim osobenostima.

SAD su dugo smatrale da će privredni rast dovesti do sloma Komunističke partije, kao u SSSR, i promjene političkog poretka. Preduzetništvo je trebalo potisnuti komuniste s vlasti, ali to se nije desilo i Amerikanci su shvatili propast svojih planova. Zato su SAD od politike uvlačenja Kine u privrednu sara-

Široko je poznata uloga vlasti Izraela, SAD i ES u stvaranju i djelovanju „Islamske države“.

Rusija podržava Kinu u „hladnom ratu“ s SAD.

dnju prešle na njeno obuzdavanje – vojno, političko i ekonomsko. U prvom redu, započet je trgovački rat. Jedan od njegovih zadataka je da onemogući naučno-tehnički i ekonomski razvoj Kine.

SAD su dugo smatrale da će privredni rast dovesti do sloma Komunističke partije, kao u SSSR, i promjene političkog poretka.

SAD su započele hladni rat s Kinom da bi je prisilile da izmijeni svoju politiku, između ostalog ekonomsku i vojnu. Kina je pokazala cijelom svijetu novi model društveno-ekonomskog razvoja, koji američka elita ne prihvata. Zato je od nje napravila svog glavnog suparnika.

Svijet je prvi put poslije Drugog svjetskog rata na raskršću. Politički i ekonomski poredak, koji je nastao 1945., se ruši, niču klice novog. To je višepolarni svijet, sa nekoliko središta moći. Zadatak Rusije je da zajedno s Kinom stvara novi svjetski poredak. SAD su namjeravale da nakon sloma SSSR i socijalističke zajednice postroje „jednopolarni svijet“ Taj bezumni plan još nisu napustili i pitanje je da li će i kada?

Kineska privreda će u narednom desetljeću znatno nadmašiti američku, američkog „jednopolarnog svijeta“ više neće biti od 2020⁴³. Američka privreda se nikada ni s kim nije nadmetala, ona je uvijek bila zasnovana na reketu i mafiji. SAD hoće da natjeraju druge da rade po njihovim pravilima, tu nema slobodne konkurencije. One gube i trku u naoružanju. Vojni budžet Rusije i Kine zajedno je nominalno polovina američkog, ali u razradi i proizvodnji novog oružja oni su uspješniji.

Šta je Evropa?

Evropa je zapadno poluostrvo središnjeg, najvećeg i „najstarijeg“ svjetskog kontinenta, Evroazije, koja zajedno s Afrikom čini „svjetsko ostrvo“, Stari svijet. Amerika je „Novi svijet“, koji se uprkos svojoj moći, tek treba civilizovati. To je tako zato što

Amerika je „Novi svijet“, koji se uprkos svojoj moći, tek treba civilizovati.

tako složena mješavina naroda i rasa pristiglih sa svih strana i ne može, bar za dugo, biti ništa drugo do aglomerat ne samo bez oblika već i sadržaja. Danas je Amerika prijetnja opstanku kulture,

koja, na talasu neoliberalizma i neokonzervativizma zaudara na varvarstvo i divljaštvo. Njeno evropsko porijeklo joj nije dalo istinsku veličinu, ona će još dugo morati tragati za svojim samo-

43 <https://www.youtube.com/watch?v=TUR-5PpTHo4>

bitnim životom. Uz to, glavnina svjetskih dobara i stanovništva je u Starom, a ne u Novom svijetu.

Istorija moderne Evrope – humanizam i renesansa, kartezijsko mišljenje i prosvjetiteljstvo su u romantizmu sazreli u pitanje šta je ona? Uprkos težnji ka jedinstvu s razlogom možemo da se upitamo nije li Evropa „nova utopija“⁴⁴. Građani SSSR su vjerovali u komunizam, Jugosloveni u samoupravni socijalizam, a Evropljani svoje nade polažu u mir i blagostanje.

Nestao je evropski duh.

Dvadeseti vijek su obilježili uništenje čitavih naroda (Jermena, Srba, Rusa, Jevreja, Roma) i razaranje evropskog kulturnog nasljeđa, koje još ima samo istorijski značaj. Nestao je evropski duh. Može li Evropa vratiti svoju dušu, veliko nasljeđe prosvjetiteljstva i humanizma? Niče je želio da bude „dobar Evropljanin“, a ne Nijemac. On osuđuje nacionalizam i rasnu mržnju koji truju, zavađaju i dijele evropske narode. Njima suprotstavlja višemilenijsko nasljeđe evropskog duha. On uviđa da samo najbolji, nujumniji shvataju da je neophodno ujedinjenje Evrope. Za razjedinjenost optužuje bolesnu nacionalističku otuđenost evropskih naroda i kratkovidost političara, koji su plivajući na tom ludilu izbili na površinu. Na put ujedinjenja su ukazivali Gete, Betoven, Stendal, Hajne, Šopenhauer i drugi umni ljudi.

Jedinstvena – katolička, srednjevjekovna Evropa je već postojala. Crkva u hrišćanstvu vidi jedinu silu koja je može ponovo ujediniti. Da li nakon iskustva Drugog svjetskog rata, pogroma i logora smrti, istrebljenja jevrejskog, srpskog, ruskog i drugih naroda ima smisla govoriti o hrišćanskoj Evropi? Humanizam, istina i pravednost su osnova društvenog poretka. Jamči li ih novo uspostavljanje autoriteta crkve? Poredak je potreban, ali ljubav, prijateljstvo, sloboda i pravednost su izgubili značenje i značaj zbog zločina i vlastoljublja rimokatoličke crkve. Ničeov Zaratustra je prorok vječitog vraćanja nihilizma. Smrt Boga znači da istina i moral, dobro i zlo ne postoje. Preostala je još samo vjera u zemaljsko, prolazno. Mjesto težnje ka humanizmu je zauzela sila, broj i vjera u količinu.

Traganje za istinom traži otvorenost ka novom u kom se ona pojavljuje u raznim vremenima.

44 Европа, Европа – уједињење или раскол, у: Ристо Тубић, У кругу књижевних и филозофских есеја, s. 250

Traganje za istinom traži otvorenost ka novom u kom se ona pojavljuje u raznim vremenima. Pri tom treba poštovati i čuvati ono što je stvoreno u prošlim, ispitano i provjereno dugim

Budućnost nije u zatvaranju, ma koliko pojedini narodi bili moćni, već u ostvarivanju zajedničkih vrijednosti.

iskustvom. Traganje za istinom (umjetnost, filozofija, nauka) i pravednim društvom (privreda i politika) je i teorijski i praktični zadatak. Izbor nije između liberalizma i konzervativizma, već u pronalaženju prave mjere starog i novog, nasljeđa i novatorstva. Liberalizam se lako pretvara u nered, anarhiju, a konzervativizam u mračnjaštvo, slijepu vjeru u postojeći poredak. Ta opasnost je bio uspon nacionalsocijalizma, a danas je, vijek kasnije, obnova krajnjeg nacionalizma širom Evrope.

Budućnost nije u zatvaranju, ma koliko pojedini narodi bili moćni, već u ostvarivanju zajedničkih vrijednosti. Postavlja se pitanje šta je bit evropskog duha? Po opštem uvjerenju to je sposobnost za skeptičko preispitivanje vlastitih misli i djelovanja, nije stvaranje neke nove evropske ideologije. Zadatak evropske politike je u stvaranju zajednice slobodnih naroda, koja će okončati sa sukobima i anarhijom. Međutim, nevolja je u tome što Evropa nema velikih ličnosti i što njom vlada jedna jedina vrijednost – kapital. Politika ujedinjenja ne protivrječi idealima evropskih naroda zato što je njen cilj, kao i svih drugih nadnacionalnih organizacija, da im dā „šire i plemenitije polje djelovanja“, a ne da guši njihovu samobitnost. Ovaj stav više odiše političkim optimizmom, nego uvidom u stvarno stanje i (skriveno) namjere tvoraca evropskih saveza, koji su nastali poslije Drugog svjetskog rata i danas postoje kao Evropska Unija. Nacija nema odgovornost samo prema svojim sunarodnicima, već i prema drugim narodima. Narodi su opstajali i bez država, ali jednonacionalna društva nisu moguća. To je najbolje pokazala istorija nacizma u prošlom, 20. vijeku. Nema etnički „čistih“, jednorodnih nacija. One su sve mješavine

Kakva je sudbina kulture u ujedinjenoj Evropi?

nastale tokom seoba narôdā. Donekle se jednorodnim mogu smatrati Finci, Baski i Mađari. Danas u svijetu ima 12 jednorodnih država, a u 39 ne postoji vladajuća nacija. Namogućnost života u višenacionalnoj državi je zabluda. Nacionalizam je zlo zbog kog je stradalo najviše nevinih ljudi.

Kakva je sudbina kulture u ujedinjenoj Evropi? Ona ima prvenstveni značaj za stvaranje nove zajednice. U protivnom će

biti velika prodavnica u kojoj se može naći sve osim duše i duha, snoviđenja i pjesničkog nadahnuća, što joj već danas nedostaje. Ako zanemari kulturu Evropa će izgubiti svoju dušu. Naravno, ona obuhvata i kulturu slobode i demokratije. Sloboda zahtijeva najveću hrabrost i požrtvovanje čovjeka koji se ne oslanja na tuđe, prinudno ili neko drugo vođstvo, već djeluje na osnovu vlastitog izbora, svog znanja i ljudske savjesti. Istovremeno, bez poštovanja nasljeđa i zakona sloboda vođena pravom jačeg je put u anarhiju i kaos.

Demokratija je izbjegavanje svakog oblika vlasti koji nije vladavina zakona, izbjegavanje diktature, tiranije.

Demokratija je izbjegavanje svakog oblika vlasti koji nije vladavina zakona, izbjegavanje diktature, tiranije. Ona je najmanje loš oblik vladavine, „način očuvanja vladavine prava“⁴⁵. Volja većine nije presudna, ona je često pravila sudbonosne greške. Demokratski poredak je svijet podmitljive i krhke slobode nastao nakon sloma totalitarizma. U raspravi su svi jednaki. Demokratija često bira banalno, a ne izvrsno; lukavstvo, a ne plemenitost; prazna obećanja, a ne ozbiljnu procjenu. Ona je stalno traženje ličnih interesa i moralne nagodbe među njima, zbog čega je ne vole ljubitelji pravednosti.

Ipak, samo demokratija je sposobna da uvidi i prizna vlastite promašaje. Svaka diktatura ubija stvaralaštvo, a na kraju i sam život. Evropa može da se ujedinjuje u slobodarskom i demokratskom duhu trpeljivosti i sporazumijevanja, rješavanja svih pitanja raspravom i isključivo političkim sredstvima. Ona ne treba da bude poprište ratova za granice i sličnih sukoba. S druge strane, urušavanje državnog suvereniteta i nacionalne samobitnosti članica, čiji su nosilac evropski činovnici, izaziva otpor prema Evropskom Savezu. Uprkos privrednom i pravno-političkom povezivanju, kulturna posebnost pojedinih naroda i suverenitet njihovih država se može i mora očuvati. Među-

Ipak, samo demokratija je sposobna da uvidi i prizna vlastite promašaje.

45 Isto, s. 254

Umjesto nauke i tehnike, u Evropi se poslije sloma totalitarnih diktatura u Drugom svjetskom ratu, javila nova ideja vodilja – demokratija, svijest da sloboda ne može postojati bez nje.

Platon je u „Državi“ vaspitanje i obrazovanje omladine označio kao glavni zadatak društva i države.

Cilj politike je sloboda. Nasuprot tome, u Briselu i Vašingtonu sve propisuju i uređuju zakoni. Na prosvijećenost građana i ljudsku savjest ne računaju. Svi govore o njoj, ali ne znaju šta

je istinska demokratija, da li jamči slobodu i napredak čovjeka i društva. Demokratsko društvo i vlast se rukovode iskonskom težnjom čovjeka ka ostvarivanju visokih ideala istine i pravde. Demokratija treba da omogući svestrano samoostvarenje čovjeka. Njen pravi cilj i zadatak je tjelesni i duhovni razvoj čovjeka i stvaranje zdravog društva, koji se dostižu kroz obezbjeđenje materijalnih i duhovnih mogućnosti napretka za sve građane. Platon je u „Državi“ vaspitanje i obrazovanje omladine označio kao glavni zadatak društva i države. Prosvijećenost građana, plemenitost je najpouzdanije jamstvo da se demokratije neće izroditi u anarhiju, vladavinu niskih požuda i neobuzdanih strasti. Put od nje do diktature i fašizma je kraći nego što se može i pomisliti.

Životna sredina i ekocid

Genocid ima i svoj širi domen, on je i ekocid - ubijanje prirode. Samoživost zapadnih zemalja je i životnu sredinu dovela na granicu opstanka⁴⁶. Njena zaštita je prvi put razmatrana u Stokholmu 1972. Svjetska komisija za životnu sredinu i razvoj je 1987. u izvještaju „Naša zajednička budućnost“ kao glavne uzroke propadanja životne sredine utvrdila prekomjernu potrošnju u razvijenim i siromaštvo u zemljama u razvoju. U izvještaju se prvi put pojavio izraz „održivi razvoj“, očuvanje prirodne osnove razvoja privrede i društva. U Riu 1992. je očuvanje životne sredine utvrđeno kao obavezan sastavni dio razvoja. Utvrđeni su i konkretni zadaci međunarodnih i nacionalnih vlasti. Svim

Genocid ima i svoj širi domen, on je i ekocid - ubijanje prirode.

zemljama je preporučeno da razrade svoje nacionalne strategije održivog razvoja; 2.000-te su utvrđeni ciljevi za treći milenijum. 2002. je utvrđen

potpuni neuspjeh plana iz 1992. (od 90 samo 4 zadatka su ocijenjena kao izvršena) i usvojen plan prelaska na održivi razvoj 2005. Munjevito produbljavanje ekološke krize je nametnulo

⁴⁶ <https://riss.ru/analitycs/982/>

pravno uređenje upotrebe prirodnih dobara. Korištenje biosfere, kako na nacionalnim tako i međunarodnoj ravni je prešlo održive granice. Prirodna dobra koriste najviše moćne zemlje, prvenstveno SAD, na osnovu prava jačeg, ne prihvatajući bilo kakva ograničenja. Pravni položaj biosfere još nije utvrđen. Svijet i dalje teži što većoj potrošnji umjesto održivom razvoju. Potrebna je nova ekološka, zelena privreda, koja obezbjeđuje dugoročni rast blagostanja i smanjuje nejednakost. Za novu privredu su potrebni nova energetika (obnovljivi izvori), ekološki čist saobraćaj, održivo korištenje zemljišta i voda i slično. U Rijuu 2012. kao međunarodni standard usvojen je Sistem cjelovitog prirodno-resursnog i ekonomskog obračuna (SPEO). Ovi pokazatelji ukazuju na promjene u međusobnoj zavisnosti korištenja prirodnih dobara i očuvanja životne sredine. Izvještaj o zelenoj ekonomiji je objavljen 2008, u vrijeme početka ekonomske krize. Mnoge zemlje su usvojile njegove preporuke u nadi da će lakše prebroditi krizu, uz ulaganja u „zelenu“ energetiku, saobraćaj, naselja i drugo. Osnova zelene ekonomije je energetika zasnovana na obnovljivim, ekološki čistim izvorima i novim tehnologijama. Ona je usko povezana s pitanjima ekologije i razvoja civilizacije. Proizvodnju treba osavremeniti putem takozvanog „dvojnog dobitka“ – kako ekonomskog tako i ekološkog, tojest unapređenja životne sredine. Takva modernizacija ujedno poboljšava i ekonomske rezultate i uslove života stanovništva. Čovjek može trajno djelovati samo u saglasnosti sa zakonima biosfere, u protivnom ide u propast. Ekološki problemi koje je sam stvorio svojim nerazumnim radom se moraju neodložno rješavati.

Čovjek može trajno djelovati samo u saglasnosti sa zakonima biosfere, u protivnom ide u propast.

Istina i pravednost između politike i morala

Politika je sveukupna praksa državnog i društvenog uređenja⁴⁷. Kako u njoj odrediti ključne pojmove istine i laži? Platon je istinu poistovjetio s idejama - idealnim suštinama stvāri, nasuprot čulnom svijetu obmānā. S druge strane, savremeni pragmatičari tvrde da je istina ono što je u praksi korisno i djelotvorno. Moderna politička teorija mjerilo istine traži prvenstveno u njenom praktičnom provje-

Politika je sveukupna praksa državnog i društvenog uređenja.

47 Ристо Тубић, Политика између истине и лажи, у: У кругу књижевних и филозофских есеја, Свет књиге, Београд, 2017, с. 103-122, 103

ravanju, odnosno potvrđivanju ili opovrgavanju. Šta je laž? To je pogrešno predstavljanje i tumačenje činjenica s namjerom prevare - svjesna, namjerna obmana. Nju treba razlikovati od neznanja. Tu

Fašizam je u SAD došao u ime slobode.

leži korijen odvajanja politike od morala. A za život u zajednici je neophodna ljubav prema istini, ona je osnova povjerenja. Politički nihilizam 20.

vijeku opravdava zloupotrebu istine i morala u kojoj laž postaje vjerodostojna. Nju su tokom istorije koristile sve totalitarne države. Makijavelistički cinizam ukida razliku između vrline i poroka, istine i laži. Istorija se pretvara u mitologiju. Ali, tako je i u demokratiji, koja i sama postaje totalitarna. Makijavelijev *Vladar* nije slučajno čitan skoro kao i Sveto Pismo. On daje savjete kako da se, uprkos vjeri i moralu, dobrim običajima i zakonima, pomoću lukavstva i sile osvaja i drži vlast. Tu se vjera, moral i pravo svode na sredstva politike, koju ne obavezuju nikakve više vrijednosti i norme. I sama politika se svodi na vještinu zauzimanja i držanja vlasti. Čemu ta vlast služi? Politika je „način života čoveka u društvu“⁴⁸, modus operandi kojim se sebične potrebe i strasti jednog čovjeka ili grupe pretvaraju u društveno prihvatljiv, razuman stav. Političko lukavstvo, dvoličnost se uspostavlja i opravdava kao jedan od bitnih činilaca političke teorije i prakse. Njime se politika svodi na sticanje ili raspodjelu moći i vlasti.

Fašizam je u SAD došao u ime slobode. Na američkim univerzitetima studente ne uče kako da razmišljaju, ne izučavaju logiku i metodologiju istraživanja, već ih uče kako da se obogate. Demokratija se brzo istroši i izvrši samoubistvo. SAD su se pokazale neotporne na virus fašizma, američka demokratija se izrodila u totalitarno društvo i državu. Fašizam danas nazivaju populizmom ne želeći da priznaju njegovu obnovu u zapadnim društvima

Fašizam danas nazivaju populizmom ne želeći da priznaju njegovu obnovu u zapadnim društvima i državama, prikrivaju ga.

i državama, prikrivaju ga. Ljudi su nakon Drugog svjetskog rata vjerovali da je on pobijeđen, ali danas se na svakom koraku mogu uvjeriti da je sve drskiji i jači. Svođenje kakvoće na količinu je karakteristična pojava. Broj je iz sabirnog logora

prodro u brak i porodicu. U masovnom potrošačkom društvu vladaju poslovne, političke, vojne, medijske i sportske elite preko svog novca, vlasti i uticaja. U svijetu duha i kulture djeluju druga mjerila. Glavni umjetnici, filosofi i naučnici su oni čija su djela

48 Isto. s. 109

najbolja. Duhovni život traži visoka svojstva, a ne veliku količinu. Zapadna intelektualna elita je danas gurnuta u stranu, a elita vlasti je zaposjela sve pore javnog života. Ona onemogućava demokratske promjene i rješavanje problema savremenog svijeta i svojih zemalja. Stanje demokratije se mjeri stanjem ljudskih prava, slobode govora i djelovanja. Elite zloupotrebljavaju najprizemnija ljudska osjećanja i strasti građana, podstiču njihovu pohlepu, strah i mržnju da bi očuvale svoju vlast i bogatstvo. Tržište i vlast određuju sve odnose i upravljaju društvom. Postoji li put koji ga može izvesti iz tog mračnog lavirinta na svjetlo dana? Može li se stvoriti neki drugi, bolji svijet.

Tržište i vlast određuju sve odnose i upravljaju društvom.

SAD se u spoljnoj politici oslanjaju ne samo na svoju vojnu moć, već i na prevaru. U Drugom svjetskom ratu nastojale su da se Nijemci i Rusi što više međusobno poubijaju da bi njima olakšali osvajanje Evrope. Ali, nadmoć SAD ostvarena u 20. vijeku je privremena, „kao što su bile i sve druge imperije“⁴⁹; U samo jednom vijeku su propale sve kolonijalne imperije, njemačko nacističko „hiljadugodišnje carstvo“, koje je trajalo 12 godina, a raspršio se i san SSSR o svjetskoj revoluciji.

Hladni rat je bio prešutni dogovor supersila, koje su protivnikom plašile svoje saveznike: SAD evropske i druge kapitalističke zemlje, a SSSR socijalističke, i tako ih, ne samo silom, već i lukavstvom držale pod svojom vlašću. Krajem tog rata, sredinom 1980-ih morala se mijenjati tehnika obmanjivanja stanovništva. Umjesto komunista, izmišljeni su novi neprijatelji. To su bili mračni narodi i civilizacije s kojima se trebalo obračunati. U Jugoslaviji su to bili srpski „barbari“, vizantinci, ubice Ferdinanda, a u svjetskim razmjerama siromašni prestupnici iz nerazvijenog svijeta, koji hoće da pljačkaju bogate zapadnjake. Rasizam je svom snagom izbio na površinu političkog i društvenog života.

Elektronski mediji (internet, televizija i drugi) danas omogućavaju mnogo brže i bolje obavještavanje javnosti nego što je bilo ikada u istoriji, ali ona je ipak daleko od istine. Lažima o Jugoslaviji kao „srpskoj imperiji“, koju su širili politički kreteni, pripremljeni su progon Srba sa vjekovnih ognjišta - iz Hrvat-

SAD se u spoljnoj politici oslanjaju ne samo na svoju vojnu moć, već i na prevaru.

⁴⁹ Erik Hobsbaum, Globalizacija, demokratija i terorizam, Arhipelag, Beograd, 2008, s. 156

ske, Slavonije i Dalmacije, većih dijelova Bosne i Hercegovine i sa Kosova i Metohije, kao i odvajanje Mekedonije i Crne Gore od Srbije. Lažima o srpskom genocidu nad muslimanima u Bosni i

U SAD nema nijednog objektivnog programa novosti, svi rade za svoje gazde, a ne za narod i državu.

Hercegovini i Albancima na Kosovu i Metohiji, kojima je prikrivana njihova islamistička politika, su pravdani i blokada i vojni napad NATO na Republiku Srpsku i Srbiju.

U SAD nema nijednog objektivnog programa novosti, svi rade za svoje gazde, a ne za narod i državu⁵⁰. Amerikanci misle da su cijeli svijet CNN i Holivud. Predsjednik SAD je postao holivudski glumac, koji je cijelog života igrao samo trećerazredne uloge (Regan). Njegove pameti je bilo dovoljno da upravlja tom velikom zemljom. Holivud se krajem 1930-ih nagodio s Hitlerom i nije snimio ni jedan film o nacističkoj Njemačkoj, osim Čaplina. Priznali su to. Svi američki filmovi su natopljeni rasizmom prema narodima i zemljama s kojima su SAD u sukobu (bili to Vijetnamci, Avganistanci, Srbi ili ma ko drugi). Tako su 1990-ih glavni neprijatelj čovječanstva u američkim filmovima, uključujući najgledanije serijale, bili Srbi, koji su navodno htjeli da unište cijeli svijet. Holivud je uvijek svjesno radio za vlade SAD. Ona se svuda oslanja na mjesnu opoziciju u rušenju njoj neugodnih vlasti u drugim zemljama. Na taj način su, zloupotrebljavale unutrašnje probleme, izazivale sukobe i rušile vlasti u Rusiji, Srbiji i svuda gdje su htjele i mogle.

Uoči napada na Poljsku Nijemci su 31. avgusta 1939. inscenirali poljski napad na pogranični gradić Glajvic i već sutradan na nju se sručila nacistička vojska. Međunarodno pravo je zloupotrebljeno kao opravdanje za dugo pripremani osvajački pohod na Istok i uništavanje Slovena.

Danas se istim metodama i sredstvima služe SAD i NATO. Nasilje se opravdava lažima; pod diktatom novca i golog interesa

Đavo je otac laži, laže i kad istinu govori.

sa svijetom je skoro potpuno zavladała ravnođušnost prema istini i pravednosti. Činovnici, novinari i drugi predstavnici vlasti dobro znaju ko ih plaća. Istraživanje istine podrazumijeva stalnu raspravu o njoj, preispitivanje vlastitih stanovišta u svjetlu novih iskustava.

Davo je otac laži, laže i kad istinu govori. Djelimična istina odlično služi laži zbog izopačenog smisla koji joj se pridaje. Komunističke vlasti SSSR i drugih socijalističkih zemalja su koristile teoriju o borbi društvenih klasa za uspostavljanje političkog monopola, stranačkog despotizma kao navodne diktature proleterijata. Demokratija se zloupotrebljava za uspostavljanje i opravdavanje višestranačkog, umjesto dosadašnjeg jednostranačkog političkog monopola; to je jedini napredak (ili možda više nazadak, jer je jednostranačka zloupotreba vlasti očiglednija) koji je ostvaren u političkoj praksi proteklih godina. Istinske demokratije nema. Ali, određeni slojevi glume bogove, posjednike bezuslovne, pune istine. Ta istina je da postoje „više“ i „niže“ rase i civilizacije! Rasizam i nacionalizam, kao i etatizam i klerikalizam, ideja nadmoći (bilo biološke, društveno-političke ili duhovne) je korijen fašizma. I pragmatizam, uglavnom američki, koji tvrdi da su praktično djelovanje i korist mjerilo istine, ne daje odgovor na pitanje o istini i pravednosti.

Nisu „surovost međusobnih sukoba, mržnje, progona i genocida“⁵¹ osobenost Balkana i drugih malih sredina na granici svjetova, sve to je „odavno viđeno i doživljeno i na tlu Evrope“, kao i drugih zemalja „civilizovanog svijeta“. Korijeni zla su u velikom svijetu, mali su žrtve nezajazljivih prohtjeva velikih zemalja i naroda. Poštovanje prava svih naroda i rasa, kultura i civilizacija na postojanje je prvi uslov i samog opstanka života na Zemlji. Iskustva 20. vijeka, mračne rasističke ideologije sa sabirnim logorima i stotinama miliona uništenih ljudskih života su surova opomena za nove naraštaje.

Prvi svjetski rat će se završiti u 21. vijeku

Prvi svjetski rat je sudbinski istorijski događaj. On je otvorio put novom dobu i pritom postavio dugoročni program budućnosti⁵². Taj program još nije iscrpljen, pa se budućnost pokazuje potčinjena njemu. 20. vijek je u sudbinskom značaju za čovječanstvo započet Prvim svjetskim ratom. On je prekinuo raniji, mir-

Poštovanje prava svih naroda i rasa, kultura i civilizacija na postojanje je prvi uslov i samog opstanka života na Zemlji.

Prvi svjetski rat je sudbinski istorijski događaj. On je otvorio put novom dobu i pritom postavio dugoročni program budućnosti.

51 Ристо Тубић, Сусрет цивилизација у дјелу Иве Андрића, у: На обалама Хераклитове ријеке, Филозофски факултет, Бања Лука, 2015, с. 260-294, 285

52 А. С. Панарин, Политологија, Проспект, Москва, 1989, с. 412

niji tok svjetske istorije i započeo novi, grozničaviji i neizvjesniji pokrenuvši do tada duboko skrivene stihije. Ne samo cijeli 20., već i dosada protekli ne mali dio 21. vijeka čini razigravanje drame koja je počela 1914.

Prvi svjetski rat je stvorio pretpostavke za Drugi, radilo se o jednom istom njemačkom pitanju s njim povezanom strateškom logikom.

Prvi svjetski rat je stvorio pretpostavke za Drugi, radilo se o jednom istom njemačkom pitanju s njim povezanom strateškom logikom. Drugi svjetski rat je nastavljen Hladnim ratom, koji je završen propašću SSSR i dovođenjem u pitanje opstanka Rusije. Nosioći komunističke vlasti su se okrenuli od revolucije i za nju počeli optuživati ruski narod⁵³. Rusija se krajem 1991. našla u težem položaju nego Njemačka poslije Versaja 1919. U toku je četvrti čin svjetske drame započete Prvim svjetskim ratom. Hibridni rat, kojim je nastavljen Hladni odmah poslije nestanka SSSR, ostvaruje iste ciljeve koje su sebi postavili Hitlerovi nacisti prije skoro jednog vijeka, donekle su promijenjeni način i sredstva borbe.

Glavni cilj Zapada je bio i danas je uništenje Rusije i slovensko-pravoslavne civilizacije kao glavne prepreke na putu porobljavanja svijeta i njegovog pretvaranja u koloniju zapadne oligarhije. Na djelu su cionistički, anglosaksonski i vatikanski globalizam, koji se nadmeću za vodeće mjesto u taboru zapadnih imperijalista. Fašizam je nastao kao politička ideologija katoličke crkve, koja se ne odriče rimske ideje moralne i materijalne vladavine svijetom. Iza Musolinija i italijanskih fašista, kao i Hitlera i njemačkih nacista, čitavog fašističkog pomora u Evropi su stajali rimski papa i katolički sveštenici, koji su pomogli njihov bijeg od suda nakon izgubljenog rata. Leglo fašista i nacista je iz Evrope premješteno u Ameriku, u SAD, Kanadu i brojne latinoameričke države.

Glavni cilj Zapada je bio i danas je uništenje Rusije i slovensko-pravoslavne civilizacije kao glavne prepreke na putu porobljavanja svijeta i njegovog pretvaranja u koloniju zapadne oligarhije.

Strateška logika rata priprema jedno od mogućih rješenja sukoba datih na njegovom početku. Zadatak političkog prognoziranja je da odgovori na pitanje kojih i kakva je njihova vjerovatnoća. Začetnici i učesnici Prvog svjetskog rata nisu bili svjesni razmjera drame koju su pokrenuli. Raskorak između njihovih namjera i konačnog rezultata još nikada nije bio tako veliki u istoriji, a odnos troškova i dobitaka tako nepovoljan. U tom smislu istorija 20. vijeka je najbezumnija.

⁵³ Aleksandar Solženjicin, Dva veka zajedno 1917-1972 II, Jevreji i Rusi za vreme sovjetskog perioda, Paideia, Beograd, 2003, s. 316

Ekonomska objašnjenja ne daju zadovoljavajući rezultat. Ako se ratovi 20. vijeka tumače kao imperijalistički za proširenje tržišta i uvećanje dobiti kapitalista ostaje skoro neobjašnjivo masovno učešće i žrtvovanje naroda u njima. Rato-ve i revolucije 20. vijeka treba shvatiti kao borbu vojno-političkih saveza velikih sila za svjetsku vlast. Oba svjetska rata su bili pokušaj srednjeevropskog svijeta, Germana da je preuzmu: prvenstveno od atlantskog svijeta, anglo-amerikanaca (Britanije i SAD), ali i Francuske i Rusije. U borbi za nju sukobili su se sa skoro svim svojim susjedima. Tako su nastali Antanta u Prvom i antifašistički savez u Drugom svjetskom ratu. Dva svjetska rata su bili imperijalistički, ali i rasna borba velikih etnosa za prevlast - Germana s jedne, i skoro svih drugih, s druge strane. U Rusiji je nakon prevrata u oktobru 1917. uspostavljen socijalistički poredak. Njemačka je kažnjena u Versaju, ali Britanija i SAD je donekle čuvaju od osvete Francuske. Trebala im za njihove dugoročne planove.

Dojučerašnji saveznici Rusije su pomogli novi pohod na nju, koji su pripremali Nijemci - Drugi svjetski rat. Fašisti su osvojili vlast u Italiji 1922., a nacisti u Njemačkoj 1933. Britanija i Francuska su u Minhenu 1938. predale Čehoslovačku Njemačkoj u namjeri da je usmjere na Istok, ali Hitler je u tome vidio njihovu slabost i priliku za ovladavanje Trećeg Rajha Evropom. Tokom naredne tri godine to je i urađeno i cijela katoličko-protestantska romansko-germanska Evropa je 22. juna 1941. krenula na SSSR da uništi komunizam, rusku državu i ruski narod. U napadu nisu učestvovali samo pravoslavni Srbi i Grci, Rumunija je poslala ogromnu vojsku, a i Bugarska je bila u savezu s neprijateljima. Nisu uspjeli, ali žrtve su bile ogromne. U ratu je poginulo 26,6 miliona ljudi - 8,5 miliona vojnika i 18 miliona građana. Sovjetska armija je oslobodila svoju zemlju i cijelu Istočnu Evropu, a 9. maja 1945. Njemačka je potpisala безусловnu predaju. Ona je pokušala da stvori novu germansku Srednju Evropu, suprotstavljenu angloameričkom atlantskom i ruskom slovenskom svijetu, ali je podijeljena i ušla u sastav dva međusobno suprotstavljena saveza: zapadni, kapitalistički, i istočni, socijalistički, koje su predvodili SAD i SSSR. Evropa je podijeljena na zemljouzu, na slovensko-germanskoj granici od Baltika do Jadrana, od Šćećinskog zaliva do Trsta.

Dojučerašnji saveznici Rusije su pomogli novi pohod na nju, koji su pripremali Nijemci - Drugi svjetski rat.

Novi, treći svjetski rat je počeo istog dana kad je potpisan mir, 9. maja 1945.

Novi, treći svjetski rat je počeo istog dana kad je potpisan mir, 9. maja 1945. SAD su napravile atomsku bombu i 6. i 9. avgusta 1945. bacile na Hirošimu i Nagasaki. To je bilo upozorenje

SAD su bjelosvjetska država sastavljena od svih mogućih rasa, naroda i vjerskih zajednica, poteklih iz cijelog svijeta.

i prijetnja Sovjetskom Savezu. Cilj SAD je bio da zaustave širenje komunizma, razore SSSR i uspostave svoj svjetski poredak. Za to je trebalo: 1) završiti uključanje Njemačke u zapadni savez

priključenjem Istočne Njemačke, potom 2) prisajediniti i cijelu Istočnu Evropu u taj geopolitički i ideološki poredak; i 3) uključiti Rusiju kao vazala u atlantski poredak, a sve ostale socijalističke države u oblast američkog i dijelom njemačkog uticaja. Amerikanci su smatrali da će im sa rušenjem SSSR i socijalističkog Varšavskog saveza biti otvoren put za uspostavljanje vladavine svijetom, da više neće imati ozbiljnog protivnika. Pritom glavna ideja im je bilo usitnjavanje drugih velikih država kroz izazivanje unutrašnjih međunacionalnih i vjerskih sukoba da bi one ostale kao jedina neupitna metropola. SAD su bjelosvjetska država sastavljena od svih mogućih rasa, naroda i vjerskih zajednica, poteklih iz cijelog svijeta. Tu mješavinu proglašavaju znakom svoje civilizovanosti, a druge višenacionalne države (SSSR, Kinu) nazivaju imperijama. Takva licemjerna država može očekivati da će mečka mržnje i sukoba zaigrati i u njenom dvorištu. Razval SSSR je doveo do surovih međunacionalnih i vjerskih obračuna u Pribaltiku, Pridnjestrovlju, na Kavkazu, u Srednjoj Aziji i samoj Rusiji (Čečenija, Tatarstan). SAD za jedinu naprednu civilizaciju proglašavaju zapadnu, dok druge treba uništiti kao varvarske, nazadne ili promašene. Sjevernoatlantski Savez (NATO), osnovan 1949., su vodili Jevreji, Anglosaksonci i katolički svijet. Njima se priklonio i Izrael, osnovan 1948., jer je u SAD i Zapadu vidio jaču stranu. Varšavski savez, osnovan 1955., je u osnovi bio slovensko-pravoslavni – u njemu su bile skoro sve slovenske i pravoslavne zemlje.

Nijemci su oba rata izgubili, u njima i veliki dio zemalja koje su držali, ali su borbu nastavili u trećem, Hladnom, a potom četvrtom, hibridnom ratu koji se vodi od 1991.

Nijemci su oba rata izgubili, u njima i veliki dio zemalja koje su držali, ali su borbu nastavili u trećem, Hladnom, a potom četvrtom, hibridnom ratu koji se vodi od 1991. Ideje svjetskog gospod-

stva (Britanska Imperija, Drugi Rajh), svjetske revolucije (Komunistička internacionala) i jednopolarnog svijeta (Pax Americana) su vodile gospodare svjetske borbe u kojoj su stradale stotine miliona

ljudi, vojnika i mirnih građana. Čudovišno je s kakvim se nema-rom odnose prema ljudskim sudbinama. Tim više ako imamo u vidu da postoje planovi i pokušaji desetkovanja čovječanstva na- vodno u ime očuvanja prirode i života na Zemlji, na kojoj sada živi 7,785 milijardi ljudi. Za nešto više od 100 godina, od Prvog svjetskog rata ono se uvećalo pet puta. Godišnje raste za 80 milio- na, Zemlja postaje prenaseljena. Ali, ona je samo kolijevka čovjeka. Budućnost je u naseljavanju svemira, razvoju nauke i savremenih tehnologija, nije u istrebljenju milijardi ljudi, koje pokušavaju da provedu današnji fašisti.

Već na početku knjige „Moja borba“ Hitler počinje bezumne izlive mržnje, koji ne prestaju do njenih posljednjih stranica.

Ponavljanje istorije

Već na početku knjige „Moja borba“ Hitler počinje bezu- mne izlive mržnje, koji ne prestaju do njenih posljednjih stranica. Nema nikakve sumnje da je pisao ludak, koji je čudnim sticajem istorijskih okolnosti postao vođa ne samo jednog brojnog i moć- nog naroda, već i pokreta koji samo što nije ovladao Evropom i svijetom. Pobjeda SSSR u Drugom svjetskom ratu nad fašizmom i nacizmom je spasila svijet od daleko većeg zla nego što je ono koje su uspjeli da učine njemački nacisti i njihovi saveznici.

Monistička logika imperijalizma ne trpi nikakvu dvojnost ili mnoštvo. Sva vlast je u rukama bogom danog monarha. Vati- kan je teokratska monarhija, u kojoj papa ima svu zakonodavnu, izvršnu i sudsku vlast i koja priznaje samo katolike. Treći Rajh je uspostavljen kao svjetovna diktatura, koja je samo Nijemce sma- trala za istinske ljude. Duče je obješen za noge, a firer je pobjegao u Latinsku Ameriku, Vatikan je pomogao da hiljade ratnih zloči- naca umaknu sudu. Kaudiljo je mirno dočekaao smrt u svojoj katoličkoj otadžbini, u kojoj je 1936. i počeo Drugi svjetski rat. Vladao je još 30 godi- na nakon njega.

Pobjeda SSSR u Drugom svjetskom ratu nad fašizmom i nacizmom je spasila svijet od daleko većeg zla nego što je ono koje su uspjeli da učine njemački nacisti i njihovi sa- veznici.

U savremenom svijetu rad, pa i politički, je zajednički, prošlo je vrijeme „genija“. Niko ne može sve znati, stručna i naučna znanja su tako razgranata da uspješan rezultat može dati samo timski rad od astronoma, fizi- čara, hemičara, biologa i ljekara do sociologa, pravnika, ekono- mista, lingvista i psihologa. Anštajn je kada je rješavao pitanja te-

orijske fizike morao da se vrati na izučavanje matematike, ništa manje nego 8 godina. Svijet je danas suočen sa virusnom pandemijom, koja je zaustavila svaki život – privredni, društveni, politički i kulturni. Ono što je šaka zlikovaca zamrsila, plaća i mora

Žrtva nacista je ništa manje nego drugi i njemački narod, u čije ime su vladali 12 godina.

da rješava cijeli svijet. Bez saradnje mnogobrojnih struka ne može se napraviti vakcina, ni zaustaviti širenje bolesti bez zajedničkog rada svih zemalja.

I možda je to najteži problem: zlikovci su uvijek u prednosti jer ne biraju način borbe, služe se svim raspoloživim sredstvima mimo reda i zakona. Kako rješavati to pitanje?

Traže i nalaze mane demokratiji. Ima ih, i još kako. Ali, političko mišljenje i odlučivanje nije toliko stvar znanja koliko interesa. I najbolji stručnjak može lako prenebreći tuđi, ali ne i svoj. Danas se kao zamjena za demokratiju nudi meritokratski model političkog odlučivanja, ali demokratsko načelo političkog predstavnništva je nezamjenljivo, svakome je svoja koža najskuplja. Teško je obuzdati i izabrane predstavnike, a kamoli samozvane vođe i genije. Hitler je bio samouki čitalac novina i brošura, bez ikakve struke i višeg obrazovanja, koji je sebi umislio da je bogom dani, nepogrešivi vođa. I u to uspio da ubijedi milione svojih sljedbenika, koji su pošli za njim. Nijemce je zaludilo otrovno sjeme nacizma, uvjerenje da su neka viša nacija i rasa pozvana da vlada svijetom. I sami su se na kraju priče našli pod tuđom vlašću, koja traje i danas, 75 godina od njihovog zločinačkog pohoda na tuđe zemlje i živote.

Žrtva nacista je ništa manje nego drugi i njemački narod, u čije ime su vladali 12 godina. Milioni poginulih vojnika i građana, razorena sela i gradovi i angloamerička okupacija koja traje već 75 godina su cijena vjere da je Nijemac pozvan da vlada svijetom. Oholost im je došla glave. Izgleda da je to njihova neizlječiva bolest. U protivnom se ne bi i danas iživljavali nad drugima samo što su se 1990. ujedinili u jednu državu, osjetili snagu i ponovo

Uloga koju je Njemačka imala 1930-ih danas je namijenjena Turskoj.

krenuli u osvajački pohod na prezreni slovenski Istok. Srbi su bili prva žrtva njihove nadmenosti i pohlepe, ali dugo pamte, uvrede ne zaboravljaju.

Nijemci su prvi, zajedno s Vatikanom, priznali Sloveniju i Hrvatsku. SAD i Evropska Unija su, pod pritiskom Njemačke, Bosnu u Hercegovinu priznali 6. aprila 1992., na 51-godišnjicu napada na Kraljevinu Jugoslaviju 1941. Amerikanci i druge zemlje NATO su

78 dana bombardovali Srbiju, uništavali gradove i oteli joj Kosovo i Metohiju. I sada hoće da natjeraju Srbe u Evropsku Uniju. Zar se tako prave savezi? Ili i sada misle, kao i Hitler svojevremeno, da su Sloveni niža rasa, pa da s pravom mogu da nas natjeraju šta da radimo i kako da živimo?

Zapad hoće da muslimani za njih izvade kestenje iz vatre, da sruše Rusiju, a da NATO ušeta u nju.

Uloga koju je Njemačka imala 1930-ih danas je namijenjena Turskoj. Stanje je u mnogo čemu podudarno. Turska ima preko 80 miliona stanovnika, njihov broj raste za 900 hiljada godišnje, kao u Njemačkoj početkom 20. vijeka. Na čelu zemlje je novi „sultan“ koji hoće ne samo da obnovi Osmansku imperiju, već i da stvori kalifat od milijardu ljudi od Atlantika, od Maroka do Kine i Indije, uključujući njihove muslimanske dijelove. Erdogan se ne obazire na protekla tri vijeka istorije – borbu za oslobođenje od inorodne, hrišćanskom svijetu tuđe turske vladavine, i za izgradnju nacionalnih država. U Prizrenu, prestonici Dušanovog carstva, je rekao da je Kosovo Turska, od Sirije pokušava da otme oblast Idliba. Turci kažu da je Kipar trista godina bio turski, tri hiljade godina grčke istorije im ne znače ništa.

Zapad hoće da muslimani za njih izvade kestenje iz vatre, da sruše Rusiju, a da NATO ušeta u nju. Muslimanska braća i Islamska država su bojni odredi Zapada i Turske, kojima ona širi svoj uticaj na Balkanu i Bliskom Istoku. Rušenje Jugoslavije u ratovima 1991-99. je bilo samo prvi korak na putu obnove turske imperije. Sama Turska je iznutra vrlo raznorodna država, tek polovina stanovništva su Turci, četvrtinu čine Kurdi, koji nemaju nikakva nacionalna prava. Borba za stvaranje kalifata se vodi u znaku 1453., postavljanja minareta na krst. Turci su po zauzimanju Konstantinopolja najveću pravoslavnu svetinju hram Svete Sofije pretvorili u džamiju. Turska se, kao ni Njemačka i druge evropske države, nije odrekla svoje imperijalne prošlosti. Jugoslavija i druge slovenske zemlje su postale lovišta za osvajače i sa katoličko-protestantskog Zapada i muslimanskog Juga. Zapadni fašisti su u Ukrajini na vlast doveli otvorene kleronaciste, unijate koji su imali najveću SS diviziju u Evropi od 22.000 vojnika. Ukrajina je fitilj koji već 6 godina gori i može kao i Čehoslovačka i Poljska krajem 1930-ih ponovo zapaliti Evropu i svijet.

Muslimanska braća i Islamska država su bojni odredi Zapada i Turske, kojima ona širi svoj uticaj na Balkanu i Bliskom Istoku.

Novac i ideali

Finansijska elita, najuticajnija u kapitalističkom društvu, je zatrovala ljude idejom da je u životu najvažniji novac. Njena vje-

Nijedan fašista 21.vijeka neće priznati da je to, pretvaraju se, treba gledati šta rade, a ne slušati šta govore.

ra – „tržišna vrijednost“ je potisnula samostalni značaj bilo čega u svijetu. Vrijedno je samo ono što se može prodati. Politička elita je prodala sva politička načela i ideale za naklonost birača, masovnog društva punog poroka i slabosti. Društvo

ne može živjeti bez muza, potrebni su mu ideali. Zlo se ne može iskorjeniti zakonima, već ljudskom sviješću i savješću. Elita se ne miri jedino s gubitkom vlasti, na sve načine je osvaja i drži. Građanin još može da bude samo kupac i birač, ali ne i da postane slobodna i odgovorna ličnost sposobna da izabere i vodi dostojan život. Prerastanje lične u grupnu sebičnost (nacije, vjerske zajednice) vodi obnovi fašizma. Današnji fašizam je u nastajanju, slično italijanskom i njemačkom 20-ih i 30-ih godina prošlog vijeka. Još nije dostigao svoju punu zrelost i snagu.

Nijedan fašista 21.vijeka neće priznati da je to, pretvaraju se, treba gledati šta rade, a ne slušati šta govore. Prilagođavaju se svom vremenu i zemlji u kojoj žive. Fašizam u SAD je vjerski i rasistički, u Zapadnoj Evropi je usmjeren protiv muslimana, a u Istočnoj je katolički i neprijateljski prema Jevrejima. Svuda je krajnje klerikalna i nacionalistički i koristi istu političku tehnologiju: autoritativni vođa obećava masi da će je spasiti iz kandži grabljivca – drugog naroda ili vjerske grupe, „neprijatelja“ čija je žrtva. Vođu odlikuju tajanstvene sposobnosti, za njegove odluke nisu potrebna razumna objašnjenja. Ljudi ništa nisu naučili iz dramatične istorije prošlog vijeka. Kakvo je zlo pogubilo evropsku civilizaciju i čovječnost uprkos njenom razvoju i blagostanju? Nihilizam porađa fašizam. Bez obnove ljubavi prema stvaralaštvu, istini, dobru i ljepoti nema i neće biti pobjede nad fašizmom.

Ta kuga će uvijek iznova moriti ljude i narode.

Moć nije nikakvo jamstvo mudrosti, naprotiv, za sada one su suprotstavljene jedna drugoj.

Na obilježavanju jednog vijeka od završetka Prvog svjetskog rata u Parizu 11. novembra 2018. osjećalo se da su sudbinske odluke ponovo na dnevnom redu: da li će svijet ponoviti greške koje je učinio 1914. i 1941. i tako ušao u do tada najpogubnije ratove u istoriji? Težnja SAD da ovladaju njim ima pogubne posljedice. Moć nije nikakvo

jamstvo mudrosti, naprotiv, za sada one su suprotstavljene jedna drugoj. To ne mora biti tako. Snaga je neosporno neophodna, bez nje se čovjek ne može ni čaja napiti, proliće ga. Ali, ključno je pitanje kako raspolagati njom, za šta je koristiti i kuda usmjeravati, a ne samo težiti njenom beskonačnom sticanju.

Nijemci su, uvjereni u svoju rasnu nadmoć, već dva puta pokušali da ovladaju svijetom i naši

Dosta je stvarnih i umišljenih sila koje bi da gospodare svijetom.

se pod tuđom, čizmom pobjednika. Težnje današnjih globalista: - cionista da stvore veliki Izrael kao metropolu svjetske imperije ili preko SAD i NATO ovladaju svijetom; - Anglosaksonaca, Engleza da obnove Britansku imperiju i SAD da stvore Pax Americana; - Vatikana da pokatoliči sve zemlje i narode; - Turaka da obnove svoju imperiju i kalifat i vladaju i onima koji nisu ljubitelji njihovog načina života, imaju pogubne posljedice po mir i opstanak čovječanstva. Dosta je stvarnih i umišljenih sila koje bi da gospodare svijetom. Svoje planove pokušavaju da ostvare na sve moguće načine, od 1991., kada je nestao SSSR, liju se rijeke ljudskih suza i krvi od Balkana preko Afrike i Bliskog do Srednjeg Istoka, širom svijeta. Žarište sukoba je u središtu Evroazije⁵⁴. Uprkos udruženim naporima i velikim uspjesima današnji osvajači su, kada im je izgledalo da su blizu cilja, naišli na otpor. Zakon nije u sili, već u pravdi. Odupli su im se mnogi u borbi za svoj opstanak i slobodu. Organizacija ugovora o kolektivnoj bezbjednosti ODKB, Šangajska organizacija za saradnju ŠOS i grupa BRIKS (Brazil, Rusija, Indija, Kina, Južnoafrička Republika) imaju svjetsko-istorijski značaj.

Nakon sloma evropske vladavine svijetom, a vijek kasnije i Pax Americana, postavlja se pitanje šta još možemo očekivati od Zapada u privredi, politici i kulturi? Nauka i tehnika, koje su Evropa i Zapad dali svijetu, ne rješavaju pitanja o smislu ljudskog života. One su stvorile mnoga dobra, ali i raznovrsna oružja koja su prijetnja opstanku. Nauka je čovjeka lišila istine: ona utvrđuje činjenice i otkriva zakone, ali ne i smisao i vrijednost ljudskih djela. Saznanje dobra i zla leži u drugoj oblasti duha. Nauka objašnjava, ali ne razumije. Razumijevanje je intuitivna moć alogičkog dijela duše. Priroda se podaje definicijama i teorijama, a čovjek je metafizičko biće koje vjeruje i

Zakon nije u sili, već u pravdi.

54 Бранимир Куљанин, Русија и евроазијска идеја, Удружење српско-руски мост, Бања Лука, 2015.

traga. Religija i filozofija ostaju njegovo trajno, neprolazno nadahnuće i poprište borbe. Nauka je iz zavisti prema njima pokušala da ih ukine. Religiozija vjera i filozofska sumnja vrijede više od

Razum ne (s)poznaje zakone srca. naučnog saznanja, koje je privremeno, prolazno.

Metafizička istina je viša od naučnih teorija i zakona. Ideologija korisnosti, upotrebljivosti je sve vrijednosti svela na ekonomsku, na račun dobiti, koji ih svodi na broj, količinu. Nauka daje znanje, ali čovjeka ne čini mudrim. Razum ne (s)poznaje zakone srca. Srce je središte duhovnog života, nije mišljenje. Teorije, definicije i dokazi malo znače u umjetnosti i historiografiji, filozofiji i teologiji, koje tragaju za istinom ljudskog bića. Tijelo je prvo, ali je duša viša polovina čovjeka (Aristotel). Ekonomisti su postali prvosveštenici modernog doba, ali tajna čovjeka je mnogo dublje od materijalnog obezbjeđenja života. Svijet se duboko promijenio, humanizam su zamijenile nauka i tehnika, ali svako doba mora da ima svoju ideju vodilju, ideal kome teži. On pokušava da je pronađe. Nakon fašizma pojavljuje se nova utvara, potpuno programirano društvo u kom je čovjek pretvoren u bezlični sastavni dio sistema proizvodnje i potrošnje, bez osjećanja i mašte.

Pandemija – specijalna operacija globalista

Na kraju ovog članka ne mogu da ne kažem nekoliko riječi o stanju koje je stvoreno u svijetu pandemijom virusa korona, mnogo šta me podsjeća na fašističke koncentracione logore i krajnje nečovječno izživljavanje nad ljudima.

Sajt veteranstoday je 3. aprila objavio cjelovit materijal, u kom između ostalog piše da su duboka država SAD i Bil Gejts, glavni darodavac Demokratske stranke, pustili virus korona po cijelom svijetu. Pušteno je 5 tipova virusa, a razrađeno 89 virusa u više laboratorija u SAD i Britaniji (Kembriđski univerzitet i druge ustanove).

Sajt veteranstoday je 3. aprila objavio cjelovit materijal, u kom između ostalog piše da su duboka država SAD i Bil Gejts, glavni darodavac Demokratske stranke, pustili virus korona po cijelom svijetu.

U Australiji su razrađeni kiberinsekti, preko kojih se virus širi. Američki stručnjaci otvoreno govore o primjeni biološkog oružja. Prvi biološki rat su vodili Englezi, koji su Indijancima davali deke zaražene velikim boginjama da ih tako unište.

Virus korona (korona, COVID 19) je tako nazvan zato što liči na krunu. Otkriven je elektronskim mikroskopom prije 60 godina.

Virus je laboratorijski prerađen da se dobije odgovarajuća snaga (smrtnost) i brzina širenja.. Pojavio se u Kini, u 11-milionskom gradu Vuhanu, u kom se nalazi biološka istraživačka laboratorija.

Tu je ubačen i pušten da bi Kinu mogli optužiti za njegov „bijeg“. Kineske vlasti su odmah znale šta su događa i brzo su zatvorile grad, izgradile bolnice i zaustavile epidemiju. Veliku ulogu je odigrala i disciplinovanost naroda. Globalisti su računali na širenje panike u zemlji od 1,450 milijardi stanovnika, ali kineski duševni sklop je konfučijansko-taoistički, drukčiji od zapadnog. Saradnici američkih posebnih službi su bili vakcinisani kada je ovo biooružje primijenjeno protiv Kine. Korišteno je prvenstveno protiv nje, Irana i Italije, zemalja koje se nalaze na Putu svile, ali i stanovništva SAD. Kina je na početku Puta svile, Iran na sredini, a sjeverna Italija na kraju.

Pušteno je 5 tipova virusa, a razrađeno 89 virusa u više laboratorija u SAD i Britaniji (Kembridžski univerzitet i druge ustanove).

Kina smeta globalističkoj finansijskoj oligarhiji zato što prestiže SAD. Njen poduhvat izgradnje saobraćajne i energetske infrastrukture Puta svile ima svjetski značaj. Vuhan je izabran za napad i zato što je glavno saobraćajno čvorište zemlje. Globalisti su očekivali da će kineske vlasti primijeniti silu da uguše proteste u Hongkongu, ali one nisu upale u njihovu zamku, pustile su da se taj balon sam izduva. Cilj protesta, a potom biološkog napada na Kinu je bio smjena predsjednika Si Đipinga, u čemu nisu uspjeli.

Cilj globalista, cionista i drugih, je i Iran kao središte persijske civilizacije. Centar bionapada u Iranu je sveti grad Kom. Još u vrijeme Buša mlađeg bio je planiran napad na Iran taktičkim nuklearnim oružjem, ali danas je to nemoguće zbog otpora Rusije, koja je spasila i Siriju. Hilari Klinton, politički predstavnik duboke države, je nastojala da izazove svjetski nuklearni rat.

Italija, u kojoj se nalazi Vatikan, je meta napada kao rimokatolička zemlja. Slabljenje uticaja Vatikana je cilj kabalističke masonerije već tri vijeka, još od 1717., kada su četiri masonske lože ujedinjene u jednu Veliku ložu Engleske. Papa Francisk, koji poziva muslimane da nasele Evropu, čime ona gubi svoj hrišćanski karakter, zastupa liberalističku politiku globalista. Nije slučajno Rijeka, u kojoj je skoro osnovana loža Veliki istok Francuske, izabrana za evropski grad kulture 2020. Italija, zemlja od 60 miliona

Cilj globalista, cionista i drugih, je i Iran kao središte persijske civilizacije.

stanovnika, je paralisana, a tim putem idu i druge. Globalisti od svijeta prave elektronski koncentracioni logor.

Italija, u kojoj se nalazi Vatikan, je meta napada kao rimokatolička zemlja.

Pandemija virusa kruna je vještačka, ona je specijalna operacija gopodara novca, akcionara FRS, koji su porobili svijet dolarom, i hoće da postanu i njegovi gospodari. Tu nema neke velike konspirologije, ciljevi svjetske zakulise su utvrđeni u izvještajima Rimskog kluba, koji je osnovao David Rokfeler. Glavni su smanjenje stanovništva, deindustrijalizacija privrede u postindustrijskom društvu, uništenje suvereniteta nacionalnih država i stvaranje svjetske vlade, novog svjetskog poretka - „vrlog novog svijeta“ (Oldos Haksli). Pandemija je izazvana da se sve stanovništvo uplaši, zatvori u kuće i podvrgne vakcinisanju, koje je oružje odloženog ubistva. Fond Bila Gejtsa uporedo razrađuje i nanočipove, koji treba da kroz vakcinaciju, kao svojevrnog trojanskog konja, posluže uspostavljanju potpunog nadzora i upravljanja ljudima, njihovog pretvaranja u biorobote. Organizatori vakcijacije su njegov i Fond Rokfelera. Taj postupak se naziva digitalna identifikacija. Vode je OUN, Svjetska banka i druge ustanove, kojim upravljaju globalisti. Uspostavljanje novog svjetskog poretka se zasniva na psihoupravljanju. Može se očekivati da će naoružani policajci prisilno privoditi ljude na vakcinaciju ako sami ne budu htjeli. Bivši predsjednik vlade Britanije Gordon Braun je već pozvao na stvaranje svjetske vlade. Stvaraju se štabovi, koji dobijaju velika vanredna ovlaštenja. Njima vlade mogu donositi zakone, mimo parlamenata.

U sukobu suverenista i globalista duboka država je izašla na površinu. U SAD Tramp, koji vodi suverenističku politiku, smeta globalistima, čija su uporišta prvenstveno FRS (privatna, cionistička štamparija novca), vojno-industrijski kompleks i Volstrit. Zapadni globalisti neće da dijele vlast s Rusijom i Kinom. Privredna moć je u Kini, a energetska i vojno-kosmička u Rusiji.

U sukobu suverenista i globalista duboka država je izašla na površinu.

Svijet je ušao u Orvelovu 1984. godinu „velikog brata“. Korporativno-finansijska oligarhija se ne miri s tim da više ne postoji „jednopolarni svijet“, da ne može napadati i ubijati koga i kako hoće.

Rusija ima hipersonično oružje, kojim će izvršiti udar po poznatim ciljevima u SAD i EU ukoliko bude napadnuta.

Globalisti pokušavaju da unište male države, koje su zadužene, starije ljude, koji su „beskorisne izjelice“ i zatvore crkve. Pandemija je zaustavila privredni i društveni život u cijelom svijetu, njene posljedice će biti vrlo teške. Prvi će stradati mali i srednji preduzetnici. Pitanje je i koja će društva i države opstati. Bolest je zaustavila proteste u Francuskoj, Crnoj Gori i drugim zemljama. Svijet će postati autoritarniji nego što je bio do pandemije, ukoliko globalisti uspiju u svojim namjerama.

Zapadni globalisti neće da dijele vlast s Rusijom i Kinom.

U Rusiji jedan od ciljeva je da se onemogući proslava Dana pobjede na Crvenom trgu u Moskvi 9. maja, da se odustane od parade i besmrtnog puka. Drugi je odlaganje izmjena ustava koje uvode suverenitet zemlje, za sada još uvijek uveliko zavisne od Zapada. Glasanje o izmjenama je bilo zakazano za 22. april, ali je odgođeno zbog epidemije. U Rusiji je vrlo jaka prozapadna liberalistička agentura, čaki u vrhovima vlasti. Dio državnih kanala uoči Dana pobjede umjesto filmova o Velikom otadžbinskom ratu i ruskog narodnog stvaralaštva prikazuje filmove o Džemu Bondu, što govori da djeluju pod upravom londonskih globalista. U Gruziji se nalazi centar biološkog rata protiv Rusije, a za njega koriste i Ukrajinu. Na djelu je psihobioterorizam. Vojska NATO se i dalje kreće prema ruskim granicama bez obzira na virus, što govori da su vojnici vjerovatno već vakcinisani. Rusija pomaže Srbiji, Italiji, a i SAD, što je neposredna podrška Trampu u odbrani od napada globalista, koji poslije neuspjeha njegove smjene pokušavaju da ometu njegov ponovni izbor za predsjednika u novembru. U Beograd je stiglo 11 ruskih vojnih aviona s ljekarima i medicinskim materijalom za borbu protiv epidemije. Pomoć je dobila i Srpska. Srbi su od Zapada dobili zarazu i bolest, a od Rusije pomoć za borbu protiv nje. Ko vrši maligni uticaj na Balkanu?

Nije slučajno što je virus pušten uoči kineske nove godine i hrišćanskog velikog posta uoči Vaskrsa, jer je cilj da se napadne i upropasti ne samo tjelesno već i duševno zdravlje naroda. U odbrani od ove smrtno opasnosti ljudi moraju jačati kako tjelesni tako i svoj duhovni imunitet, uozbiljiti se.

Srbi su od Zapada dobili zarazu i bolest, a od Rusije pomoć za borbu protiv nje. Ko vrši maligni uticaj na Balkanu?

Bumerang se vraća, početkom aprila najviše zaraženih virusom korona je bilo u SAD, Italiji, Španiji i drugim zapadnim zemljama. Kina je suzbila zarazu, a i Rusija je drži pod nadzorom,

mada se graniči sa cijelim svijetom. Evropska Unija je Odu radosti zamijenila zatvaranjem ne samo vanjskih, već i unutrašnjih granica i hladnim računom da sebe odbrani. Na molbu Italije da joj

Nije slučajno što je virus pušten uoči kineske nove godine i hrišćanskog velikog posta uoči Vaskrsa, jer je cilj da se napadne i upropasti ne samo tjelesno već i duševno zdravlje naroda.

pomognu Njemačka i Francuska su odgovorile šutnjom. Italijani bacaju zastave EU i postavljaju ruske. Pomoć su dobili od Kine, Rusije i Kube, prezrenih „nižih“ naroda i rasa i socijalističkih zemalja, koje zapadni imperijalisti na sve načine pokušavaju da unište. SSSR su gušili i konačno

rasturili 1991., Kubu već 60 godina dave ekonomskim i drugim sankcijama, a počeli su i Kinu kada su vidjeli da ih prestiže. Oni koji su pustili virus su proračunali i dalje korake. Pitanje je samo da li će uspjeti. Ako se njihove namjere ostvare strahote 20. vijeka će biti samo dječija šala. Po njihovim planovima na Zemlji treba da ostane najviše milijarda ljudi, koji će biti pretvoreni u savremene robove neznatne manjine uz pomoć najnovije tehnike.

Broj zaraženih je početkom aprila znatno prešao milion, a umrlih 60 hiljada. Savremeni rat dnevno guta hiljade života bez ispaljenog metka. Cijela Zemlja, naša zajednička otadžbina je pretvorena u jedan gigantski koncentracioni logor, zamro je sav život. Mogućnosti upravljanja ljudima, narodima i državama u savremenom elektronskom dobu nam još ni izdaleka nisu poznate.

SAD nisu bile u središtu epidemije na njenom početku. Pentagon je naručio 100.000 plastičnih kesa za leševe. Sajt veteranstoday smatra da broj zaraženih raste tako brzo da neke snage podstiču širenje virusa, mada biološko oružje nije neposredno primijenjeno protiv SAD. Demokrati imaju dva kandidata za predsjednika, jedan je 80-godišnji senilni Bajden, a drugi Sanders koga neće pustiti na izbore. Stanovništvo zemlje je pod uticajem liberalnih medija. Rejting Trampa poslije početka koronavirusne histerije pada. Veliki avion VKS Rusije je sletio u Njujork i dove-

Trampov neprijatelj – „duboka država“, je i neprijatelj Putina i Rusije. Tramp mora prevladaati stanje u zemlji, to će biti za dobro ne samo SAD već i cijelog svijeta.

zao medicinski materijal. Trampov neprijatelj – „duboka država“, je i neprijatelj Putina i Rusije. Tramp mora prevladaati stanje u zemlji, to će biti za dobro ne samo SAD već i cijelog svijeta.

Znanje i mudrost

Filosofija je traganje za smislom života i položaja čovjeka u svijetu. Evropa je nastala iz brige o duši. Njena budućnost je u toj brizi, prestaće da postoji kada prestane da se brine o duši. Čovjek je metafizičko biće, koje traži za smislom svog postojanja. Sposobnost razlikovanja istine i laži, dobra i zla daje smisao i vrijednost njegovom životu. Moralni poredak je bio utemeljen prvo u Bogu, pa u prirodi i konačno u ljudskom umu. Nakon gubitka vjere u Boga čovjek je počeo da vjeruje u napredak, rješavanje problema u budućnosti. Ubrzo se pokazalo da ni priroda ni ljudski um, u koji su vjerovali prosvjetitelji, ne jamče napredak. Pouzdao se u nauku i tehnologiju. I tehnička racionalnost, logika, matematika i kibernetika su brzo pokazale da ne znaju ništa o dobru i ljepoti. Huserl je uvidio da je tehnička, instrumentalna racionalnost izvor krize savremene civilizacije. Nesposobnost razlikovanja dobra i zla i razumijevanja smisla života je otvorila prostor sumanutom rasizmu, nacionalizmu i fašizmu. Huserl je upozoravao da je Evropa zapala u krizu zbog svog jednostranog racionalizma pred izborom da se obnovi u istinskom duhu filosofije ili da padne u varvarstvo. Isključivo racionalna, naučna misao, koju razvijaju univerziteti posvećeni ekonomiji i tehnologiji produbljuje krizu civilizacije, kojoj je potreban povratak duhu pjesništva i filosofije.

Britanija i Francuska, su 1938. u Minhenu izdale i predale Čehoslovačku njemačkim nacistima jer su se brinule samo o svojim posjedima i vlasti, ali ne i o odbrani slobode i pravde. Time su otvorile put za pohod na Rusiju najstrašnijim zločincima, nošenim mišlju da kao i zvijeri imaju prtavo na svoju žrtvu. Zato se u Evropi ponavljaju ratovi i stradanja. Filosofija je metafizika, pronicanje u tajni smisao svijeta i ljudskog života. Čovjek je svjestan svoje smrtnosti i zato traži za vječnim, za neprolaznim idealima kojima vrijedi posvetiti život. Nadahnuti jezik pjesnika i filozofa nas uvodi u njegov smisao i vrijednost.

Spremnost i sposobnost čovjeka da se preda vječnom daje nadu u bolji svijet. Smisao života nije u politici i ekonomiji, sticanju vlasti i bogatstva, već u kulturi, prosvjećivanju duše i srca. Filosofija je oplemenjivanje duše, ona nije i ne može biti učenje ili ideologija jer

Britanija i Francuska, su 1938. u Minhenu izdale i predale Čehoslovačku njemačkim nacistima jer su se brinule samo o svojim posjedima i vlasti, ali ne i o odbrani slobode i pravde.

Time su otvorile put za pohod na Rusiju najstrašnijim zločincima, nošenim mišlju da kao i zvijeri imaju prtavo na svoju žrtvu.

se istina, dobro i ljepota pojavljuju u različitim oblicima u raznim vremenima. Filosofija je duhovna težnja, vječno traganje za najvišim vrijednostima – istinskim životom i pravednim društvom.

Borba za humanističko društvo u kom će središnje mjesto imati

Moć nije nikakvo jamstvo trajne vlasti i ljudske mudrosti, naprotiv, oni su u savremenom svijetu suprotstavljeni jedno drugom.

čovjek je ideja koja vodi u budućnost. Evropski savez je samo ekonomski, ali ne i istinska duhovna, kulturna zajednica koja bi gajila najviše humanističke vrijednosti i ideale. U njoj kao korov buja kratkovida lična, grupna i nacionalna sebičnost. Varvarstvo je nadvladalo plemenitost koja pokreće na borbu.

Moć nije nikakvo jamstvo trajne vlasti i ljudske mudrosti, naprotiv, oni su u savremenom svijetu suprotstavljeni jedno drugom. To ne mora biti tako. Snaga je neosporno neophodna, bez nje se čovjek ne može ni čaja napiti, proliće ga. Ali, ključno je pitanje kako raspolagati njom, za šta je koristiti i kuda usmjeravati, a ne samo težiti njenom beskrajnom sticanju.

Kuda idu Srbi?

Ovaj članak završavam 6. aprila, na 79-tu godišnjicu napada fašista na Kraljevinu Jugoslaviju 1941. Naše djedove je zapao Prvi svjetski rat, očeve Drugi, a nas rat 1990-ih. I djedovi i očevi su svoj završili u pobjedničkim vojskama na granici s Italijom. I jedni i drugi su živjeli u Jugoslaviji, djedovi prvoj, a očevi drugoj. Jugoslovenska ideja je davala nadu da će Južni Sloveni moći živjeti u miru i zajedno stvarati svoju budućnost. Jugoslavija je bila velika slovenska država na Balkanu, u osnovi prostorno zaokružena sa dobrim granicama i velikom obalom. Većina građana je govorila jednim jezikom, koji smo zvali srpskohrvatski. Danas se ne zna ni koliko ljudi živi na ovim prostorima, popise krivotvore, ni koliko se na njima nalazi država, od jednog jezika su napravljena četiri. Ni danas, 25 godina od završetka rata nije ni izdaleka

Ovaj članak završavam 6. aprila, na 79-tu godišnjicu napada fašista na Kraljevinu Jugoslaviju 1941.

dostignut nivo razvoja koji smo imali početkom 1990-ih. Kakva je budućnost naših prostora, koje su evropski činovnici nazvali Zapadni Balkan. Da li je ideja zajedništva, „bratstva i jedinstva“ jugoslovenskih naroda konačno mrtva? Rusija stvara Evroazijski savez. U njemu je za sada pet država (Rusija, Bjelorusija, Jermenija, Kazahstan i Tadžikistan). Ukrajina hoće u Evropsku Uniju, koja

se raspada. Slovenija, Hrvatska, Crna Gora i odskoro Makedonija su članice NATO, a Slovenija i Hrvatska i Evropske Unije. Ostali

– Bosna i Hercegovina, Crna Gora, Srbija i Makedonija se pripremaju da uđu u nju, pod uslovima koje propisuju u Briselu. Jedan od njih, ključni za Srbiju je da „normalizuje“ odnose s Kosovom, da ga prizna za samostalnu državu.

Evropa, koja od nas traži da se pripremimo za ulazak u nju, nas je divljački podijelila u više državica, čije vlasti čine sve što mogu da unište Srbe.

Srbija i srpski narod kulturno-istorijski pripadaju postvizantijskoj slovensko-pravoslavnoj civilizaciji. Evropa, koja od nas traži da se pripremimo za ulazak u nju, nas je divljački podijelila u više državica, čije vlasti čine sve što mogu da unište Srbe. Kako 1941. tako je i 50 godina kasnije – 1991. počeo progon Srba u Hrvatskoj, a u proljeće sljedeće godine nastavljen u Bosni i Hercegovini. Srbi su protjerani iz njenog većeg dijela, a 1999. i sa Kosova i Metohije. Slično je, nažalost, i u srpskoj Sparti, Crnoj Gori, čije vlasti zatiru sve srpsko i pravoslavno. Nosioci ponovne diobe Jugoslavije 1990-ih i stvaranja novih, „demokratskih“ država su bili fašisti iz Drugog svjetskog rata, koji su u međuvremenu pomrli. Njihovo djelo nastavljaју njihovi sinovi i drugi saučesnici tog zločina.

Zaključak

Postavlja se pitanje da li su Srbi uludo utrošili 20. vijek, bezbrojne živote i svoja dobra za promašenu ideju? Ili se nalazimo u dubokoj jami koju su iskopali glupost i bezumna mržnja?

Uprkos svemu, slovenska ideja nije mrtva, ona je bila spiritus movens mnogih velikih srpskih, ruskih i drugih slovenskih rodoljuba i mislilaca. Slovenofili (Homjakov, Samarin, braća Akasakov, Tjutčev), Danilevski, Dostojevski, Nikolaj Fjodorov, Sergej Bulgakov i Nikolaj Berđajev, evroazijci i mnogi drugi su u središte svoje društvene i političke misli postavili ideju jedinstva slovenskih naroda i zemalja⁵⁵.

Nosioci ponovne diobe Jugoslavije 1990-ih i stvaranja novih, „demokratskih“ država su bili fašisti iz Drugog svjetskog rata, koji su u međuvremenu pomrli. Njihovo djelo nastavljaју njihovi sinovi i drugi saučesnici tog zločina.

Pred srpskim narodom stoji istorijski zadatak okupljanja srpskih zemalja u jednu jedinstvenu srpsku državu i njenog prisajedi-

55 Бранимир Куљанин, Источно питање у руској мисли 1,2, Филозофски факултет, Бања Лука, 2008

njenja Evroazijskom Savezu⁵⁶, čiji je noseći stub Rusija. Njemačka, germanska Evropa je bila, jeste i biće naš smrtni neprijatelj zvala

Pred srpskim narodom stoji istorijski zadatak okupljanja srpskih zemalja u jednu jedinstvenu srpsku državu i njenog prisajedinjenja Evroazijskom Savezu, čiji je noseći stub Rusija.

se ona Treći Rajh ili Evropska Unija. Dva svjetska rata u kojima su Nijemci Srbe i Srbiju doveli na rub propasti, kao i uloga Njemačke i Austrije u razbijanju Jugoslavije, progону Srba i otimanju Kosova i Metohije od 1990-ih sve do danas daju isuviše potvrda za to.

I Rusija je danas podijeljena. U Drugom svjetskom ratu je odbranjena pod vođstvom Staljina, ali i izdana raspuštanjem SSSR. Izdaja je počela u Moskvi. Gorbačov i Jeljcin, koji je bio i neuračunljivi pijanica, su postavili krst na veliku pobjedu plaćenu životima skoro 30 miliona ljudi. Staljin je svoj život posvetio državnim poslovima, od feudalne zemlje stvorio veliku industrijsku i vojnu silu, a oni su uništili ono što je stvarano vijekovima. Rusija, Ukrajina i Bjelorusija su tri istorijske ruske zemlje, tri grane jednog, ruskog naroda. One se trebaju ujediniti u jednu, rusku državu, koja je bila i treba da bude stub Evroazije, čuvar mira i nosilac napretka na njenim ogromnim prostorima.

Poljaci ruše spomenike ljudima koji su njihovu zemlju oslobodili od njemačkih nacista. Tim putem su pošli i Česi. Hrvati su porušili sve spomenike partizanima. Pitanje slovenskog katoličkog svijeta i njegovog odnosa prema pravoslavnom je ponovo otvoreno. Ključna su pitanja istine i pravde, u njihovom svjetlu treba rješavati i teško nasljeđe koje nam je ostavila istorija grčko-rimskih odnosa. I Nijemci su vjerski podijeljeni, ali katolici i protestanti žive u jednoj, njemačkoj državi. Njemačka, Austrija, Švajcarska i Lihtenštajn su početkom 1990-ih usvojili jedan zajednički rječnik, pravopis i gramatiku, a na našim prostorima su podsticali podjele.

Njemačka, germanska Evropa je bila, jeste i biće naš smrtni neprijatelj zvala se ona Treći Rajh ili Evropska Unija.

Uz njihovu podršku su nicali novi narodi, njihove države i jezici. Dok su se Nijemci ujedinjavali mi smo se ubijali i razjedinjavali. Jugoslavija nije bila „srpska imperija“, već prirodna državna zajednica Južnih Slovena, koja je obnovljena nakon

Drugog svjetskog rata, ali nije odolila pritisku starih unutrašnjih i vanjskih neprijatelja.

⁵⁶ Бранимир Куљанин, Срби и четири правца руског евроазијства, у: Миломир Степић (уредник), Србија и евроазијски геополитички простор, Институт за политичке студије, Београд, 2013, с. 351-386

Treba promisliti i srpsko-bugarske odnose. Dok su se Srbi i Bugari sporili oko Makedonije Albanci su je naseljavali, a danas je svojataju. Makedonija je federalizovana i uskoro može biti podijeljena. Ona se sama neće moći oduprijeti albanskoj najezdi, Srbi i Bugari moraju stvoriti zajedničku strategiju odbrane slovenskih zemalja na Balkanu. Ako se ovako nastavi svoju zemlju, živote i čitavo istorijsko nasljeđe ćemo predati u tuđe, neprijateljske ruke.

Zapadni globalisti su objavili da je nakon sloma SSSR i komunizma na redu pravoslavlje, da je ono najveći neprijatelj zapadne civilizacije.

Zapadni globalisti su objavili da je nakon sloma SSSR i komunizma na redu pravoslavlje, da je ono najveći neprijatelj zapadne civilizacije. To je tačno, blagodatno-saborni duh istinitog, pravoslavnog hrišćanstva je nepomirljiv s mačijom autoritarnom vladavinom, kako italijanskih fašista i njemačkih nacista, tako i današnjih satanista, koje vodi mržnja prema hrišćanstvu i slobodi. Uprkos svem zlu, ljubav je najveća sila na ovom svijetu.

Ponovna islamizacija Balkana je u toku, Turska zdušno pomaže obnovu tragova koje je poslije svoje omrznute viševjekovne vladavine ostavila za sobom nakon što je protjerana sa ovih prostora. Osvajala ih je sabljom i podlošču, muslimani su plaćali manje poreze nego hrišćani. Islamizacija je duboko razjela tkivo mjesnih društava. Danas Turska, vijek nakon povlačenja, hoće da ponovo vlada Balkanom, da pogazi našu slobodu i svetinje. Ona je duboko upletena u uništenje Jugoslavije.

Proslava 75. godišnjice pobjede je pomračena bolešću koju su namjerno izazvali današnji fašisti. Nije slučajno što su to baš sada učinili. Pandemija je samo prvi korak na putu uništavanja i porobljavanja milijardi ljudi širom svijeta, koje su zamislili. Iako su pobijeđeni 1945., nisu se predali i danas nastupaju s novom snagom u namjeri da očuvaju i učvrste svoju vlast i bogatstvo.

Pobjedu nad fašizmom treba slaviti, ona je veliko, besmrtno djelo naših očeva i djedova, koji su pred zvjerskom navalom germanskih osvajača

Proslava 75. godišnjice pobjede je pomračena bolešću koju su namjerno izazvali današnji fašisti.

bili na najtežem ispitu u vjekovnoj istoriji slovenskog roda. Ali, trebamo se zapitati da li smo mi dostojni njihove žrtve u borbi za opstanak i slobodu⁵⁷? Velike ideje ne treba napuštati, već se neumorno

57 Бранимир Куљанин, Словени и евроазијска идеја, у: Зоран Милошевић (уредник), Где ти је држава, Каине?, Центар академске речи, Шабац, 2015., с. 110-162

boriti za njihovo ostvarenje. Potrebno je ponovno osmišljavanje slovenske ideje, a ne odricanje od nje. Njeni prirodni nosioci su Rusija i ruski narod u Evroaziji i Srbija i srpski narod na Balkanu. „Zapadni Balkan“

Pobjedu nad fašizmom treba slaviti, ona je veliko, besmrtno djelo naših očeva i djedova, koji su pred zvjerskom navalom germanskih osvajača bili na najtežem ispitu u vjekovnoj istoriji slovenskog roda.

treba pretvoriti u ono što on stvarno jeste i treba da bude – mjesto za život, a ne mržnju i međusobno uništavanje Južnih Slovena. Rusija je bila i treba da bude ognjište slovenske ljubavi i svjetionik slobode. Nijemci i Turci možda mogu praviti svoja carstva negdje drugo, ali ne na našoj, slovenskoj zemlji. Pobjedama

u dva svjetska rata Sloveni su se predvođeni Rusijom oslobodili tuđinske vlasti, stvorili i odbranili svoje države, zemlju i slobodu. Treba ih čuvati u ime pokoljenja koja su se žrtvovala za njih, to je naš sveti dug, i radi budućnosti novih naraštaja. Nije ovaj bogoliki narod stvoren da služi drugima, već da živi u slobodi.

ČOLIĆ SAŠA, dipl. ekonomista

FINANSIJSKA KONTROLA I NADZOR U FUNKCIJI JAČANJA SISTEMA BEZBJEDNOSTI BOSNE I HERCEGOVINE

FINANCIAL CONTROL OVERSIGHT IN THE FUNCTION OF STRENGTHENING NATIONAL SECURITY SYSTEM OF BOSNIA AND HERZEGOVINA

Apstrakt: Vrijeme u kojem živimo odlikuje izrazito visok nivo turbulencija koji se prenosi na svaku organizaciju u određenom obimu. Gotovo da ne postoji niti jedna oblast društvenog života koja nije u uskoj vezi sa finansijskim poslovanjem. Jedna od osnovnih karakteristika savremenog načina poslovanja je velika količina finansijskih sredstava koja se nalazi u opticaju. Uređenost finansijskih tokova i finansijska disciplina su jedne od bitnih osobina zemalja koje imaju uređenu ekonomiju. Najuređenije ekonomije svijeta se suočavaju sa određenim devijacijama u finansijskoj oblasti izraženih kroz određene utaje poreza, izbjegavanja plaćanja poreza, poreskim prevarama, i slično.

Gotovo da ne postoji niti jedna oblast društvenog života koja nije u uskoj vezi sa finansijskim poslovanjem.

Međutim, kontrolni mehanizmi nastoje da sve oblike zloupotreba u finansijskom sektoru potpuno ili u najvećem obimu spriječe, svodeći ih na razumni minimum koji ne pričinjava značajniju ulogu za normalno i stabilno funkcionisanje fiskalnog, a samim tim i ekonomskog sistema države u cjelini.

Država je izložena udarima od strane moćnih pojedinaca i politika.

Bosna i Hercegovina je država kod koje još nije završen tranzicioni proces, gdje državne institucije nisu profunkcionisale u punom svojem kapacitetu iz razloga što, u prvom redu, nisu naišle na poštovanje od strane onih koji bi ih trebali štiti na način da u prvom planu bude zaštita državnih interesa, a ne pojedinačnih nacionalnih interesa ili, pak, što je još gore interesa pojedinaca. Država je izložena udarima od strane moćnih pojedinaca i politika, koje ne prezaju od toga da zanemare interese države onemogućavajući jačanje državnih kapaciteta u borbi protiv sive ekonomije, privrednog kriminala, utajama poreza, poreskim prevarama i drugim nezakonitim radnjama ispoljenih od strane pojedinaca i grupa koje svojim postupcima i radnjama svojesno, u manjoj ili većoj mjeri, prave direktan udar na ekonomiju zemlje.

Otuda je posebno izražena potreba za jačanjem kontrolnih organa u pogledu vršenja nadzora u finansijskom i fiskalnom sektoru, na njegovim svim nivoima, od najnižeg do najvišeg, kao i saradnja sa svim drugim državnim organima i institucijama (sudovima, tužilaštvima, policijskim agencijama) koje se bave sprječavanjem djelovanja organizovanih grupa i pojedinaca u domenu pranja novca, finansijskim i carinskim falsifikacijama i prevarama. Finansijska kontrola i nadzor treba da obuhvate sve društvene segmente, bez izuzetka. Posebno treba jačati preventivni vid djelovanja na svijest građana o potrebi jačanja finansijske discipline, jer samo finansijski jaka država može biti garant finansijski jakog i stabilnog svakog njenog građanina.

Ključne riječi: *poslovanje, finansije, ekonomija, država, tranzicija, kontrolni organ, nadzor.*

Finansijska kontrola i nadzor treba da obuhvate sve društvene segmente, bez izuzetka.

Abstract: *The time in which we live has been characterized by an extremely high level of turbulence that are partially transmitted to each organization. Financial operations have been closely related to almost all areas of social existence. Large amounts of financial means have been circulating throughout modern business and therefore are recognized as one of its basic features. Well organized structure, discipline as well*

as the flow of financial means are significant features of economically-strong countries that continually confront deviations within financial authorities such as tax evasion, avoidance of taxes, tax fraud and alike. The major function of existing control mechanisms is to confront and neutralize irregularities within financial sector as they appear, act preventively and reduce their influence to the acceptable minimum that does not pose significant threat to normal functioning and stability of fiscal and national economic system.

Finansijska kontrola predstavlja praćenje, ispitivanje, ocjenjivanje i korigovanje procesa realizacije tih planova.

The transition process, in which BiH national institutions are not able to function in full capacity, has not completed yet. The subjects whose basic responsibilities point to protecting national over individual interests, have been conducting noticeable different practice. The nation has been largely exposed to shocks by powerful individuals and politics that oppose national interests and weaken national capacities combatting black economy, economic crime, tax evasion, tax fraud and alike. The perpetrators of aforementioned illegal activities are presenting a direct impact on the national economy.

Therefore, the competent authorities must be strengthened in order to establish and maintain continual control of all levels within financial and fiscal sector as well as to establish effective cooperation with other government bodies and institutions (courts, prosecutors and police agencies) gathered to prevent and combat illegal activities of organized groups and individuals i.e. money laundering, financial frauds, customs' frauds and counterfeiting. By all means, financial control and monitoring should cover all social segments with no exception. The special attention must be particularly devoted to public awareness about strengthening the financial discipline for only strong economies are able to give solid financial foundation for its residents.

Keywords: *business, finance, economics, government, transition, control authority, control.*

1. UVOD

Osnovu poslovanja svake poslovne organizacije predstavlja finansijsko poslovanje koje se pojavljuje kao metod i instrument finansijskog upravljanja. Finansijska kontrola predstavlja praćenje, ispitivanje, ocjenjivanje i korigovanje procesa realizaci-

je tih planova. Ova vrsta kontrole ima dva aspekta: 1) *eksterni*, i b) *interni*. Interna kontrola označava skup mjera koje preduzima menadžment u smislu ostvarivanja poslovnih ciljeva. Preduzeće

Poseban segment finansijskog menadžmenta predstavlja finansijsko planiranje.

ne bi smjelo propuštati svoj budući razvoj stihiji, trebalo bi nastojati da ga zasniva na dobrom projektovanju (kratkoročnom, srednjoročnom i dugoročnom) svih svojih pojedinačnih vrsta aktivnosti i njegove individualne reprodukcije.

Poseban segment finansijskog menadžmenta predstavlja finansijsko planiranje. Finansijsko planiranje se sastoji od čitavog niza poslovno-materijalnih planova (nabavke, proizvodnje, prodaje, kadrova, uvoza, izvoza, unutrašnjeg transporta, investicija, itd.). Ovaj vid planiranja se javlja kao metod i instrument finansijskog upravljanja, jer ono treba vrijednosno da sintetizuje i uskladi sve naturalno iskazane materijalne planove, odnosno da od svih njih napravi jedinstvenu cjelinu. Objektivno koncipiran i stručno urađen finansijski plan bi, u svakom slučaju, trebao predstavljati sigurnu polaznu osnovu za odvijanje svih, unaprijed planiranih, aktivnosti u svakoj organizaciji, koje su prilično složene.

Finansijsko planiranje predstavlja predviđanje, odnosno unaprijed projektovano usmjeravanje, usklađivanje i raspoređivanje elemenata finansijske funkcije preduzeća. Za razliku od poslovnog i računovodstvenog planiranja, ono ima za predmet planiranja finansijskih tokova, kao i finansijskih struktura i konstrukcija.

Povezanost planiranja i kontrole je stoga neminovna, jer ona u stvari predstavlja provjeru, nadzor i odstranjivanje svih oblika odstupanja u realizaciji tih planova. Kontrola ne bi, po teotijskim načelima, predstavljati izraz nepovjerenja, nego pomoć u svakodnevnoj praksi kao bi se eliminisali svi negativni efekti lošeg finansijskog poslovanja. Menadžment svake poslovne orga-

Finansijsko planiranje predstavlja predviđanje, odnosno unaprijed projektovano usmjeravanje, usklađivanje i raspoređivanje elemenata finansijske funkcije preduzeća.

nizacije neprekidno se suočava sa potrebom donošenja blagovremenih i cjelishodnih poslovnih odluka, a sve u vezi sa ostvarivanjem poslovnih ciljeva. Najvećim dijelom donošenje odluke od strane menadžera i menadžmenta zasniva se na podacima i informacijama iz računovodstvenog

informacionog sistema. Mjere koje su u funkciji obezbjeđivanja zakonitog finansijskog poslovanja, mogu se grupisati u nekoliko kategorija, i to: a) zaštita imovine (sredstava) od pretjeranog tro-

šenja, b) obezbjeđenje pouzdanosti računovodstvenih podataka, c) poštovanje dosljednosti realizacije poslovne politike u svim dijelovima poslovne organizacije, d) ocjenjivanje rada poslovne jedinice, e) ocjenjivanje rada zaposlenih, i f) ocjenjivanje rada menadžmenta. Vrste administrativne kontrole su: a) administrativna i b) računovodstvena kontrola.

Interni nadzor uključuje sve mere pažnje usmjerene na sprječavanje grešaka prekomjernih troškova i prevare, provjerava i obezbjeđuje

pouzdanost informacija. Ključni zadatak internog nadzora jeste kontrola svih dijelova poslovne organizacije da li dosljedno redukuju poslovnu politiku usvojenu na početku poslovnog perioda, kao i da o tome podnose informaciju menadžmentu poslovne organizacije. U situacijama kada slobodno tržište djeluje sa svim svojim mehanizmima, do izražaja dolazi uloga internog nadzora. Dodatni razlozi za uspostavljanjem sistema internog nadzora su: a) pojačano prisustvo neloyalne konkurencije, b) povećan rast korupcije u svim društvenim sferama, c) erozija poslovnog morala, d) u određenoj mjeri nekompetentnost i neznanje finansijskog kadra. Sistem internog nadzora čine: a) interna kontrola, kao dominantni element finansijske kontrole, i b) interna revizija.

Osnovni zadatak interne kontrole je kontrola pridržavanja osnovnog poslovnog plana i poslovne politike u analiziranom poslovnom periodu. Suština internog nadzora je da ga ne može vršiti samo jedna osoba od njenog početka do kraja zbog mogućnosti pojave zloupotrebe i poslovne prevare. Interni nadzor, u pravilu u svakoj poslovnoj organizaciji treba da vrše: a) upravni odbor, b) nadzorni odbor, c) menadžment, d) interni revizori, i e) ostalo zaposleno osoblje. Interna kontrola se sprovodi od strane revizora, i to kroz dvije faze: a) fazu studiranja, i b) fazu ocjenjivanja. Faza studiranja podrazumijeva da revizor pribavi potrebne dokaze koristeći raspoložive forme, i to: a) standardne upitnike za internu kontrolu, b) tekstualno prikazivanje, i c) šematsko prikazivanje. Nakon toga daje se ocjena i sačinjava izvještaj. Finansijska kontrola može biti: a) preventivna, i b) naknadna. Specifičnosti preventivne kontrole su da se na osnovu prikupljenih informacija o tome kakve poslovne rad-

Ključni zadatak internog nadzora jeste kontrola svih dijelova poslovne organizacije da li dosljedno redukuju poslovnu politiku usvojenu na početku poslovnog perioda, kao i da o tome podnose informaciju menadžmentu poslovne organizacije.

Osnovni zadatak interne kontrole je kontrola pridržavanja osnovnog poslovnog plana i poslovne politike u analiziranom poslovnom periodu.

nje treba obaviti, na koji način i u koje vrijeme, javlja mogućnost da se u slučaju negativne ocjene takve radnje mogu u potpunosti

Finansijska kontrola je aktivnost značajna za svaku organizaciju i za funkcionisanje privrednog sistema jedne zemlje.

sprejčiti, ili, pak, ako je radnja već započeta, tok izvršavanja te radnje može se obustaviti. Naknadnom kontrolom, a na osnovu pribavljenih informacija, mogu se sagledati nedostaci u utvrđivanju i sprovođenju finansijske politike u nekom

proteklom vremenskom periodu. Saznanja dobijena nadležni organi, u pravilu, koriste kao osnov za donošenje poslovnih odluka o budućim poslovima, kao i u svrhu korekcije već obavljenih poslova, odnosno radi otklanjanja njihovih posljedica, ukoliko data situacija to zahtijeva.

2. FINANSIJSKA KONTROLA

Finansijska kontrola je aktivnost značajna za svaku organizaciju i za funkcionisanje privrednog sistema jedne zemlje. Kontrola treba da bude stalna, sistematska i zasnovana na naučnim osnovama. Bez kontrole došlo bi do krupnih poremećaja u funkcionisanju poslovne organizacije i privrednog sistema. U savremenim uslovima privređivanja finansijska kontrola ima veliki značaj. Od kvaliteta upravljanja poslovnim finansijama i pouzdanosti finansijske kontrole zavisi da li će se preduzeće uspješno razvijati, stagnirati ili propasti. Svrha finansijske kontrole je provjeravanje usklađenosti finansijskog poslovanja sa utvrđenim ciljevima poslovanja i sa propisima koji regulišu poslovanje poslovne organizacije, a odnosi se na kontrolu finansijskog poslovanja pojedinačne poslovne organizacije, kao i na kontroli finansijskog sistema u cjelini.

Poslovna aktivnost i finansijsko poslovanje poslovne organizacije reguliše se mnogim zakonima, uredbama, odlukama i

Poslovna aktivnost i finansijsko poslovanje poslovne organizacije reguliše se mnogim zakonima, uredbama, odlukama i rešenjima koje donose organi vlasti i uprave.

rešenjima koje donose organi vlasti i uprave. Svi ovi zakonski i podzakonski propisi, kao i brojna finansijska i računovodstvena načela i standardi, regulišu poslovanje poslovne organizacije. U suštini, navedeni propisi se mogu razvrstati u sljedeće grupe: 1) Finansijske, 2) Računovodstvene,

3) Poreske, 4) Trgovinske i spoljnotrgovinske, i 5) Devizne propise.

Kontrola finansijskog poslovanja (finansijska kontrola) u poslovnoj organizaciji je onaj vid društvene i interne stručne kontrole čiji su zadaci: praćenje, ispitivanje, ocjenjivanje i korigovanje svih poslova koje obavlja finansijska funkcija u njoj. Predmet finansijske kontrole je cjelokupno finansijsko poslovanje organizacije. To u praksi znači da ona treba da podvrgne svome ispitivanju i ocjenjivanju sljedeća poslovna područja u poslovnoj organizaciji: 1) blagajničko poslovanje, 2) finansijsko knjigovodstvo, 3) poslovanje sa bankama, 4) proces finansiranja investicija (kontrola investicionih zajmova), 5) proces finansiranja redovnog poslovanja (kontrola kratkoročnih kredita), 6) korištenje deviznih kredita, 7) korištenje finansijskih inostranih kredita, 8) korištenje zajedničkih ulaganja, 9) proces samofinansiranja (korištenje dobiti i amortizacije), 10) načine međunarodnih plaćanja (u stranoj valuti), 11) proces novčanih finansiranja poslovnih partnera, 12) proces robnih finansiranja poslovnih partnera, i 13) proces poslovanja na finansijskom tržištu.

Predmet finansijske kontrole je cjelokupno finansijsko poslovanje organizacije.

Finansijska kontrola se može sagledati kroz dva aspekta, i to: 1) eksterni, i 2) interni. Eksternu finansijsku kontrolu obavljaju sljedeći državni organi: 1) tržišne inspekcije, 2) devizne inspekcije, 3) bankarske kuće, 4) carinska kontrola, 5) Centralna banka Bosne i Hercegovine. Internu finansijsku kontrolu vrše, interni revizori ili, pak, finansijski kontrolori koji ovu funkciju obavljaju u sklopu integralne, interne kontrole poslovanja. Inače, za internu finansijsku kontrolu važe sve karakteristike kompleksne interne kontrole, kao što su: a) da je tekuća, b) da je permanentna, c) da je iznenadna, d) da je simultana, e) da je konstantna, f) da je odgovorna, itd.

Na osnovu iznesenog, *finansijska kontrola* predstavlja provjeravanje usklađenosti finansijskog poslovanja sa utvrđenim ciljevima poslovanja i sa propisima koji regulišu poslovanje poslovne organizacije. Ona se odnosi na kontrolu finansijskog poslovanja pojedinačne poslovne organizacije, kao i na kontrolu finansijskog sistema u cjelini.

Finansijska kontrola predstavlja provjeravanje usklađenosti finansijskog poslovanja sa utvrđenim ciljevima poslovanja i sa propisima koji regulišu poslovanje poslovne organizacije.

3. INTERNA KONTROLA I NADZOR

Najvažniji i osnovni oblik kontrole u poslovnoj organizaciji, s obzirom na njen karakter, predstavlja interna kontrola, koja

Za interne kontrole su zainteresovani skoro svi, od eksternih revizora do uprave, borda direktora, akcionara velikih javnih kompanija, pa do same države.

nije samo važna za vođenje računovodstvenih i finansijskih evidencija poslovne organizacije, već i za upravljanje poslovnom organizacijom. S obzirom na navedeno, za interne kontrole su zainteresovani skoro svi, od eksternih revizora do

uprave, borda direktora, akcionara velikih javnih kompanija, pa do same države. Prema ISA 400, sistem interne kontrole podrazumijeva sve politike i postupke interne kontrole koje je usvojila uprava neke poslovne organizacije kako bi joj pomogli u postizanju cilja uprave vezanog za obezbjeđenje, koliko je to u praksi izvodljivo, redovnog i efikasnog obavljanja njenog poslovanja, uključujući poslovanje politike uprave, zaštitu sredstava, sprječavanje prevare i greške, tačnost i kompletnost računovodstvenih evidencija i blagovremenu pripremu pouzdanih finansijskih informacija za potrebe menadžmenta u cilju donošenja ispravnih poslovnih odluka.

U sve poslovne aktivnosti poslovne organizacije utkan je sistem interne kontrole i njegovo postojanje je usko vezano za obavljanje poslovne djelatnosti. Efikasno poslovanje, finansijsko izvještavanje i usklađenost su tri osnovne kategorije ciljeva menadžmenta poslovne organizacije. Ciljevi kontrole operacija i aktivnosti redovnog poslovanja su precizne informacije radi donošenja internih poslovnih odluka i zaštite sredstava. Adekvatno izvršene interne kontrole služe za zaštitu fizičkih sredstava, nematerijalnih sredstava, važnih dokumenata i evidencija kompanije. U suprotnom, može doći do otuđenja, zloupotreba ili, pak, uništavanja istih. Sve poslovne organizacije imaju obavezu da poštuju važeće propise, pa tako i propise iz domena finansijske oblasti. Zakonitost

Efikasno poslovanje, finansijsko izvještavanje i usklađenost su tri osnovne kategorije ciljeva menadžmenta poslovne organizacije.

donešenih odluka iz te, finansijske sfere, nadzire i kontroliše, uslovno rečeno finansijska kontrola, odnosno organa nadležan za poslove finansijske kontrole u poslovnoj organizaciji.

Odgovornost za sprovođenje interne kontrole unutar poslovne organizacije snosi: a) upravni odbor, b) menadžment, c) interni revizor, i d) ostalo zaposleno osoblje. Prema opisu poslo-

va, najodgovornija osoba u poslovnoj organizaciji za sprovođenje internih kontrola trebalo bi da je izvršni direktor poslovne organizacije usmjeravajući aktivnosti i dajući direktive i radne zadatke, kao i nadgledanje nad izvršavanjem dodijeljenih radnih zadataka. Jednostavnija definicija internih kontrola definiše interne kontrole kao skup mjera koje preduzima menadžment u smislu ostvarivanja poslovnih ciljeva. Navedene mjere se mogu definisati i ujedno grupisati na sljedeći način: a) zaštita imovine (sredstava) od pretjeranog trošenja, neefikasne upotrebe i mogućih prevara, b) obezbjeđenje pouzdanosti računovodstvenih podataka, c) dosljedna realizacija poslovne politike u svim dijelovima privrednog društva, i d) ocenjivanje rada sektora, zaposlenih i menadžmenta.

Sve poslovne organizacije imaju obavezu da poštuju važeće propise, pa tako i propise iz domena finansijske oblasti.

Osnovni zadatak internog nadzora bio bi da informiše i uvjeri menadžment da se svi dijelovi poslovne organizacije pridržavaju osnove poslovnog plana i poslovne politike u analiziranom poslovnom periodu. Interna kontrola je, zapravo, svojevrsni studij računovodstvenog sistema koji sadrži raznovrsnost i bogatstvo evidencija, izvještaja, dokumenata i postupaka o poslovnim transakcijama o poslovnoj organizaciji. Interna kontrola se sastoji od pet međusobno povezanih komponenti, i to: a) kontrolisanog okruženja, b) procjene rizika, c) kontrolne aktivnosti (procedure), d) informacija i komunikacija, i e) nadgledanja i praćenja. Da bi bila sposobna informisati menadžment poslovne organizacije o tome da li svi segmenti te iste poslovne organizacije djeluju u skladu sa politikama i planovima menadžmenta, interna kontrola mora da bude organizaciono i ciljno strukturirana.

4. VRSTE INTERNE KONTROLE

4.1. Osnovni pojmovi i definicije

Djelovanje interne kontrole s analitičke tačke gledišta se može podijeliti na dvije široke kategorije nadzornog djelovanja, i to: a) *administrativnu kontrolu*, i b) *računovodstvenu kontrolu*. Objekti ove kontrole su, zapravo, funkcije menadžmenta (upravljanja), a najčešća poslovna situacija je takva da se prepliću. Iz dosadašnje prakse se može izvući zaključak da se u velikoj većini slučajeva

Djelovanje interne kontrole s analitičke tačke gledišta se može podijeliti na dvije široke kategorije nadzornog djelovanja.

prepliću, što znači da je jako teško povući preciznu granicu između njih. U postupku revizije, naročito kada se radi o eksternoj reviziji, revizor se mnogo više bavi internom računovodstvenom

Administrativna interna kontrola se odnosi na aktivnosti koje nisu direktno finansijskog karaktera.

nego administrativnom kontrolom. Iz navedenog razloga, težište u daljim razmatranjima će biti na internoj računovodstvenoj kontroli. Administrativna interna kontrola se odnosi na aktivnosti koje

nisu direktno finansijskog karaktera, sa osnovnim zadatkom da obezbijedi efikasnost u poslovanju i da se to poslovanje u svim sektorima i odjeljenjima poslovne organizacije odvija u skladu sa proklamovanim poslovnim politikom. Efikasne administrativne interne kontrole imaju uticaja na uspješnost poslovanja poslovne organizacije, jer obezbjeđuju stabilan ritam personalnog servisiranja poslovne aktivnosti i ostavljaju utisak bezbjednosti kod poslovnih partnera.

Računovodstvena, odnosno finansijska kontrola uključuje finansijske aktivnosti i obuhvata organizaciju, metodologiju i evidenciju s ciljem obezbjeđivanja zaštite sredstava i vjerodostojnosti finansijskih izvještaja, a koncipirana je na taj način da pruži pouzdane dokaze, i to: 1) da su transakcije obavljene prema ovlaštenjima menadžmenta, 2) da su transakcije evidentirane na taj način da je, u prvom redu, omogućeno sastavljanje finansijskih izvještaja (u skladu sa opšteprihvaćenim računovodstvenim principima ili drugim kriterijumima koji se odnose na te izvještaje), 3) da je obezbijeđeno prikladno iskazivanje vrijednosti sredstava, 4) da je pristup i raspolaganje sredstvima dopušteno samo po ovlaštenju menadžmenta, 5) da je knjigovodstveno stanje sredstava upoređivano sa postojećim stanjem u odgovarajućim intervalima, i 6) da su preduzimane adekvatne mjere u pogledu utvrđenih razlika (manjkova i viškova).

O internoj računovodstvenoj kontroli se može govoriti i kao o internoj finansijskoj kontroli, kao što je to slučaj u Cadbury izvještaju

O internoj računovodstvenoj kontroli se može govoriti i kao o internoj finansijskoj kontroli, kao što je to slučaj u Cadbury izvještaju.

(*Cadbury Report*), koji internu kontrolu definiše kao kompletan sistem kontrole, finansijskih i drugih, ustanovljenih da pruže razumno uvjerenje o efikasnosti i uspješnosti poslovanja, internoj finansijskoj kontroli i usklađenosti sa zakonima i

propisima. Naknadni izvještaj Cadbury komiteta o internoj kontroli i finansijskom izvještavanju, je definisao internu finansijsku

kontrolu kao, interne kontrole koje su ustanovljene da bi pružile razumno uvjerenje o zaštiti sredstava od neovlaštene upotrebe ili prodaje i o vođenju odgovarajućih računovodstvenih evidencija i pouzdanosti finansijskih informacija koje se koriste unutar poslovne organizacije ili se objavljuju.¹

Pravilno razdvajanje dužnosti i odgovornosti predstavlja snažan element nadzora.

Da bi interni nadzor mogao odgovoriti svojoj nadzornoj funkciji (da informiše menadžment o tome da li se poslovne aktivnosti poslovne organizacije realizuju prema utvrđenom planu), moraju mu se stvoriti na uvid elementi za upoređivanje. Svaka poslovna transakcija treba da prođe kroz četiri odvojene faze: 1) u prvoj fazi treba da bude označeno ko odobrava transakciju, 2) u drugoj fazi, transakcija treba da bude odobrena (parafirana), 3) u trećoj, treba da bude izvršena, i 4) u četvrtoj, slijedi evidentiranje.

Pravilno razdvajanje dužnosti i odgovornosti predstavlja snažan element nadzora, ili, konkretno, poslovnu transakciju diferenciranu u navedene četiri faze ne smije provoditi jedna osoba od početka do završetka. Drugim riječima, pomenute faze imaju kontrolnu ulogu, tako da osoba odgovorna za sljedeću fazu transakcije kontroliše rad izvršen u prethodnoj fazi, a kontrolni učinak se sastoji u tome što se eventualne greške mogu otkriti, i otkloniti prije završetka transakcije. Procedura odvijanja transakcije sadrži elemente kontrole.

Po prethodnoj analogiji, svako odjeljenje prima pismeni dokaz o tome šta se dogodilo u prethodnoj fazi, pregleda dokumente koji prate transakciju i uvjerava se da su prethodne radnje korektno obavljene. S tim u vezi, ako, na primjer, odjeljenje kredita nije odobrilo kupca, onda odjeljenje otpreme neće izvršiti isporuku. U završnoj fazi djeluje računovodstvo i evidentira prodaju kada primi pisane dokaze: porudžbinu kupca, odobreni kredit, otpremnicu i fakturu. Nadzor insisitra na primjeni principa nespojivosti (inkompatibilnosti), dužnosti i ovlaštenja. Glavna tačka nespojivosti nalaže da lica koja imaju pristup sred-

Procedura odvijanja transakcije sadrži elemente kontrole.

1 Analizirajući definiciju finansijske kontrole, dolazi se do prostog zaključka da se finansijska kontrola ne bavi parametrima uspješnosti poslovne organizacije (isključuje se pitanje uspješnosti poslovanja, vrijednosti novca i usklađenosti sa zakonskom regulativom). U poslovnoj praksi, razmatranje efikasnosti interne finansijske kontrole može zahtijevati i razmatranje određenih kontrola poslovanja i usklađenosti, koje se odnose na aktivnosti koje imaju ili bi mogle imati potencijalno značajan finansijski uticaj na istinit i objektivan prikaz finansijskih izvještaja.

stvima nemaju pristup računovodstvenim evidencijama, čime se sprječavaju mogućnosti za različite mahinacije.

Glavna tačka nespojivosti nalaže da lica koja imaju pristup sredstvima nemaju pristup računovodstvenim evidencijama.

Iz prethodnog se logično može postaviti pitanje, da li postoji standardizovani sistem interne kontrole koji bi odgovarao potrebama svih organizacija uslovljeno individualnim determinantama (vrsta djelatnosti, veličina, lokacija, i slično). Osnovni faktori, od kojih zavisi kvalitet interne kontrole, posebno u velikim poslovnim organizacijama su sljedeći, i to:

- a. Organizaciona struktura poslovne organizacije,
- b. Adekvatna računovodstvena struktura,
- c. Interna revizija, i
- d. Kadrovi.

4.2. Ograničenost interne kontrole u sprječavanju pronevjera

Značajnu prepreku za obavljanje prevara i pronevjera, u svakom slučaju, predstavlja snažna i dobro organizovana interna kontrola, koja, ipak, nije u stanju da ih u potpunosti spriječi i eliminiše. Velike su mogućnosti da dođe do pronevjera i u slučajevima kada poslovna organizacija ima adekvatan sistem interne kontrole, i pored toga što se svake godine podvrgava eksternoj finansijskoj reviziji. Obim interne kontrole, koji poslovna organizacija može da primijeni u najvećoj mjeri zavisi od raspoloživih finansijskih sredstava za te namjene. Uspostavljanje i održavanje takvog sistema interne kontrole kojim bi se u cijelosti onemogućile prevare, koštao bi znatno više nego što bi iznosili gubici od tih pronevjera. Međutim, čak i da je ustanovljena i sprovedena i najjednostavnija i najjeftinija interna kontrola, uprkos pomenu-tom ograničenju, mnoge prevare do kojih dolazi u praksi mogle su biti spriječene ili blagovremeno otkrivene.

4.3. Ispitivanje interne kontrole od strane revizora

Revizor u prvoj fazi rada ispituje i ocjenjuje postojeće interne kontrole u poslovnoj organizaciji.

Revizor u prvoj fazi rada ispituje i ocjenjuje postojeće interne kontrole u poslovnoj organizaciji. Obim i pravac revizije diktira, upravo, navedeno ispitivanje i ocjenjivanje. Sve poslovne transakcije koje su izvršene u toku kalendarske godine, pa i većinu njih, revizor nije u mogućnosti da provjeri. Nakon sprovedene analize internih kontrola, revizor će odrediti obim svoje kontrole.

Provjeru pozicija u bilansu stanja i bilansu uspjeha revizor će izvršiti, ako se ispostavi da je sistem interne kontrole poslovne organizacije adekvatan, metodom testiranja i uzorka, koja bazira na pretpostavci da će ispitivanja dijela knjiženja ili drugih relevantnih podataka, otkriti iste osobenosti kao i ispitivanje svih pozicija. Kao posebna cjelina, od koje je potrebno ispitati reprezentativan broj pozicija, smatra se svaka kategorija transakcija ili računa.

Nakon sprovedene analize internih kontrola, revizor će odrediti obim svoje kontrole.

Polazeći od osnovne činjenice da je adekvatan sistem interne kontrole glavni faktor u reviziji koju vrši eksterni revizor, postavlja se pitanje šta on treba da preduzme ako utvrdi da interna kontrola ima ozbiljnih nedostataka. Detaljnom provjerom svih knjiženja na računima, kao i svih transakcija, teorijski gledano, revizor može nadoknaditi nedostatak interne kontrole, ali bi takav postupak bio nepraktičan sem ako se ne radi o sasvim malim poslovnim organizacijama. Da bi revizor ustanovio da finansijski izveštaji u velikim preduzećima na korektan način odražavaju finansijsku situaciju i rezultate poslovanja preduslov je postojanje adekvatne interne kontrole.

Ispitivanje interne kontrole od strane revizora sastoji se iz dvije faze, i to: A) ispitivanja, i B) ocjenjivanja. U prvoj fazi revizor pribavlja sve raspoložive dokaze o karakteru sistema interne kontrole i načinu na koji ona funkcioniše, a u drugoj fazi ocjenjuje dobre strane i slabosti sistema i proširuje svoj program revizije s ciljem nadoknađivanja, odnosno kompenziranja nedostataka interne kontrole. Ako realno sagledamo drugu situaciju, a to je u slučaju da se radi o oblastima gdje je interna kontrola moćna ili izuzetno moćna, za očekivati je u načinu prilaza samoj kontroli, obuhvatu i detaljnosti iste, da revizor svoje postupke ograniči, na osnovu dostupnih finansijskih izvještaja, na minimum.

U prvoj fazi, fazi studiranja, revizoru su pri likom utvrđivanja karaktera interne kontrole organizacije, u praksi, na raspolaganju tri forme, tj. metode (pojedinačne ili simultane), i to: a) standardni upitnici za internu kontrolu, b) tekstualno prikazivanje, i c) šematsko ili grafičko prikazivanje. Upitnici za internu kontrolu predstavljaju tradicionalnu formu ispitivanja i upoznavanja postojećeg sistema interne kontrole u organizaciji.

Za potrebe velikih i poznatih organizacija, upitnike za utvrđivanje obima kontrole, sačinile su ovlaštene revizorske kuće.

Za potrebe velikih i poznatih organizacija, upitnike za utvrđivanje obima kontrole, sačinile su ovlaštene revizorske kuće.

Vodeće revizorske kuće, a najčešće i one manje značajnije, izbjegavaju korištenje upitnika, ili ih potpuno eliminišu u postupcima ispitivanja stanja sistema interne kontrole.

Standardna forma upitnika, koja je nastala na osnovu dugogodišnjeg iskustva sa standardnim upitnicima za internu kontrolu, mora da ispuni standarde, i to:

- A/ *da obezbijedi indikaciju izvora informacija koje su neophodne za odgovor na svako pitanje iz upitnika i provjeru, ako je potrebno,*
- B/ *da obezbijedi razlikovanje između krupnih i sitnih nedostataka u internoj kontroli i*
- C/ *da obezbijedi dovoljno detaljan opis nedostataka u internoj kontroli koji omogućava sastavljanje pismenog izvoještaja o tim slabostima.*

U standardnim upitnicima za internu kontrolu su, najčešće, sačinjeni tako da su pitanja formulisana da odgovor „ne“ upućuje na to da u u sistemu interne kontrole postoje određene slabosti. Vodeće revizorske kuće, a najčešće i one manje značajnije, izbjegavaju korištenje upitnika, ili ih potpuno eliminišu u postupcima ispitivanja stanja sistema interne kontrole. Razloga za to ima mnogo, a posebno se izdvajaju sljedeći: a/ uzastopno prepisivanje odgovora iz upitnika iz prethodnih perioda kontrola, b/ mehaničko ispunjavanje „da“ i „ne“ odgovora, a da se isti nisu razumjeli ili se, pak, problem nije „studirao“, i c/ tretiranje upitnika kao cilja, a ne kao sredstva. Tekstualno opisivanje i prikazivanje poslovnih tokova, knjigovodstva i podjele dužnosti i odgovornosti koriste revizorske firme koje se više ne služe standardnim upitnicima za internu kontrolu. Pomenuto opisivanje navedenih objekata, obično obuhvata identifikaciju lica koje obavljaju određene funkcije i koja mogu da indiciraju na detalje u vezi sa načinom izvršenja zadatka. Nakon opisa postupka interne kontrole revizor može da sumira svoju ocjenuu klasifikujući svaki glavni

Nakon opisa postupka interne kontrole revizor može da sumira svoju ocjenuu klasifikujući svaki glavni dio sistema interne kontrole kao „dobar“, „zadovoljavajući“ ili „slab“.

dio sistema interne kontrole kao „dobar“, „zadovoljavajući“ ili „slab“. Jedan od postupaka koji se (pored standardizovanih upitnika i tekstualnog opisivanja), koristi u fazi studiranja interne kontrole je i šematsko (grafičko) prikazivanje sistema interne kontrole, a sastoji se u simboličkom prezentovanju sistema, odnosno serije sukcesivnih procesa. Revizoru će priprema ovakvih šema omogućiti da brzo ocijeni efikasnost

interne kontrole i izbjegne detaljno studiranje deskriptivno opisanih postupaka ili dugačkih upitnika.

Prilikom šematskog snimanja sistema interne kontrole osnovni princip se sastoji u tome da se šemom obuhvata samo određena vrsta poslovnih promjena koje imaju uticaja na formiranje i davanje revizorskog mišljenja o realnosti i objektivnosti finansijskih izvještaja preduzeća. Tehnika šematskog snimanja interne kontrole, pretpostavlja izradu posebne šeme za svaki zaokruženi sistem obrade poslovnih promjena ili najveći dio jednog takvog sistema.

Kao što je već navedeno, šematski snimak sistema interne kontrole treba da prikaže tokove dokumentacije u sklopu računovodstvenog sistema predmetnog preduzeća, pri čemu treba izbjegavati pravljenje isuviše detaljnih i prenatrpanih šema, jer informacije u šematskom (grafičkom) prikazu treba da budu ograničene na najvažnije aspekte računovodstvenog sistema i kontrola ugrađenih u računovodstveni sistem predmetnog preduzeća.

4.4. Dokumentovanje sprovedene interne kontrole

Nakon sprovedene (izvršene) interne kontrole, revizorske kuće u pravilu kada otkriju nedostatke sačinjavaju interni revizorski izvještaj kojeg upućuju kontrolisanom klijentu ili njegovom menadžmentu. U navedenom izvještaju, revizijom se daje stručno revizorsko mišljenje koje se sastoji od procjene kontrole (adekvatnost, primjena i efikasnost) komentara o poslovanju (varijacije u odnosu na prihvatljive standarde poslovne uspješnosti koje podržavaju procjenu kontrole).² Težište treba biti na nivou rezidualnog rizika: omjer u kojem postoji značajna mogućnost da se korporativni, organizacijski i poslovni ciljevi neće ostvariti u okviru prihvaćenih standarda i parametara poslovne uspješnosti. pravi izazov predstavlja smanjenje rezidualnog rizika na nivo koji je prihvatljiv svim interesnim grupama.³

Nakon formulacije, procjene nalaza i donošenja stručnog revizorskog mišljenja, potrebno je odrediti nivo stručnog mišljenja i preporuke prema važnosti za revidirani proces. Kategorizaci-

Šematski snimak sistema interne kontrole treba da prikaže tokove dokumentacije u sklopu računovodstvenog sistema predmetnog preduzeća.

Nakon formulacije, procjene nalaza i donošenja stručnog revizorskog mišljenja, potrebno je odrediti nivo stručnog mišljenja i preporuke prema važnosti za revidirani proces.

2 Prema Priručniku za internu reviziju sa standardima interne revizije u Bosni i Hercegovini, str. 30.

3 Isto, str. 30.

ja revizorskog mišljenja evidentira se na način da se za svaki dio procesa na koji se odnosi pojedinačni nalaz navodi je li sistem internih kontrola u tom dijelu procesa zadovoljavajući ili nezadovoljavajući. Ovdje interni revizor daje stručno mišljenje o tome

Izvještaj se najčešće sačinjava u formi pisma koje sadrži sugestije za otklanjanje uočenih nedostataka. koliki je nivo sigurnosti da će interne kontrole u procesu, odnosno u pojedinim dijelovima procesa osigurati ostvarivanje poslovnog cilja procesa.⁴

Stručno revizorsko mišljenje o internim kontrolama može biti: a) zadovoljavajuće-pozitivno, b) zadovoljavajuće-uz manje značajne nedostatke, i c) nezadovoljavajuće-negativno s detaljnim pregledom nedostataka. Stručno revizorsko mišljenje o internim kontrolama ocijenjeno sa "zadovoljavajuće-pozitivno" je kategorija stručnog mišljenja koja podrazumijeva da je sistem internih kontrola u revidiranom procesu uspostavljen na visokom nivou koji osigurava minimiziranje potencijalnih rizika, čime doprinosi ostvarivanju postavljenih poslovnih ciljeva. Stručno mišljenje ocijenjeno kao "zadovoljavajuće-uz manje značajne nedostatke" podrazumijeva da je rukovodstvo uspostavilo sistem internih kontrola, međutim revizori su tokom obavljanja revizije uočili određene segmente koje je potrebno poboljšati. Ocjena stručnog mišljenja "nezadovoljavajuće-negativno s detaljnim pregledom nedostataka" podrazumijeva da sistem internih kontrola ima dosta slabosti, pri čemu će revizori dati stručno mišljenje da je sistem internih kontrola nezadovoljavajući navodeći nedostatke i njihove posljedice na poslovanje predmetnog subjekta.⁵

Izvještaj se najčešće sačinjava u formi pisma koje sadrži sugestije za otklanjanje uočenih nedostataka i istovremeno služi da minimizira obaveze revizora u slučaju da se kasnije otkrije velika prevara ili drugi ozbiljni gubici.

4.5. Vrste finansijske kontrole

Finansijski stručnjaci izdvajaju dvije vrste finansijske kontrole.

Finansijski stručnjaci izdvajaju dvije vrste finansijske kontrole, i to: a) preventivna i b) naknadna.

4 Preuzeto iz Priručnika za internu reviziju sa standardima interne revizije u Bosni i Hercegovini, str. 30.

5 Prilagođeno prema Priručniku za internu reviziju sa standardima interne revizije u Bosni i Hercegovini, str. 30.

Preventivna kontrola, kao prethodni nadzor, postavlja za cilj prije samog izvršenja namjeravanog posla, utvrđivanje činjenica u vezi sa izvršenjem toga posla i da se na osnovu informacija koje se tako pribavljaju ocijene da li se radi o smišljenom ili planskom postupanju. U pravu se to zove preduzimanje cjelishodnih radnji. S tog aspekta, preventivna kontrola se može koristiti kao metoda u upravljanju finansijama, jer se time obezbjeđuje da u planiranim poslovima nema necjelishodnosti. Preventivna kontrola se u savremenom poimanju kontrole smatra najefikasnijim oblikom kontrole, jer se na osnovu sprovedene preventivne kontrole dolazi do činjenica i informacija ne samo o tome kakve poslovne radnje treba obaviti, na koji način i u koje vrijeme, te se na osnovu istih može prosuđivati o pravilnosti i cjelishodnosti preduzetih radnji.

Najznačajniji doprinos preventivne kontrole ogleda se u tome što se davanjem negativne ocjene za neku radnju, praktično, sprječava mogućnost ponavljanja iste.

Najznačajniji doprinos preventivne kontrole ogleda se u tome što se davanjem negativne ocjene za neku radnju, praktično, sprječava mogućnost ponavljanja iste. Na ovaj način poslovanje organizacije funkcioniše bez nepravilnosti i bez bilo kakvih negativnih posljedica koje se mogu pojaviti kao rezultat nepravilnog poslovanja. Iz navedenih razloga, preventivnu kontrolu treba tretirati kao najefikasnijeg pomoćnika u upravljanju finansijama.

Preventivna kontrola kao neizostavni element finansijskog menadžmenta, odnosno upravljanja finansijama u svakom smislu sprječava nepravilne finansijske operacije, što u konačnom onemogućava nepravilno raspolaganje finansijskim sredstvima. Kontrolna funkcija je jedna od funkcija menadžmenta (upravljanja), pa tako i preventivna kontrola kao vrsta kontrole, kojom se obezbjeđuju informacije na osnovu kojih se mogu preduzimati korektivne radnje u finansijskim aktivnostima. Preventivna kontrola u finansijskom poslovanju je zapravo kontrola u okviru likvidature. Likvidaturom se obezbjeđuje obavljanje onih platnih operacija koje su u potpunosti ispravne. Sve platne operacije koje su verifikovane likvidaturom kao ispravne podrazumijevaju smišljeno plansko postupanje pri radu. Polazi se od pretpostavke da je kontrola već u prethodnom radu detaljno upoznata sa stvarnim kapacitetom i mogućnostima pojedinih sektora, službi ili odjeljenja. Na osnovu toga, kontro-

Preventivna kontrola kao neizostavni element finansijskog menadžmenta, odnosno upravljanja finansijama u svakom smislu sprječava nepravilne finansijske operacije.

la može primjenom metoda upoređivanja da pruži informacije o tome da li su planirane veličine u okvirima mogućih veličina ili

Naknadna kontrola kao vrsta finansijske kontrole ima za cilj da nakon obavljenog posla utvrdi činjenice u vezi sa izvršenjem toga posla.

su ispod tih veličina, odnosno da li prelaze ove veličine. U slučajevima kada su iskazane veličine manje od objektivnih, što znači da postoje namjere ili nenamjere ili nenamjerne ili skrivene rezerve, kontrola je u stanju da na ovo ukaže i da na

taj način omogući njihovo objektiviziranje. na ovaj način se omogućava blagovremeno sprječavanje neobjektivnog ostvarivanja prebačaja plana i s tim u vezi ostvarivanje neophodnih preimucstava. pored toga, preventivnom kontrolom se stvaraju uslovi korištenja svih objektivnih postojećih kapaciteta i mogućnosti u onim slučajevima kada su skrivene rezerve nastale nenamjerno, usljed nedovoljno proučenog utvrđivanja postojećih kapaciteta. Može se zaključiti da preventivna kontrola obezbjeđuje uslove za objektivno utvrđivanje mogućih ciljeva i sredstava za njihovo ostvarivanje, stvara uslove za otklanjanje subjektivnih nedostataka i namjernih propusta u procesu sastavljanja poslovnih i finansijskih poslova, kao i za objektiviziranje svih skrivenih rezervi. Iz tih razloga, preventivna finansijska kontrola predstavlja jednu od aktivnosti fiskalnog menadžmenta.

Naknadna kontrola kao vrsta finansijske kontrole ima za cilj da nakon obavljenog posla utvrdi činjenice u vezi sa izvršenjem toga posla i da tako pribavljenim informacijama omogući donošenje zaključaka o tome da li je postupanje u vezi sa ispitivanim poslom bilo smišljeno i plansko, odnosno da li je obavljena radnja bila cjelishodna. Naknadna kontrola se u tom smislu može koristiti kao metoda upravljanja finansijama pošto omogućava da se na osnovu pribavljenih informacija sagledaju nedostaci u utvrđivanju i sprovođenju finansijske politike u proteklom periodu. Na osnovu tog saznanja nadležni organi koriste kao osnov za donošenje poslovnih odluka o budućim poslovima. Pored toga, nadležnim organima omogućeno je donošenje korektivnih odluka u

Od posebnog značaja je blagovremenost kontrolnih informacija.

svrhu korekcije već obavljenih poslova, kao i otklanjanja posljedica prouzrokovanih tim poslovima, ukoliko je to neophodno i moguće.

Od posebnog značaja je blagovremenost kontrolnih informacija, jer svaka informacija ima svoj kontrolni značaj imajući u vidu da daje podatke o načinu na koji je posao obavljen, te re-

zultatima koji su ostvareni. Međutim, ovdje je naročito bitno da se treba praviti bitna razlika između informacija koje dolaze od Organa koji obavlja i koji snosi odgovornost za pravilnost obavljenog posla i za na kraju krajeva ostvarene rezultate od onih informacija koje prezentuje poseban Kontrolni organ koji nije ni po kom osnovu bio zadužen za izvršenje posla, a posebno bio odgovoran za rezultate i posljedice. Kvalitet tih informacija koje služe za donošenje

korektivnih odluka može se razlikovati, pa tako na primjer, informacije koje dostavlja Organ koji je posao izvršio, mogu u većoj ili manjoj mjeri biti rezultat subjektivnosti, odnosno mogu biti nedovoljno objektivne za donošenje poslovnih odluka u vezi sa budućim poslovanjem. Takve informacije u konačnom tumačenju i analizi, u datim uslovima, mogu imati samo relativnu vrijednost. Naknadna finansijska kontrola, s aspekta blagovremenosti, ima najveću slabost koja se ogleda u kašnjenju (docnji) i onemogućava pravovremeno dejstvo u smislu ispravljanja ili poništavanja učinjenih grešaka. Vodeći se principom da je svaka kontrola bolja od situacije kada nema nikakve, može se doći do zaključka da je u svakom slučaju naknadna finansijska kontrola neophodna, iako *post factum* utvrđuje nepravilno i nedomaćinsko korištenje sredstava. Iz tog razloga, ova vrsta finansijske kontrole se vrši naknadno, a veliki broj autora iz ove oblasti, ovu vrstu kontrole nazivaju internom finansijskom revizijom.

Vodeći se principom da je svaka kontrola bolja od situacije kada nema nikakve, može se doći do zaključka da je u svakom slučaju naknadna finansijska kontrola neophodna.

5. ZAKLJUČAK

Polazeći od definicije pojma kontrole, koja kaže da kontrola nije izraz nepovjerenja, nego naprotiv pomoć u uspješnom i zakonitom vođenju organizacije, onda se može na potpuno jednak način definisati i finansijska kontrola i nadzor, kao jedan od oblika kontrole. Imajući u obzir navedeno, pred top menadžmentom se pojavljuje čitav niz uslovno rečeno opasnosti, koje se prije svega odnose na donošenje pogrešnih poslovnih odluka, a posebno obezbjeđenje likvidnosti poslovanja poslovne organizacije. S tim u vezi, posebno osjetljivo područje zauzimaju finansije, bilo da se radi o javnim ili drugim oblicima svojine nad finansijama, s težištem na sprječavanju zloupotreba.

Polazeći od definicije pojma kontrole, koja kaže da kontrola nije izraz nepovjerenja, nego naprotiv pomoć u uspješnom i zakonitom vođenju organizacije.

Pošto je kontrola jedna od menadžerskih (upravljačkih) funkcija i koja nije svrha samoj sebi. Kontrolom i nadzorom postižu se oni upravljački efekti kojima se eliminišu mogućnosti nastanka nepredviđenih situacija u poslovanju poslovne organizaci-

Kontrolom i nadzorom postižu se oni upravljački efekti kojima se eliminišu mogućnosti nastanka nepredviđenih situacija u poslovanju.

je ali i na neki način oprez u odnosu na poslovne aktivnosti u budućnosti zbog same činjenice što se budućnost ne može u potpunosti predvidjeti. Kada bi menadžer mogao da predvidi takve stvari kao što su potražnja na tržištu, opšti ekonomski uslovi, dostupnost i troškovi resursa, kao i ljudski rad i tehnološki procesi, potreba za kontrolisanjem i nadzorom bi nestala. Događaji u budućnosti se ne mogu predvidjeti u potpunosti, a to uslovljava s druge strane potrebu za postojanjem kontrole i nadzora. Kada se neki poslovni sistem pokrene da bi ostvario neke konkretne ciljeve, spoljašnji i unutrašnji događaji koji se neprestalno javljaju teže da izbace sistem iz ravnoteže i na taj način učine da se planirani ciljevi ne realizuju.

Finansijska kontrola i nadzor zauzimaju posebno mjesto i imaju posebnu ulogu u poslovanju organizacije, jer se preventivno sprječavaju moguća odstupanja od planiranih aktivnosti ili sprječavanje ponavljanja ranijih grešaka. S tim u vezi, ciklus kontrole u sistemu upravljanja finansijama se sastoji iz tri glavna dijela, i to: 1) izrada standarda poslovanja, 2) mjerenje i poređenje stvarnog poslovanja prema standardu, i 3) preduzimanje korektivnih mjera, ako je to potrebno. S tim u vezi značajno je istaći da su finansijska kontrola i nadzor u uskoj vezi sa sistemom bezbjednosti svake države, pa tako i Bosne i Hercegovine, jer što su navedene kontrole jače i efikasnije i sistem bezbjednosti je toliko snažan, i obrnuto. Svako slabljenje finansijske kontrole i nadzora, propušta-

Događaji u budućnosti se ne mogu predvidjeti u potpunosti, a to uslovljava s druge strane potrebu za postojanjem kontrole i nadzora.

nje određenih radnji ili, pak, površan pristup u sprovođenju istih za posljedicu ima slabljenje finansijske discipline i podrivanje sistema bezbjednosti države Bosne i Hercegovine .

6. LITERATURA:

- **Krasulja, D.:** *Finansijsko planiranje u preduzeću*. Beograd: Ekonomski fakultet, 1974.
- **Milislavljević, M., Todorović, J.:** *Strategijsko upravljanje*. Beograd: Ekonomski fakultet, 1991.

- **Milisavljević, M.:** *Strategijski menadžment*. Beograd: Čigoja štampa, Beograd, 2000.
- **Tepšić, R.:** *Poslovne finansije*. Zagreb: Informator, 1974.
- **Todorović, J., Đurićin, D., Janošević, S.:** *Strategijski menadžment*. Beograd: Institut za tržišna istraživanja, 1997.
- **Todorović, J., Đurićin, D., Janošević, S.:** *Strategijski menadžment*. Beograd: Institut za tržišna istraživanja, 1998.
- **Vujović, S.:** *Osnove finansijskog menadžmenta*. Beograd: Megatrend, 2005.
- **Vieweg, R.:** *Organisation und Revision, das Rechnungswesens bri automatisierter datenverarbeitung*. Berlin: Neue Witschafts-Briefe + GMBH Herne, 1972.

